6[45]
fantastik
kurgu

DAVID EDDINGS

Elmas Taht

ELENIUM I. KİTAP

A L T I K I R K B E Ş

"Ghzverig ve Bhelliom" Troll Tannlarının Efsanelerinden..

BAŞLANGIÇTA, kürkler giyen, lobut silahlar taşıyan Styricum atalarının Zemoch ormanları ve dağlarından orta Eosia ovalarına ağır ağır yürüdükleri günlerden çok önceleri, kuzey Thalesia'nın bitmez tükenmez karlan altındaki derin bir mağarada yaşayan eciş bücüş, Ghwerig isimli cüce bir troll vardı. Çirkinliği ve aşın hırsından dolayı dışlanan Ghvverig yeryüzünün derinliklerinde tek başına, kıskançlıkla koruduğu gizli hazinesini çoğaltmak için altın ve kıymetli taşlar arardı. Sonunda öyle bir gün geldi ki donmuş toprağın çok çok altında derin bir dehlize girdi ve meşalesinin titreyen ışığında, duvara gömülmüş, yumruğundan biraz daha büyük, koyu mavi bir taş gördü. Yamrı yamru kol ve bacaklarıyla heyecandan titreyerek, dizlerinin üzerine çöktü ve yüzyıllardır binbir zahmetle topladığı hazinesini kat be kat aşan bu paha biçilmez dev mücevhere büyük bir açlıkla baktı. Sonra taşın gömülü olduğu kayayı çentik çentik dikkatle oymaya başladı, böylece bu kıymetli taşı dünyanın başlangıcından beri durduğu yerden alabilecekti. Taş kayadan çıktıkça, kendine özgü bir şekli olduğunu fark etti ve aklına bir fikir geldi. Zarar görmeden çıkarabilirse, dikkatlice tıraşlayıp parlatarak, şeklini daha belirgin hale sokabilirdi. Böylece taşın değeri bin misli artardı.

En sonunda, taşı kaya yatağından büyük bir dikkatle çıkartıp, doğruca hem atölyesinin hem de hazinesinin bulunduğu mağaraya götürdü. Değerli bir elması kayıtsızca parçalayarak, bulduğu taşı tıraşlayıp şekillendirecek aletler yaptı.

Ghvverig, meşalelerin dumanlı ışığı altında yıllarca çalışıp, sabırla taşı tıraşlayıp parlattı. Bütün bu işleri yaparken, bir yandan da kıymeti ölçülemeyecek bu taşa, Troll Tannları'nın hem iyi hem de kötü bütün güçlerini yükleyecek büyülü sözler mırıldandı. Sonunda traşlamayı bittirdiğinde, taş çok koyu safir mavisi bir gül şeklini almıştı. Ghvverig ona Bhelliom ismini verdi, çiçek-taş. Ve taşın gücü sayesinde onun içinher şeyin mümkün olabileceğine inandı.

‘Ama Bhelliom bütün Troll Tannları’nın gücüyle dolmasına rağmen, bu gücü eciş bücüş, çirkin sahibinin eline teslim etmedi. Ghvverig öfkeyle mağarasının taş zeminini yumrukladı. Tanrılarına başvurdu, tonlarca altın ve parlak gümüş adadı. Tanrılar Ghvverig’e, bu taşı herhangi bir kişinin kendi ihtirasları adma kullanmasını engellemek için, Bhelliom’un gücünü ortaya çıkaracak bir anahtar olması gerektiğini bildirdiler. Sonra da Troll Tanrıları Ghvverig’e işlemiş olduğu taşa hükmetmesi için ne yapması gerektiğini söylediler. Ghvverig safir gülü şekillendirmek için çalışırken ayaklarının arasındaki tozların içine farkında olmadan döktüğü parçaları toplayarak bir çift yüzük yaptı. Yüzükler saf altındı ve her birinin üstüne Bhelliom’un parlatılmış oval bir parçası yerleştirilmişti. Yüzükler bittiğinde, her birini birer eline taktı ve safir gülü kaldırdı. Yüzüklerinin üzerindeki taşların parlayan koyu maviliği kaçıp Bhelliom’a geri döndü. Çarpık ellerini süsleyen mücevherler şimdi elmaslar kadar dpnuktu. Çiçek-taşı kavrayınca, gücünün dalga dalga aktığım hissetti; işlediği mücevherin ona teslim olmayı kabul etmiş olduğunu anlayarak sevindi.

Geçen sayısız yüzyıllar boyunca Ghvverig, Bhelliom’un gücüyle mucizeler yarattı. Ama sonunda Troll ülkesine Styricler geldi. Yaşlı Styricum Tanrıları Bhelliom’un gücünü duyduklarında, ona göz koydular. Çünkü Bhelliom çok güçlüydü. Ama Ghvverig kurnazdı ve Bhelliom’u ondan koparıp alınmasını engellemek için, mağarasının tüm girişlerini büyülerle sımsıkı kapattı.

Öyle bir an geldi ki, Genç Sryricum Tanrıları, Bhelliom’a sahip olan Tanımın - her kim olursa olsun - elde edeceği gücün büyüklüğünden kaygılanarak bir araya geldiler ve böylesi bir gücün yeryüzünde serbest bırakılmaması gerektiğine karar verdiler. Taş güçsüz hale getirilmeliydi. Bu görev için aralarından açıkgöz Tanrıça Aphrael’i seçtiler. Aphrael kuzeye yollandı ve ince yapısı sayesinde, Ghvverig’in kapatmayı ihmal ettiği küçücük bir çatlaktan kıvrı-la kıvnla girip yolunu bulabilirdi. Mağaraya girdiğinde, Aphrael sesini yükseltip şarkı söylemeye başladı. O kadar tatlı söyledi ki Ghvverig melodinin büyüsüyle şaşkına dönüp orada bulunmasından rahatsızlık hissetmedi. Böylece Aphrael onu uyuttu. Cüce-Troll yüzünde bir gülümsemeyle gözlerini kapattığında, Aphrael onun sağ elindeki yüzüğü çıkardı ve yerine üzerinde sıradan bir elmas bulunan başka bir yüzük yerleştirdi. Ghvverig parmağındaki çekiştirmeyle doğruldu; ama

eline baktığında yüzük parmağm-daydı. Tekrar rahatladı ve Tanrıça'nın şarkısının keyfiyle sakinleş-ti. Bir daha gözleri kapanıp tatlı rüyalara daldı. Açıkgöz Aphrael sol elindeki yüzüğü de çıkardı ve yerine üzerinde başka bir elmas olan başka bir yüzük taktı. Ghvverig tekrar doğruldu, telaşla sol eline baktı ve herkese çiçek-taşmm parçalarından yaptığı yüzüğün diğer teki gibi gözüken varlığıyla rahatladı. Aphrael o derin bir uykuya dalana kadar şarkı söylemeye devam etti. Sonra Tanrıça, Bhelliom'un gücünün anahtarları olan yüzükleri yanma alıp sessizce sıvıştı.

Ertesi gün, Ghvverig Bhelliom'u gücünü kullanarak bir iş yapmak için bulunduğu kristal kabından çıkardı. Ama Bhelliom gücünün anahtarları olan yüzüklere artık sahip değildi; Bhelliom Ghvverig'e teslim olmadı. Ghvverig'in öfkesi ölçülemezdi. Yüzüklerini geri alabilmek için ülkede bir aşağı bir yukan Tanrıça Aphrael'i aradı. Yüzyıllarca aramasına rağmen onu bulamadı.

Styricumlar, Eosia'nın ova ve dağlannda hüküm sürdükleri sürece devam etti. Ama öyle bir zaman geldi ki Eleneler doğudan

gelip buraya girdiler. Asırlaf boyunca ülkede oraya buraya rastgele dolaştıktan sonra, sonunda bazıları kuzey Thalesia'ya geldi. Burayı Styricler ve Tanrılarının elinden aldılar. Eleneler Ghvverig ve Bhelliom'unu duyduklarında, Thalesia tepelerinde ve vadilerinde Cüce-Troll'ün mağarasına bir giriş aradılar. Hepsi Bhelliom'un gücünün gök mavisi parçalarında saklandığından habersiz, paha biçilmez değerdeki efsanevi taşı bulup ona sahip olmanın arzusuyla yanıp tutuşuyordu.

Bu bilmeceyi çözmek eski kahramanların en güçlü ve hünerlisi, Thalesialı Adian'a kısmet oldu. Ruhunu tehlikeye atarak Troll Tan-rıları'na danıştı ve onlara adaklar verdi. Onlar da acıdılaı» ve ona Ghwerig'in kendisinden çaldığı yüzükleri geri almak için, zaman zaman Styricum Tanrıçası Aphrael'i aramaya gittiğini anlattılar ama yüzüklerin gerçek anlamını söylemediler. Adian kuzeyin derinliklerine doğru yola çıktı. Orada altı yıl boyunca her sabah alacakaranlıkta Ghvverig'i bekledi.

Sonunda Cüce-Troll ortaya çıktığında Adian dış görünüşünü gizleyip yanma gitti ve ona Aphrael'in nerede olduğunu bildiğini, bir miğfer saf sarı altın karşılığında açıklayabileceğini söyledi. Ghvverig buna kandı ve Adian'ı mağarasının gizli girişine götürdü. Kahramanın miğferini aldı, hazine odasına gitti ve taşana kadar saf altınla doldurdu. Arkasından mağaranın girişini kapatıp tekrar ortaya çıktı. Altını Adian'a verdi. Adian da Aphrael'in Thalesia'nın batı kıyısında Horset bölgesinde bulunabileceğini söyleyerek onu tekrar kandırdı. Ghvverig Tanrıçayı aramak için aceleyle Horset'e gitti. Adian mağaraya girebilmek adına ruhunu bir kere daha tehlikeye atarak Ghvverig'in büyülerini bozmaları için Troll Tannları'na yalvardı. Ne yapacağı belli olmayan Troll Tanrıları buna kabul ettiler ve büyüler bozuldu.

Şafağın pembemsi ışıklan kuzeyin buz ovalarına dokunup onları alevlere dönüştürken, Adian elinde sımsıkı tuttuğu Bhelliom'la Ghvverig'in mağarasından çıktı. Doğru baş şehri Emsat'a gitti. Orada kendine bir taç yaptı ve tepesine Bhelliom'u yerleştirdi. ¦ Ghvverig'in düş kırıklığı, sadece boş ellerle mağarasına dönmüş olmaktan ibaret değildi, artık çiçek-taşın kendisini de kaybetmişti. Ondan sonra Ghwerig çoğunlukla geceleri Emsat şehrinin etrafındaki orman ve çayırlarda gizlenip hazinesini geri alma yolları aradı ama Adian'ın torunları Bhelliom'u çok iyi korudular ve ona yaklaşmasını engellediler.

Böyle olurken, Styricum'un Yaşlı Tannları'ndan, Azash uzun zamandır Bhelliom ve gücünü saklayan yüzüklere sahip olmayı arzuluyordu. Taşlan silah gücüyle almak için birliklerim Ze-moch'dan gönderdi. Batının kralları ordularını topladılar, Zemochlu Otha ve onun karanlık Styric Tanrısı Azash'm ordularıyla karşılaşmak için Kilise şövalyeleriyle birleştiler. Thalesia Kralı Sarak, geride kraliyetin başına bütün Thalesia'nın seferberliğini tamamlamak üzere kontlarını bırakıp, mahiyetinin bir kısmını yanma alarak Emsat'tan gemi ile yola çıktı. Ama, Kral Sarak, Lamorkand ovalarındaki büyük savaş meydanına asla ulaşamadı; onun yerine, Pelosia'daki Venne Gölü kıyıları yakınında kayıtlara geçmeyen bir çatışmada bir Zemoch mızrağının üzerine düştü. Sadık bir tebası, ölümcül şekilde yaralanmasına rağmen, ölen kralının tacını aldı ve gölün doğu kıyısındaki bataklıkta canını dişine takarak yolu buldu. Orada, ölmek

üzereyken Thalesia tacını gölün karanlık çamurlu sularına attı. Kayıp hazinesinin peşinde olan Ghwerig, yakında bulunan çürümüş bitki yığınlarının üzerinde ki yerinden olayı dehşet dolu gözlerle izledi.

Kral Sarak'ı öldüren Zemochlar, tacı bulup, onu zaferle Azash'a götürmek için, hemen hahverengine dönmüş derinliklerde aramalara başladılar. Ama araştırmaları Lamorkand'daki savaşa katılmak için Deria'dan aşağı hızla inen bir Alcione Şövalyeleri kolu tarafından kesildi. Alcione'lar Zemochların üzerine çullandılar ve son adama kadar hepsini öldürdüler. Thalesia kralının sadık teba-sına onurlu bir cenaze töreni yapıldı ve Thelesia'nın efsanevi tacının Venne Gölü'nün bulanık sularının altında yattığından habersiz Alcione'lar yollarına devam ettiler.

Pelosia'da, bazen, aysız gecelerde ölümsüz Cüce-Troll'un göl-gemsi görüntüsünün bataklık kıyıda sık sık görüldüğü, sakat kol ve bacakları yüzünden gölün dibini araştırmak için karanlık sulara girmeye kalkışamadığmdan, kıyı boyunca sürüne sürüne ilerlediği, taşın yakarmalanna karşılık vermemesi ve Bhelliom'a olan büyük özlemiyle hüngür hüngür ağladığı, muazzam bir düş kınklı-ğıyla uluyarak dans ettiği söylenir.

Birinci Kısım Cimmura

Birinci Bölüm

Yağmur yağıyordu. Hafif, gümüşi bir serpinti akşam göğünden dökülüyor, Cimmura şehrinin gözetleme kulelerinin etrafında dönüp, geniş kapının içindeki meşalelerin arasında ıslık çalıyor ve şehre giden yolun taşlarını parlak siyaha çeviriyordu. Yalnız bir atlı şehre yaklaştı. Koyu, kalın bir gezgin pelerinine sarılmıştı. Uzun, düz burunlu, saldırgan bakışlı, beyazlı kahverengi, uzun tüyleri olan, büyük bir ata biniyordu. Yolcu iri yarı bir adamdı, enine genişti, kalın kemikli ve etten çok kaslıydı. Saçları kaim ve siyahtı, burnu bir zamanlar kırılmıştı. Atını sakince fakat eğitimli bir savaşçıya özgü ustalıkla sürüyordu.

İsmi Sparkhawk'dı; yarım düzine kadar küçük rahatsızlık ve sakatlığa rağmen, vücudunda rutubetli havalarda her zaman ağrıyan birçok geniş yara izi bulunan, yılların aşındırmasını yüzünde pek taşımayan, görünüşünden en az on yıl daha yaşlı bir adamdı. Bununla beraber, bu akşam yaşını hissediyor ve sadece gözden ırak bir handa sıcak bir yatak istiyordu. Sparkhawk, nerdeyse hiç yağmur yağmayan - amansız bir güneşin parıldadığı, bina duvarlarının güneş darbelerinden korunmak için kaim ve beyaz yapıldığı, güzel kadınların omuzlarının üzerinde dengeledikleri geniş kil testiler ve yüzlerini örten siyah peçelerle sabahın erken saatlerinin gümüşi ışıklarında kuyulara gittiği - bir ülkede farklı bir isimle başka biri olarak on yıl geçirdikten sonra evine dönüyordu.

Büyük alaca at uzun tüylerinden yağmur damlalarını silkeleyerek ürperdi ve şehrin kapısına yaklaştı. Bekçi kulübesi önündeki meşalenin pembe ışığının oluşturduğu dairenin içinde durdu.

Göğüs zırhı ve miğferi paslı, bir omuzunda dikkatsizce asılmış, yağmur yağıyordu. Hafif, gümüşi bir serpinti akşam göğünden dökülüyor, Cimmura şehrinin gözetleme kulelerinin etrafında dönüp, geniş kapının içindeki meşalelerin arasında ıslık çalıyor ve şehre giden yolun taşlarını parlak siyaha çeviriyordu. Yalnız bir atlı şehre yaklaştı. Koyu, kaim bir gezgin pelerinine sarılmıştı. Uzun, düz burunlu, saldırgan bakışlı, beyazlı kahverengi, uzun tüyleri olan, büyük bir ata biniyordu. Yolcu iri yan bir adamdı, enine genişti, kaim kemikli ve etten çok kaslıydı. Saçları kalın ve siyahtı, burnu bir zamanlar kırılmıştı. Atını sakince fakat eğitimli bir savaşçıya özgü ustalıkla sürüyordu.

İsmi Sparkhawk’dı; yarım düzine kadar küçük rahatsızlık ve sakatlığa rağmen, vücudunda rutubetli havalarda her zaman ağrıyan birçok geniş yara izi bulunan, yılların aşındırmasını yüzünde pek taşımayan, görünüşünden en az on yıl daha yaşlı bir adamdı. Bununla beraber, bu akşam yaşını hissediyor ve sadece gözden ırak bir handa sıcak bir yatak istiyordu. Sparkhawk, nerdeyse hiç yağmur yağmayan amansız bir güneşin parıldadığı, bina duvarlarının güneş darbelerinden korunmak için kalın ve beyaz yapıldığı, güzel kadınların omuzlarının üzerinde dengeledikleri geniş kil testiler ve yüzlerini örten siyah peçelerle sabahın erken saatlerinin gümüşi ışıklarında kuyulara gittiği bir ülkede farklı bir isimle başka biri olarak on yıl geçirdikten sonra evine dönüyordu.

Büyük alaca at uzun tüylerinden yağmur damlalarını silkeleyerek ürperdi ve şehrin kapısına yaklaştı. Bekçi kulübesi önündeki meşalenin pembe ışığının oluşturduğu dairenin içinde durdu.

Göğüs zırhı ve miğferi paslı, bir omuzunda dikkatsizce asılmış, yeşil, yamalı bir pelerin olan, traşsız bir kapı nöbetçisi sallana sallana kulübeden çıktı, Sparkhawk’m geçiş yolunda yalpalayarak durdu. İçkiden kalınlaşmış sesiyle, “İsmini almam gerek,” dedi.

Sparkhawk ona uzun uzun baktı, sonra boynunda asılı büyük gümüş nazarlığı göstermek için pelerini açtı.

Yarı sarhoş kapı nöbetçisinin gözleri biraz açıldı ve bir adım geri attı. “Oh,” dedi, “özür dilerim, Lordum. Geçiniz.”

Başka bir nöbetçi kulübeden başını uzattı. ” Kimmiş, Raf?” diye sordu.

“Bir Pandion Şövalyesi,” diye sinirli bir şekilde cevapladı ilk nöbetçi.

“Cimmura’da ne işi varmış?”

“Pandionlara soru sormam, Bral,” diye cevap ‘verdi Raf isimli adam. Kendini sevimli hale sokmaya çalışarak Sparkhawk’a gülümsedi. Başparmağıyla omuzunun üstünden arkasındaki yoldaşını göstererek, “Yeni geldi,” dedi özür dilercesine. “Zamanla öğrenecek, Lordum. Herhangi bir şekilde size yardımcı olabilir miyiz?”

“Hayır,” diye cevapladı Sparkhawk, “bir sorun yok teşekkürler. İyisi mi sen içeri gir, komşu. Dışarda üşütüceksin.” Yeşil pelerinli nöbetçinin eline madeni bir para tutuşturdu ve atını şehrin içine doğru sürdü. Kapının ilerisindeki dar, kaldırım taşı kaplı sokaktan geçerken, iri alaca atın çelik naili, toynaklarının hafif takırtısı binaların arkasından yankı yapıyordu.

Islak, çerçöp dolu sokağın üzerinde çıkıntı yapan ikinci kadarıyla birbirine sıkıca bitişmiş, eski, yıkık evleriyle, kapının yakınındaki bölge fakirdi. Paslı kancaların üzerinde asılı gece rüzgarıyla sallanıp gıcırdayan kaba tabelalar cadde seviyesindeki kepenkleri sıkıca kapatılmış çeşitli dükkanları tanıtıyordu. Islak, bacaklarının arasındaki sıçan gibi kuyruğayla sefil görünüşlü bir sokak köpeği sokaktan gizlice sıvıştı. Bunun dışında? cadde boş ve karanlıktı.

Sparkhawk’m gittiği sokakla bir başka sokanın kesiştiği noktada bir meşale kesik-kesik yanıyordu. Eski bir pelerine sarılmış, hasta, genç ve zayıf bir fahişe, meşalenin altında soluk, korkmuş bir hayalet gibi umutla bekliyordu. “Güzel zaman geçirmek ister misiniz, Bayım?” dedi sızlanır gibi bir sesle. Gözleri iri iri açılmıştı; ürkek bakışlıydı. Yüzü zayıf ve aç gözüküyordu.

Sparkhawk durdu, eyerinden eğildi ve kirli ellerine birkaç madeni para koydu. Ona nazik bir sesle, “Evine geri dön, kardeşim. Hava yağmurlu ve bir hayli geç oldu. Bu akşam müşteri olmayacak,” dedi. Sonra doğruldu. Kadım arkasından minnettar bir hayretle bakarken bırakıp, yoluna devam etti. Gölgelerle örtülü dar bir sokağa döndü ve önündeki yağmurlu karanlıkta koşuşturan ayak sesleri duydu. Kulakları solundaki gölgelerin derinliklerinde bir yerde hızlı, fısıltılı bir konuşma yakaladı.

Alaca at kişnedi ve kulaklarını geriye yatırdı.

“Heyecanlanacak bir şey yok,” dedi ona Sparkhawk. İri adamın sesi çok yumuşak, neredeyse boğuk bir fısıltıydı. Bu insanları etkileyen türden bir sesti. Sonra daha yüksek bir sesle gölgelerde saklanan bir çift hayduta seslendi. “Size uymak isterdim, komşular,” dedi, “ama geç oldu ve ben hiç eğlenecek durumda değilim. Niye gidip sarhoş bir soyluyu soymuyorsunuz; bu sayede en azından bir gün daha fazla yaşamış olursunuz.” Kelimelerini vurgulamak için sırılsıklam olmuş pelerinini geriye atıp kabzası deri sarılı geniş kılıcını ortaya çıkardı.

Karanlık sokakta birden oluşan şaşkınlığın sessizliğini kaçan ayak seslerinin hızlı patırtısı izledi.

İri alaca at alay edercesine kişnedi.

“Tamamiyle aynı fikirdeyim,” diyen Sparkhawk onu onaylarken pelerinini tekrar örttü. “Devam edelim mi?”

Tezgahlarının önlerindeki parlak renkli bez tenteleri aşağı sarkmış, ıslık çalan meşalelerle çevrili büyük bir meydana girdiler. İş için açık kalmış birkaç boynu bükük iyimser deli, yağmurlu akşamda acele ve umursamazca geçip gidenlere tiz seslerle bağırarak mallarını satmaya çalışıyorlardı. Bir grup gürültücü soylu gencin döküntü bir meyhaneden sallana sallana çıkmasıyla Sparkhawk atının dizginlerini çekti. Gençler meydanı geçerken sarhoşça birbirlerine bağırıyorlardı. Sparkhawk, grup yan sokakta kaybolana kadar sakince bekledi ve sonra etrafa üstünkörü bir göz. attı.

Meydan neredeyse boştu, sadece birkaç ihsan vardı. Buna rağmen, Sparkhawk'ın deneyimli bakışları Krager'i fark etti. Adam orta boylu, saçı başı dağınık ve derbeder biriydi. Çizmeleri çamurluydu, vişne çürüğü pelerini dikkatsizce boynuna takılmıştı. Hımbıl hımbıl yürüyerek meydanı geçiyordu. Islak cansız saçları dar kafatasına yapışmıştı. Yağmurda dikkatle etrafa bakarken, sulu, yeşil, yamalı bir pelerin olan, traşsız bir kapı nöbetçisi sallana sallana kulübeden çıktı, Sparkhawk'm geçiş yolunda yalpalayarak durdu. İçkiden kalınlaşmış sesiyle, "İsmini almam gerek," dedi.

Sparkhawk ona uzun uzun baktı, sonra boynunda asılı büyük gümüş nazarlığı göstermek için pelerini açtı.

Yarı sarhoş kapı nöbetçisinin gözleri biraz açıldı ve bir adım geri attı. "Oh," dedi, "özür dilerim, Lordum. Geçiniz."

Başka bir nöbetçi kulübeden başını uzattı. " Kimmiş, Raf?" diye sordu.

"Bir Pandion Şövalyesi," diye sinirli bir şekilde cevapladı ilk nöbetçi.

"Cimmura'da ne işi varmış?"

"Pandionlara soru sormam, Bral," diye cevap verdi Raf isimli adam. Kendini sevimli hale sokmaya çalışarak Sparkhawk'a gülümsedi. Başparmağıyla omuzunun üstünden arkasındaki yoldaşını göstererek, "Yeni geldi," dedi özür dilercesine. "Zamanla öğrenecek, Lordum. Herhangi bir şekilde size yardımcı olabilir miyiz?"

"Hayır," diye cevapladı Sparkhawk, "bir sorun yok teşekkürler. İyisi mi sen içeri gir, komşu. Dışarda üşütüceksin." Yeşil pelerinli nöbetçinin eline madeni bir para tutuşturdu ve atını şehrin içine doğru sürdü. Kapının ilerisindeki dar, kaldırım taşı kaplı sokaktan geçerken, iri alaca atın çelik naili, toynaklarının hafif takırtısı binaların arkasından yankı yapıyordu.

Islak, çerçöp dolu sokağın üzerinde çıkıntı yapan ikinci kadarıyla birbirine sıkıca bitişmiş, eski, yıkık evleriyle, kapının yakınındaki bölge fakirdi. Paslı kancaların üzerinde asılı gece rüzgarıyla sallanıp gıcırdayan kaba tabelalar

cadde seviyesindeki kepenkleri sıkıca kapatılmış çeşitli dükkanları tanıtıyordu. Islak, bacaklarının arasındaki sıçan gibi kuyruğuyla sefil görünüşlü bir sokak köpeği sokaktan gizlice sıvıştı. Bunun dışında’ cadde boş ve karanlıktı.

Sparkhawk’m gittiği sokakla bir başka sokanın kesiştiği noktada bir meşale kesik-kesik yanıyordu. Eski bir pelerine sarılmış, hasta, genç ve zayıf bir fahişe, meşalenin altında soluk, korkmuş bir hayalet gibi umutla bekliyordu. “Güzel zaman geçirmek ister misiniz, Bayım?” dedi sızlanır gibi bir sesle. Gözleri iri iri açılmıştı; ürkek bakışlıydı. Yüzü zayıf ve aç gözüküyordu.

Sparkhawk durdu, eyerinden eğildi ve kirli ellerine birkaç madeni para koydu. Ona nazik bir sesle, “Evine geri dön, kardeşim. Hava yağmurlu ve bir hayli geç oldu. Bu akşam müşteri olmayacak,” dedi. Sonra doğruldu. Kadını arkasından minnettar bir hayretle bakarken bırakıp, yoluna devam etti. Gölgelerle örtülü dar bir sokağa döndü ve önündeki yağmurlu karanlıkta koşuşturan ayak sesleri duydu. Kulakları solundaki gölgelerin derinliklerinde bir yerde hızlı, fısılhlı bir konuşma yakaladı.

Alaca at kişnedi ve kulaklarını geriye yatırdı.

“Heyecanlanacak bir şey yok’ dedi ona Sparkhawk. İri adamın sesi çok yumuşak, neredeyse boğuk bir fısıltıydı. Bu insanları etkileyen türden bir sesti. Sonra daha yüksek bir sesle gölgelerde saklanan bir çift hayduta seslendi. “Size uymak isterdim, komşular,” dedi, “ama geç oldu ve ben hiç eğlenecek durumda değilim. Niye gidip sarhoş bir soyluyu soymuyorsunuz; bu sayede en azından bir gün daha fazla yaşamış olursunuz.” Kelimelerini vurgulamak için sırılsıklam olmuş pelerinini geriye atıp kabzası deri sanlı geniş kılıcını ortaya çıkardı.

Karanlık sokakta birden oluşan şaşkınlığın sessizliğini kaçan ayak seslerinin hızlı patırtısı izledi.

İri alaca at alayl edercesine kişnedi.

“Tamamiyle aynı fikirdeyim,” diyen Sparkhawk onu onaylarken pelerinini tekrar örttü. “Devam edelim mi?”

Tezgahlarının önlerindeki parlak renkli bez tenteleri aşağı sarkmış, ıslık çalan meşalelerle çevrili büyük bir meydana girdiler. İş için açık kalmış birkaç boynu bükük iyimser deli, yağmurlu akşamda acele ve umursamazca geçip gidenlere tiz seslerle bağırarak mallarını satmaya çalışıyorlardı. Bir grup gürültücü soylu gencin döküntü bir meyhaneden sallana sallana çıkmasıyla Sparkhawk atının dizginlerini çekti. Gençler meydanı geçerken sarhoşça birbirlerine bağırıyorlardı. Sparkhawk, grup yan sokakta kaybolana kadar sakince bekledi ve sonra etrafa üstünkörü bir göz.attı.

Meydan neredeyse boştu, sadece birkaç insan vardı. Buna rağmen, Sparkhawk'm deneyimli bakışları Krager'i fark etti. Adam orta boylu, saçı başı dağınık ve derbeder biriydi. Çizmeleri çamurluydu, vişne çürüğü pelerini dikkatsizce boynuna takılmıştı. Hımbıl hımbıl yürüyerek meydanı geçiyordu. Islak cansız saçları dar kafatasma yapışmıştı. Yağmurda dikkatle etrafa bakarken, sulu gözlerini miyopça kırpıyordu. Sparkhawk derin bir nefes aldı. Neredeyse on yıl önce, Cippria'daki o geceden beri Krager'i görmemişti. Adam oldukça yaşlanmıştı. Yüzü daha solmuş ve kırışmış gözüküyordu; ama onun Krager olduğu hiç şüphe götürmezdi.

Hızlı hareketler dikkat çektiğinden Sparkhawk yavaşça atından indi ve hayvanı kendisi ile solundaki vişne çürüğü pelerinli, miyop adamın arasında tutarak, yeşil tenteli seyyar yiyecek satıcısının tezgahına doğru ilerledi. Ölümcül sakinlikteki sesiyle kahverengi giysili yiyecek satıcısına "İyi akşamlar, komşu," dedi. "Yapmam gereken bazı işlerim var. Eğer atıma göz kulak olursan karşılığını ödeyeceğim."

Suratı traşsız satıcının birden gözleri parladı.

"Aklından bile geçirme," diye uyardı Sparkhawk. "Ne yaparsan yap at seni takip etmez; ama ben ederim ve bundan hiç hoşlanmazsın. Sadece parayı al ve atı çalmayı unut."

Seyyar satıcı iri adamın soğuk.suratına baktı, zorlukla yutkundu ve sarsakça eğilip selam vermeye kalkıştı. "Nasıl isterseniz, Lordum." diye hemen kabul etti, kelimeleri birbirine giriyordu. "And içerim ki soylu bineğiniz benimle beraber emniyette olacak."

“Soylu ne?”

“Soylu bineğiniz; yani, atınız.”

“Oh, tamam. Bunu beğendim.”

“Sizin için başka bir şey yapabilir miyim Lordum?”

Sparkhawk, Krager’in arkasından meydana baktı. “Buralarda elinin altında bir parça tel var mı - şu büyüklükte?” Elleriyle yaklaşık bir metreyi gösterdi.

“Olabilir, Lordum. Ringa fıçıları tellerle bağlıdır. Bir bakayım.”

Sparkhawk kollarını kavuşturdu, eğerine yaslandı ve atının arkasından Krager’i izledi. Geçen yıllar, kavurucu güneş ve sabahın erken saatlerinin çeliğimsi ışığında kuyulara giden kadınlar gözlerinden silindi ve aniden kendini, Cippria’nın dışındaki ağıllarda, üzerinde gübre kokusu ve kan, ağzında nefret ve korkunun tadı, arkasında ellerinde kılıçlarıyla onu arayan takipçileri varken yaralarının acısından bitkin durumda buldu.

Kafasından bunları uzaklaştırıp, kendini çok bu ana dönmeye zorladı. Satıcının bir an önce uygun bir tel bulup gelmesini umdu. Tel işe yarardı. Ne ses, ne pislik ve kısa zamanda temiz bir iş yapılabilirdi - bir Styric ya da bir Pelosiahdan beklenecek türden bir şey. Gerginlik içinde yükselirken, Krager çok önemli değil, diye düşündü. Krager hiç bir zaman, Martel’in zayıf bir parçasından, bir mankafadan başka bir şey olamamıştı - bir uzantı, diğer bir çift el, asla bir silahtan başka bir şey olamayan diğer adam, Adus gibi. Önemli olan, Krage/in ölümünün Martel’e etkisiydi.

Bez tentesinin arkasından elinde bir parça, paslı, yumuşak demirden bir telle gelen yağlı giysili yiyecek satıcısı, “Bu, bulabildiklerimin en iyisi Lordum,” dedi saygılıca. “Kusura bakmayın. Fazla iyi değil.”

Sparkhawk teli alırken, “Yeterince iyi,” diye cevapladı. Paslı teli ellerinin arasında gererek şaklattı. “Hatta mükemmel.” Sonra atma döndü. “Burada kal, Faran,” dedi.

At dişlerini gösterdi. Sparkhawk yavaşça güldü, Krager'le arasına mesafe koyarak meydana daldı. Eğer bu adam karanlık bir kapı eşiğinde, gergince geri kaykılmış, boğazında ve bileklerinde tel bağlı, gözleri kararıp suratından dışarı fırlamış ya da arka sokaklardaki bir erkekler tuvaletine baş aşağı sokulmuş bulunursa, bu Martel'i yaralayabilir, kendine güvenini yok edebilir, hatta belki de onu kokutabilirdi bile. Bu onun ortaya çıkmasını sağlayabilirdi. Sparkhawk, yıllardır Martel'i açıkta yakalayacak bir fırsat çıkmasını beklemişti. Elleri dikkatlice pelerinin altında saklandı, avına doğru sessizce ilerlerken telin kıvrımlarını düzeltmeye başladı.

Duyuları acayip hassaslaşmıştı. Meydanı çevreleyen meşalelerin hışırtısını rahatça duyabiliyor, kaîdırımtaşları arasındaki sulardan yansıyan titrek turuncu ışıkları görebiliyordu. Yansıyan parlama nedense çok güzel gözüktü. Sparkhawk kendini iyi hissetti -belki de son on yıldır hissettiğinden daha iyi.

“Aziz Şövalye? Sör Sparkhawk? Siz misiniz?”

Sparkhawk, şaşkın, aceleyle, dönerken içinden küfretti. Ona laf atan adamın uzun, ince, kıvırcık, sarı saçları vardı. Safran renkli bir yelek, eflatun bir tay t ve elma yeşili bir pelerin giyiyordu. Islak, vişne çürüğü ayakkabıları uzun, sivri uçluydu ve yanakları pütür pütürdü. Yanındaki kullanışsız, küçük kılıç ve geniş kenarlı şapkasının üzerindeki su damlayan tüy, onun sarayı bir haşarat gibi saran, asalak bir saraylı olduğunu gösteriyordu.

Aşırı tiz kadınsı sesiyle, “Burada Cimmura'da ne arıyorsunuz?” diye, sordu. “Siz sürgüne yollandınız.”

Sparkhawk aceleyle takip ettiği adama baktı. Krager meydana açılan bir sokağın girişine yakındı ve her an gözden kaybolabilirdi. Ama hâlâ bir olasılık vardı. Sıkı ve hızlı bir yumruk önündeki aşırı giyinmiş bu kelebeği uyutur ve Krager hâlâ yakalayabileceği bir mesafede olurdu. O sırada, hantal bir yürüyüşle meydana giren devriyenin varlığı, Sparkhawk'ı büyük bir hayal kırıklığına uğrattı. Şimdi, onların dikkatini çekmeden önüne çıkan bu züppeden kurtulmanın yolu yoktu. Önünde dikilen, parfüm kokulu adama yönelttiği bakışı, öfke doluydu.

Saraylı sinirli bir şekilde geriye çekildi, çabucak, aşağı sarkan tentelerin bağlantılarını kontrol ederek, tezgahların önünde ilerleyen askerlere göz attı. “Burada tekrar ne yaptığınızı söylemeniz konusunda ısrar ediyorum,” dedi, otoriter gözükmeye çalışıyordu.

“Israr mı? Sen mi?” Sparkhawk’m sesi küçümseme doluydu.

Diğer adam aceleyle, güvenini perçinlemek için tekrar askerlere baktı, sonra cesurca derlenip toplandı. “Sizi sorumluluğuma alıyorum, Sparkhawk. Kendinizle ilgili rapor vermenizde ısrar ediyorum.” Elini uzatıp Sparkhawk’m kolunu yakaladı.

“Bana dokunma.” Sparkhawk kelimeleri sertçe söylerken, vurarak eli uzaklaştırdı.

“Bana vurdun!” Saraylının nefesi kesildi, acıyla elini kavradı.

Sparkhawk bir eliyle adamı omzundan tutup yanına çekti. “Eğer ellerinle bir daha bana değersen, bağırsaklarını deşerim. Şimdi, çekil git yolumdan.”

“Devriyeyi çağıracağım,” diye tehdit etti züppe.

“Bunu yaptıktan sonra ne kadar yaşayacağını düşünüyorsun?”

“Beni tehdit edemezsiniz. Güçlü dostlarım var.”

“Ama onlar burada yoklar ve ben buradayım değil mi?” Sparkhawk iğrenerek onu itti ve meydanı geçmek için döndü.

Aşırı giyimli adam, “Siz Pandionlar artık zorba tavırlarınızla kaçıp gidemeyeceksiniz. Artık, Elenia’da kanunlar var,” diye arkasından tiz bir sesle bağırdı. “Doğru Baron Harparin’e gideceğim. Ona Cimmura’ya geri döndüğünüzü, bana vurduğunuzu ve beni tehdit ettiğinizi anlatacağım.”

Sparkhawk arkasını dönmeden, “İyi,” dedi. “Öyle yap.”

Yürümeye devam etti, öfkesi ve hayal kırıklığı, kendini kontrol altında tutmak için dişlerini sıkacağı noktaya kadar yükseldi. Sonra aklına bir fikir

geldi. Bayağı - hatta çocukçaydı - ama her nedense oldukça uygun gözüküyordu. Durdu ve omuzlarını dikleş-tirdi. Styric dilinde fısıldarken parmaklarını önündeki havada karışık desenler yaparak oynattı. Hafifçe duraksadı, çıban kelimesini bulmaya çalıştı. Sonunda onun yerine iltihaplı şişliği oturttu ve büyülü sözleri tamamladı. Hafifçe döndü, canını sıkan saraylıya baktı ve büyüyü serbest bıraktı. Sonra döndü ve meydanı geçmeye devam etti, kendi kendine hafifçe gülümsüyordu. Bu kesinlikle çok bayağıydı ama Sparkhawk bazen böyleydi işte.

Faran'a dikkat ettiği için yiyecek satıcısının eline parayı tutuşturdu, eyerine atladı ve puslu çisenti içindeki meydanda atını sürdü. Kalın, yün bir pelerine sarılmış iri yarı bir adam çirkin suratlı alaca bir atın üzerindeydi.

Meydanı geçmesiyle sokaklar, kavşaklardaki yağmurda çıtırdayan titrek alevlerle yanan meşalelerin yaydıkları sönük ve isli, turuncu ışıkla kararıp, tekrar sessizleşti. Faran'm toynak sesleri boş sokakta yankılanıyordu. Sparkhawk eyerin üzerinde hafifçe kımıldadı. Belli belirsiz bir şeyler sezinliyordu. Omuzlarından boynunun arkasına kadar çıkan bir çeşit karıncalanmaydı ama anında bunun ne olduğunu fark etti. Birisi onu izliyordu ve izleyen dost değildi. Sparkhawk, hareketinin, bıkkın bîr yolcunun rahatsız kıpırdanmasından farklı gözükmemesine çalışarak, tekrar kımıldandı. Bu esnada pelerininin altında olan sağ eli kılıcının kabzasına gitti. Bunaltıcı kötülük hissi arttı, bir sonraki kavşakta titreyerek yanan meşalelerin ötesindeki gölgeler arasında, çisentinin de etkisiyle sahibini neredeyse gözükmez kılan koyu gri cüppesinin kukuletasını takmış bir figür gördü.

Alaca at adalelerini kastı ve kulakları titredi.

“Gördüm, Faran,” diye çok sakin bir sesle cevapladı Sparkhawk.

Kaldırım taşı sokaktan önlerindeki gölgeli sokağa doğru, turuncu meşale ışıklarından oluşan gölleri geçerek yollarına devam ettiler. Sparkhawk'm gözleri yeniden karanlığa uyum sağladı ama kukuletalı figür çoktan ya bir aralığa ya da sokaktaki dar kapılardan birine girip ortadan kaybolmuştu.

İzlenme hissi kaybolmuştu, sokak artık tehlikeli bir yer değildi. Faran devam etti, toynakları ıslak taşlarda takırdıyordu.

Sparkhawk'm gittiği han göze çarpmayan bir arka sokaktaydı. Merkezi avlusunun önünde meşe kalaslardan yapılma, sağlam bir kapısı vardı. Duvarları özellikle yüksek ve kalındı. Sönük yanan bir fenerin yanında, yıpranmış, tahta bir tabela yağmurlu gecenin ayazıyla ileri geri oynayıp kederli kederli gıcırdıyordu. Sparkhawk Faran'ı kapıya yaklaştırdı, eyerinde geriye kaykıldı ve yağmurun kararttığı kalaslara mahmuzlu çizmesiyle vurdu. Vuruşlannda özel bir ritm vardı.

Bekledi.

Kapı biraz sonra içeri doğru gıcırdadı ve siyah kukuletalı bir kapıcının belirsiz görüntüsü dışarı baktı. Kısaca başını salladı, sonra da Sparkhawk'ın geçmesi için kapıyı iyice açtı. İri şövalye yağmurun ıslatığı avluya girdi, yavaşça atından indi. Kapıcı kapıyı kapattı ve sürgüledi, sonra çelik miğferinin üzerindeki kukuletasını geri itti, döndü ve eğildi. "Lordum," diyerek Sparkhawk'ı saygıyla selamladı.

Sparkhawk, "Formaliteler için gecenin çok geç bir saati, Aziz Şövalye," dedi, kısaca başını eğerek karşılık verdi.

"Formalite asaletin temelidir, Sor Sparkhawk," diye alaylı biçimde cevapladı kapıcı. "Ne zaman fırsat bulsam buna çalışıyorum."

"Nasıl istersen." Sparkhawk omuz silkti. "Atıma bakar mısın?"

"Tabi ki. Adamınız, Kurik, burada."

Sparkhawk eyerinin kenarındaki iki büyük deri çantayı çözer-ken başını sallayarak onayladı.

"Ben onları sizin için yukarı çıkarırım, Lordum," dedi kapıcı.

"Gerek yok. Kurik nerede?"

“Merdivenlerin üzerindeki ilk kapı. Yemek istiyor musunuz?”

Sparkhawk başını salladı. “Sadece banyo ve sıcak bir yatak.” Bir toynağı ucunda dinlensin diye arka ayaklarından biri hafifçe kıvrık uyuklayan atma döndü. “Uyan Faran,” dedi hayvana.

Faran gözlerini açtı ve hiç dostça olmayan, soğuk bir bakış attı.

“Bu şövalyeyle git,” diye sıkıca talimat verdi Sparkhawk. “Onu ısırmaya, tekmelemeye, ya da sağrınla ahırın kenarına sıkıştırmaya çalışma - ve ayağına da basma.”

İri alaca çabucak kulaklarını geri attı ve sonra iç geçirir gibi bir ses çıkardı.

Sparkhawk güldü. “Ona birkaç havuç ver,” diye kapıcıya talimat verdi.

“Bu kötü huylu zalime nasıl katlanabiliyorsunuz, Sor Sparkhawk?”

“Biz birbirimize mükemmel uyuyoruz,” diye cevapladı Sparkhawk. Sonra ata, “İyi bir yolculuktu Faran/’ dedi. “Teşekkürler ve iyi uykular.”

At ona arkasını döndü.

“Gözlerini açık tut, Aziz Şövalye,” diye kapıcıyı uyardı Sparkhawk. “Birisi buraya gelirken beni izledi ve bunun boş bir şüphe olmadığını hissediyorum.”

Kapıcı şövalyenin yüzü sertleşti. “Buna dikkat edeceğim Lordum,” dedi.

“İyi.” Sparkhawk döndü, parlayan, ıslak taşlı avluyu geçip hanın ikinci katındaki kapalı bölüme çıkan basamakları tırmandı.

Bu han, Cimmura’da sadece birkaç kişinin bildiği iyi saklanmış bir sırdı. Gene de görünüşte diğerlerinden hiç bir farkı yoktu. Bu tesisin sahibi ve işleticileri Pandion Şövalyeleriydi. Burası herhangi bir nedenden dolayı şehrin doğu varoşlarındaki genel toplantı binasındaki olanaklardan faydalanmak istemeyenlere emin bir sığınak sağlıyordu.

Sparkhawk merdivenlerin tepesinde durdu ve ilk kapıya parmaklarının ucuyla hafifçe vurdu. Kapı bir saniye sonra açıldı. İçerdeki adam sağlam yapılıydı, gümüşi gri saçları, kısa kesilmiş, kaba sakalı vardı. Taytı, çizmeleri ve uzun yeleği, siyah deridendi. Belinde koca bir hançer asılıydı, çelik kolluklar bileğini çevreliyordu. Aşırı kaslı kolları ve omuzlan çıplaktı. Yakışıklı bir adam değildi, gözleri akik kadar sertti. “Geç kaldın,” dedi yavan bir biçimde.

Sparkhawk mum ışığında aydınlatılmış odaya dalıp, “Yolda birkaç engel çıktı,” diye kısaca cevapladı. Çıplak omuzlu adam arkasından kapıyı kapadı, sert bir şıkırtıyla sürgüyü çekti. Sparkhawk ona baktı, “iyi olduğuna inanayım mı, Kurik?” diye on yıldır görmediği adama sordu.

“Şöyle böyle. Şu ıslak pelerini çıkar.”

Sparkhawk sırıttı, eyer çantalarını yere bıraktı ve suları damlayan pelerininin tokasını açtı. “Aslade ve oğlanlar nasıl?”

Kurik, “Büyüyorlar,” diye homurdanıp, pelerini aldı. “Oğlanlar uzuyor, Aslade şişmanlıyor. Çiftlik hayatı ona yarıyor.”

“Sen tombul kadınlardan hoşlanırsın,” diye silahtarına hatırlattı Sparkhawk. “Zaten bunun için onunla evlenmiştin.”

Kurik, lordunun zayıf yapışma tenkid edercesine bakıp, tekrar homurdandı. “Yemek yemiyorsun Sparkhawk,” diye suçladı.

“Bana annelik yapma Kurik.” Sparkhawk ağır bir meşe iskemleye yayıldı. Etrafına bakındı. Odanın zemini ve duvarları taştı. Ağır siyah kirişlerin desteklediği tavan alçaktı. Kemerli şöminede bir ateş çatırdaymca, odayı uçuşan kıvılcımlar ve gölgelerle doldurdu. Masada yanan iki mum, biri duvara dayalı iki kampet vardı. Sparkhawk’m gözüne ilk takılan şey, mavi kıvrımlı tek pencerenin yanındaki büyük askı oldu. Askının üzerinde parlak siyah emayeli, tam takım bir zırh asılıydı. Üzerinde gümüşle işlenmiş aile ablemi - pençelerinin tırnakları arasında bir mızrak tutan, yanan kanatlı bir şahin - olan geniş, siyah bir kalkan yanında duvara dayalıydı. Kalkanın yanında gümüş kaplı kabzasıyla kocaman bir kılıç, kınında duruyordu.

“Bıraktığında yağlamayı unutmuşsun,” diye suçladı Kurik. “Pasını temizlemek bir haftamı aldı. Ayağını uzat.” Uzanıp Sparkhawk’in süvari çizmelerinden birini çıkardı sonra da diğerini. “Niye her zaman çamurda yürümek zorundasın?” diye gürleyip, çizmeleri şöminenin yanına attı. “Banyonu yan odada hazırladım,” dedi. “Soyun. Şu yaralarını bir göreyim.”

Sparkhawk bıkkınca içini çekti ve ayağa kalktı. Huysuz silahtarının kendine has nazik yardımıyla soyundu.

Lordunun soğuk sırtına kaba, nasırlı eliyle dokunan Kurik, “İyice ıslanmışsın,” diye belirtti.

“Bazen yağmur insanlara bunu yapar.”

Silahtar solundaki ve omuzlarındaki geniş pembe yara izlerine dokunarak, “Bunları hiç, bir cerraha gösterdin mi?” diye sordu.

“Doktorun biri baktı. Etrafta cerrah yoktu, bende kendi kendilerine iyileşsinler diye öyle bıraktım.”

Kurik başını sallayarak onayladı. “Belli oluyor. Git banyo teknesine gir. Ben sana yiyecek bir şeyler hazırlayacağım.”

“Aç değilim.”

“Bu çok kötü işte. Bir iskelet gibi gözüküyorsun. Artık geri geldin. Etrafta bu durumda dolaşmana izin vermeyeceğim.”

“Kurik, bana niye dayılanıyorsun?”

“Çünkü kızgınım. Beni neredeyse korkudan öldürdün. On yıldır yoksun, sadece birkaç haber aldım - hepsi de kötüydü.” Huysuz adamın bakışları bir an yumuşadı, daha zayıf birini dizlerinin üzerine çökertecek bir sertlikte Sparkhawk’m omuzlarını sıkıca kavradı. “Yuvanıza hoş geldiniz Lordum,” dedi boğuk bir sesle. .

Sparkhawk sert bir şekilde arkadaşını kucakladı. “Sağol Kurik,” dedi onun sesi de boğuktu. “Tekrar burada olmak çok güzel.”

“Tamam,” dedi Kurik, yüzü tekrar sertleşti. “Şimdi banyoya git. Kokuyorsun.” Topuklarının üzerinde döndü ve kapıya gitti.

Sparkhawk gülümsedi ve yan odaya gitti. Tahta teknenin içine girdi, mutlulukla üzerinden buhar tüten suyun içine gömüldü. Başka bir isimde, başka bir adam - Mahkra - olarak o kadar uzun zaman yaşamıştı ki, hiç bir banyonun diğer kimliğini silemeyece-ğini biliyordu; ama rahatlamak ve sıcak suyla kalın sabunun, güneş yanığı derisindeki kuru sahilin tozlarını temizlemesine izin vermek güzeldi. Yağsız adalelerini, yaralı kol ve bacaklarını yıkarken bir çeşit farklı düş içinde Rendoı’un Jiroch şehrinde Mahkra olarak yaşadığı hayatı hatırladı. Parlak güneş ışığının sokağın karşısındaki kalın, beyaz duvarlardan kör edercesine yansıdığı, sıradan vatandaş, Mahkra’nın pirinç ibrikler, şekerlemeler ve egzotik *parfümler sattığı o küçük serin dükkanı hatırladı. Mahkra’nın küçük şarap dükkanında ekşi, çam sakızlı Rendor şarabını yudumlayarak kurnazca ve ustaca saatlerce yaptığı, konuşmayı, sonradan arkadaşı, Pandion yoldaşı, Sör Voren’e aktardığı bilgiyi hatırladı. “Bilgi, Rendor’da Eshandist düşüncenin tekrar canlanışını, çölde saklı güçlerin gizli yerlerini ve Zemoch İmparatoru Otha’nın ajanlarının hareketlerini içeriyordu. Sakin, karanlık geceleri baştançı-karıcı parfümüyle dolduran Lillias’ı, Mahkra’nın asık suratlı metresini ve her sabah kalktığında, güneşsiz şafak vaktinin kurşuni ışıklarında kuyulara giden kadınları izlemek için pencereye gidişini hatırladı.. İçini çekti. “Peki, sen şimdi kimsin, Sparkhawk?” diye yavaşça kendisine sordu. “Artık pirinçli, şekerli ve parfümlü günlerin tüccarı değilsin; acaba tekrar bir Pandion Şövalyesi misin? Bir büyücü mü? Kraliçenin Şampiyonu mu? Belki de hiç biri değilsin. Belki de arkasında bir yığın çatışma, yara ve yıllar bırakmış, yorgun, yıpranmış bir adamdan başka bir şey değilim.”*

“Rendor’dayken aklına başını örtmek gelmedi mi?” diye kapı girişinden huysuzca sordu Kurik. Sağlam yapılı silahtar elinde bir bornoz ve kaba bir havlu tutuyordu. “Birisi kendi kendine konuşmaya başlarsa bu güneşte uzun zaman kaldığı anlamına gelir.”

“Sadece dalmıştım, Kurik. Çok uzun zamandır yuvamdan uzağım; ona tekrar alışmam biraz zaman alacak.”

“Biraz zamanın bile olmayabilir. Gelirken seni tanıyan kimse oldu mu?”

Sparkhawk meydandaki züppeyi hatırladı ve başını salladı. “Harparin’in kurbağalarından biri beni batı kapısının yanındaki meydanda gördü.”

“Al işte. Yarın kendini saraya takdim etmen gerekecek yoksa Lycheas seni aramak için Cimmura’nın taşlarını tek tek söker.”

“Lycheas mı?”

“Naip prens - Prenses Arissa ve sarhoş bir asker ya da yankesicinin onunla hallettiği piç oğlu.”

Sparkhawk aceleyle doğruldu, bakışları sertleşti. “Bir an önce anlatmaya başlasan iyi olacak, Kurik,” dedi. “Ehlana kraliçe. Onun krallığının naip bir prense niye ihtiyacı var?”

“Sen nerelerdeydin, Sparkhawk? Ay da mı? Ehlana bir ay önce hastalandı.”

“Ölmedi değil mi?” diye midesindeki ani bulantı ve bütün çocukluğunu izlediği, Kral Aldreas onu Rendor’a sürgüne yollarken sekiz yaşında olmasına rağmen özel bir şekilde sevdiği bu ciddi, dikkatli bakışlı, gri gözlü, güzel, solgun kız çocuğunun hatırasının kaybının dayanılmaz acısıyla sordu Sparkhawk.

“Hayır,” dedi Kurik, “ölmedi, ama ölebilir.” Büyük, kaba havluyu aldı. “Tekneden çık,” diye emretti. “Sen yerken anlatırım.”

Sparkhawk başını sallayarak onayladı ve ayağa kalktı. Kurik onu sertçe kurladı ve yumuşak bornozla sardı. Diğer odadaki masada, üzerinden dumanlar tüten, içinde dilimlenmiş etler yüzen, sosla dolu bir tabak, yarım somun esmer köylü ekmeği, bir parça peynir ve bir testi soğuk süt vardı. “Ye,” dedi Kurik.

“Buralarda neler oluyor?” diye sordu masaya oturup yemeğe başlayan Sparkhawk. Birden sinirlendiğini fark ederek şaşırdı. “Baştan başla”

“Tamam,” diye onayladı Kurik ve hançerini çıkarıp ekmek somunundan kalın dilimler kesmeye başladı. “Sen gittikten sonra Pandionların Demos’daki ana karargahta tutulduğunu biliyorsun, değil mi?”

Sparkhawk başıyla onayladı. “Bunu duydum. Kral Aldreas bize hiçbir zaman düşkün değildi.”

“Bu senin babanın hatasıydı, Sparkhawk. Aldreas kendi kardeşine çok düşkündü ve baban onu başkasıyla evlenmeye zorladı. Bu onun Pandion birliğine karşı tutumunu bir şekilde bozdu.”

“Kurik,” dedi Sparkhawk, “Kral hakkında böyle konuşmak uygun değil.”

Kurik omuz silkti. “Şu anda ölü, bu yüzden bunlar onu üzmez. Zaten kız kardeşine karşı hissettiklerini herkes biliyor. Saray uşakları Arissa’nın yukarı hollerden ağabeyinin yatak odasına anadan doğma gidişini izlemek isteyen herkesten para alırdı. Aldreas zayıf bir kraldı, Sparkhawk. Tamamen Arissa ve piskopos Annias’ın kontrolü altındaydı. Pandionlan Demos’da tutmasıyla, Annias ve yardakçıları işleri nerdeyse tamamen istedikleri gibi yürüttüler. O zamanlar burada olmadığın için şanslısın.”

“Belki,” diye mırıldandı Sparkhawk. “Alderas neden öldü?”

“Saradan öldüğünü söylüyorlar. Benim tahminime göre karısı öldükten sonra Annias’ın onun için saraya gizlice soktuğu orospular onu yiyip bitirdiler.”

“Kurik, senin dedikoduların yaşlı karılardan da kötü.”

“Biliyorum,” diye kibarca kabul etti Kurik. “Bu kusurum.”

“Ve sonra Ehlana taç giydi.”

“Doğru. Ve sonra işler değişmeye başladı. Annias onu da Aldreas’ı kontrol ettiği gibi kontrol edebileceğinden emindi ama Ehlana onu kısa zamanda durdurdu. Demos’daki^ ana karargahtan Eğitmen Vanion’u çağırdı ve onu kişisel danışmanı yaptı. Sonra Annias’a bir kilise adamına uygun erdemler üzerine düşünmesi için bir manastıra çekilme hazırlıkları yapmasını söyledi. Hiç şüphesiz Annias morardı ve hemen dolaplar çevirmeye başladı. Prenses Arissa’nın kapatıldığı manastırla burası arasındaki yol sinek gibi haberci kaynıyordu. İkiside eski arkadaştı ve ortak ilgi alanları vardı. Herhalde Annias Ehlana’ya piç kuzeni, Lycheas’la evlenmesini tavsiye etti ama o Annias’ın yüzüne güldü.”

“Bu bana oldukça tanıdık geliyor,” Sparkhawk gülümsedi. “Onu ben büyüttüm ve neyin uygun olduğunu öğrettim. Hastalığı ne?”

“Babasını öldürenin aynısıymış gibi gözüküyor. Bir nöbet geçirdi ve o zamandan beri kendisine gelmedi. Saray doktorlarının hepsi bir haftayı çıkaramayacağını iddia ettiler ama Vanion harekete geçti. Sephrenia ve - hepsi tamtakım zırhlarını giymiş miğferlerinin siperliklerini kapatmış - on bir Pandionla sarayda belirdi. Kraliçenin refakatçılannı dağıttılar, onu yatağından alıp, tören kıyafetlerini giydirdiler ve başına tacını koydular. Sonra onu büyük salona taşıdılar, tahta yerleştirdiler ve sonra kapıyı kitlediler. Orada ne yaptıklarını hiç kimse bilmiyor ama kapıyı tekrar açtıklarında Ehlana tamamen kristalle kaplanmış tahtında oturuyordu.”

“Ne?” diye Sparkhawk haykırdı.

“Bu bir cam kadar saydam. Kraliçenin burnundaki küçük kahverengi beneklerin hepsini tek tek görebilirsin ama yanma gidemezsin. Elmasdan daha sert. Annias’m işçileri beş gün çekiçlerle kırmaya çalıştılar ama bir çentik bile atamadılar.” Sparkhawk’a baktı. “Sen böyle bir şey yapabilir misin?” diye merakla sordu.

“Ben mi? Kurik, ben nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Sephrenia bize temellerini öğretti ama onunla kıyaslandığında bizler bebekler gibiyiz.”

“Şey, yaptığı her neyse kraliçeyi hayatta tutan şey o. Kraliçenin kalp atışlarını duyabilirsin. İlk hafta ya da o kadar bir süre insanlar sadece onu

dinlemek için oraya doluşuyorlardı. Ama Annias kapıyı kitletti, piç Lycheas'ı Cimmura'ya çağırdı ve onu naip prens olarak ortaya çıkardı. Bu yaklaşık iki hafta önceydi. O zamandan beri Annias kilise askerlerine bütün düşmanlarını enseletiyor. Katedralin altındaki zindan onlardan dolup taşmak üzere. İşler şimdi tam bu durumda. Gelmek için iyi bir zaman seçtin." Durdu ve Lordunun suratına baktı. "Cippria'da ne oldu, Sparkhawk?" diye sordu. "Bizim burada aldığımız haberler oldukça üstünkörü."

Sparkhawk omuz silkti. "Pek fazla bir şey yok. Martel'i hatırlıyor musun?"

"Vanion'un şövalyeliğini aldığı dönek mi? Şu beyaz saçlı?"

Sparkhawk başıyla onayladı. "Birkaç yardakçısıyla Cippria'ya geldi ve onlara yardım etsin diye onbeş ya da yirmi katil kiraladı. Karanlık bir sokakta beni pusuya düşürdüler."

"Yara izleri oradan mı kalma?"

"Evet."

"Ama sıvıştın."

"Görüldüğü gibi. Rendorlu katillerin midesi, kaldırım taşlan ve bütün duvarlara sıçrayan kanlar kendilerinki olunca hemen bula-nıyor. Bir düzine kadarını kestikten sonra, gerisinin cesareti kırıldı. Onları uzaklaştırdım ve kendime şehrin kenarına giden bir yol açtım. Yaralarım iyileşene kadar bir manastırda kaldım. Sonra Faran'ı aldım ve Jiroch'a giden bir kervana katıldım."

Kurik'in gözleri açıldı. "Annias bu işe karışmış olabilir mi, ne dersin?" diye sordu. "Biliyorsun ailenden nefret ediyor ve Aldreas'ı seni sürgüne ikna edenin o olduğuda çok kesin."

"Zaman zaman aynı şeyi bende düşündüm. Annias ve Martel daha öncede beraber iş yaptılar. Sanırım gene de iyi piskoposumuzla konuşacağımız birçok şey var."

Sesindeki tonu tanıyıp ona baktı. “Başına bela açacaksın,” diye uyardı.

“Eğer o saldırıda parmağı olduğunu öğrenirsem Annias’m başına daha fazlası açılacak.” Sparkhawk doğruldu. “Vanion’la konuşmam gerekecek. Hâlâ Cimmura’ da mı?”

Kurik başıyla onayladı. “Şehrin doğu yakasındaki genel toplantı binasında, ama oraya hemen şimdi gidemezsin. Güneşin batışıyla doğu kapısını kilitliyorlar. Sanırım kendini saraya, güneş doğduktan sonra takdim etsen iyi olur. Annias’ın aklına sürgünden kaçtın diye seni kanun dışı ilan etme fikrinin gelmesi uzun sürmez. Sıradan bir suçlu gibi çekilip getirilmektense kendi başına ortaya çıkman daha iyi. Ama hâlâ, zindandan uzak durmak için hızlı konuşman gerekecek.”

“Sanmam,” diye karşı çıktı Sparkhawk. “Elimde geri dönüşüme izin veren üzerinde kraliçenin mührü olan bir belge var.” Tabağını geri itti. “El yazısı biraz çocukça ve üzerinde gözyaşı izleri var ama sanırım hâlâ geçerli.”

“Kraliçe ağladı mı? Ağlamayı bilmediğini zannediyordum.”

“O zamanlar sekiz yaşındaydı, Kurik ve bana bir şekilde çok düşkündü.”

“Bazı insanların üzerinde bu etkiyi bırakıyorsun.” Kurik Sparkhawk’m tabağına baktı. “Bütün yiyeceğin bu kadar mı?”

Sparkhawk başıyla onayladı.

“Doğru yatağa. Yarın seni bekleyen yorucu bir gün olacak.”

Çok sonra.

Oda küllenen ateşteki kömürlerin turuncu ışığıyla hayal meyal aydınlanmıştı, odanın diğer ucundaki kanpetten Kurik’in düzenli nefes alışları geliyordu. Birkaç cadde ötede mandalı açılmış rüzgarda serbestçe sallanan kepengin ısrarlı, aralıksız gürültüsü, beyinsiz bir köpeği havlaüp duruyordu. Sparkhawk, uyku sersemi, uzanmış, sabırla köpeğin yeteri kadar

ıslanmasını ya da kulübesini aramak için eğlencesinden usanmasını bekliyordu.

Meydanda gördüğü Krager olduğundan, Martel’in Cimmura’da olduğu kesin değildi. Krager bir haberci çocuktu ve sık sık Martel’den bir kıtanın yarısı kadar uzak olurdu. Eğer yağmurlu meydanı geçen yabani Adus olsaydı, Martel’in şehirdeki varlığı hiç şüphe götürmezdi. Adus’un zincirinin kısa tutulması bir zorunluluktu.

Krager’i bulmak zor olmayacaktı. Bütün zayıf adamlar gibi ne yapacağı genelde kestirilebilen ve genel kötü alışkanlıkları olan, zayıf bir adamdı. Sparkhawk karanlıkta iç karartıcı bir şekilde gülümsedi. Krager’i bulmak kolay olacaktı ve Krager Martel’in nerede bulunacağını bilecekti. Bu bilgiyi ondan almak kolay bir işti.

Uyuyan silahtarını uyandırmamak için yavaşça hareket ederek, ayağını yataktan aşağı uzattı ve aşağıda fenerle aydınlatılmış, boş avluya sessizce yağan yağmuru izlemek için pencereye gitti. Resmi zırhının yanında duran enli kılıcın gümüş sarılı kabzasını eliyle dalgınca kavradı. Sanki eski bir arkadaşın elini tutar gibi kendini iyi hissetti.

Etrafta, her zamanki gibi, hatırladığı belli belirsiz çan sesleri vardı. Bunlar o akşam Cippria’da takip ettiği çanlar olmalıydı. Hasta, yaralı ve yanlız, ağülardaki gübre kokulu gecenin içinde sendeliyordu. Çan seslerine doğru yarı sürünerek ilerlemişti. Sonunda duvara gelmişti, bir kapıya gelene kadar sağlam eli eski taşlarda onu takip etmiş ve orada yere yığılmıştı.

Sparkhawk başını salladı. Bu çok uzun zaman önceydi. Çanları hâlâ bu kadar net hatırlayabilmesi tuhaftı. Eli kılıcında, gecenin sonuna kadar dışarı bakıp, çanların seslerini hatırlayarak yağmuru izledi.

İkinci Bölüm

Sparkhawk resmi zırhını giymiş, vücuduna alıştırmak için mum ışığıyla aydınlanan odada bir ileri bir geri şıkırtılar çıkararak uzun adımlarla yürüyordu. “Bunun ne kadar ağır olduğunu unutmuşum,” dedi.

“Formunu kaybediyorsun,” dedi Kurik ona. “Sağlamlaşmak için eğitim alanında geçirmen gereken bir iki aya ihtiyacın var. Onu giymek istediğinden emin misin?”

“Bu resmi bir durum, Kurik ve resmi durumlar resmi elbiseler ister. Bununla beraber, oraya gittiğimde hiç kimsenin kafasını karıştırmak istemiyorum. Ben Kraliçenin Şampiyonuyum ve kendimi ona takdim ederken zırh giymem beklenir.”

Kurik, lordunun miğferini alırken, “Onu görmene izin vermeyecekler,” dedi.

“İzin vermeyecekler mi?”

“Aptalca bir şey yapma, Sparkhawk. Tek başına olacaksın.”

“Lenda Kontu hâlâ mecliste mi?”

Kurik başını sallayarak onayladı. “Yaşlı ve fazla otoritesi yok ama Annias’m meclisten çıkaramayı göze alamıyacağı kadar çok saygı görüyor.”

“En azından orada bir dostum olacak.” Sparkhawk silahtardan miğferini aldı ve yerine yerleştirdi. Siperliğini kaldırdı.

Kurik, Sparkhawk’m kılıcını ve kalkanını almak için pencereye gitti. “Yağmur diniyor,” diye belirtti, ” ve hava ışımaya başladı.” Geri geldi, kılıcını ve kalkanını masaya bıraktı, gümüş renkli kolsuz cübbeyi aldı. “Kollarını kaldır,” diye talimat verdi.

Sparkhawk kollarını genişçe açtı. Kurik cübbeyi omuzlardan aşağı sarkıttı ve kenarlarını bağladı. Sonra uzun bir kılıç kemerini Lordunun beline bağladı. Sparkhawk kınındaki kılıcını aldı, “Bunu bileyledin mi?” diye sordu.

Kurik ona buz gibi bir bakış attı.

“Özür dilerim.” Sparkhawk kını kemerinin üzerindeki büyük çelik çivilere sıkıca oturttu ve kaydırarak sol tarafına getirdi.

Kurik uzun siyah pelerini zırhın omuz parçalarına yerleştirdi; Sonra bir adım geri attı ve aşağıdan yukarı değer biçermiş gibi, Sparkhawk’a göz gezdirdi. “Yeterince iyi,” dedi» “Kalkanını getireceğim. Çabuk olsan iyi olur. Saraydakiler erken kalkarlar. Bu onlara kötülük yapmak için daha çok zaman sağlar.”

Odadan çıktılar ve merdivenlerden aşağıya iç avluya indiler. Sert sabah rüzgarının avluya attığı serpintiler hariç yağmur din-mişti. Ağaran gökyüzü hâlâ parça parça bulutlarla kaplı olmasına rağmen doğudan belirmeye başlayan geniş, soluk sarı, bir şerit vardı.

Kapıda görevli şövalye ahırdan Faran’ı getirdi, Kurik’le beraber Sparkhawk’ı eyere kaldırdılar.

“Saraya girdiğinizde dikkatli olun Lordum,” diye yanlız olmadıklarında kullandığı resmi tonla uyardı Kurik. “Normal saray muhafızları büyük olasılıkla tarafsızdırlar ama Annias’m da orada bir bölük askeri var. Kırmızı üniformalı herkesin düşmanınız olması mümkün.” Kabartmalı büyük kalkanı Sparkhawk’a verdi.

Sparkhawk kalkanı yerine tutturdu. “Vanion’u görmek için genel toplantı binasına gidiyorsun, değil mi?” diye silahtarına sordu.

Kurik başıyla onayladı. “Şehrin doğu kapıları açılır açılmaz.”

“Aksilik olmazsa bende saraydan sonra oraya gideceğim; ama sen buraya gel ve beni burada bekle.” Dişlerini göstererek sırıttı. “Şehri alelacele terk

etmemiz gerekebilir.”

“Durumu fazla zorlamayın, Lordum.”

Sparkhawk kapıcının elinden Faran’m dizginlerini aldı. “Tamam, o zaman Aziz Şövalye,” dedi. “Kapıyı aç ve gidip piç Lycheas’a saygılarımı sunayım.”

Kapıcı güldü ve kapıyı açtı. 1 Faran kibirli bir tırısla, çelik naili toynaklarını abartılı biçimde kaldırıp indirerek, ıslak kaldırım taşları üzerinde kesik kesik çınlatarak dışarı çıktı. İri atın çarpıcı görünmek için kendine özgü bir yeteneği vardı ve ne zaman Sparkhawk tam takım bir zırhla sırtında olursa hoplayıp zıplayarak yürürdü.

“İkimizde gösteriş için biraz yaşlı değil miyiz?” diye soğuk bir tavırla sordu Sparkhawk.

Faran umursamadı ve aynı şekilde yoluna devam etti.

O saatlerde sokakta olan çok az kişi vardı; çoğunluğu uykulu dükkan sahipleri ve saçı başı darmadağın işçi ustalarıydı. Sokaklar ıslaktı, sert rüzgar dükkanlar üzerindeki parlak boyanmış tahta tabelaları sallayıp gıcırdatıyordu. Pencerelerin çoğu kapalı ve karanlıktı. Erken kalkmış bazı insanların odaları altın rengi mum ışığıyla aydınlanmıştı.

Sparkhawk zırhının şimdiden kokmaya başladığını fark etti; koku, teriyle yıllarca ıslanmış çelik, yağ ve deri kayışların tanıdık karışımıydı. Jiroch’un güzel baharat kokulu dükkanları ve güneşten yanmış sokaklarında bu kokuyu nerdeyse unutmuştu; Cimmura’nın tanıdık manzaralanyla birleşince eve geri döndüğünü iyice hissetti.

Sokaklardan geçerlerken, her zamanki gibi, köpekler havlamak için fırladılar; ama taş döşeli sokaklarda tırıs giden Faran’ın kibirli yürüyüşünde hiç bir değişiklik olmadı.

Saray şehrin merkezinde yer alıyordu. Sivri kulelerinin tepesine yerleşmiş, dalgalanan renkli ve nemli flamalarla etrafındakilerden çok daha yüksek,

çok daha görkemli bir binaydı. Şehirden duvarlarla ayrılıyordu ve duvarların üzerinde mazgallı siperler vardı. Geçmişte bir gün, Elenia krallarından biri bu duvarların dışının beyaz kireçtaşı kaplanmasını emretti. Bazı mevsimlerde şehrin üzerine tüm ağırlığıyla çöküp etrafa yayılan sis, kaplamayı çizgili, kirli griye dönüştürmüştü.

Sarayın kapıları genişti ve normal saray garnizonunun üyeleri olduklarını gösteren koyu mavi üniformalı yarım düzine muhafız tarafından korunuyordu.

Sparkhawk yaklaşırken içlerinden bir tanesi, “Dur!” diye bağırdı. Uzun mızrağını hafifçe kaldırarak kapının ortasına ilerledi. Sparkhawk duyduğuna dair hiç bir belirti göstermedi ve Faran adama doğru yöneldi. “Size durun dedim, Aziz Şövalye!” diye tekrar emretti muhafız. Sonra arkadaşlarından biri ileri atladı, kolunu yakaladı ve onu alaca atın yolundan çekti. “O Kraliçenin Şampiyonu” diye bağırdı ikinci muhafız. “Sakın onun yolunda durmaya kalkma.”

Sparkhawk merkezi avluya ulaştı; zırhının ağırlığı ve kalkanının büyüklüğüyle biraz hantalca hareket ederek atından indi. Bir muhafız ileri çıktı, uzun mızrağı hazırdı.

“Günaydın, komşu,” dedi muhafıza sakin sesiyle. Muhafız duraksadı.

“Atıma göz kulak ol. Çok fazla kalmayacağım.” Muhafızın eline Faran’ın dizginlerini tutuşturdu ve saraya açılan ağır çifte kapıya doğru yükselen geniş merdivenlerden çıkmaya başladı. “Aziz Şövalye,” diye arkasından bağırdı muhafız. Sparkhawk geri dönmedi, tam tersine merdivenleri çıkmaya devam etti. Tepede de iki yaşlı, mavi üniformalı muhafız vardı; adamları tanıdığını fark etti. Muhafızlardan birinin gözleri açıldı, sonra birden sırıttı. “Hoş geldiniz, Sör Sparkhawk,” derken siyah zırhlı şövalye için kapıyı çekip açtı.

Sparkhawk ona hafifçe göz kırptı ve içeri girdi. Zırhlı ayakkabıları ve mahmuzlan cilalı karoların üzerinde şıngırdıyordu. Kapının ilerisinde biryantinli, kıvırcık saçlı, vişne çürüğü rengi dar bir gömlek giyen bir saray

görevlisiyle karşılaştı. “Lycheas’la konuşacağım,” diye Sparkhawk kesin bir tonda emir verdi. “Beni ona götür.”

“Ama -” Adamın yüzü biraz sarardı. Kendini toparladı, ifadesi kibirlendi. “Siz nasıl olur da“

“Beni duymadın mı, komşu?” diye sordu ona Sparkhawk. Vişne çürüğü renkli gömlekli adam sindi. “He-hemen, Sör Sparkhawk,” diye kekeledi. Sonra dönüp merkezi ana koridorda önden ilerledi. Omuzlan açıkça titriyordu. Sparkhawk görevlinin onu taht odasına yerine Kral Aldreas’m danışmanlarıyla toplandığı meclis salonuna doğru götürdüğünü fark etti. Genç kraliçe kristal kaplı tahta oturduğundan, bunun tacı ele geçirmeye kalkışacak kuzeninin üzerinde neşe kaçırıcı bir etki yapmış olabileceğini tahmin eden iri adamın dudaklarını hafif bir gülümseme kapladı.

Meclis salonunun kapısına ulaştılar ve nöbette kilisenin kırmızı üniformasını giyen iki asker buldular - Piskopos Annias’m askerleri. İkiside salona girişi önlemek için mızraklarını çaprazladılar.

Saray görevlisi tiz bir sesle onlara, “Kraliçe’nin Şampiyonu naip prensi görecek,” dedi “Kraliçe’nin Şampiyonu’nu içeri bırakmakla ilgili hiç bir emir almadık,” diye belirtti bir tanesi.

“Şimdi aldınız,” dedi Sparkhawk. “Açın kapıyı.”

Vişne çürüğü rengi gömlekli aceleyle gidiyormuş gibi bir hareket yaptı ama Sparkhawk kolunu yakaladı. “Daha senin gitmene izin vermedim, komşu,” dedi. Sonra nöbetçilere baktı. “Kapıyı açın,” diye tekrar etti.

Nöbetçiler önce Sparkhawk’a sonra da gergince birbirlerine bakarlarken uzun bir an askıda kaldılar. Sonra biri zorlukla yutkundu ve mızrağını beceriksizce tutarak kapı tokmağına uzandı.

Sparkhawk zırhlı eldiveniyle hâlâ sıkıca kolunu tuttuğu adama, “Geldiğimi bildirmen gerekiyor,” dedi. “Hiç kimseyi şaşırtmak istemeyiz, değil mi?”

Adamın bakışları biraz kızgındı. Açık kapıdan içeri adım attı, boğazını temizledi. “Kraliçe’nin Şampiyonu,” diye sözcükleri birbirine karışarak pat diye söyledi. “Pandion Şövalyesi, Sor Sparkhawk.”

“Teşekkürler, komşu,”, dedi Sparkhawk. “Şimdi gidebilirsin.” Saray görevlisi sıvıştı.

Meclis salonu çok genişti, halıyla kaplanmış ve mavi kumaşla sarılarak süslenmişti. Geniş, çok kollu şamdanlar duvarlarda diziliydi, salonun ortasındaki uzun cilalı masada da mumlar vardı. Üç adam önlerinde belgelerle masada oturuyordu; ama dördüncüsü iskemlesinden yarı doğrulmuştu.

Ayağa kalkan adam piskopos Annias’dı. Din adamı, Sparkhawk onu on yıl önqe, son defa gördüğünden beri zayıflamıştı, yüzü gri ve bir deri bir kemik kalmış gibi gözüküyordu. Saçları arkadan bağlanmış ve beyazlarla dolmuştu. Uzun, siyah bir papaz cübbesi giyiyordu. Boynundaki kalın altm bir zincirde Cimmura başpiskoposu makamının mücevherli askısı vardı. Sparkhawk’ın salona girmesiyle gözleri beklenmedik bir tehlike uyarısıyla açılmıştı.

Lenda Kontu, yetmişlerinde beyaz saçlı bir adamdı. Açık gri bir yelek giyiyor ve açıkça dişlerini göstererek sırıtıyordu, parlak mavi gözleri kırışık yüzünde piri pırıl parlıyordu. Adı çıkmış bir oğlancı olan, Baron Harparin, yüzünde şaşkın bir ifadeyle oturuyordu. Onun yanında da Sparkhawk’m tanımadığı kırmızılar giymiş iğrenç derecede şişman bir adam vardı.

Annias şaşkınlığından sıyrılarak, “Sparkhawk,” dedi sertçe, “burada ne arıyorsun?”

“Anladığıma göre beni arıyormuşsunuz, Ekselansları,” diye cevapladı Sparkhawk. “Sanırım sizi zahmetten kurtardım.”

“Sürgününden kaçmışsın, Sparkhawk,” diye kızgınlıkla itham etti Annias.

“Bu konuşmamız gereken şeylerden biri. Bana söylendiğine göre piç Lycheas kraliçe sıhhatini geri kazanana kadar naip prens görevini

yapıyormuş. Niye onu çağırtmıyorsunuz, böylece iki defa tekrarlamak zorunda kalmayız?”

Annias’in gözleri şok ve hiddetle açıldı.

“O bir piç, öyle değil mi?” dedi Sparkhawk. “Ailesinin kökeni hiçte gizli değil, böyle olduğuna göre niye kendimizi zorlayalım ki? Hatırladığım kadarıyla zil kordonu tam orada. Çekiver Annias ve naip prensi alıp getirmesi için bir kurbağacık yolla.”

Lenda Kontu açıkça kıkırdadı.

Annias yaşlı adama öfkeli bir bakış attı ve uzak duvarda asılı bir çift zil kordonuna gitti. Eli ikisinin arasında bir an duraksadı.

“Herhangi bir hata yapmayın, Ekselansları,” diye onu uyardı Sparkhawk. “Eğer kapıdan hizmetçi yerine bir düzine asker girerse çok kötü şeyler olabilir.”

“Haydi durma, Annias,” diye zorladı Lenda Kontu. “Nasılsa hayatım sona ermek üzere, öbür tarafa gitmek için birazcık heyecanı hiç umursamam.”

Annias dişlerini kenetledi ve kırmızı yerine mavi kordonu çekti. Bir müddet sonra kapı açıldı ve üniformalı genç bir adam içeri girdi. “Evet, Ekselansları,” dedi başpiskoposa doğru eğilerek.

“Git naip prense bir an önce burada bulunmasına ihtiyacımız olduğunu söyle.”

“Ama -“

“Bir an önce!”

“Evet, Ekselansları.” Uşak aceleyle dışarı çıktı.

“işte, ne kadar kolay olduğunu gördünüz mü?” dedi Annias’a Sparkhawk. Sonra beyaz saçlı Lenda Kontu’nun yanına gitti, zırhlı eldivenini çıkardı ve yaşlı adamın elini tuttu. “Hâlâ iyi gözüküyorsunuz, Lordum,” dedi.

“Yani hâlâ hayatta demek istiyorsun?” Lenda güldü. “Rendor nasıldı, Sparkhawk?”

“Sıcak, kuru ve çok tozlu.”

“Hep öyleydi, oğlum. Hep öyleydi.”

“Soruma cevap verecek misin?” diye dayattı Annias.

Sparkhawk, “Lütfen, Ekselansları,” diye bir elini kaldırarak kendisine çok derin saygı ve samimi duygular taşıyormuş süsü vererek cevapladı, “piç naip gelene kadar olmaz. Davranışlarımıza dikkat etmeliyiz, değil mi?” Bir kaşını kaldırdı. “Söyleyin,” diye ekledi, sanki sonradan aklına gelmiş gibi, “annesi nasıl - yani sağlığı demek istedim? Bir kilise görevlisinin - Cimmura’daki diğer herkes anlatabilecekken - Prenses Arissa’nın yatak maceralarını anlatmasını beklemiyorum.”

“Çok ileri gittin, Sparkhawk.”

‘Tani bilmediğinizi mi söylemek istiyorsunuz? Tanrım, sizi ihtiyar keçi, gerçekten olayları yakından izlemeye çalışmalısınız.”

“Ne kadar terbiyesizi” diye, yanındaki kırmızılı şişman adama hayretini ifade etti Baron Harparin.

“Bu anlayacağınız türden bir şey değil, Harparin,” dedi ona Sparkhawk. “Sizin eğilimlerinizin başka yöne uzandığını duydum.”

Kapı açıldı, çamur sarısı saçlı, sarkık dudaklı ağızlı ve sivilceli bir genç adam içeri girdi. Yeşil, ermin süslü bir sabahlık ve küçük altın bir taç giymişti. “Beni mi görmek istedin, Annias?” Sesi neredeyse kişner gibi nitelikte genizden geliyordu.

“Bir devlet meselesi, Altes,” diye cevapladı Annias. Devlete ihaneti içeren bir davada karar vermek için size ihtiyacımız var.”

Genç adam ona salakça göz kırptı.

“Bu, merhum amcanız Kral Aldreas’m emirlerini kasten çiğneyen Sör Sparkhawk’dır. Sparkhawk’a Rendor’a gitmesi ve kraliyet emriyle çağrılmadığı müddetçe oradan dönmemesi emredildi. Ele-nia’da bulunması onu suçlu duruma düşürüyor.”

Lycheas gözle görülür bir şekilde, siyah zırhlar içindeki soğuk yüzlü şövalyeden ürktü, gözleri büyüdü ve ağzı şaşkınlıktan açık kaldı. “Sparkhawk?” diye titredi.

“Ta kendisi,” dedi ona Sparkhawk. “Korkarım iyi piskoposumuz konuyu biraz abarttı. Ölene kadar tacın şampiyonu konumunu yüklendiğimde kraliyet hayatı tehlikeye düştüğünde kralı - ya da kraliçeyi - savunmaya yemin ettim. Bu yemin bütün emirlerin, kraliyet ya da her ne olursa olsun, önünde gelir ve kraliçenin hayatı açıkça tehlikede.”

“Bu sadece teknik bir ayrıntı, Sparkhawk,” diye çabucak konuştu Annias.

“Biliyorum,” diye terbiyelice cevapladı Sparkhawk, “ama teknik ayrıntılar kanunların ruhudur.”

Lenda Kontu boğazını temizledi. “Bu konularda bir araştırma yaptım,” dedi, “ve Sor Sparkhawk kanunlardan tam manasıyla doğru olarak bahsetti. Tacı korumak için ettiği yemin kesinlikle her şeyden önce gelir.”

Prens Lycheas, SparkhawkTa arasına uzun bir mesafe koyarak masanın öbür tarafına gitti. “Bu saçma,” diye belirtti. “Ehlana hasta. Fiziki bir tehlike karşısında değil.” Piskoposun yanındaki iskemleye oturdu.

“Kraliçe,” diye düzeltti onu Sparkhawk.

“Ne?”

“Onun unvanı ‘Majesteleri, ya da, en azından, Kraliçe Ehla-na’dır. Ondan sadece ismiyle bahsetmek aşırı derecede nezaketsizliktir. Sanırım teknik bir ayrıntı olarak onu fiziki tehlikeden korumam gerektiği kadar nezaketsizlikten de korumak zorundayım. Kanunun bu noktasını pek açık

seçik düşünememiştim, bundan dolayı ikinci adamım sizi düelloya davet etmeden önce eski dostum Lenda Kontu’nun fikrini soracağım.”

Lycheas’ın yüzü kül rengine döndü. “Düello?”

“Bu açıkça ahmaklık,” diye belirtti Annias. “Ne düelloya davet edildi ne de davet kabul oldu.” Gözleri birden kısıldı. “Bununla beraber naip prensin maksadı doğru anlaşıldı,” dedi. “Sparkhawk sürgününü ihlal etmek için sadece bu sudan sebebi kullanmış. Eğer çağrıldığına dair belge niteliğinde bir delil sunmazsa devlete ihaneten suçlanacaktır.” Piskoposun gülümsemesi hafifti.

“Hiç sormayacağını sanmıştım, Annias,” dedi Sparkhawk. Kılıç kemerinin altına uzandı ve mavi bir kurdelayla sarılmış sıkı sıkı katlanmış bir parşömen çıkardı. Kurdelayı çözdü ve parşömeni açtı, mum ışığı yüzüğündeki kan kırmızısı taşı parıldatıyordu. “Bu tamamiyle usulüne uygun gözüküyor,” dedi parşömene göz atarak. “Üzerinde kraliçenin imzası ve kişisel mührü var. Bana verdiği talimatlar oldukça açık. Kolunu uzatıp parşömeni Lenda Kontu 'na sundu. “Sizin fikriniz ne, Lordum?”

Yaşlı adam parşömeni aldı ve inceledi. “Mühür kraliçenin,” diye onayladı, “el yazısı da onun. Tahta çıkmasıyla beraber Sör Sparkhawk’ın hemen kendini ona takdim etmesini emrediyor. Geçerli bir kraliyet emri, Lordum.”

“Şunu bir de ben göreyim,” diye çabucak konuştu Annias.

Lenda parşömeni masanın üzerinden ona geçirdi.

Piskopos çabucak okudu, dişleri sıkıca birbirine geçmişti. “Tarih bile atılmamış,” diye suçladı.

“Özür dilerim, Ekselansları,” diye dikkatini çekti Lenda, “ama kraliyet emirleri ya da buyruklarma tarih konulmasının resmi bir gerekliliği yok. Tarih yanlızca anlaşmalara konur.”

“Bunu nereden aldın?” diye Sparkhawk’a sordu piskopos, gözleri kısılıyordu.

“Oldukça uzun zamandır bende.”

“Kraliçe tahta çıkmadan önce yazıldığı ortada.”

“Öyle gözüküyor değil mi?”

“Geçerli değil.” Piskopos ikiye bölecekmiş gibi parşömeni iki eline aldı.

“Kraliyet buyruğunu imha etmenin cezası nedir, Lordum?” diye yumuşakça sordu Sparkhawk.

“Ölüm.”

“Bende öyle olabileceğim tahmin etmiştim. Haydi durma, yırt onu Annias. Sadece yorucu resmi işlemlerinin masrafları ve zamandan tasarruf için cezayı kendim vermekten çok mutlu olacağım.” Gözleri Annias’mkilerle kilitlendi. Bir müddet sonra başpiskopos iğrenerek parşömeni masaya fırlattı.

Lycheas bütün bunları artan bir düş kırıklığıyla izledi. Sonra bir şeye ilk defa dikkati çekilmiş gibi gözüktü. “Yüzüğünüz, Sör Sparkhawk,” dedi o kişner gibi. “Makamınızın simgesi, değil mi?”

“Tabir yerindeyse, evet. Esasında bu yüzük - ve kraliçenin yüzüğü - benim ailemle onun ailesi arasındaki sembolik bir bağ.”

“Onu bana ver.”

“Hayır.”

Lycheas’m gözleri dışarı fırladı. “Sana bir kraliyet emri verdim!” diye bağırdı.

“Hayır. Bu bir kişisel istekti, Lycheas. Sen kraliyet emri veremezsin, çünkü kral değilsin.”

Lycheas kararsızlıkla piskoposa baktı ama Annias yavaşça başını salladı. Sivilceli genç adam kızardı.

“Naip prens sadece yüzüğü incelemek istiyor, Sör Sparkhawk,” dedi yumuşak bir sesle din adamı. “Parmağınızdakinin eşini, Kral Aldreas’m yüzüğünü aradık ama kayıp gibi gözüküyor. Onu nerede bulabileceğimiz konusunda bir fikrin var mı?”

Sparkhawk kollarını açtı “Ben Cippria’ya giderken Aldreas’m parmağmdaydı,” diye cevapladı. “Bu yüzükler geleneklere göre asla çıkarılmadığından, öldüğünde parmağında olmalıydı.”

“Hayır. Takmıyordu.”

“O zaman, belki de kraliçede.”

“Şimdiye kadar tespit edebildiğimize göre onda da yok.”

“Otoritemin bir sembolü olarak öbür yüzüğü istiyorum,” diye ısrar etti Lycheas.

Sparkhawk ona baktı, yüzünden eğlendiği okunuyordu. “Ne otoritesi?” diye açık açık sordu. “Yüzük Kraliçe Ehlana’ya ait ve eğer birisi yüzüğü ondan almak isterse sanırım benim devreye girmem gerekecek.” Birden teninde hafif bir karıncalanma hissetti. Altın şamdanlardaki mumlar yavaşça sönüp mavi kaplı meclis salonu farkedilir derecede loşlaşıyor gibi gözüküyordu. Hemen içinden Styric dilinde fısıldamaya başladı, masanın etrafında oturan adamların suratlarında oldukça kaba bir şekilde yapılmaya kalkılan büyünün kaynağını ararken karşı büyüyü dikkatlice oluşturdu. Karşı büyüyü yolladığında Annias’ın irkildiğini gördü ve soğukça gülümsedi. Sonra kendini topladı. “Şimdi,” dedi, sesi sertti, “işimize geri dönelim. Kral Aldreas’a tam olarak ne oldu?”

Lenda Kontu içini çekti. “Saradan öldü, Sör Sparhavv’k,” diye üzgün cevapladı. “Nöbetler birkaç ay önce başladı ve giderek sıklaştı. Kral zayıfladı, zayıfladı ve sonunda -” Omuz silkti.

“Ben Cimmura’yı terk ederken sarası yoktu,” dedi Sparkhawk.

“Başlangıcı aniden oldu,” dedi soğukça Annias.

“Öyle gözüküyor. Kraliçenin de aynı sebepten hastalandığı söyleniyor.”

Annias başıyla onayladı.

“Bunun tuhaf olduğu hiçbirinizin dikkatini çekmedi mi? Kraliyet ailesinin tarihinde de bu hastahğa asla rastlanmamıştır. Aldreas’ın kırkma kadar belirtileri göstermezken kızının on sekizini biraz geçince hasta olması acayip değil mi?”

“Tıp eğitimim yok, Sparkhawk,” dedi ona Annias. “İstersen saray doktorunu sorguya çekebilirsin ama şu ana kadar keşfedemediğimiz bir şeyi ortaya çıkaracağına ihtimal vermiyorum.”

Sparkhawk homurdandı. Meclis salonunda etrafa bakındı. “Sanırım bu konu konuşmamız gereken şeylerin hepsini kapsıyor,” dedi. “şimdi kraliçeyi göreceğim.”

“Kesinlikle olmaz,” dedi Lycheas.

“Sana sormuyorum, Lycheas,” dedi sertçe iri şövalye. “Şunu alabilir miyim?” Masada hâlâ başpiskoposun önünde duran parşömeni işaret etti.

Elden ele ona verdiler ve o da çabucak açtı. “İşte,” dedi, istediği cümleyi bularak. “Cimmura’ya döner dönmez, hemen huzuruma çıkmanız emredilmiştir. Bu üzerinde tartışacak bir eksik bırakmıyor, değil mi?”

“Neyin peşindesin Sparkhawk,” diye şüpheyle sordu piskopos.

“Ben sadece emirlere itaat ediyorum, Ekselansları. Kraliçe kendimi ona takdim etmemi emretti ve bunu hemen yapacağım.”

“Taht odasına giden kapı kilitli,” diye laf attı Lycheas.

Sparkhawk’m tebessümü neredeyse merhametliydi. “Tamam, Lycheas,” dedi. “Benim anahtarım var.” Elini anlamlı bir şekilde kılıcının gümüş kaplama kabzasına koydu.

“Yapmayacaksın.”

“Dene de gör.”

Annias boğazını temizledi. “Konuşabilir miyim, Ekselansları?”

“Şüphesiz, Ekselansları,” diye telaşla cevapladı Lycheas. “Taht her zaman kilisenin tavsiyelerine açıktır.”

“Taht mı?” diye sordu Sparkhawk.

“Bu bir kanun, Sor Sparkhawk,” dedi ona Annias. “Prens Lycheas kraliçe âciz olduğu sürece tahtı temsil ediyor.”

“Benim için etmiyor.”

Annias Lycheas’a döndü. “Kilisenin tavsiyesi Kraliçenin Şampiyonu’nun talebini kabul etmemiz,” dedi. “Hiç kimsenin bizi kabalıkla suçlamasına izin verme. Üstelik, kilise naip prens ve meclisin tamamının Sor Sparkhawk’a taht odasına giderken eşlik etmesini tavsiye ediyor. Bazı büyü türlerindeki ustalığı meşhurdur ve kraliçenin hayatını korumak için - saray doktoruna danışmadan bu sanatları kullanmasına izin vermemeliyiz.

Lycheas konuyu tekrar düşünüyormuş gibi başarısız bir eda takındı, ayağa kalktı. “Tavsiye ettiğiniz gibi olacak, Ekselansları,” diye bildirdi. “Bize eşlik etmeniz bildirildi, Sör Sparkhawk.”

“Bildirildi mi?”

Lycheas buna aldırmadı ve kapıya doğru görkemli bir şekilde hızla ilerledi.

Sparkhawk, Baron Harparin ve şişko kırmızılı adamın geçmesine izin verdi ve Piskopos Annias’m yanma takıldı. Rahat bir tarzda gülümsüyordu ama dişlerinin arasından çıkan kısık sesi hiç de eğlenceli değildi. “Bunu tekrar denemeye kalkma, Annias,” dedi.

“Ne?” Piskopos şaşırmış gibi bir ses çıkardı.

“Sihirin. Birincisi iyi değilsin ve amatörlerin işlerine karşılık vererek çaba sarfetmek beni kızdırır. Ayrıca, hatırladığım kadarıyla din adamlarının

sihirle uğraşması da yasak.”

“Delilin yok, Sparkhawk.”

“Delile ihtiyacım yok, Annias. Bir Pandion Şövalyesi olarak yeminim herhangi bir sivil ya da kilise mahkemesinde yeterli olacaktır. Bunu burada bırakalım; ama sakın bir daha bana karşı büyülü sözler mırıldanma.”

Lycheas’ın liderliğinde meclis ve Sparkhawk mumlarla aydınlanmış koridordan taht odasının geniş çift kanatlı kapısına doğru gittiler. Kapılara ulaştıklarında Lycheas yeleğinin içinden bir anahtar çıkardı ve kapıları açtı. “Tamam,” dedi Sparkhawk’a. “Kapı açık. Gidip kendini kraliçeye takdim et - ne işine yarayacaksa.”

Sparkhawk uzanıp koridorun duvarından ileri çıkan gümüş şamdanlardan yanan bir mum aldı ve kapıların ilerisindeki karanlık odaya girdi.

Taht odasının içi serin, nerdeyse nemliydi, küf kokuyordu. Sparkhawk mumları teker teker yakarak duvar boyunca ilerledi. Sonra tahta gitti ve yanındaki mumlan yaktı.

Lycheas kapının eşiğinden sinirli bir sesle, “O kadar ışığa ihtiyacın yok, Sparkhawk,” dedi.

Sparkhawk onu umursamadı. Elini uzatıp tahtı saran kristale kararsızca dokundu ve Sephrenia’nm tanıdık havasının kristalin içine işlediğini hissetti. Sonra Ehlana’nın solgun genç yüzüne bakmak için kafasını kaldırdı. Daha o çocukken verdiği söz yerine gelmişti. Birçok genç kız gibi sadece hoş değildi; güzeldi de. Yüzünde nerdeyse açık bir mükemmellik vardı. Donuk sarı saçları uzundu ve serbestçe yüzünü çevreliyordu. Merasim elbiselerini giyen Ehlana’nın ağır altın tacı başında duruyordu. Narin elleri tahtın kenarlarındaydı. Gözleri de kapalıydı.

Kral Aldreas’ın onu genç kızın koruyucusu yapan emrine ilk anda nasıl gücendiğini hatırladı. Bununla beraber onun hoppa bir-çocuk değil, daha çok dünya hakkında karşı konulmaz derecede meraklı, hızlı ve kavrayıcı zekâlı ciddi bir genç leydi olduğunu çabucak fark etmişti. Genç leydi, ilk

çekingenliğinin geçmesiyle onu saray işleriyle ilgili soru yağmuruna tuttu, böylece neredeyse doğal bir şekilde saray politikasının karmaşası ve devlet işleri üzerine eğitimine başlamış oldu. Birkaç ay sonra birbirlerine çok yaklaştılar ve kendini, leydinin karakterini nazikçe oluşturduğu, onu Kraliçe Ehlana olarak bekleyen’ yazgısına hazırladığı özel günlük konuşmalarını dört gözle bekler buldu.

Onu şu anda ölüye benzer bir şekilde saklanmış görmek kalbini sızlattı, onu iyileştirip tahta çıkarmak için gerekirse dünyayı ikiye ayıracağına yemin etti. Nedense Ehlana’ya bakmak onu kızdırmıştı; sanki aşırı fiziki bir güç onu kendine getirecekmiş gibi bir şeylere saldırmak için mantıksız bir istek hissetti.

Ve sonra onu duydu ve hissetti. Ses daha da artmış gözüktü ve her an daha da arttı. Bu düzenli, değişmeyen bir tok sesiydi, pek davul vuruşuna benzemiyordu. Ne değişiyor ne de duraksıyordu, bunun yerine odanın içinde yankılanıyordu. Sesin yüksekliği sanki içeri girene Ehlana’nın kalbinin hâlâ attığını bildirir gibi düzenli olarak artıyordu.

Sparkhawk kılıcını çekip kraliçesini selamladı. İçten bir saygı, özel bir tür sevgi ile dizinin üzerine çöktü. İleri uzandı ve kırılmayan kristali nazikçe öptü, gözleri birden yaşla doldu. “Artık buradayım Ehlana,” diye mırıldandı, “her şeyi yine yoluna koyacağım.”

Sanki Kraliçe onu duymuş gibi kalp atışlarının sesi arttı.

Kapı eşiğinde Lycheas’ın alay ederek kişnediğirti duydu ve fırsat çıktığında kraliçenin piç kuzenine bir yığın hiç hoş olmayan şey yapacağına kendi kendine yemin etti. Sonra ayağa kalktı ve tekrar kapıya doğru yürüdü.

Lycheas aptalca sırıtarak, taht odasının anahtannı hâlâ elinde tutuyordu. Sparkhawk prensin yanından geçerken uzanıp anahtarı aldı. “Buna artık ihtiyacın yok/’ dedi. “Artık buradayım ve onunla ben ilgileneceğim.”

“Annias,” dedi itirazla titreyen bir sesle Lycheas.

Annias, Kraliçenin Şampiyonu'nun soğuk suratına baktı ve konuyu zorlamamaya karar verdi. “Bırak onda kalsın,” dedi kısaca.

“Ama “

“Bırak onda kalsın, dedim,” diye çabucak konuştu Annias. “Zaten ona ihtiyacımız yok. Bırakmda Kraliçenin Şampiyonu onun uyuduğu odanın anahtarını saklasın.” Din adamının sesinde iğrenç bir ima vardı; Sparkhawk hâlâ eldivenini çıkarmadığı sol yumruğunu sıktı.

“Meclis salonuna dönerken benimle yürür müsünüz, Sör Sparkhawk?” diyen Lenda Kontu elini sakinleştirici bir şekilde bir şekilde Sparkhawk'm zırhlı koluna koydu. “Bazen tökezliyorum ve yanımda güçlü, genç birinin olması beni rahatlatıyor.”

“Tabii ki, Lordum,” diye cevaplayan Sparkhawk yumruğunu açtı. Lycheas toplantı odasına giden koridorda meclis üyelerininin önünden giderken, Sparkhawk kapıyı kapattı ve kilitledi. Sonra anahtarı eski dostuna verdi. “Bunu benim için saklar mısınız, Lordum?” diye sordu.

“Memnuniyetle, Sör Sparkhawk.”

“Ve eğer yapabilirseniz, taht odasındaki mumları yanık tutun. Onu karanlıkta oturur bir durumda bırakmayın.”

“Elbette.”

Koridorda yürümeye başladılar.

“Biliyor musun, Sparkhawk?” dedi ihtiyar adam, “sana son cilayı atarlarken epey pürüz bırakmışlar.”

Sparkhawk sırıttı.

“Kafana taktiğında gerçekten saldırgan olabiliyorsun.”

“En azından deniyorum. Lordum.”

“Burada, Cimmura’dayken çok dikkatli ol,” diye alçak ve ciddi bir sesle uyardı yaşlı adam. “Annias’ın her köşe başında bir casusu var. Lycheas onun izni olmadan hapşıramaz bile, yani piskopos burasının, Elenia’nm gerçek hakimi ve senden nefret ediyor.”

“Ben de ondan pek hoşlanmıyorum.” Sparkhawk’m aklına bir şey geldi. “Bu gün burada iyi bir dosttunuz, Lordum. Bu sizi tehlikeye sokar mı?”

Lenda Kontu gülümsedi. “Sanmam. Annias’a herhangi bir tehdit yaratamayacak kadar yaşlı ve güçsüzüm. En fazla sinir ederim, onun da bunun için bana karşı bir hareket yapmayı göze alması çok zor.”

Piskopos onları meclis salonunun kapısında bekliyordu. “Meclis buradaki durumu tartıştı, Sor Sparkhawk,” dedi soğukça. “Kraliçenin tehlikede olmadığı oldukça açık. Kalp atışları kuvvetli ve onu saran kristalin sağlamlığı ortada. Şu anda gerçekten bir koruyucuya ihtiyacı yok. Bu meclisin kararı, bu nedenle, birliğinizin Cimmura’daki genel toplantı binasına gideceksiniz ve başka direktif alana kadar orada kalacaksınız.” Dudaklarında soğuk bir gülümseme belirdi. “Ya da, hiç şüphesiz, kraliçenin kendisi sizi çağırana kadar.”

“Şüphesiz,” diye ilgisizce cevapladı Sparkhawk. “Ben de size bunu teklif etmek üzereydim, Ekselansları. Ben basit bir şövalyeyim ve dostlarımla toplantı binasında saraydan daha çok rahat ederim.” Gülümsedi. “Gerçekten saray ortamından oldukça uzağım.”

“Bunu fark ettim.”

“Fark ettiğinizden eminim.” Sparkhawk elveda derken Lenda Kontu’nun elini kısaca sıktı. Sonra gözlerini Annias’a dikti. “Tekrar görüşene dek, Ekselansları.”

“Eğer görüşürsek.”

“Oh, görüşüceğiz, Annias. Gerçekten görüşeceğiz.” Sparkhawk topuğunun üzerinde döndü ve koridorda yürüyerek uzaklaştı.”

Üçüncü Bölüm

Pandion Şövalyelerinin Cimmura'daki genel toplantı binası şehrin doğu kapısının tam dışındaydı. Kelimenin tam anlamıyla, her köşesindeki birer kasvetli kule ve yüksek duvarlarının üzerindeki mazgallı siperleriyle kale gibiydi. İçeri sivriltilmiş kazıklarla dolu derin bir hendeğinin üzerindeki kalkıp inen köprüden girilirdi. Köprü inikti ama savaş atlarına binmiş dört siyah zırhlı Pandion tarafından korunuyordu.

Sparkhawk köprünün dış ucunda Faran'ı dizginledi ve bekledi. Bir Pandion binasına girmek için belli formaliteler gerekiyordu. Tuhaftır ki, bu formalitelerin onu sıkmadığını fark etti. Bunlar çömezliğinden bu güne kadar hayatının bir parçası olmuştu. Bu eski törenlere göre hareket etmek bir şekilde kimliğinin pekiştirilmesi ve yenilenmesine işaret ediyormuş gibi gözüküyordu. Kimlik tanıtım törenini beklerken, güneşten yanmış Jiroch şehri ve sabahın çelik grisi ışıklarında kuyulara giden kadınlar uzaklaşarak hafızasından silindiler ve diğer anıları arasındaki yerlerini aldılar.

Zırhlı şövalyelerin ikisi heybetli adımlarla ilerlediler, atlarının toynakları köprünün bir ayak kalınlığındaki tahtaları üzerinde gümbürdeyerek yankılanıyordu. Tam Sparkhawk'm önünde durdular. “Sen kim oluyorsun da Tann'nın Askerleri'nin evine girmek için rica ediyorsun?” diye monoton bir sesle konuştu bir tanesi.

Sparkhawk sembolik barışçı bir niyet göstergesi olarak siperliğini kaldırdı. “Ben Sparkhawk,” diye cevapladı, “Tann'nın Askeri ve bu birliğin bir üyesiyim.”

“Seni nasıl tanıyabiliriz?” diye sordu ikinci şövalye.

“Bu sembolle beni tanıyabilirsiniz.” Sparkhawk cübbesinin boynuna uzandı ve boynundaki zincirde asılı ağır, gümüş na'zarlığı çıkardı. Bütün Pandionlar böyle bir nazarlık takardı.

Şövalyelerin ikisi de ona dikkatlice bakıyormuş gibi yaptılar.

“Bunun bizim birlikten Sör Sparkhawk olduğu kesin,” diye beyan etti birinci şövalye.

“Doğru,” diye onayladı ikincisi, ” ve o zaman biz - şey” Kaşlarını çatarak kemküm etti.

“Tanrı’nın Askerleri’nin evine girmesine lütuf gösterecek miyiz,” diye sufle verdi Sparkhawk.

İkinci Şövalye suratını buruşturdu. “Bu bölümü hiç hatırlayamıyorum,” diye mırıldandı. “Teşekkürler Sparkhawk.” Boğazını temizledi ve tekrar başladı. “Doğru,” dedi, “o zaman biz Tanrı’nın Askerleri’nin evine girmesine lütuf gösterecek miyiz?”

Birinci şövalye açıkça dişlerini göstererek sırıttı. “İçimizden biri olduğu için,” dedi, “bu eve özgürce girmek onun hakkı. Selam Sör Sparkhawk. Bu evin duvarları arasına girmeni rica ederim ve onun çatısı altındayken huzur seninle olsun.”

“Sen ve arkadaşın da her nereye giderseniz aynısını bulun,” diye cevaplayarak Sparkhawk töreni bitirdi.

Hemen sonra birinci şövalye samimiyetle “Eve hoş geldin, Sparkhawk,” dedi. “Uzun zamandır uzaklardasın.”

“Fark ettin demek,” dedi Sparkhawk. “Kurik geldi mi?”

İkinci şövalye başıyla onayladı. “Yaklaşık bir saat kadar önce. Vanion’la konuştu ve sonra gitti.”

“Haydi içeri gidelim,” diye Sparkhawk önerdi. “Biraz önce sözünü ettiğiniz huzurdan kocaman bir doza ihtiyacım var. Vanion’u da görmem gerekiyor.”

Şövalyeler atlarını çevirip birlikte asma köprüden içeri sürdüler.

“Sephrenia hâlâ burada mı?” diye sordu Sparkhawk.

“Evet,” diye cevapladı ikinci şövalye. “O ve Vanion, Kraliçe’nin hastalanmasından kısa bir süre sonra Demos’dan geldiler. Ve Sephrenia hâlâ ana karargaha dönmedi.

“İyi. Onunla da konuşmam gerekiyor.”

Üçü de kalenin kapısında durdular. “Bu Sör Sparkhawk, bizim birliğin bir üyesidir,” diye birinci şövalye kapıda kalan diğer ikisine bildirdi. “Biz onun kimliğini onayladık ve Pandion Şövalyeleri’nin evine girmeye hakkı olduğunu doğruladık.”

“Geçin Sör Sparkhawk ve bu evde kaldığınız müddetçe huzur sizinle olsun.”

“Size teşekkür ederim Aziz Şövalye, huzur sizinle de olsun.”

Şövalyeler atlarını kenara çektiler ve Faran daha işaret almadan ilerledi.

“Töreni en az benim kadar sen de biliyorsun, değil mi?” diye mırıldandı Sparkhawk.

Faran hafifçe kulaklarını oynattı.

Merkezi avluda, mahmuzlarını daha giymemiş çırak şövalye hızla ileri çıktı ve Faran’m dizginlerini aldı. “Hoş geldiniz, Aziz Şövalye,” dedi.

Sparkhawk kalkanını eyerinin kenarına asü, şıngırdayan zırhıyla Faran’m sırtından aşağıya atladı. “Teşekkürler,” diye cevapladı. “Lord Vanion’u nerede bulabileceğim konusunda fikrin var mı?”

“Sanırım, güney kulesinde, Lordum.”

“Tekrar teşekkürler.” Sparkhawk avluyu geçmeye başlamıştı ki sonradan durdu. “Şey, ata dikkat et,” diye uyardı. “Isırır.”

Çömez şaşırmış gözüktü ama iri, çirkin alacadan dikatlice uzaklaştı, hâlâ dizginleri sıkıca tutuyordu.

At, Sparkhawk’a yavan, tatsız, hiç dostça olmayan bir bakış attı.

“Böyle daha sportmence oluyor, Faran” dedi Sparkhawk. Yüzyıllık kaleye çıkan basamakları tırmanmaya başladı.

Genel toplantı binasının içi serin ve loştu. Sparkhawk’ın koridorlarda rastladığı birkaç birlik üyesi emin evlerde adet olduğu üzere kukuletalı keşiş cübbesi giymişlerdi. Yinede ara sıra duyulan çelik şıkırtısı mütevazi giysilerinin altında bu birliğin üyelerinin zincir zırh giydikleri ve silahlı oldukları gerçeğini ortaya koyuyordu. Aralarında selamlaşma olmadı. Kukuletalı Pandion kardeşler başları eğik, yüzleri karanlık kararlıca işleriyle uğraşıyordu.

Sparkhawk elinin içini kukuletalı adamlardan birinin önüne koydu. Pandionlar nadiren birbirlerine dokunurlardı. “Özür dilerim, kardeşim,” dedi. “Vanion’un hâlâ güney kulesinde olup olmadığını biliyor musun?”

“Orada,” diye cevapladı diğer şövalye.

“Teşekkürler, kardeşim. Huzur seninle olsun.”

“Ve seninle de, Aziz Şövalye.”

Sparkhawk meşaleyle aydınlatılmış koridoru, harçla sıvanmış, kocaman taştan duvarların arasından dönerek güney kulesine çıkan dar merdivenlere gelene kadar takip etti. Basamakların en üstünde iki genç Pandionun nöbet beklediği büyük bir kapı vardı. Sparkhawk ikisini de tanıyamadı. “Vanion’la konuşmam gerekiyor,” dedi onlara. “İsmim Sparkhawk.”

. “Kimliğini kanıtlıyabilir misin?” diye biri sordu, yumuşak sesini sert göstermeye çalışıyordu.

“Ettim ya.”

İki genç şövalye durumu nazikçe çözmek için bir yol bulmaya uğraşırlarken bir duraklama oldu. “Niye kapıyı açıp Vanion’a burada olduğumu söylemiyorsunuz?” diye önerdi Sparkhawk. “Beni tanırsa, tamam.

Tanımazsa ikiniz beni merdivenlerden aşağı atmayı deneyebilirsiniz.” Deneyebilirsiniz keümesine bir vurgu vermedi.

İkisi birbirine bakındı, sonra biri kapıyı açtı ve içeri baktı. “Binlerce özür, Lordum,” diye özür diledi, “burada admm Sparkhawk olduğunu söyleyen bir Pandion var. Sizinle konuşmak istiyor.”

“İyi,” diye odanın içinden gelen tanıdık ses cevapladı. “Ben de onu bekliyordum. İçeri yollayın.”

İki şövalye mahcup olmuş gözüktüler ve Sparkhawk’m yolundan çekildiler. “Teşekkürler, kardeşlerim,” diye mırıldandı onlara Sparkhawk. “Huzur sizinle olsun.” Sonra kapıdan içeri girdi. Oda taş duvarlı ve genişti, dar pencerelerde koyu yeşil kumaşlar, yerde de yumuşak kahverengi bir hah vardı. Odanın ucundaki kemerli şöminede bir ateş çatırdadı. Ortada kocaman iskemlelerle çevrili, mumla aydınlatılmış bir masa vardı. İki kişi, bir adam ve bir kadın masada oturuyordu.

Vanion, Pandion Şövalyeleri’nin eğitmeni son on yılda az buçuk yaşlanmıştı. Saçları ve sakalı kırlaşmıştı. Yüzünde birkaç kırışık daha vardı ama güçsüzlüğün en ufak izi bile gözükmüyordu. Örme zırh, gömlek ve kolsuz gümüş bir cübbe giyiyordu. Sparkhawk’m odaya girmesiyle ayağa kalktı ve masanın etrafını döndü. “Senin için saraya kurtarma birliği göndermek üzereydim,” derken, Sparkhawk’ın zırhlı omuzlarını sıkıca kavramıştı. “Biliyorsun, oraya tek başına gitmemeliydin.”

“Belki gitmemeliydim ama işler yolunda gitti.” Sparkhawk zırhlı eldivenlerini ve miğferini çıkardı, masanın üzerine yerleştirdi. Sonra kılıcını kemerindeki çivilerden çıkarıp onların yanına koydu. “Seni tekrar gördüğüme sevindim, Vanion/’ derken yaşlı adamın elini kendi elinin içine aldı. Vanion her zaman sert bir öğretmendi, Pandion saflarında yer almak için eğittiği genç şövalyelerin kusurlarını hoş görmezdi. Her ne kadar Sparkhawk çömezliğinde bu adamdan neredeyse nefret edecek hale gelmiş olsa da, şimdi bu dobra konuşan eğitmene en yakın arkadaşlarından biri gibi bakıyordu, el sıkışları içten hatta sevecendi.

Sonra iri şövalye kadına döndü. Kadın küçücüktü ve bazılarının bazen minyon insanlarda gördüğü kendine özgü sade mükemmelliğe sahipti. Saçları gece gibi siyah, gözleri koyu maviydi. Yüz hatlarının açıkça Elene olmadığı açıktı, aşırı yabancı görünüşü onu bir Styric olarak belirtiyordu. Hafif, beyaz bir cübbe giyiyordu. Önünde masanın üzerinde büyük bir kitap duruyordu. “Sephrenia,” diye onu içtenlikle selamladı, “iyi gözüküyorsun.” Sparkhawk Sephrenia’nm iki elini de kendi elinin içine aldı ve Styric adetlerine göre selamlayarak avuç içlerini öptü.

“Uzun zamandır yoktunuz Sör Sparkhawk,” diye cevapladı. Sesi yumuşak ve müzikaldi. Tuhaf ve kıvrak bir tınıya sahipti.

“Beni kutsayacak mısın, küçük ana?” diye sordu Sparkhawk, hırpalanmış suratına bir gülümseme gelerek. Sephrenia’nm önünde diz çöktü. Bu hitap şekli tamamen Styric’ti, zamanın başlangıcından beri öğretmen ve öğrenci arasında olan kişisel, yakın ilişkiyi yansıtırdı.

“Memnunlukla.” Ellerini hafice Sparkhawk’m yüzüne değdirdi ve Styric dilinde seremonik bir hayır duası söyledi. “Teşekkür ederim,” dedi Sparkhawk.

Sonra Sephrenia çok nadir yaptığı bir şey yaptı. Elleri hâlâ yüzünü tutarken eğildi ve hafifçe Sparkhawk’ı öptü. “Eve hoş geldin, bir tanem,” diye mırıldandı.

“Tekrar burada olmak çok güzel,” diye cevapladı Sparkhawk.

“Sizi özledim.”

“Çocukken işittiğin onca azara rağmen mi?” diye nazik bir gülümsemeyle sordu.

“Azarlanmak o kadar çok yaralamıyor.” Güldü. “Hatta bazı nedenlerden dolayı onları bile özledim.”

“Öyle sanıyorum ki başarılı olduk, Vanion,” dedi eğitmene Sephrenia. “Aramızda iyi bir Pandion yarattık.”

“En iyilerinden biri,” diye onayladı Vanion. “Sanırım birliği kurarlarken akıllarında Sparkhawk varmış.”

Sephrenia’nm Pandion Şövalyeleri arasındaki yeri kendine özgüydü. Çömezlere Styriclerin gizler diye adlandırdığı şeyleri öğreten özel Styric öğretmenin ölümü üzerine birliğin Demos’daki karargahının kapısında belirmişti. Ne seçilmişti ne de çağırılmıştı, sadece birden ortaya çıkıp selefinin işlerini yüklenmişti. Genelde, Eleneler Styricleri hor görür ve onlardan korkarlardı. Styricler dağlarda, ormanların derinliklerinde küme halinde küçük, kaba evlerde yaşayan tuhaf, yabancı insanlardı. Tuhaf Tanrılara inanıyor ve büyüyle uğraşıyorlardı. Gizli ayinlerde Elene eti ve kanı kullandıklarını içeren çılgın öyküler Elene toplumundaki avanaklar arasında yüzyıllardır dolaşmıştı. Sarhoş köylülerden oluşan kararlı, başıbozuk güruhlar, kuşkulu bile olmayan Styric köylerini sürekli basıp katliamlar yaptılar. Kilise bu vahşetleri şiddetle lanetledi. Yabancı öğretmenlerini tanıyıp, onlara saygı duyan Kilise Şövalyeleri, Styric yerleşimlerine sebepsiz saldırıların hızlı ve vahşi bir misillemeyle karşılık bulacağını duyurarak, Kilise’den biraz daha ileri gittiler. Bu organize korumaya rağmen, bir Elene köyü ya da şehrine giren bir Styric alay, küfür, nadiren de olsa taş ve pislik yağmuru bekleyebilirdi. Böylece, Sephrenia’nm Damos’da belirmesi kişisel bir risk taşıyordu. Gelişinin sebepleri açık değildi ama yıllarca hizmet etti; Pandion olan erkekler onu sayıp sevdiler. Birliğin eğitmeni, Vanion bile sık sık onun tavsiyelerini istedi.

Sparkhawk, Sephrenia’nm önünde duran kitaba baktı. “Bir kitap, Sephrenia?” dedi yarı şaka bir şaşkınlıkla. “Vanion sonunda seni okumayı öğrenmeye ikna etti mi?”

“Okumakla ilgili inançlarımı biliyorsun, Sparkhawk.”

“Sadece resimlerine bakıyordum.” Sayfanın üzerindeki muhteşem yaldızlı süslemeleri gösterdi. “Parlak renklerden hep hoşlan-mışımdır.”

Sparkhawkbir iskemle çekti ve oturdu, zırhı gıcırdıyordu.

“Ehlana’yı gördün, değil mi?” diye sordu Vanion, iskemlesini masanın karşısına aldı.

“Evet.” Sparkhawk Sephrenia’ya baktı. “Bunu nasıl yaptın?” diye sordu. “Yani onu nasıl böyle kapattın?”

“Biraz karışık.” Sonra durdu ve delici bir bakış attı. “Belki de buna hazırsın,” diye mırıldandı. Ayağa kalktı. “Buraya gel, Sparkhawk” dedi, şömineye doğru giderken.

Şaşıran Sparkhawk doğruldu ve onu takip etti.

“Alevlere bak, bir tanem,” dedi yavaşça, o öğrencisiyken kullandığı tuhaf Styric tarzı hitabı kullanarak.

Sparkhawk, Sephrenia’nm sesinin etkisiyle gözlerini ateşe dikti. Çok kısık bir sesle Styricçe fısıldadığını duydu, sonra Sephrenia elini yavaşça alevlerin içinden geçirdi. Sparkhawk hiç düşünmeden dizlerinin üzerine çöktü ve gözlerini şömineye dikti.

Bir şey ateşlerin içinde hareket ediyordu. Sparkhawk ileriye eğildi ve kor haline gelmiş meşe kütüğünün ucunda dans eden alevin küçük mavimsi kıvrımlarına dikkatle baktı. Mavi renk genişledi, büyüdü, büyüdü ve içerisindeki ışıldayan mavi ışık halesinde alev titredikçe bir grup figürün kımıldandığını görür gibi oldu. Görüntü kuvvetlendi ve millerce uzaktaki sarayın taht odasının görüntüsüne baktığını fark etti. On iki zırhlı Pandion genç bir kızın narin bedenini taşıyarak karo zemini geçiyorlardı. Kız tahtırevanla değil on iki, siyah zırhlı ve miğferlerinin siperlikleri inik adamın kaya gibi sağlam tuttukları bir düzine parıldayan kılıcın düz yanlarının üzerinde taşınıyordu. Tahtın önünde durdular ve Sephrenia’nm beyaz cübbeli figürü gölgelerin arasından dışarı çıktı. Bir şey söyleyecekmişcesine elini kaldırdı ama Sparkhawk’m duyduğu sadece alevlerin çıtırtısıydı. Müthiş hızlı bir hareketle, genç kız doğrulup oturdu. Kız Ehlana’ydı. Yüzü çarpık, gözleri ise açık ve boştu.

Sparkhawk gayri ihtiyari ona ulaşmak için ellerini doğru alevlerin içine soktu.

“Hayır,” dedi sertçe Sephrenia ve Sparkhawk’in ellerini geri çekti. “Sadece izleyebilirsin.”

Kontrolsuzca titreyen, Ehlana’nın görüntüsü beyaz cübbeli küçük kadının söylenmemiş emirlerine itaat eder gibi birden ayağa fırladı. Sephrenia emrediyormuş gibi eliyle tahtı işaret etti ve Ehla-na sendeleyerek, hatta tökezliyerek meşru yeri sayılan kaidenin basamaklarını tırmandı.

Sparkhawk ağladı. Bir daha kraliçesine ulaşmaya çalıştı ama Sephrenia çelik bir zincir gibi nazik dokunuşuyla onu geri çekti. “İzlemeye devam et, bir tanem,” dedi ona.

On iki şövalye tahta oturmuş kraliçenin etrafında bir daire oluşturdular, beyaz cübbeli kadın kraliçenin yanında duruyordu. Şövalyeler iki kadında çelikten daireyle çevrilerek kaidede kalacak şekilde kılıçlarını saygıyla ileri uzattılar. Sephrenia kollarını kaldırıp konuştu. Sparkhawk hayal edemiyeceği büyülü kelimeleri söyleyen Sephrenia’nın suratındaki zorlanmayı açıkça görebiliyordu.

On iki kılıcın uçları kızarmaya başladı, gittikçe artan parlama kaideyi şiddetli, gümüşi beyaz bir ışık içinde yıkıyordu. Bu kılıçların uçlarından gelen ışık Ehlana ve tahtının etrafında kaynaşıyor gibi gözüküyordu. Sonra Sephrenia özel bir kesme hareketiymiş gibi kolunu indirerek tek bir kelime söyledi. Bir anda Ehlana’mn etrafındaki ışık katılaştı ve Sparkhawk’ın bu sabah taht odasında gördüğü o şeye dönüştü. Bu anda Sephrenia’nın görüntüsü soluklaşıp kristalle çevrili tahtın yanındaki kaidenin üzerine yıkıldı.

Yaşlar Sparkhawk’m suratından seller gibi akıyordu; Sephrenia nazikçe başını kolları arasına alıp, Sparkhawk’ı kendine doğru çekti. “Kolay değil, Sparkhawk,” diye teselli etti. “Kalbe açılan ateşlerin içine böyle bakmak ve gerçekten ne olduğumuzu ortaya çıkarmasına izin vermek. Bizi inandırdığından çok daha şefkatlisin.”

Sparkhawk elinin tersiyle gözlerini sildi. “Kristal onu ne kadar hayatta tutacak?” diye sordu.

“Orada olan on üçümüz yaşamaya devam ettiği sürece,” dedi Sephrenia. “Siz Elenelerin zaman ölçüsüne göre en fazla bir yıl.”

Sparkhawk gözlerini ona dikti.

“Onun kalbini yaşatan bizim yaşam güçlerimiz. Zaman geçtikçe birer birer döküleceğiz ve o zaman oradakilerden biri düşenlerin yükünü taşımayı üstlenecek. Sonunda - her birimiz verebildiğimiz her şeyi verdiğinde - kraliçen ölücek.”

“Hayır!” dedi Sparkhawk kızgınca. Vanion’a baktı. “Sen de orada miydin?”

Vanion başıyla onayladı.

“Başka kim vardı?”

“Bunu bilmenin sana sağlayacağı bir fayda yok, Sparkhawk. Hepimiz hem gönüllüydük, hem de bunun sonucunu biliyorduk.”

“Söylediğin yükü kim taşıyacak?” diye Sephrenia’ya sordu Sparkhawk.

“Ben taşıyacağım.”

“Biz hâlâ bu konuyu tartışıyoruz,” diye karşı çıktı Vanion.

“Orada olan herhangi birimiz bunu üstlenebilir.”

“Büyünün gücünü hafifletmedikçe olmaz, Vanion,” dedi Sephrenia biraz kendine güvenerek.

“Göreceğiz,” dedi Vanion.

“Ama bu neye yarayacak ki?” diye sordu Sparkhawk. “Bütün yaptığınız müthiş bir fiyat karşılığı ona bir yıllık daha yaşam vermek - ve onun bundan haberi bile yok.”

“Eğer hastalığının nedenini ve tedavisini bulursak, büyü bozulabilir,” diye cevapladı Sephrenia. “Bize zaman kazandırması için onun hayatını askıya

aldık.”

“İlerleme kaydediyor muyuz?

“Elenia’daki bütün doktorları onun üzerinde çalıştırıyorum,” dedi Vanion, “ve Eosia’nm çeşitli bölgelerinden başkalarını da çağırdım. Sephrenia hastalığın doğal olmama olasılığını inceliyor. Bununla beraber biraz muhalefetle karşılaştık. Saray doktorları işbirliğini reddediyorlar.”

“Saraya geri dönüyorum,” dedi buz gibi bir tonda Sparkhawk. “Belki onları daha çok yardımcı olmaya ikna edebilirim.”

“Bunu çoktan düşündük; ama Annias hepsini göz hapsine almış durumda.”

“Annias ne yapmaya çalışıyor?” diye kızgınlıkla parladı Sparkhawk. “Tek istediğimiz Ehlana’yı iyileştirmek. Niye bu köstekleyici engelleri yolumuza koyuyor? Tahtı kendisi için mi istiyor?”

“Sanırım onun gözü daha büyük bir tahtta,” dedi Vanion. “Patrik Cluvonus çok yaşlı ve sağlığı kötü. Annias patrik başlığının ona uyacağına inanıyorsa buna hiç şaşırmam.”

“Annias? Patrik? Vanion, bu bir saçmalık.”

“Hayat saçmalıklarla doludur, Sparkhawk. Askeri birlikler şüphesiz ona karşı, bizce Kilise Hiyerarşisi’nde büyük bir ağırlık taşır; ama Annias’nın kolu dirseklerine kadar Elenia hazinesinde ve istediği gibi rüşvet vermekte oldukça serbest. Ehlana bu paraya ulaşmasını engelleyebilirdi ama hastalandı. Belki Annias’ın Ehlana’nm iyileşmesini engellemek istemesinin sebebi budur.”

“Ve Arrisa’nm piçini onun yerine tahta çıkarmak istiyor?” Sparkhawk’m öfkesi her an artıyordu. “Vanion, Lyhceas’ı biraz önce gördüm. Kral Aldreas’dan daha zayıf ve daha aptal. Bunun yanında bir de gayri meşru.”

Vanion kollarını açtı. “Kraliyet meclisindeki bir oylama onu meşrulaştırabilir ve meclisi Annias kontrol ediyor.”

“Hepsini kontol etmiyor/’ diye Sparkhawk iç gıcıklayan bir sesle konuştu. “Yasal olarak ben de meclisin bir üyesiyim ve eğer gerekirse birkaç oyu etkileyebilirim. Bir ya da iki aleni düello meclis-dekilerin fikirlerini değiştirebilir.”

“Acele ediyorsun, Spârhawk,” dedi Sephrenia ona.

“Hayır. Kızgınım. Birilerinin canını yakmak için içimden yükselen bir zorlama var.”

Vanion iç çekti. “Hemen şimdi bir karar veremeyiz,” dedi. Sonra başını sallayıp başka bir konuya döndü. “Rendor’da gerçekten neler oluyor?” diye sordu. “Veron’un bütün raporları yabancı ellere geçebilir diye oldukça dikkatli seçilmiş kelimelerle yazılmıştı.”

Sparkhawk ayağa kalktı, ayak bileklerine kadar dalgalanan siyah peleriniyle iç yanı geniş, dış yanı dar pencereye gitti. Gökyüzü hâlâ kirli gözüken bulutla kaplıydı ve Cimmura şehri sanki bir sonraki kışı karşılamak için sıkıca kapanmış gibi bu bulutun altında büzülmüş gözüküyordu. “Orası sıcak,” diye nerdeyse kendi kendine fısıldamaya başladı, “Kuru ve tozlu. Güneş duvarlardan yansır ve gözleri delip geçer. İlk ışıkla, güneş yükselmeden ve erimiş gümüş gibiyken peçeli, siyah, elbiseli kadınlar omuzlarında kil kaplarla kuyulara giden sokaklardan sessizce geçerler.”

“Seni yanlış değerlendirmişim, Sparkhawk,” dedi o melodik sesiyle Sephrenia. “Sende bir şairin ruhu var.”

“Pek değil, Sephrenia. Orda neler olduğunu anlamak için sadece, Rendor’u hissetmeniz gerekir. Güneş sanki kafanızı döven bir çekiç gibidir. Hava o kadar sıcak ve kurudur ki düşünmeye zaman bırakmaz. Rendorlular çok basit cevaplar ararlar. Güneş onlara üzerinde kafa yoracak zaman bırakmaz. Bu başta Eshand’da olanları açıklayabilir. Beyni yarı pişmiş basit bir çoban, herhangi bir esaslı peygamberlik bildirisinin mantıklı habercisi değildir. Bence, bu Eshandist Sapkınlığa ilk dürtüsünü veren güneş çarpmasıydı. Zavallı salaklar ne kadar saçma olursa olsun, haraket - belki gölge bulmak için - fırsatı verecek herhangi bir fikri kabul edebilirlerdi.”

“Bu bütün Eosia’yı üç asır boyunca savaşa sokan bir hareketin yeni açıklaması,” diye gözlemledi Vanion.

“Bunu yaşaman gerekiyor,” dedi iskemlesine dönerken Sparhawk ona. “Her neyse bu güneşte pişmiş ateşli delilerden birisi yaklaşık yirmi yıl önce Daboufda ortaya çıkmış.”

“Arasham mı?” diye tahmin yürüttü Vanion. “Onu duyduk.”

“Kendine öyle diyor/’ diye cevapladı Sparkhawk. “Gene de büyük ihtimalle başka bir isimle doğdu. Dini liderler takipçilerinin önyargüarına uysun diye isimlerini oldukça sık değiştirmeye eğilimlidirler. Anladığıma göre, bu Arasham, sadece, gerçeğe biraz tutunmuş cahil ve görgüsüz bir fanatik. Yaklaşık sekiz yaşlarındayken bir şeyler görüp sesler duyuyor. Takipçilerinin koyunlarından daha az zekâları var. Kuzeydeki krallıklara zevkle saldıracaklardı - eğer kuzeyin ne yönde olduğunu bulabilselerdi. Bu Ren-dor’da ciddi bir tartışma konusu. Birkaç tanesini gördüm. Chyrellos’daki Hiyerarşi’nin üyelerini her gece titreyerek yatağa yollayan bu sapkınlar, üstünkörü silahlanmış, askeri eğitimi olmayan birkaç uluyan çöl dervişinden başka bir şey değiller. Doğrusu, Vanion, önümüzdeki kış fırtınasından Rendor’daki Eshandist Sapkınlığın dirilmesinden daha çok kaygılanıyorum.”

“Bu yeteri kadar kaba.”

“Sadece hayatımın on yılını olmayan bir tehlike uğruna harcadım. Sırf bu yüzden sızlanmalarımı hoş göreceğinizden eminim.”

“Sabretmesini öğreneceksin, Sparkhawk.” Sephrenia gülümsedi. “Erginliğe eriştiğinde.”

“Ben zaten eriştiğimi düşünüyordum.”

“Daha yarıya bile ulaşamadın.”

Sparkhawk sırıttı. “Tam olarak kaç yaşındasın, Sephrenia?” dedi.

Sephrenia’nın bakışı uzaklaştı. “Siz Pandionlann nesi var da hepiniz aynı soruyu soruyorsunuz? Biliyorsunuz size cevap vermeyeceğim. Sadece sizden yaşlı olduğumu kabul edip, bu konuda soru sormaktan vazgeçemez misiniz?”

“Sen benden de yaşlısın,” diye ekledi Vanion. “Ben kapımı bekleyen şu çocuklar kadarken sen benim öğretmenimdin.”

“Peki, çok çok yaşlı gözüküyor muyum?”

“Sevgili Sephrenia, sen bahar kadar genç ve kış kadar bilgesin. Biliyorsun ki hepimizi mahfettin. Seni tanıdıktan sonra, en güzel bakireler bile bizi etkileyemiyor.”

“Ne hoş değil mi?” diye Sparkhawk’a gülümsedi Sephrenia. “Kesinlikle, yaşayan hiç bir erkek diliyle bu kadar ayartıcı olamaz.”

“Onu bir de mızrakla vuramadan geçtiğinde dene,” diye acı acı cevapladı Sparkhawk. Zırhının ağırlığı altında omuzlarını kımıldattı. “Başka ne var? Uzun zamandır uzaklardayım ve habere açım.”

“Otha seferberlik ilan etti,” dedi ona Vanion. “Zemoch’dan gelen haberlere göre doğuda, Daresia ve Tamul İmparatorluğu’nda göz koymuş; ama bu konuda birkaç şüphem var.”

“Benim biraz daha fazla,” diye onayladı Sephrenia. “Batı krallıkları birden gezgin Styriclerle dalga dalga kaplandı. Yan yollarda kamp kurup, basit Styricum malları satıyorlar ama yerli Styric kabileleri onları üyeleri olarak kabul etmiyorlar. Birtakım nedenlerle İmparator Otha ve zalim efendisi bizi izleyicilerle boğuyor. Azash daha önce de Zemochları batıya saldırıya zorladı. Orada çok fazla istediği bir şey saklı; ama onu Daresia’da bulamayacak.”

“Daha öncede Zemoch seferberliği olmuştu,” diyen Sparkhawk geriye yaslandı. “Ama hiç bir şey çıkmadı.”

“Bu seferki biraz daha ciddi olabilir,” diye ona katılmadı Vanion. “Daha önce güçlerini sınırda toplamıştı; dört askeri birliğin onunla karşılaşmak için Lamorkand’a gitmesiyle ordularını dağıtmıştı. Bizi deniyordu, başka bir şey değil. Ama bu sefer ordularını dağların arkasına yığıyor - deyim yerindeyse gözden ıraklar.”

“Bırakın gelsin,” dedi soğukça Sparkhawk. “Beş yüz yıl önce onu durdurmuştuk, eğer gerekirse gene yaparız.”

Vanion olumsuzca kafasını salladı. “Randera Gölü savaşının arkasından olanları tekrar yaşamak.istemiyoruz - bir asırlık kıtlık, salgın hastalık ve tam bir toplumsal çöküntü. Hayır dostum, istediğimiz bu değil.”

“Eğer bundan kaçmabilirsek,” diye ekledi Sephrenia. “Ben Styric’im ve Yaşlı Tanrı Azash’ın ne kadar kötü olabileceğini siz Elenelerden çok daha iyi bilirim. Eğer tekrar batıya gelirse durdurulması gerekir - hemde ne pahasına olursa olsun.”

“İşte Kilise Şövalyeleri’nin varlık nedeni de bu,” dedi Vanion. “Şimdi yapabileceğimiz tek şey gözümüzü Otha’dan ayırmamak.”

“Şimdi hatırladım,” dedi Sparkhawk. “Dün akşam şehre girdiğimde Krager’i gördüm.”

“Burada Cimmura’da mı?” diye şaşırmış gözüken sesiyle sordu Vanion. “Ne dersin Martel’de onunla beraber olabilir mi?”

“Büyük olasılıkla değildir. Krager genelde Martel’in haberci çocuğudur. Adus ise kısa zincirle tutulması gerekenidir.” Gözlerini kıstı. “Cippria’daki olay hakkında neler duydunuz?” diye sordu. “Martel’in sana saldırdığını duyduk,” dedi Vanion. “Hepsi bu.” “Bundan biraz fazlası oldu,” dedi ona Sparkhawk. “Aldreas beni Cippria’ya yolladığında oradaki Elenia konsolosuna - göreve nasıl geldiyse Piskopos Annias’m kuzeni olan bir diplomata - rapor vermem gerekiyordu. Bir gece geç vakit beni çağırdı. Onun evine giderken Martel, Adus ve Krager - yanlarında bir yığm yerli katille - bir yan sokaktan çıkıp saldırdılar. Birisi söylemediği sürece o yoldan geçeceğimi bilmelerine olanak yoktu. Bunu Kragefin başına ödül

konmuş olmasına rağmen Cimmura’ya geri gelmesiyle birleştirirsen bazı ilginç sonuçlar çıkarmaya başlarsın.” “Martel’in Annias için mi çalıştığını sanıyorsun?” “Bu bir olasılık, öyle değil mi? Annias babamın Aldreas’ı kendi kız kardeşiyle evlenme fikrinden vazgeçmeye zorlama tarzından pek memnun değildi ve eğer Sparkhawk ailesi Cippria’nın arka sokaklarında yok olsaydı, burada Elenia’da kendini daha serbest his-sediceği açıktı. Şüphesiz, Martel’in benden hoşlanmaması için kendi nedenleri var. Gerçekten bir hata yaptığını düşünüyorum, Vanion. Eğer düello davetimi geri çekmemi emretmeseydin hepimizi bir yığm beladan kurtarabilirdin.”

Vanion olumsuzca kafasını salladı. “Hayır, Sparkhawk,” dedi. “Martel birliğimizdeki bir kardeşti ve ikinizin birbirinizi öldürmeye çalışmasını istemedim. Hem de, kimin kazanacağından tamamen emin değilken. Martel çok tehlikelidir.” “Ben de öyleyim.”

“Seninle ilgili gereksiz bir riske giremem, Sparkhawk. Sen çok fazla değerlisin.”

“Zaten kaygılanmak için çok geç.” “Planın ne?”

“Burada genel toplantı binasında kalmam bekleniyor; ama sanırım tekrar Krager’le karşılaşıp karşılaşmayacağımı görmek için biraz şehirde dolaşacağım. Eğer onunla Annias için çalışan birisinin bağlantısını yakalarsam, içimi yakan birtakım soruların cevaplarını bulabileceğim.”

“Belki de biraz beklemelisin,” diye tavsiyede bulundu Sephrenia. “Kalten, Lamora’dan geri geliyor.”

“Kalten mi? Onu yıllardır görmedim.”

“Sephrenia haklı, Sparkhawk,” diye onayladı Vanion. “Kalten yakmındayken iyi bir adamdır ve Cimmura sokakları Cippria arka mahalleleri kadar tehlikeli olabilir.”

“Ne zaman gelmesi bekleniyor?”

Vanion omuz silkti. “Yakında sanırım. Bu gün bile olabilir.”

“O buraya gelene kadar bekleyeceğim.” Sonra Sparkhawk’m aklına bir fikir geldi. Öğretmenine gülümsedi ve ayağa kalktı.

“Ne yapıyorsun, Sparkhawk?” diye merakla sordu Sephrenia.

“Şey, hiç bir şey,” diye cevapladı. Styricçe konuşmaya başladı, bir taraftan da parmaklarım önünde oynatıyordu. Büyüyü tamamlayınca, bıraktı ve elini uzattı. Odada uğultulu bir titreme oldu, onu mumların kararması ve şöminedeki alevlerin küçülmesi izledi. Işıklar tekrar geldiğinde Sparkhawk bir buket menekşe tutuyordu. “Senin için, küçük ana,” derken hafifçe eğilip çiçekleri ona sundu, “çünkü seni seviyorum.”

“Teşekkür ederim, Sparkhawk.” Gülümseyerek onları aldı. “Her zaman öğrencilerimin en düşüncelisiydin. Ama ‘staratha’yı yanlış telaffuz ettin,” diye eleştirirce ekledi. “Nerdeyse elini yılanlarla doldurmak üzereydin.”

“Çalışacağım,” diye söz verdi.

“Çalış.”

Kapı çalındı.

“Evet?” diye seslendi Vanion.

Kapı açıldı ve genç şövalyelerden birisi içeri girdi. “Dışarıda saraydan bir haberci var, Lord Vanion. Sör Sparkhawk’la konuşmak için emir aldığını söylüyor.”

“Şimdi de ne istiyorlar acaba?” diye mırıldandı Sparkhawk.

“En iyisi onu içeri yollayın,” dedi Vanion genç şövalyeye.

“Hemen Lordum.” Şövalye hafifçe eğildi ve tekrar dışarı çıktı.

Habercinin tanıdık bir yüzü vardı. Sarı saçları zarifçe kıvrıktı. Safran renkli kolsuz yeleği, eflatun rengi taytı, vişne çürüğü ayakkabıları ve elma yeşili pelerini berbat bir şekilde tokalanmıştı. Sivri burnunun en ucu büyük ve aşırı acı veriyormuş gibi gözüken bir çıbanla süslenmişti. Başarısız bir

denemeyle dantel işlemeli bir mendille şişliği saklamaya çalışıyordu. Zarifçe Vanion'a doğru eğildi, "Eğitmen Lordum," dedi, "naip prens övgülerini yolluyor."

"Cippria'daki olay hakkında neler duydunuz?" diye sordu.

"Martel'in sana saldırdığını duyduk," dedi Vanion. "Hepsi bu."

"Bundan biraz fazlası oldu," dedi ona Sparkhawk. "Aldreas beni Cippria'ya yolladığında oradaki Elenia konsolosuna - göreve nasıl geldiyse Piskopos Annias'm kuzeni olan bir diplomata - rapor vermem gerekiyordu. Bir gece geç vakit beni çağırdı. Onun evine giderken Martel, Adus ve Krager - yanlarında bir yığın yerli katille - bir yan sokaktan çıkıp saldırdılar. Birisi söylemediği sürece o yoldan geçeceğimi bilmelerine olanak yoktu. Bunu Krager'in başına ödül konmuş olmasına rağmen Cimmura'ya geri gelmesiyle birleştirirsen bazı ilginç sonuçlar çıkarmaya başlarsın."

"Martel'in Annias için mi çalıştığını sanıyorsun?"

"Bu bir olasılık, öyle değil mi? Annias babamın Aldreas'ı kendi kız kardeşiyle evlenme fikrinden vazgeçmeye zorlama tarzından pek memnun değildi ve eğer Sparkhawk ailesi Cippria'nm arka sokaklarında yok olsaydı, burada Elenia'da kendini daha serbest his-sediceği açıktı. Şüphesiz, Martel'in benden hoşlanmaması için kendi nedenleri var. Gerçekten bir hata yaptığını düşünüyorum, Vanion. Eğer düello davetimi geri çekmemi emretmeseydin hepimizi bir yığm beladan kurtarabilirdin."

Vanion olumsuzca kafasını salladı. "Hayır, Sparkhawk," dedi. "Martel birliğimizdeki bir kardeşti ve ikinizin birbirinizi öldürmeye çalışmasını istemedim. Hem de, kimin kazanacağından tamamen emin değilken. Martel çok tehlikelidir."

"Ben de öyleyim."

"Seninle ilgili gereksiz bir riske giremem, Sparkhawk. Sen çok fazla değerlisin."

“Zaten kaygılanmak için çok geç.”

“Planın ne?”

“Burada genel toplantı binasında kalmam bekleniyor; ama sanırım tekrar Kragerİe karşılaşıp karşılaşmayacağımı görmek için biraz şehirde dolaşacağım. Eğer onunla Annias için çalışan birisinin bağlantısını yakalarsam, içimi yakan birtakım soruların cevaplarını bulabileceğim.”

“Belki de biraz beklemelisin,” diye tavsiyede bulundu Sephrenia. “Kalten, Lamora’dan geri geliyor.”

“Kalten mi? Onu yıllardır görmedim.”

“Sephrenia haklı, Sparkhawk,” diye onayladı Vanion. “Kalten yakınmdayken iyi bir adamdır ve Cimmura sokakları Cippria arka mahalleleri kadar tehlikeli olabilir.”

“Ne zaman gelmesi bekleniyor?”

Vanion omuz silkti. “Yakında sanırım. Bu gün bile olabilir.”

“O buraya gelene kadar bekleyeceğim.” Sonra Sparkhawk’ın aklına bir fikir geldi. Öğretmenine gülümsedi ve ayağa kalktı.

“Ne yapıyorsun, Sparkhawk?” diye merakla sordu Sephrenia.

“Şey, hiç bir şey,” diye cevapladı. Styricçe konuşmaya başladı, bir taraftan da parmaklarını önünde oynatıyordu. Büyüyü tamamlayınca, bıraktı ve elini uzattı. Odada uğultulu bir titreme oldu, onu mumların kararması ve şöminedeki alevlerin küçülmesi izledi. Işıklar tekrar geldiğinde Sparkhawk bir buket menekşe tutuyordu. “Senin için, küçük ana,” derken hafifçe eğilip çiçekleri ona sundu, “çünkü seni seviyorum.”

“Teşekkür ederim, Sparkhawk.” Gülümseyerek onları aldı. “Her zaman öğrencilerimin en düşüncelisiydin. Ama ‘staratha’yı yanlış telaffuz ettin,” diye eleştirirce ekledi. “Nerdeyse elini yılanlarla doldurmak üzereydin.”

“Çalışacağım,” diye söz verdi.

“Çalış.”

Kapı çalındı.

“Evet?” diye seslendi Vanion.

Kapı açıldı ve genç şövalyelerden birisi içeri girdi. “Dışarıda saraydan bir haberci var, Lord Vanion. Sör Sparkhawkia konuşmak için emir aldığını söylüyor.”

“Şimdi de ne istiyorlar acaba?” diye mırıldandı Sparkhawk.

“En iyisi onu içeri yollayın,” dedi Vanion genç şövalyeye.

“Hemen Lordum.” Şövalye hafifçe eğildi ve tekrar dışarı çıktı.

Habercinin tanıdık bir yüzü vardı. Sarı saçları zarifçe kıvrıktı. Safran renkli kolsuz yeleği, eflatun rengi taytı, vişne çürüğü ayakkabıları ve elma yeşili pelerini berbat bir şekilde tokalanmıştı. Sivri burnunun en ucu büyük ve aşırı acı veriyormuş gibi gözüken bir çıbanla süslenmişti. Başarısız bir denemeyle dantel işlemeli bir mendille şişliği saklamaya çalışıyordu. Zarifçe Vanion’a doğru eğildi, “Eğitmen Lordum,” dedi, “naip prens övgülerini yolluyor.”

“Ve lütfen, benimkileri de ona iletin,” diye cevapladı Vanion.

“Yapacağımdan emin olabilirsiniz, Lordum.” Zarif adam sonra Sparkhawk’a döndü. “Mesajım size Aziz Şövalye,” diye belirtti.

“O zaman söyle,” diye abartı bir formaliteyle cevapladı Sparkhawk. “Kulaklarım mesajını duymak için dört gözle bekliyor.”

Züppe bunu umursamadı. Yeleğinin içinden bir parşömen çıkarıp görkemli şekilde okudu. “Kraliyet buyruğu, Ekselansları tarafından doğru Demos’daki Pandion Şövalyeleri’nin karargahma gitmeniz emrediliyor, sizi

tekrar saraya çağırmayı uygun göreceği zamana dek kendinizi orada dini görevlerinize adayacaksınız.”

“Açık,” diye cevapladı Sparkhawk.

“Mesajı anladınız mı, Sor Sparkhawk?” diyen züppe parşömeni uzattı.

Sparkhawk belgeyi okumaya bile kalkmadı. “Oldukça açık. İşinizi saygınlığınıza uygun biçimde tamamladınız.” Sparkhawk parfümlü genç adama dikkatlice baktı. “Eğer bir tavsiyeden rahatsız olmazsanız, komşu, şu çıbanı bir cerraha göstermelisiniz. Yakında yardırmazsanız, etrafınızı göremeyeceğiniz kadar büyüyecek.”

Züppe, yardırma kelimesinden ürktü. “Gerçekten öyle mi dersiniz, Sör Sparkhawk?” diye, mendilini indirip, sızlayarak sordu. “Belki de bir lapa-“

Sparkhawk başını salladı. “Hayır, komşu,” dedi sahte bir sempatiyle. “Bir lapanın işe yaramayacağını garanti edebilirim. Cesur ol, adamım. Yarmak tek çözüm.”

Saraylının yüzü melankolikleşti. Eğildi ve odayı terk etti.

“Bunu ona sen mi yaptın?” diye şüpheyle sordu Sephrenia.

Gözlerini kocaman açıp, “Ben mi?” diyerek Sephrenia’ya masumca baktı Sparkhawk.

“Birisi yapmış. Bu şişlik normal değil.”

“Vay, vay,” dedi Sparkhawk. “Bunu hayal edebiliyorum.”

“Eee?” dedi Vanion. “Piçin emirlerine uyacak mısın?”

“Tabi ki hayır,” diye Sparkhawk komurdandı. “Burada Cimmura’da yapılacak bir sürü işim var.”

“Onu kızdıracaksın.”

“Eee?”

Dördüncü Bölüm

Gökyüzü, Sparkhawk binadan çıkıp, avluya açılan merdivenlerden şangırdayarak inerken, tekrar tehdit edici bir hale geldi. Çömez arkasında Faran'ı çekerek ahırın kapısmdan çıktı, Sparkhawk düşünceli bir ifadeyle ona baktı. Çömez yaklaşık on sekiz yaşında ve oldukça uzun boyluydu. Kendine çok küçük gelen toprak rengi tuniğinden dışarı taşan şişkin kollan vardı. "Senin adın ne, genç adam?" diye sordu Sparkhawk.

"Berit, Lordum."

"Buradaki görevin ne?"

"Şimdilik belirli bir görev verilmedi, Lordum. Sadece bir şekilde işe yaramaya çalışıyorum."

"İyi. Dön bakayım."

"Lordum?"

"Seni ölçmek istiyorum."

Berit şaşırmış gözüktü ama söylendiği gibi yaptı. Sparkhawk karışlayarak omuzlannı ölçtü. Kemikli gözükmesine rağmen, Berit gerçekten güçlü kuvvetli bir gençti, "işe yarayacaksın," dedi ona Sparkhawk.

Berit döndü, yüzü afallamış gözüküyordu.

"Bir yolculuk yapacaksın," dedi ona Sparkhawk. "Ben seninle gelecek adamı almaya giderken sen de gerekli eşyalarını hazırla."

"Peki, Lordum," diye saygıyla eğilerek cevapladı Berit.

Sparkhawk eyeri tuttu ve sıkıca asılıp kendini Faran'm sırtına çekti. Berit dizginleri ona verdi, Sparkhawk iri alacayı dürtüp yürüttü. Avluyu geçtiler,

Sparkhawk kapıdaki şövalyelerin selamlarına karşılık verdi. Sonra atını asma köprüden geçirip, şehrin doğu kapısına doğru sürdü.

Cimmura'nın sokakları bu saatte kalabalıktı. İşçiler dar ara sokaklarda çamur renkli çuval bezine sarılmış büyük denkler taşıyarak homurdana homurdana gidiyorlardı. Tüccarlar geleneksel mavi giysileri içinde etraflarında yığılı parlak renkli malzemeleriyle dükkanlarının kapılarında duruyorlardı. Bazen bir araba kaldırım taşından sokaklardan takırdayarak geçiyordu. İki dar sokağın kesişim noktasında parlak kırmızı üniformaları içinde bir manga kilise askeri tam anlamıyla kendini beğenmiş bir havada, sert adımlarla ilerliyordu. Sparkhawk onlara yol vermedi, tam tersine muntazam bir tırısla atını üzerlerine sürdü. İsteksizce kenara çekilip ona yol verdiler. "Teşekkürler, komşular," dedi nazikçe Sparkhawk. Askerler cevap vermedi. Sparkhawk, Faran'ı dizginledi. "Teşekkürler, dedim, komşular."

"Bir şey değil," dedi bir tanesi somurtkanca.

Sparkhawk bekledi.

"… Lordum," diye isteksizce ekledi asker.

"Şimdi daha iyi, arkadaşım." Sparkhawk yoluna devam etti.

Hanın kapısı kapalıydı. Sparkhawk eğildi ve tahtaya zırhlı eldivenli yumruğuyla vurdu. Kapıyı açan kapıcı bir önceki akşam onu içeri alan şövalye değildi. Sparkhawk Faran'm üstünden aşağı kaydı ve dizginleri ona teslim etti.

"Ona yine ihtiyacınız olacak mı, Lordum?" diye sordu şövalye.

"Evet. Hemen geri gideceğim. Silahtarımın atını eğerleyebilir misiniz, Aziz Şövalye?"

"Tabii ki, Lordum."

"Buna müteşekkir kalırım." Sparkhawk bir elini Faran'm sırtına koydu. "Hareketlerine dikkat et," dedi.

Faran kafasını çevirdi, ifadesi kibirliydi.

Sparkhawk sakırdayarak merdivenlerden çıktı ve tepedeki odanın kapısını çaldı.

Kapıyı Kurik açtı. “Eee? Nasıl gitti?”

“Kötü değil.”

“Neyse ki oradan canlı çıktın. Kraliçeyi gördün mü?”

“Evet.”

“Bu şaşırtıcı.”

“Bir sekide ısrar ettim. Eşyalarını toplamak ister misin? Demos’a geri gidiyorsun.”

“Biz demedin Sparkhawk.”

“Ben burada kalıyorum.”

“Eminim iyi bir nedenin vardır.”

“Lycheas ana karargaha geri dönmemi emretti. Bir şekilde onu dikkate almamaya karar verdim ama Cimmura’da takip edilmeden hareket edebilmem lazım. Genel toplantı binasında benim Ölçülerimde bir genç çömez var. Ona benim zırhımı giydirip, Fa-ran’m sırtına oturtacağız. Sonra ikinizde büyük bir itaat gösterisiyle Demos’a gidebilirsiniz. Siperliğini kapalı tuttuğu müddetçe piskoposun casusları emirlere uyduğumu düşünecekler.”

“Sanırım, işe yarayabilir. Gene de seni burada tek başına bırakma fikrinden hoşlanmıyorum.”

“Tek başıma olmayacağım. Kalten bugün ya da yarın geliyor.”

“Bu biraz daha iyi. Kalten sıkıdır.” Kurik kaşlarını çattı. “Ben onun Lamorkand’a sürgün edildiğini sanıyordum. Geri gelmesini kim emretti?”

“Vanion söylemedi ama Kalten’i bilirsin. Belki sadece, Lamorkand’da canı sıkılmış ve kafasına göre davranmıştır.”

“Demos’da ne kadar kalmamı istiyorsun?” diyen Kurik bir taraf tanda eşyalarını toplamaya başladı.

“En az bir ay. Yol gözleniyor olacaktır. Sana haber ulaştıracağım. Paraya ihtiyacın var mı?”

“Her zaman paraya ihtiyacım var, Sparkhawk.”

“Şu tuniğin cebinde biraz var.” Sparkhawk katlanıp bir iskemlenin üzerinde konmuş yolculuk giyisilerini gösterdi. “Gerekeni al.”

Kurik dişlerini göstererek ona sırıttı.

“Ama bana da biraz bırak.”

Kurik komik bir reveransla, “Şüphesiz, Lordum,” dedi. “Eşyalarını toplamamı ister misin?”

“Hayır. Kalten geldiğinde buraya geri geleceğim. Genel toplantı binasından gözükmeden girip çıkmak biraz zor. Şu meyhanenin arka kapısı hâlâ açık mı?”

“Dün açıktı. Arada sırada oraya uğruyorum.”

“Hiç şaşırmadım.”

“Bir erkeğin birkaç kusuru olmalı, Sparkhawk. Bu ona kiliseye gittiğinde pişman olacağı bir şeyler sağlar.”

“Eğer Aslade içtiğini duyarsa sakallarını tutuşturur.”

“O zaman bizde onun duymaması için gerekenleri yapmalıyız değil mi, Lordum?”

“Neden, hep senin iç işlerine karışmak zorunda kalıyorum ki?”

“Bu senin ayağının yere basmasını sağlıyor. Sen de evlen, Sparkhawk. O zaman diğer kadınlar kendilerini sana özellikle dikkât etmek zorunda hissetmeyeceklerdir. Evli bir adam güvenlidir. Bir bekâr ise yaşayan bütün kadınlar için değişmez bir yarışmadır.”

Yaklaşık yarım saat sonra, Sparkhawk’la silahtan merdivenlerden avluya indiler ve atlarına binip kapıdan çıktılar. Kaldırım taşından sokaklarda şehrin doğu kapısına doğru takırhlı sesler eşliğinde gittiler.

“Biliyorsun, izlendik,” dedi yavaşça Kurik.

“Umarım öyledir,” diye cevapladı Sparkhawk. “Birinin dikkatini çekene kadar daireler çizerek etrafta dolaşmaktan nefret ederim.”

Genel toplantı binasının açılır kapanır köprüsü üzerinde seremoniyi tekrarladılar ve avluya girdiler. Berit onları bekliyordu.

Sparkhawk, atından inerken, “Bu Kurik,” dedi.

“ikiniz beraber Demos’a gideceksiniz. Kurik, bu genç adamın ismi Berit.”

Silahtar rahip yardımcısını baştan aşağı süzdü. “Tamamiyle aynı ölçüde,” diye belirtti. “Birkaç kayışı kısaltabilirim ama zırhın ona nerdeyse tam oturacak.”

“Ben de öyle düşünmüştüm.”

Başka bir çömez geldi ve koşumları aldı.

“Haydi ikinizde benimle gelin,” dedi Sparkhawk. “Gidip Vani-on’a ne yapacağımızı söyleyelim, sonra da zırhımı maskeli baloya gidecek adama giydirelim.”

Berit şaşırmışça baktı.

“Terfi ettin, Berit,” dedi ona Kurik. “Görüyor musun Pandionlar da terfi etmek ne kadar kolay? Dün bir çırak; bugün Kraliçenin Şampiyonu.”

“Vanion’u gördüğümüzde sana açıklayacağım,” dedi Berit’e Sparkhawk. “Çok ilginç bir hikâye olmadığından tekraT tekrar anlatmak istemiyorum.

Üçü toplantı binasının kapısından dışarı çıktıklarında ikindi olmuştu. Berit alışık olmadığı zırhın içinde beceriksizce yürüyordu.

Sparkhawk ise sade bir tunik ve tayt giymişti.

Kurik gözlerini kısarak gökyüzüne bakarken, “Sanırım yağmur yağacak/’ dedi.

“Erimezsin,” dedi Sparkhawk.

“Islanmaktan kaygılanmıyorum,” diye cevapladı silahtar. “Canımı sıkan zırhının paslannı yine temizlemek zorunda kalacağım.”

“Hayat zor.”

Kurik homurdandı ve sonra ikisi Berit’i Faran’ın sırtına kaldırdılar. “Bu genç adamı Demos’a götüreceksin,” dedi atına Sparkhawk. “Sırtındaki benmişim gibi davranmaya çalış.”

Faran ona soru sorar gibi bir bakış attı.

“Açıklamak çok uzun zaman alır. Bu iş tamamen sana bağlı, Faran, o benim zırhımı giyiyor, bu yüzden ısırmaya kalkarsan büyük ihtimalle dişlerini kırarsın.” Sparkhawk silahtarına döndü. “Aslade ve çocuklara benden selam söyle,” dedi.

“Peki,” diye onayladı Kurik. Sonra atına atladı.

“Giderken çok gösteri yapmayın,” diye ekledi Sparkhawk, “görülmeye - ve Berit’in siperliği kapalı tutmasına dikkat edin.”

“Ben ne yapığımı biliyorum, Sparkhawk. Buyrun gidelim, Lordum,” dedi Berit’e Kurik.

“Lordum?”

“Buna alışman gerekiyor, Berit.” Kurik atını çevirdi. “Görüşürüz Sparkhawk.” Sonra avludan köprüye doğru atlarını sürdüler.

Günün geri kalanı çabuk geçti. Sparkhawk küf kokulu eski bir kitabı okuyarak Vanion’un ona ayırdığı bir hücrede oturdu. Güneşin batışıyla sade bir akşam yemeği için yemekhanedeki diğer kardeşlerine katıldı, sonra sakince onlarla beraber kiliseye gitti. Sparkhawk’ın dini inancı derin değildi ama burada onu çömezlik eğitimine geri döndüren bir canlanma hissi vardı. Vanion o akşamın ayinini yönetti ve alçak gönüllülüğün fazileti üzerine uzun uzun konuştu. Sparkhawk vaazın daha yarısındayken uykuya daidı.

Vaazın sonunda bir melek sesiyle uyandı. Tereyağı renginde saçları ve mermer bir kolon gibi boynu olan bir genç şövalye, temiz tenor sesiyle bir şükür ilahisi söylüyordu. Yüzü ışıltılı, gözleri hayranlık doluydu.

Kilise çıkışında Sparkhawk’m yanma gelen Vanion, “Gerçekten o kadar sıkıcı mıydım?” diye sordu.

“Büyük olasılıkla değildin,” diye cevapladı Sparkhawk, “ama ben gerçekten değerlendirebilecek durumda değildim. Basit bir papatyanın Tanrının gözünde bir gül gibi olduğunu mu anlattın?”

“Bunu daha önce duymuş muydun?”

“Sık sık.”

“Eskiler en iyilerdir.”

“Şu tenorun kim?”

“Sör Parasim. Mahmuzlarını yeni kazandı.”

“Seni üzmek istemem Vanion ama o bu dünya için çok, çok iyi.”

“Biliyorum.”

“Büyük ihtimalle tanrı onu hemen yanma almak isteyecektir.”

“Bu Tanrının işi, değil mi, Sparkhawk?”

“Bana bir iyilik yap, Vanion. Beni onun öldürülmesine izin verecek bir konuma getirtme.”

“Bu da Tanrının işi. İyi uykular, Sparkhawk.”

“Sana da, Vanion.”

Henüz gece yansıydı olmuştu ki Sparkhawk’ın hücresinin kapısı gürültüyle açıldı. Dar kampetinde çabucak döndü ve elinde kılıcıyla ayağa kalktı.

Kapının girişindeki sarı saçlı adam, “Yapma,” dedi tiksintiyle. Bir elinde mum diğerinde şarap tulumu tutuyordu.

“Merhaba, Kalten,” diye çocukluk arkadaşını selamladı Sparkhawk. “Ne zaman döndün?”

“Yaklaşık yarım saat önce. Bir an duvarları kazımak zorunda kalacağımı düşündüm.” İğrenerek baktı. “Barış zamanındayız. Niye köprüyü her akşam kaldırıyorlar?”

“Herhalde alışkanlıktan.”

“Onu elinden bırakacak mısın?” diye soran Kalten, Sparkhawk’ın elindeki kılıcı gösterdi, “yoksa bu şeyin hepsini tek başıma ben mi içmek zorunda kalacağım.”

“Özür dilerim,” dedi Sparkhawk. Eğilip kılıcını duvara dayadı. .

Kalten mumunu köşedeki küçük masanın üzerine koydu, şarap tulumunu Sparkhawk’ın yatağının üstüne attı ve arkadaşını ayı gibi kucaklayarak yakaladı. “Seni görmek güzel,” dedi.

“Seni de,” diye cevapladı Sparkhawk. “Otur.” Masanın yanındaki tabureyi gösterdi, kendi de kanpetinin kenarına oturdu. “Lamorkan nasıldı?”

Kalten kaba bir ses çıkardı. “Soğuk, rutubetli ve gergin,” diye cevapladı. “Bu dünyada en çok Lamorklulardan nefret ediyorum. Rendor nasıldı?”

Sparkhawk omuz silkti. “Sıcak, kuru ve en az Lamorkand kadar gergin.”

“Martel’le karşılaştığına dair bir dedikodu duydum. Ona iyi bir cenaze düzenledin mi?”

“Kaçtı.”

“Çaptan düşüyorsun, Sparkhawk.” Kalten pelerininin yakasını gevşetti. Birbirine karışmış uzun kıvırcık sarı saçlar, zırhlı gömleğinin boynundan dışar fırladı. “Bütün gece boyunca o şarap tulumunun üzerinde mi oturacaksın?” diye manalıca sordu.

Sparkhawk homurdandı, kapağını açtı ve dudaklarına kaldırdı. “Kötü değil,” dedi. “Nereden buldun?” Tulumu arkadaşına verdi.

“Gün batarken yol kenarındaki bir meyhaneden kaptım,” diye cevapladı. “Pandionlann genel toplantı binalarında sudan - eğer Sephrenia etraftaysa çaydan - başka bir şey bulunmadığını haürla-dım. Aptalca bir adet.”

“Biz dini bir birliğiz, Kalten.”

“Chyrellos’da her akşam lordlar gibi sarhoş olan yarım düzine başpiskopos var.” Kalten şarap tulumunu kaldırıp büyük bir yudum aldı. Sonra tulumu silkeledi. “İki tane almalıydım,” diye fikrini belirtti. “Şey, aklıma gelmişken, Kurik yanında senin zırhını giyen bir gençle o meyhanedeydi.”

Sparkhawk ekşi bir yüz ifadesiyle “Bunu tahmin etmem gerekiyordu,” dedi.

“Hemeyse, Kurik bana burada olduğunu söyledi. Geceyi orada geçirecektim, ama Rendor’dan geri geldiğini duyunca yolun geri kalanında at sürdüm.”

“Ne kadar dokunaklı.”

Kalten güldü ve şarap tulumunu geri verdi:

“Kurik ve çömez gözden uzakta mı duruyorlardı?” diye Sparkhawk sordu.

Kalten başıyla onayladı. “Arka odalardan birindeydiler, genç adam siperliğini kapalı tutuyordu. Kapalı siperliğin içinden içmeye çalışan birini daha önce görmüş müydün? Gördüğüm en komik şeydi. Etrafta birkaç orospusu da vardı. Senin genç Pandion’un şimdi bu konuda da eğitimini alıyordur.”

“Zamanı geldi,” diye Sparkhawk fikrini yürüttü.

“Onu da siperliği kapalı yapıp yapmayacağını merak ediyorum.”

“O kızlar her şeye uyum sağlayabilirler.”

Kalten güldü. “Hemeyse, Kurik bana buradaki durum hakkında bir şeyler anlattı. Tanınmadan Cimmura’da gizlice dolaşabileceğine gerçekten inanıyor musun?”

“Kılık değiştirmeyi düşünüyorum.”

“En iyisi takma bir burun kullanman,” diye tavsiyede bulundu Kalten. “Senin şu kırık burnun, kalabalıkta oldukça kolay tanınmanı sağlar.”

“Onu kıran sendin” dedi Sparkhawk.

Kalten, kendini savunmaya çalışır gibi “Sadece oynuyorduk,” dedi.

“Alıştım. Sabahleyin Sephrenia’la konuşacağız. Kılık değiştirmemizi sağlayacak bir şeyler yapabilir.”

“Onun da burada olduğunu duydum. Nasıl?”

“Aynı. Sephrenia asla değişmez.”

“Doğru.” Kalten şarap tulumundan bir yudum daha alıp elinin arkasıyla ağzını sildi. “Biliyorsun, onun için hep büyük bir hayal kırıklığı olduğumu düşünüyorum. Bana gizleri öğretmek için ne kadar uğraşırsa uğraşsın, Styric diline bir türlü hakim olamadım. Her ‘ogeragekgasek,’ deyişimde, çenem nerdeyse yerinden çıkardı.”

“Okeragukasek,” diye düzeltti Sparkhawk.

“Nasıl istersen öyle olsun. Ben kılıcımdan vazgeçmem ve diğerlerinin de büyüyle oynamasına karışmam.” Taburesinden ileri doğru uzandı. “Eshandistlerin Rendor’da tekrar canlandıkları söyleniyor. Bunun gerçek olan bir tarafı var mı?”

“Önemli bir tehlike yok.” Sparkhawk omuz silkti, kampetinde geriye yayıldı. “Uluyor, çölde fırıl fırıl dönerek daireler çiziyor ve birbirlerine sloganlar atıyorlar. Bu işin en ileri gidebileceği nokta da bu. Lamorkand’da ilginç olan herhangi bir şey var mı?”

Kalten homurdandı. “Bütün baronlar birbirleriyle savaşıyorlar,” diye bilgi verdi. “Krallığın tümü buram buram intikam hırsı kokuyor. Gerçekten bir arı iğnesi uğruna savaştıklarına inanır mısın? Bir kont sokulmuş ve arı kovanının sahibi olan köylülerin baronuna savaş açmış. On yıldır hâlâ savaşıyorlar.”

“İşte senin Lamorkand’ın. Başka bir şey var mı?”

“Motera’nın doğusunundaki kırsal bölge Zemoch kaynıyor.”

Sparkhawk hemen doğruldu. “Vanion Otha’nın seferberlik ilan ettiğini söyledi.”

“Otha her on yılda bir seferberlik ilan eder.” Kalten şarap tulumunu arkadaşına geçirdi. “Sanırım bunu sadece halkın huzursuzluk çıkarmasını engellemek için yapıyor.”

“Zemochlar Lamorkand’da önemli bir şey yapıyorlar mı?”

“Söylenmeye değecek bir şey yok. Bir yığın soru soruyorlar -çoğu eski inançlarla, görenekler hakkında. Neredeyse her köyde iki ya da üç tanesini bulabilirsin. Yaşlı kadınlara sorular sorup, köy meyhanelerinde aylaklara içki ısmarlıyorlar.”

“Garip,” diye mırıldandı Sparkhawk.

“Bu Zemochlu biri hakkında oldukça doğru bir tanımlama,” dedi Kalten. “Orada aklın hiç bir zaman değeri olmamıştır. Ayağa kalktı. “Gidip bir kanpet bulayım. Çekip getiririm ve ikimiz de sızana kadar eski günlerden konuşuruz.”

“Tamam.”

Kalten sırıttı. “Aynı babanın bizi o erik ağacında yakaladığı zamanki gibi.”

Sparkhawk yüzünü buruşturdu. “Neredeyse otuz yıldır bunu unutmaya çalışıyorum.”

“Hatırladığım kadarıyla babanın eli oldukça ağırdı. Günün geri kalanının çoğunu hatırlamıyorum - erikler de karnımı ağrıtmıştı. Hemen geliyorum.” Döndü ve Sparkhawk’m hücresinden çıktı.

Tekrar Kalten’le olmak güzeldi. İkisi de Kalten’in ailesi öldürüldükten sonra, Pandionlann ana karargahındaki çömez eğitimine girmeden önce Sparkhawk’m ailesinin Demos’daki evinde beraber büyümüşlerdi. Birçok yönden birbirlerine kardeşten de daha yakındılar. Elbette ki, Kalten’in ona karşı birtakım tatsız davranışları vardı ama yakın arkadaşlıkları Sparkhawk’m diğer her şeyden daha fazla değer verdiği bir şeydi.

Kısa bir süre sonra iri sarışın adam arkasından bir kanpet çekerek geldi; ikisi loş mum ışığında yatıp geç saatlere kadar anıları tazelediler. Genel olarak çok güzel bir akşamdı.

Ertesi sabah erkenden kalkıp, Pandionların toplantı binalarm-daki giysileri olan, örme zırhları gizleyen kukuletalı cübbeleri giydiler. Sabah ayinin

başarıyla atlattılar ve gizler denen karmaşıklıkta Pandion Şövalyeleri'ni nesillerdir eğiten kadını aramaya gittiler.

Kadını, güney kulesinin üstünde sabah çayıyla ateş başında buldular.

"Günaydın, küçük ana," diye kapının eşiğinden selamladı Sparkhawk. "Sana katılabilir miyiz?"

"Tabii, Aziz Şövalyeler."

Kalten yanına gitti ve iki elinin de içini öptü. "Beni kutsayacak mısın, küçük ana?" diye sordu.

Sephrenia gülümsedi ve Kalten'in yüzünün iki yanma birer elini koydu. Sonra Styric dilindeki hayır duasını okudu.

Kalten, "Bu, bir nedenle, kendimi hep iyi hissetmemi sağlıyor," derken ayağa kalktı. "Kelimelerin tamamını anlamasam da."

Sephrenia eleştirircesine onlara baktı. "Gördüğüm kadarıyla bu sabah kiliseye gitmemişsiniz."

"Tanrı bizi o kadar çok özlemiyor," diye omuz silkti Kalten. "Yine de Vanion'un bütün vaazlarını ezberden okuyabilirim."

"İkiniz bu gün başka ne yaramazlıklar planlıyorsunuz?"

"Yaramazlık mı, Sephrenia?" diye masumca sordu Kalten.

Sparkhawk güldü. "Sahiden, bir tek yaramazlık bile düşünmedik. Kafamızda sadece basit bir gezinti var."

"Şehirde mi?"

Sparkhawk başını sallayarak onayladı. "Tek problem ikimizin de Cimmura'da oldukça iyi tanınıyor olmamız. Bize kılık değiştirme konusunda yardımcı olabileceğini düşündük."

Sephrenia onlara baktı, ifadesi sakindi. “Bu işte büyük bir dolap kokusu seziyorum. Bu geziniz tam olarak ne için?”

“Eski bir dostu aramayı düşündük,” diye cevapladı Sparkhawk. “Krager isimli bir adamı. Bizimle paylaşmak isteyebileceği birtakım bilgileri var.”

“Bilgi mi?”

“Martel’in nerede olduğunu biliyor.”

“Krager bunu size söylemez.”

Kalten iri parmaklarının kemiklerini tıkırdattı, çıkan ses akla kırılan kemiklerin sert sesini getiriyordu. “Bu konuda bahse girer misin, Sephrenia?” diye sordu.

“İkiniz bir türlü büyümeyecek misiniz? Koca bir çocuksunuz.” “Bu yüzden bizi çok seviyorsun, değil mi, küçük ana?” Kalten sırıttı.

“Ne tip bir kılık tavsiye edersin?” diye sordu Sparkhawk.

Sephrenia dudaklarını büzdü ve onlara baktı. “Bir saraylı ve silahtarı, sanırım.”

“Hiç kimse asla beni bir saraylı olarak yemez,” diye itiraz etti.

“Ben aksini düşünüyordum. Ben seni neredeyse iyi bir silahtara benzetebilirim ve Kalten’e de bir saten yelek giydirip uzun sarı saçlarını da kıvırdık mı, bir saraylı yerine geçebilir.”

“Saten bana yakışır,” diye alçakgönüllülükle mırıldandı Kalten.

“Niye bir çift sıradan işçi değil?” diye sordu Sparkhawk.

Sephrenia başını salladı. “Sıradan işçiler bir soyluyla karşılaştıklarında sinerler ve yaltaklanırlar, ikinizden herhangi biri sinmeyi başarabilir mi?”

“Haklı,” dedi Kalten.

“Bir taraftan da işçiler kılıç taşımazlar, Cimmura’ya silahsız gitmeye kalkacağınızı hayal edemiyorum.”

“Her şeyi düşünüyor, değil mi?” diye fikrini söyledi Sparkhawk.

“Tamam,” dedi Sephrenia. “Bakalım neler yapabileceğiz.?’

Birkaç rahip yardımcısı bir yığın malzeme için binanın çeşitli yerlerine aceleyle gönderildi. Sephrenia gelenleri tek tek inceledi, bazılarını alıp bazılarını geri verdi. Bir saat sonra ortaya çıkan şey, odaya ilk giren iki Pandionu çok az anımsatıyordu. Sparkhawk Ku-rik’inki gibi sade bir uşak elbisesi giyiyor ve kısa bir kılıç taşıyordu. Berbat bir siyah sakal yüzüne yapıştırılmıştı, kırık burnunun üstünde pembe bir yara izi vardı ve siyah bir gözbağı sol gözünü kapatıyordu.

“Bu şey kaşındırıyor,” diye şikayet edip, takma sakalını kaşımak için elini uzattı.

“Yapışkan kuruyana kadar ona elini sürme,” diyen Sephrenia, ellerine hafifçe vurdu. “Ve yüzüğü örtmesi için bir eldiven tak.”

Kalten küçük meçi sallayarak, “Gerçekten bu oyuncağı taşımamı bekliyor musun?” diye sordu. “Kılıç istiyorum, örgü şişi değil.”

“Saraylılar enli kılıç taşımaz, Kalten,” diye hatırlattı Sephrenia. Eleştirircesine ona baktı. Yeleği parlak maviydi, kırmızı satenden eteği ve ekleri vardı. Taytı eteğine uygundu ve son günlerde moda olan sivri uçlu ayakkabılardan koca ayaklarına uygun olan bulunamadığından, yumuşak yarım çizmeler giymişti. Pelerini soluk pembeydi, yeni kıvırılmış sarı saçları yakasının üzerine dökülmüştü. Bir de geniş kenarlı, beyaz bir tüyle süslü şapka takıyordu. “Güzel görünüyorsun, Kalten,” diye ona iltifat etti Sephrenia. “Birde yanaklarına allık sürdüm mü gidebilirsin.”

“Kesinlikle olmaz!” Kalten geriye çekildi.

“Kalten,” dedi oldukça sertçe Sephrenia, “otur.” İskemleyi gösterdi ve allık kutusuna uzandı.

“Bu gerçekten gerekiyor mu?”

“Evet. Şimdi otur.”

Kalten, Sparkhawk’a baktı. “Eğer gülersen kavga ederiz, yani aklına bile getirme.”

“Ben mi?”

Genel toplantı binası her zaman Piskopos Annias’m casusların-ca izlendiğinden Vanion hem hileli, hem işe yarar bir teklifle geldi. “Hana göndermek istediğim şeyler var,” diye açıkladı. “Annias, hanın bize ait olduğunu biliyor, bu yüzden zaten şüphe çekecek bir şey yapmış olmayacağız. Kalten’i at arabasının arkasına saklayacağız, bu adam da arabacı olacak.” Dikkatle tek gözü kapalı sakallı Sparkhawk’a baktı. “Gerçek saçma bu kadar uygun sakalı nereden buldun?” diye merakla Sephrenia’ya sordu.

Sephrenia gülümsedi. “Bir dahaki sefere ahıra gittiğinde atının kuyruğuna çok yakından bakma.”

“Benim atım?”

“Ahırdaki tek siyah at oydu Vanion, ve gerçekten çok kesmedim.”

“Benim atım?” diye incinmiş gözükerek tekrar etti.

“Hepimizin zaman zaman bazı şeyleri feda etmesi gerekir,” dedi. “Bu Pandion yemininin bir parçasıdır, hatırladın mı?”

Beşinci Bölüm

Atın arka bacakları şişmişti. Araba dökülüyordu. Sparkhawk at arabasının sürücü yerinde kamburunu çıkararak oturmuştu. Bir eliyle dizginleri kayıtsızca tutmuştu, görünüşe göre caddedeki insanlara çok az dikkat ediyordu.

Araba kaldırım taşı kaplı caddedeki bir tekerlek izine girince, sarsılan tekerlekler yalpaladı ve gıcırdadı. “Sparkhawk, her çukura düşmek zorunda mısın?” Kalten’in boğuk sesi arabanın arkasında gevşekçe istiflenmiş kutu ve balyaların altından geldi.

“Sessiz ol,” diye mırıldandı Sparkhawk. “Bu tarafa doğru iki kilise askeri geliyor.”

Kalten birkaç küfür daha mırıldandı, sonra sessizleşti.

Kilise askerleri kırmızı üniformalıydı ve yüzlerinde küçümseyici bir ifade vardı. Kalabalık caddelerden geçerken işçiler ve mavili tüccarlar yollarından çekiliyorlardı. Sparkhawk atının dizginlerini çekerek askerler etrafından dolaşsınlar diye arabayı yolun tam ortasında durdurdu. “Günaydın, komşular,” diye onları selamladı.

Askerler ona bir göz attılar sonra arabanın etrafından dolaşıp yollarına devam ettiler.

“İyi günler,” diye arkalarından bağırdı.

Aldırış bile etmediler.

Kalten arabanın arkasından alçak sesle, “Niye böyle yaptın?” diye sordu.

“Sadece giysimi deniyordum,” diye cevaplayan Sparkhawk, dizginleri şaklattı.

“Eee?”

“Eee ne?”

“işe yaradı mı?”

“İkinci defa bakmadılar bile.”

“Hana daha ne kadar var? Bunların altında ızdırap çekiyorum.

“Çok yok.”

“Beni şaşırt Sparkhawk, değişiklik olsun diye biriki çukura girme.”

Araba gacırdadı.

Sparkhawk hanın kapalı kapısında arabadan indi ve kalın tahtaları ritmik sinyalle çaldı. Bir dakika sonra kapıcı şövalye kapıyı açtı. Dikkatle Sparkhawk’a baktı. “Özür dilerim, dostum,” dedi. “Han tamamen dolu.”

“Kalmayacağız, Aziz Şövalye,” dedi ona Sparkhawk. “Biz genel toplantı binasından bir araba dolusu malzeme getirdik.”

Kapıcının gözleri açıldı ve adama daha yakından baktı. “Siz misiniz, Sör Sparkhawk?” diye sordu kuşkuyla. “Tanıyamadım.”

“Zaten amacımız buydu.”

Şövalye itip kapıyı açtı ve Sparkhawk yorgun atı avluya sürdü. Kapıcı kapıyı kaparken Kalten’e, “Artık dışarı çıkabilirsin,” dedi.

“Şunları üzerimden almama yardım et.”

Sparkhawk kutuların birkaçını kaldırdı, Kalten altlarından kıvrılarak çıktı.

Kapıcı şövalye iri sarışın adama şaşkın bir bakış attı.

“Haydi durma, söyle,” dedi saldırgan bir tonda Kalten.

“Aklımın ucundan bile geçmedi, Aziz Şövalye.”

Sparkhawk dikdörtgen uzun bir kutuyu arabanın arkasından aldı, omuzuna yükledi. “Malzemeleri taşımak için sana yardım edecek birisini bul,” dedi kapıcıya. “Onları Eğitmen Vanion yolladı. Bu atla da ilgilen. Yorgun.”

“Yorgun mu? Nerdeyse ölü.” Kapıcı umutsuz ve kederli gözüken ata göz gezdirdi.

“Yaşlı. Sadece o kadar. Zamanı geldiğinde hepimizin başına gelecek. Meyhanenin arka kapısı açık mı?” Avlunun karşısındaki ek kapı eşiğine baktı.

“Her zaman açık, Sör Sparkhawk.”

Sparkhawk başıyla onayladı. Kaltenle birlikte avluyu geçtiler.

“Kutunun içinde ne var?” diye sordu Kalten.

“Kılıçlarımız.”

“Bu zekice ama çekmek biraz zor olmayacak mı?”

“Kuruyu kaldırım taşlarına fırlattıktan sonra değil.” Gülerek iç kapıyı açtı. “Önce siz, Lordum,” dedi eğilerek.

Karışık bir kilerden geçip eski püskü görünen bir meyhaneye geldiler. Tek pencere sanki asırlardır biriken tozla kaplanmış, yerdeki samanlar küflenmişti. Oda bayat bira, dökülmüş şarap ve kusmuk kokuyordu. Alçak tavan örümcek ağlarıyla örtülüydü. Kaba masalar ve banklar yıpranıp parçalanmıştı. İçerde sadece üç kişi vardı, kötü görünüşlü bir meyhaneci, kapının yanındaki masada kafası ellerinin arasında bir sarhoş ve üstü başı darmadağın, köşede sızmış bir fahişe.

Kalten kapıya gitti ve sokağa baktı. “Buranın nüfusu hâlâ artmamış,” diye homurdandı. “Komşuların kalkmasını beklerken bir, iki maşrapa içelim.”

“Onun yerine niye kahvaltı etmiyoruz?”

“Ben de öyle demiştim.”

Masalardan birine oturdular ve meyhaneci onların Pandion olduklarını anladığına dair hiç bir ipucu vermeden yanlarına geldi. Pis bir paçavra parçasıyla masadaki dökülmüş bira birikintisini boşuna dağıtmaya çalıştı. “Ne istersiniz?” Sesi kasvetli ve düşmanca bir tondaydı.

“Bira,” diye cevapladı Kalten.

“Bize biraz ekmek ve peynir de getir,” diye ekledi Sparkhawk.

Meyhaneci homurdandı ve gitti.

“Krager’i nerede gördün?” diye yavaşça sordu Kalten.

“Batı kapısının yanındaki meydanda.”

“Orası şehrin sefil bölümü.”

“Krager de sefil birisi.”

“Oradan başlayabiliriz ama bu biraz zaman alır. Krager Cimmura’da ki herhangi bir sıçan deliğinde olabilir.”

“Yapacak daha acil bir şeyiniz var mıydı?”

Kırmızı elbiseli fahişe bıkkınlıkla doğrulup kalktı , ayaklarını sürte sürte saman kaplı zemini geçip onların masasına geldi. “Siz iki centilmenin de biraz eğlenceye evet diyeceğini sanmıyorum, ne dersiniz?” diye bıkkın bir sesle sordu. On dişlerinden biri eksikti ve kırmızı elbisesinin önü çok kısa kesilmişti. Adet yerini bulsun diye, sarkık göğüslerinden bir manzara sunmak için öne eğildi.

“Biraz erken, küçük kardeş,” dedi Sparkhawk. “Teşekkürler.”

“işler nasıl,” diye sordu Kalten.

“Kesat. Sabahları hep kesattır.” İçini çekti. “Bir kıza içecek bir şey ikram edecek kadar ayık olduğunuzu umabilir miyim?”

“Niye olmasın?” diye cevapladı Kalten. “Meyhaneci,” diye seslendi, “leydiye de bir tane getir.”

“Teşekkürler, Lordum,” dedi fahişe. Etrafa bakındı. “Burası sefil bir yer,” dedi sesinde kesin bir teslimiyet vardı. “Eğer sokaklarda çalışmakdan hoşlansaydım buraya hiç gelmezdim.” İçini çekti. “Biliyor musunuz?” dedi, “ayaklarım ağrıyor. Oysa benim mesle-ğimdeki birinin sırtından şikayetçi olması gerekirdi. Tekrar teşekkürler, Lordum.” Döndü ve oturduğu masaya doğru ayaklarmı sürüye sürüye geri gitti.

“Fahişelerle konuşmayı seviyorum,” dedi Kalten. “Hayata karşı hoş, sade bir bakışları var.”

“Bir Kilise Şövalyesi için garip bir hobi.”

“Tanrı beni savaşçı olarak kiraladı Sparkhawk, keşiş olarak değil. Bana söylediğinde savaşırım ama diğer zamanlarım bana ait.”

Meyhaneci birayla birlikte içinde penirle ekmek olan bir tabak getirdi. Sakin sakin yemek yiyip konuşmaya başladılar.

Yaklaşık bir saat sonra meyhane birkaç kişiyi daha cezbetti. Sıkıcı işlerinden kaçamak yapan ter kokulu işçiler ve yakındaki dükkan sahiplerinin birkaçı. Sparkhawk kalkıp kapıya gitti, dışarı baktı. Bu dar arka sokak insan kaynamamasına rağmen etrafta dolaşanlar dikkat çekmelerini engelleyebilecek kadar çoktu. Sparkhawk masaya döndü. “Sanırım yola çıkma zamanımız geldi, Lordum,” dedi Kalten’e. Kutusunu aldı.

“Tamam,” diye cevapladı Kalten. Maşrapasının geri kalanını kafasına dikti, şapkası arkaya kayık, hafifçe sallanarak ayağa kalktı. Kapıya giderken birkaç defa tökezledi. Sokağa çıktıklarında sendeleyerek önden gitmeye başladı. Sparkhawk kutu omuzunda onu takip etti. “Biraz fazla abartmıyor musun?” diye arkadaşına bir köşeyi dönerlerken mırıldandı.

“Tipik bir sarhoş saraylıyım, Sparkhawk. Meyhaneden çıktık.”

“Artık yeteri kadar uzaklaştık. Eğer çok sarhoş rolü yaparsan, dikkat çekeceksin. Mucizevi bir hızla ayılmanın zamanı geldi.”

“İşin bütün eğlencesini bozuyorsun, Sparkhawk,” diye şikayet etti Kalten. Sendelemeyi bıraktı ve beyaz tüylü şapkasını düzeltti.

Sparkhawk iyi bir silahtarın yapacağı gibi arkadaşını saygıyla arkasından takip ederken kalabalık bir cadde boyunca ilerlediler.

Bir sonraki sapağa geldiklerinde Sparkhawk derisinde tanıdık bir karıncalanma hissetti. Tahta kuruyu yere koydu ve gömleğinin yeniyle alnını sildi.

“Ne oldu/’ diye onunla beraber duran Kalten sordu.

Sparkhawk gelip geçenin duyabileceği kadar yüksek bir sesle, “Sandık ağır, Lordum,” diye açıkladı. Sonra fısıldayarak, “İzlendik,” derken gözleri sokağın kenarlarını taradı.

Cübbeli ve kukuletalı bir gölge, ikinci kat penceresinde kaim, yeşil bir örtünün arkasında yan yarıya saklanmıştı. Cimmura’ya ilk geldiği akşam ıslak sokakta onu izleyene oldukça benziyordu.

“Yerini tespit ettin mi?” diye soran Kalten, pembe pelerininin yakasını düzelterek bir çeşit gösteri yapıyordu.

Sparkhawk kutuyu omuzuna kaldırırken homurdandı. “Mum dükkanının üstündeki ikinci kat penceresi.”

“Haydi gidelim, adamım,” dedi yüksek bir sesle Kalten. “Gün ilerliyor.” Sokaktan yukarı yürümeye başladığı anda yeşil örtülü pencereye kaçamak bir bakış attı.

Bir köşeyi daha döndüler. “Tuhaf görünüşlü biri, değil mi?” diye belirtti Kalten. “Çoğu insan evin içinde kukuleta takmaz.”

“Belki saklayacak bir şeyi var.”

“Ne dersin, bizi tanıdı mı?”

“Söylemesi zor. Emin değilim ama sanırım şehre geldiğim akşam beni izleyen oydu. Onu yakından görmedim ama hissettim ve şu anda da aynı şeyi hissediyorum.”

“Büyü bu kılıkların altını görebilir mi?”

“Kolayca. Büyü insanları görür, elbiseleri değil. Haydi birkaç sokak uzaklaşalım ve bizi izlemeye kalkarsa onu atlatıp atlatama-yacağımızı görelim.”

“Tamam.”

Sparkhawk’m Krager’i gördüğü batı kapısının yanındaki meydana geldiklerinde nerdeyse öğle olmuştu. Orada ayrıldılar. Sparkhawk bir yöne gitti, Kalten diğerine. Parlak renkli tenteli kulübelerin ve daha sessiz dükkanların sahiplerini Krager’i tarif ederek sorguladılar. Sparkhawk meydanın diğer ucunda arkadaşına katıldı. “Şans var mı?” diye sordu.

Kalten başıyla onayladı. “Şurada bir testi kırmızı Ardan almak için günde üç ya da dört defa Krager’e benzeyen bir adamın geldiğini söyleyen bir şarap tüccarı var.”

“Bu Krager’in içkisi, tamam,” diyen Sparkhawk dişlerini göstererek sırıttı. “Eğer Martel tekrar içtiğini öğrenirse, elini gırtlağından sokup, yüreğini söker.”

“Bunu gerçekten herhangi birine yapabilir misin?”

“Eğer yeteri kadar uzun kolun varsa ve ne aradığını biliyorsan yapabilirsin. Şu senin şarap tüccarın Krager’in hangi yoldan geldi-ğiyle ilgili bir ipucu verdi mi?”

Kalten başıyla onayladı. “Surdaki sokak,” diye işaret etti.

Sparkhawk düşünerek at kuyruğu sakalını kaşıdı.

“Eğer onu yerinden çıkarırsan Sephrenia seni dizlerinin üzerine yatırır ve bir güzel pataklar.”

Sparkhawk elini yüzünden çekti. “Krager bu günün ilk testisini almış mı?” diye sordu.

Kalten başını salladı. “Yaklaşık iki saat önce.”

“Büyük ihtimalle birincisini çabuk bitirir. Eğer hâlâ eskisi gibi içiyorsa, sabah kalktığında kendini iyi hissetmiyordur.” Sparkhawk kalabalık meydanda etrafa bakındı. “Haydi şu sokakta sakin bir yere gidip bekleyelim. Şarabı biter bitmez yenisi için gelecektir.”

“Bizi görmez mi? Biliyorsun, ikimizi de tanıyor.”

Sparkhawk başını salladı. “O kadar miyopdur ki burnunun ucunu bile göremez. Buna bir testi şarabı da eklersen kendi annesini bile tanıyamayacaktır.”

“Krager’in annesi var mı?” diye şaşkınlık içinde sordu Kalten. “Onun çürük bir ağaç kütüğünün altından çıktığını sanıyordum.”

Sparkhawk güldü. “Gidip onu bekleyecek bir yer bulalım.” “Gizlenebilir miyiz?” diye hevesle sordu Kalten. “Yıllardır giz-lenmemiştim.”

“Gizlen bakalım, dostum,” dedi Sparkhawk. Şarap tüccarının gösterdiği sokak boyunca yürüdüler. Birkaç yüz adım sonra Sparkhawk bir ara sokağın girişini işaret etti. “Burası olabilir,” dedi. “Haydi burada saklanalım. Krager geçerken buraya çekeriz ve özel sohbetimizi yaparız.

Kalten suratında şeytani bir gülümsemeyle, “Tamam,” dedi. Sokağı geçip ara sokağa girdiler. İki kenarda da çürümüş çöpler yığılıydı Biraz ilerisi de lağım kokuyordu. Kalten elini yüzünün önünde salladı. “Sparkhawk bazen kararların birçok şeyi özletir,” dedi. “Daha güzel kokan başka bir yer bulamadın mı?”

“Sen etrafta olmadığında neyi özlediğimi, biliyor musun,” dedi Sparkhawk, “bu şikayet yağmurunu.”

Kalten omuz silkti. “İnsanların konuşacak bir şeylere ihtiyacı vardır.” Elini mavi yeleğinin altına sokup, küçük, eğri bir bıçak çıkardı ve çizmesinin tabanında bilemeye başladı.” “Önce ben,” dedi.

“Ne?”

“Krager. Onu önce ben alacağım.”

“Bu fikre nerden ulaştın?”

“Sen benim dostumsun, Sparkhawk. Dostlar her zaman dostlarının ilk olmasına izin verirler.”

“Bu tersine de işlemez mi?”

Kalten başını olumsuzca salladı. “Sen beni, benim seni sevdiğimden daha çok seviyorsun. Doğal, çünkü daha cana yakınım.”

Sparkhawk ona uzun bir bakış attı.

“Dostlar,” dedi sevimli olmaya çalışarak Kalten, “küçük kusurlarımızı bize göstermek içindir, Sparkhawk.”

Ara sokağın ağzından sokağı seyrederek beklediler. Sokak fazla hareketli değildi, kenarlarında sadece birkaç dükkan vardı. Daha çok binalar ve depolar varmış gibi gözüküyordu.

Bir saat geçti, sonra bir saat daha.

“Belki de sızana kadar içmiştir,” dedi Kalten.

“Krager sızmaz. Bir alaydan çok daha fazlasını içebilir. Gelmesi yakındır.”

Kalten kafasını ara sokaktan çıkardı ve gökyüzüne göz attı. “Yağmur yağacak,” dedi.

“İkimizde daha önce yağmur altında kaldık.”

Kalten cicili bicili yeleğinin önünü çekti ve gözlerini yuvarladı. “Ama Tzparhavvk,” dedi beklenmedik bir pelteklikle. “Biliyortıın taten ıtlanınca lekelenip pitlenir.”

Sparkhawk gülmekten iki büklüm oldu, bir taraftan da sessiz olmaya çalışıyordu.

Bir saat, sonra bir saat daha beklediler. ,

“Güneşin batmasına az kaldı,” dedi Kalten. “Belki başka bir şarap dükkanı bulmuştur.”

“Biraz daha bekleyelim,” diye cevapladı Sparkhawk.

Saldırı uyarısız oldu. Külhanbeyi kılıklı sekiz veya on iriyarı adam ellerinde kılıçları ara sokaktan aşağı saldırdılar. Sparkhawk’ın eli yıldırım gibi kısa kılıcının kabzasına giderken, Kalten’in meçi bir ıslık sesi çıkararak kınından çıktı. Saldırının liderliğini yapan adam, Kalten onu yarınca, ikiye katlanıp, nefesi kesildi. Sarışın arkadaşı hamlesinden sonra toparlanırken Sparkhawk, onu geçti. Saldırganlardan birinin kılıç hamlesini savuşturdu ve kılıcını adamın karnına gömdü. Yarayı iyice büyütebilmek için kılıcı geri çekerken büktü. “Kutuyu aç!” diye bağırırken diğer bir hamleyi savuşturdu.

Sokak, bir seferde ikiden fazla kişinin saldırmasına izin vermeyecek kadar dardı. Kılıcı onlarınki kadar uzun olmasa da uzak tutmayı başarabiliyordu. Arkasından, Kalten’in dört köşe kutuyu tek-melemesiyle parçalanan tahta seslerini duydu. Arkadaşı elinde enli kılıcıyla omuzunun üzerinde belirdi. “Ben aldım,” dedi Kalten. “Sen de al.”

Sparkhawk dönüp, sokağın ağzına geri koştu. Kısa kılıcını yolda atıp, parçalanmış kutudan kendi kılıcını çekip aldı ve tekrar geri döndü. Kalten saldırganlardan ikisini biçmişti ve diğerlerini de adım adım geri sürüyordu. Bununla beraber sol elini sıkıca yanma bastırıyordu ve parmaklarının arasından kanlar akıyordu. Sparkhawk ağır kılıcını iki eliyle sallayarak onu hızla geçti. Bir adamın başını yarıp, diğerinin kılıç kolunu kesti. Sonra

kılıcının ucunu bir üçüncünün vücuduna iyice soktu, ağzından musluk gibi kanlar fışkıran adamı duvara fırlattı.

Saldırganların geri kalanı kaçtı.

Sparkhawk döndü ve Kalten'in kılıcını sakince kolsuz adamın göğsünden çıkardığını gördü. "Onları arkanda böyle bırakma, Sparkhawk," dedi sarışın adam. "Tek kollu bir adam bile seni arkadan bıçaklıyabilir. Hem, yaptığın iş düzenli de değildi. Hiçbir zaman bir işi bitirmeden diğerine geçme." Hâlâ sol elini sıkıca vücudunun yanma bastırıyordu.

"İyi misin?" diye sordu ona Sparkhawk.

"Sadece bir çizik."

"Çizikler böyle kanamaz. Bırak da bir bakayım."

Kalten'in yarası büyüktü ama derinmiş gibi gözükmüyordu. Sparkhawk ölülerden birinin giysisinin kolunu yırtıp tampon yapıp Kalten'in vücudunun yan tarafındaki kesiğin üzerine koydu. "Bunu orada tut," dedi. "Kanamayı yavaşlatmak için üzerine bastır."

"Daha önce de kesildim, Sparkhawk. Ne yapacağımı biliyorum."

Sparkhawk etrafa yayılmış darmadağın vücutlara baktı. "Sanırım buradan gitmemiz gerek," dedi. "Gürültüyü merak eden birileri çıkabilir." Sonra kaşlarını çattı. "Bu adamlarda dikkatini çeken bir şey oldu mu?" dedi.

Kalten omuz silkti. "Oldukça acemiydiler."

"Onu demek istemedim. Ara sokaklarda pusuya yatarak hayatını kazanan adamlar görünüşleriyle pek fazla ilgilenmezler. Bu adamların hepsi iyi traşlıydı." Cesetlerden birini çevirdi ve gömleğinin önünü yırtıp açtı. "Bu ilginç değil mi?" dedi. Ölü adamın gömleğinin altında sol göğsü armalı, kırmızı bir tunik vardı.

“Kilise askeri,” diye homurdandı Kalten. “Ne dersin, Annias bizden hoşlanmıyor olabilir mi?”

“Kesinlikle. Haydi burdan gidelim. Hayatta kalanlar yardım getirmeye gitmiş olabilirler.”

“Genel toplantı binasına mı gidiyoruz, hana mı?”

Sparkhawk olumsuz anlamda başını salladı. “Biri kılıklarımızı fark etmiş. Annias,bu yerlerden birine gitmemizi bekleyecektir.’

“Bu konuda haklı olabilirsin. Başka fikrin var mı?”

“Bir yer biliyorum. Çok uzak değil. Yürüyebilir misin?”

“Senin gidebildiğin yere kadar gidebilirim. Hatırlıyor musun, ben daha gencim?”

“Sadece altı hafta.”

“Genç gençtir, Sparkhawk. Şimdi rakamları tartışmayalım.”

Enli kılıçlarını kemerlerinin altına soktular ve ara sokaktan çıktılar. Açıklığa çıktıklarında Sparkhawk yaralı arkadaşını destekledi.

Yürüdükleri sokak gittikçe köhneleşiyordu; sonunda birbiriyle birleşen geçitler ve kaldınmsız sokaklardan oluşan bir labirente girdiler. Binalar geniş ve haraptı. Etrafta pisliğin farkında değilmiş gibi dolaşan kaba giyimli insanlar kaynıyordu.

“Burası bir tavşan yuvası, değil mi?” dedi Kalten. “Daha çok uzak mı? Biraz yoruldum.”

“Bir sonraki kavşağın öbür tarafında.”

Kalten homurdandı ve elini yanma daha da sıkı bastırdı.

Yürümeye devam ettiler. Mahalle sakinlerinin onlara yöneltiği bakışlar hiç dostça değildi, hatta düşmanca sayılırdı. Kalten'in giyimi onu yöneten sınıfın bir üyesi gibi gösteriyordu. Toplumun en alt tabakasından olan bu insanlar saraylılar ve onların uşaklarından hoşlanmazlardı.

Köşeye ulaştıklarında Sparkhawk, arkadaşını çamurlu bir ara sokağa soktu. Daha yarı yola gelmemişlerdi ki elinde paslı bir tırmık tutan, kaim gövdeli bir adam yollarını kesmek için bir kapı aralığından çıktı. "Siz nereye gittiğinizi sanıyorsunuz?" diye sordu.

"PlatimeTa konuşmam lazım," diye cevapladı.

"Senin söyleyeceklerini duymak isteyeceğini sanmam. Eğer akılıysanız hava kararmadan şehrin bu kısmını terk edersiniz. Karanlıktan sonra burada kazalar olur."

"Bazen hava kararmadan da olur," diyen Sparkhawk kılıcını çekti.

"Gözümü iki defa kırpsam bir düzine adam gelir."

"Ve buradaki kırık burunlu arkadaşım birincisinde senin kafanı uçurur," dedi Kalten.

Adam geri çekildi, yüzü endişeliydi.

"Ne olacak, komşu?" diye sor^u Sparkhawk. "Bizi Platime'a götürüyor musun, yoksa sen ve ben biraz oynaşacak mıyız?"

"Beni tehdit etmeye hakkın yok."

Adam daha iyi görebilsin diye Sparkhawk kılıcını kaldırdı. "Bu bana her türlü hakkı verir, komşu. Tırmığını şu duvara daya ve bizi Platime'a götür - hemen şimdi!"

Kalın gövdeli adam irkildi. Tırmığını dikkatle duvara yasladı ve dönüp önlerinden ilerlemeye başladı. İlerde yüz adım sonra bir çıkmaza

geliyorlardı, bir şarap mahzeni kapısı olabilecek bir yere inen taş basamaklar vardı.

“Orada aşağıda,” dedi işaret ederek adam.

“Önden git,” dedi Sparkhawk. “Arkamda kalmanı istemiyorum, dostum. Yanlış kararlar verebilecek biri gibi gözüküyorsun.”

Adam somurtarak çamurlu basamaklardan aşağı indi ve kapıyı iki defa çaldı. “Benim,” diye seslendi. “Sef. Burada PlatimeTa konuşmak isteyen bir çift soylu var.”

Sessizliği, bir zincir şıkırtısı izledi. Kapı açıldı, sakalı bir adam kafasını dışarı uzattı. “Platime soylulardan hoşlanmaz,” dedi.

“Onun fikrini değiştireceğim,” dedi Sparkhawk. “Yolumuzdan çekil, komşu.”

Sakalı adam Sparkhawk’ın elindeki kılıca baktı, güçlükle yutkundu ve kapıyı iyice açtı.

“Önden ilerle, Sef,” dedi rehberlerine Kalten.

Sef kapıdan girdi.

O ve Kalten içeri girdiğinde, Sparkhawk sakallı adama, “bize katıl, dostum,” dedi. “Biz çok arkadaş canlısıyızdır.”

Basamaklar rutubet sızan küflü taş duvarlar arasından aşağı iniyordu. Basamaklar dipte taştan kemerli bir tavanı olan çok geniş bir mahzene açıldı. Odanın merkezindeki çukurda yanan ateş-den dolayı hava duman kokuyordu. Duvarların yanında kabaca yapılmış yataklar ve saman dolu şilteler diziliydi. Yaklaşık iki düzine kadar çok farklı elbiseler giymiş kadınlı erkekli bir grup yatakların ve şiltelerin üzerinde içip, zar atıyordu. Ateş yanan çukurun biraz uzağında berbat, siyah sakallı dev gibi bir adam, geniş bir iskemlenin üzerinde, göbeğini yayıp ayaklarını alevlere doğru

uzatmıştı. Solmuş turuncu renkli, önü lekeli, saten bir yelek giyiyordu ve iri elinde gümüş bir kupa tutuyordu.

“Bu Platime,” dedi Sef. “Biraz sarhoş, bu yüzden dikkatli olun, Lordlarım.”

“Onu hallederiz,” dedi Sparkhawk. “Yardımların için teşekkürler, Sef. Bu işi sensiz nasıl başarırdık bilemiyorum.” Sonra Kalten’i ateş çukurunun etrafından sürükledi.

Etraflarındaki duvarlara dayanmış kadın ve erkeklere bakan Kalten yavaş bir sesle “Bu insanlar kim?” diye sdrdu.

“Hırsız, dilenci, birkaç katil - bu tip şeyler.”

“Çok tatlı arkadaşların var Sparkhawk.”

Platime ucuna bir yakut takılı ince zincir kolyeyi tüm dikkatiy-le inceliyordu. Sparkhawk ve Kalten önünde durduğunda kızarmış gözlerini kaldırdı ve özellikle Kalten’in inceliğine ilgi göstererek, baştan aşağı süzdü. “Bu ikisini kim buraya bıraktı,” diye kükredi.

“Biz kendi kendimizi bıraktırdık, Platime,” diyen Sparkhawk, kılıcını kemerinin altına soktu, artık görüntüsünü bozmasın diye göz bağını çıkardı.

“İyi, o zaman kendinizi bir şekilde yine dışarı bırakabilirsiniz.”

“Korkarım, bu söylediğin hemen mümkün olamayacak”.

Turuncu yelekli koca adam parmaklarını şaklattı ve duvarlara dayanan insanlar ayağa kalktılar. “Sayı olarak çok azsınız, dostum.” Platime imalı imalı etrafındaki ordusuna baktı.

Kalten bir eli enli kılıcının kabzasında, “Bu son zamanlarda sık sık oluyor,” dedi.

Platime’m gözleri kısıldı. “Giysileriniz ve kılıçlarınız birbirine uymuyor,” dedi.

“Ve ben de giydiklerime uymak için çok zorlanıyorum,” diye iç çekti Kalten.

“Peki siz ikiniz kimsiniz?” diye şüpheyle sordu Platime. “Bu bir saraylı gibi giyinmiş ama gerçekten yürüyen saraylı kelebeklerden birini olduğunu sanmıyorum.”

“Bu adam nesnelerin ta içini görüyor, değil mi?” dedi Kalten Sparkhawk’a. Platime’a baktı. “Biz Pandionuz,” dedi.

“Kilise Şövalyeleri mi? Öyle bir şey olacağını tahmin etmiştim. Ama bu cici bici elbiseler niye?”

“İkimizde iyi tanınırız,” dedi Sparkhawk. “Fark edilmeden etrafta dolaşmak istedik.”

Platime Kalten’in kanla sırılsıklam olmuş yeleğine baktı. “Birileri giysilerinizin altını görmüş gibi gözüküyor,” dedi, “ya da yanlış meyhaneye girdiniz. Seni kim şişledi?”

“Bir kilise askeri,” Kalten, omuz silkti. “Şanslı bir hamleydi. Oturursam rahatsız olur musunuz? Nedense kendimi biraz bitkin hissediyorum.”

“Birisi ona bir tabure getirsin,” diye bağırdı Platime. “Peki Kilise Şövalyeleri ve kilise askerleri niye savaşsınlar?” diye sordu.

“Saray politikası” diye omuz silkti Sparkhawk, “bazen tatsız olur.”

“Bu Tanrı’nm kendi gerçeği işte. Burada ne işiniz var, peki?”

“Bir süre kalmak için bir yere ihtiyacımız var,” dedi Sparkhawk. Etrafına bakındı. “Senin mahzenin oldukça işe yarayabilir.”

“Özür dilerim, dostum. Kilise askerleriyle birbirine girmiş bir adama sempati duyabilirim ama ben burada bir iş yönetiyorum ve burada yabancılara yer yok.” Platime paçavralar içindeki bir dilencinin getirdiği tabureye hemen çöken Kalten’e baktı. “Seni şişleyen adamı geberttin mi?”

“O gebertti,” diye Kalten, Sparkhawk’ı işaret etti. “Ben birkaç tanesini temizledim; ama döğüşün çoğunu arkadaşım yaptı.”

“Neden işe geri dönmüyoruz?” dedi Sparkhawk. “Sanırım aileme bir borcun var, Platime.”

“Soylularla hiç işim olmaz,” diye cevapladı Plaime, “tabii ki zaman zaman gırtlağını kestiğim birkaç tanesini saymazsak. Gördüğün gibi senin ailene borcum olması mümkün değil.”

“Bu borcun parayla ilgisi yok. Çok uzun zaman önce kilise askerleri seni asıyordu. Onları benim babam durdurdu.”

Platime gözlerini kırpıştırdı. “Sen Sparkhawk mısın?” dedi şaşkınlıkla. “Pek fazla babana benzemiyorsun.”

“Burnundan dolayı,” dedi Kalten. “Birisinin burnunu kırdığında bütün görünüşünü değiştirirsin. Askerler seni niye asıyordu?”

“Sadece bir yanlış anlamaydı. Birini bıçaklamıştım. Üniforma giymediğinden piskoposun adamlarından biri olduğunu bilemedim.” İğrenerek baktı. “Zaten kesesinde de iki gümüşle bir avuç bakır paradan başka bir şey yoktu.”

“Borcu kabul ediyor musun? diye üsteledi Sparkhawk.

Platime kaba sakalını çekti. “Sanırım, ediyorum,” dedi.

“O zaman burada kalıyoruz.”

“Bütün istediğiniz bu mu?”

“Tam değil. Bir adam arıyoruz. Krager isminde. Senin dilencilerin bütün şehri kaplamış durumda, onu aramalarını istiyorum.”

“Kolay. Tarif edebilir misin?”

“Daha iyisini yapabilirim. Onu sana gösterebilirim.”

“Pek anlayamadım, dostum.”

“Hemen anlayacaksın. Leğen ve biraz temiz suyun var mı?”

“Sanırım bunu ayarlayabilirim. Kafanda ne var?”

“Krager’in görüntüsünü suda çıkaracak,” dedi Kalten. “Eski bir numara.”

Platime etkilenmiş gözüktü. “Pandionlarm hepsinin büyücü olduğunu duymuştum; ama daha önce böyle bir şey görmemiştim.”

“Sparkhawk bu konuda benden iyidir,” diye kabullendi Kalten.

Dilencilerden biri içi bulanık su dolu, kenarı kırık bir leğen getirdi. Sparkhawk leğeni yere koydu, yavaşça Styric büyü sözleri mırıldanarak, dikkatini yoğunlaştırdı. Sonra elini yavaşça leğenin üzerinden geçirdi ve Krager’in nefes nefese bakan yüzü belirdi.

“İşte bu gerçekten görülmesi gereken bir şey,” diye hayranlığını belirtti Platime.

“Çok zor değil,” dedi alçak gönüllülükle Sparkhawk. “Adamlarını buraya çağır da baksınlar. Sonsuza kadar burada tutamam.”

“Ne kadar tutabilirsin?”

“On dakika kadar. Sonra dağılmaya başlar.”

“Talen,” diye bağırdı şişko adam. “Buraya gel.”

Yaklaşık on yaşlarında pis görünüşlü bir oğlan çocuğu odanın karşısından hımbıl hımbıl yürüyerek geldi. Tuniği paramparça ve kirliydi ama kolları kesilmiş bir yelekten yapılma, uzun, kırmızı, bir saten fanila giyiyordu. Fanilada birkaç bıçak deliği vardı. “Ne istiyorsun?” diye küstahça sordu.

Platime leğeni göstererek “Bunun kopyasını yapabilir misin?”

“Tabii ki yapabilirim, ama niye yapayım ki?”

“Çünkü yapmazsan kulaklarını yumruklarımla patlatırım.”

Talen ona sırıttı. “Önce beni yakalamalısın, şişko herif. Ve ben senden daha hızlı koşabilirim.”

Sparkhawk parmağını deri yeleğinin cebine daldırdı, küçük gümüş bir para çıkardı. Parayı kaldırıp “Bu neden olabilir mi?” dedi.

Talen’in gözleri parladı. “Size bir şaheser yaratacağım,” diye söz verdi.

“Bütün istediğim benzemesi.”

“Nasıl istersen patron,” diyen Talen, eğilip selam verdi. “Gidip malzemelerimi alayım.”

Çocuk duvara yaslı şiltelerden birine doğru aceleyle giderken, “Gerçekten o kadar iyi mi?” diye Platime’a sordu Kalten.

Platime omuz silkti. “Ben sanat eleşirmeni değilim,” dedi. “Zamanının çoğunu resimler çizerek geçirir, tabii dilenmediği ya da çalmadığı zamanlar.”

“Senin işlerin için çok ufak değil mi?”

Platime güldü. “Cimmura’nm en hızlı parmaklan onda,” dedi. “Yuvasından gözlerinizi çalabilir ve bir şeye yakından bakana kadar çalındığını fark etmezsiniz.”

“Bunu aklımda tutucağım,” dedi Kalten.

“Geç olabilir, dostum. Geldiğinde yüzük takmıyor muydun?”

Kalten gözünü kırptı, sonra kanlanmış elini kaldırıp baktı. Elinde yüzük yoktu.

Altıncı Bölüm

Kalten suratını buruşturdu. “Yavaş ol, Sparkhawk,” dedi. “Gerçekten acıtıyor.”

“Sarmadan önce temizlemem gerekiyor.” Sparkhawk, arkadaşının bedenindeki kesiği şarapla ıslatılmış bezle silmeye devam etti. . “Ama bu kadar sert yapmana gerek var mı?”

Platime dumanlı çukurun etrafından badi badi dolaştı ve Kal-ten’in uzandığı şiltenin baş ucunda durdu. “İyileşecek mi?” dedi.

“Büyük ihtimalle/’ diye cevapladı Sparkhawk. “Daha önce birkaç kez kanını akıtmıştı. Genelde iyileşir.” Bezi bıraktı ve uzunluğuna kesilmiş kumaş şeridi aldı. “Otur/’ dedi arkadaşına.

Kalten homurdandı ve kendini itip oturma pozisyonu aldı. Sparkhawk şeridi belinin etrafına sarmaya başladı.

“Çok sıkma,” dedi Kalten. “Nefes alabilmem gerekiyor.”

“Şikayet etmeyi bırak.”

“Kilise askerleri belli bir nedenden dolayı mı peşinizdeydi?” diye sordu Platime, “yoksa sadece kendilerini eğlendirmeye mi çalışıyorlardı?

“Nedenleri vardı,” diye cevaplayan Sparkhawk, Kalten’in bandajını düğümledi. “Son zamanlarda Piskopos Annias’a karşı biraz tatsızlık yapmayı becerdik.”

“İyi yapmışsınız. Soyluların onun hakkında ne düşündüklerini bilmiyorum ama sıradan insanların hepsi ondan nefret ediyor.”

“Biz biraz küçümsüyoruz.”

“O zaman bu aramızda ortak olan bir konu. Kraliçe Ehlana’nm iyileşme şansı var mı?”

“Biz de bu konu üstünde çalışıyoruz.”

Platime içini çekti. “Sanırım tek umudumuz o, Sparkhawk. Yoksa Annias Elenia’yı işine geldiği gibi yönetecek ve her şey gerçekten çok kötü olacak.”

“Yurtseverlik mi, Platime?” diye sordu Kalten.

“Hırsız ve katil olmam hain olduğum anlamına gelmez. Taç’a kraliyetteki herkes kadar saygı gösteririm. Zayıf olmasına rağmen Aldreas’a da saygı duydum.” Platime’ın gözleri muzipçe büyüdü. “Gerçekten kız kardeşi onu baştan çıkardı mı?” diye sordu. “O zamanlar her türlü dedikodu vardı.”

Sparkhawk omuz silkti. “Bu tip şeyleri söylemek zor.”

“Biliyorsun, baban Aldreas’ı Kraliçe Ehlana’nın annesiyle evlenmeye zorladıktan sonra çıldırdı.” Platime kıs kıs güldü. “Onunla evlenip, tahtın kontrolünü alacağından kesinlikle emindi.”

“Bu kanunlara aykırı değil mi?” diye sordu Kalten.

“Annias kanunda bir açık bulduğunu söyledi. Her neyse, Aldreas evlendikten sonra Arissa saraydan kaçtı. Onu bir hafta sonra nehrin yanındaki ucuz bir genelevde buldular. Oradan çekip çıkarmadan önce nerdeyse Cimmura’daki herkes onu denemişti.” Gözlerini kısarak onlara baktı. “Ona ne yaptılar? Kafasını mı kestiler?”

“Hayır,” dedi Sparkhawk. “Demos’daki kadınlar manastırına kapattıîdı. Oradakiler oldukça katıdırlar.”

“Sonunda biraz dinlenebiliyor. Duyduğuma göre Prenses Arissa çok meşgul bir genç kadınmış.” Dikleşti ve yandaki şilteyi gösterdi. “Şunu kullanabilirsin,” dedi Sparkhawk’a. “Cimmura’daki tüm hırsız ve

dilencilere sizin şu Krager'i aratıyorum. Sokağa adımını atarsa bir saat içinde haberimiz olur. Bu arada sen de biraz uyursun."

Sparkhawk başını salladı ve doğruldu. "İyi misin?" diye Kal-ten'e sordu.

"iyiyim."

"Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Biraya ne dersin? Sadece kaybettiğim kanı telafi etmek için."

"Tabii."

Mahzenin penceresi olmadığından zamanı kestirmek imkansızdı. Sparkhawk hafif bir dokunuşla hemen uyandı ve ona dokunan eli yakaladı.

Pis görünüşlü çocuk, Talen, yüzünü ekşitti. "Asla titrerken yankesicilik yapma," dedi. Yüzünden akan yağmur damlalarını sildi. "Dışarıda gerçekten çok kötü bir gün başlıyor," diye ekledi.

"Cebimde bir şey mi arıyordun?"

"Hayır, pek değil, ele gelen herhangi bir şey olabilir."

"Bana arkadaşımın yüzüğünü geri vermek ister misin?"

"Oh! Tabii. Zaten onu sadece antreman için almıştım." Talen ıslak tuniğinin içine elini soktu ve Kalten'in yüzüğünü çıkardı. "Üzerindeki kanı temizledim," dedi, hayranlıkla.

"Sana çok müteşşekkir kalacak."

"Şey, aklımdayken, aradığınız adamı buldum."

"Krager'i mi? Nerede?"

"Lion Caddesinde bir genelevde kalıyor."

“Bir genelev mi?”

“Belki ilgiye ihtiyacı var.”

Sparkhawk doğruldu. Yerinde durduğundan emin olmak için sakalına dokundu. “Haydi gidip Platime’la konuşalım.”

“Arkadaşını uyandırmamı ister misin?”

“Bırak uyusun. Zaten bu koşullarda onu dışarı yağmura çıkarmak doğru değil.”

Platime iskemlesinde horluyordu ama Talen’in omuzuna dokunmasıyla anında gözlerini açtı.

“Çocuk Krager’i buldu,” dedi Sparkhawk.

“Sanırım, peşinden gideceksin?”

Sparkhawk başıyla onayladı.

“Ne dersin piskoposun askerleri hâlâ seni arıyor mu?”

“Büyük ihtimalle.”

“Ve neye benzediğini biliyorlar.”

“Evet.”

“O zaman fazla uzağa gidemezsin.”

“Şansımı deneyeceğim.”

“Platime,” dedi Talen.

“Ne var?”

“VVeasel’ı şehirden çıkardığımız zamanı hatırlıyor musun?”

Platime göbeğini kaşıyıp, düşünürcesine Sparkhawk'a bakarken homurdandı. “Bu sakala ne kadar bağlısın?” diye sordu.

“Pek fazla değil, niye?”

“Eğer onu kesmeye razı olursan, tanınmadan Cimmura'da dolaşmanı sağlamak için bir yol biliyorum.”

Sparkhawk takma sakalının topaklarını çekip çıkarmaya başladı.

Platime güldü. “Ona gerçekten bağlı değildin, değil mi?” Tâlen'e baktı. “Git sandıktangerekli olan şeyleri getir.”

Talen mahzenin bir köşesindeki büyük tahta kutuya gitti, Sparkhawk sakalını sökmeyi sürdürürken kutunun içini alt üst etmeye başladı. Çocuk geri geldiğinde paçavra görünüşlü bir cübbe ve çürümüş deri çantalardan farkı olmayan bir çift ayakkabı taşıyordu.

Sparkhawk paçavraya dönmüş cübbeyi Talen'den aldı ve Platime'm şarabını bir köşesine döktü. Sonra yüzünü kuvvetlice ovalayarak Sephrenia'mn tutkalından ve pembe yara izinden geri kalanları çıkardı.

“Ya o burun?” diye sordu Platime.

“Hayır. O gerçek.”

“Nasıl oldu da kırıldı?”

“Bu uzun bir hikâye.”

Platime omuz silkti. “Çizmelerini ve deri pantolununu çıkar. Bu cübbeyle ayakkabıları giyeceksin.”

Sparkhawk çizme ve deri tayfını çekip çıkardı. Talen cübbeyi üstüne sardı, sonra öndeki uçlardan birini çekip Sparkhawk'm vücudunu örtsün ve. dizlerine kadar uzansın diye diğer omuza bağladı.

Platime gözlerini kısarak ona baktı. “Şu ayakkabıları giy ve bacaklarına biraz toprak sür. Çok temiz gözüküyorsun.” Talen sandığa geri gitti, pis bir deri başlık, ince uzun bir sopa ve kirli, uzunca bir çuval beziyle döndü.

“Başlığı tak ve paçavrayı gözlerinin üstüne bağla,” diye tarif etti Platime.

Sparkhawk söyleneni yaptı.

“Bandajın altından yeteri kadar görebiliyor musun?”

“Nesneleri güçlükle seçebiliyorum.”

“Çok iyi görmeni istemiyorum. Kör zannedilmen, gerekiyor. Talen, ona bir dilenci çanağı getir.” Platime Sparkhawk’a döndü. “Etrafta yürürken biraz pratik yap. Sopayı önünde sağa sola salla ama zaman zaman bir şeylere çarp ve tökezlenmeyi unutma.”

“Bu ilginç bir fikir Platime ama tam nereye gideceğimi biliyorum. Bu insanlarda kuşku yaratmayacak mı?”

“Talen sana yol gösterecek. Bir çift sıradan dilenci olacaksınız.”

Sparkhawk kemerini yukarı çekip enli kılıcını yerine yerleştirdi.

“Onu burada bırakman gerekiyor,” dedi Platime. “Cübbenin altına bir hançer saklayabilirsin ama kılıç açıkça belli olur.”

“Sanırım haklısın.” Sparkhawk kılıcını çekti ve turuncu yelekli şişko adamın eline verdi. “Kaybetme,” dedi. Sonra Talen’in ona verdiği uzun sopayı yere vurarak kör bir adamın el yordamıyla yürüyüşünü denemeye başladı.

Birkaç dakika sonra, “Çok kötü değil,” dedi Platime. “İşi çabuk kapıyorsun Sparkhawk. Seni idare edebilecek kadar öğrendin. Talen nasıl dileneceğini yolda öğretebilir.”

Talen büyük tahta sandığın başından döndü. Sol ayağı komik bir şekilde kıvrılmış gözüküyor ve bir koltuk değneğinin yardımı ile topallıyordu.

Parlak fanilasını çıkarmış çuvallara bürünmüştü.

“Bu acıtmıyor mu?” diyen Sparkhawk, oğlanın bacağını sopasıy-la gösteriyordu.

“Fazla değil. Tek yapman gereken ayağının kenarı ile yürüyüp dizini içeri döndürmek.”

“Oldukça inandırıcı gözüküyor.”

“Doğal olarak. Çok pratik yaptım.”

“ikiniz de hazır mısınız?” diye sordu Platime.

“Olabileceğimiz kadar hazırız,” dedi Sparkhawk. “Gene de dilenmekte çok iyi olacağımı sanmıyorum.”

“Talen sana temellerini öğretir. O kadar zor değil. İyi şanslar.”

Sparkhawk ve genç rehberi mahzenden çıkıp, çamurlu ara sokaktan aşağı yürümeye başladıkları sabah saatlerinde hava kapalı ve yağmurluydu. Sef gene içerlek kapı girişinde nöbet bekliyordu. Geçerlerken onlarla konuşmadı.

Caddeye ulaştıklarında Talen Sparkhawk’ın cüppesinin ucunu tuttu ve önden gidip yol gösterdi. Sparkhawk sopasını kaldırım taşlarına vura vura arkasından ilerledi.

Çocuk kısa bir müddet yürüdükten sonra, “Dilenmenin birçok yolu vardır,” dedi. “Bazıları sadece oturup çanağı tutmayı tercih eder. Bu fazla para getirmez, tabii ki sadaka üzerine vaaz verildiği gün kilisenin önünde dilenmiyorsan. Bazıları çanağı geçen herkesin suratına sokar. Bu şekilde daha çok para kazanırsın ama bu insanları rahatsız eder ve yüzüne sık sık yumruk yersin. Sen kör olduğun için biraz daha farklı bir şey bulmamız gerekecek.”

“Bir şey söylemem gerekiyor mu?”

Talen başını salladı. “Onların dikkatini çekmen gerekiyor. ‘Allah rızası için sadaka’ genelde yeterlidir. Uzun konuşmalar için zamanın yok. Zaten insanlar dilencilerle konuşmaktan hoşlanmazlar. Eğer birisi sana bir şey vermek isterse ondan mümkün olduğu kadar çabuk kurtulmak ister. Sesini çaresizmişçesine çıkar. Sızlanmak yeteri kadar iyi değildir. Sesine biraz hile kat, sanki ağlamak üzereymişsin gibi.”

“Dilenmek bir sanat, değil mi?”

Talen omuz silkti. “Bu sadece bir şey satmak, hepsi bu işte. Ama bütün satışı bir ya da iki sözle yapman gerekiyor, bu yüzden kendini iyice işine ver. Yanında hiç bakır para var mı?”

“Daha önce sen çalmadıysan. Niçin?”

“Geneleve gittiğimizde çanağa yemlemen gerekir. Hemen bir şeyler almışsın gibi gözükmek için birkaç bakır at.”

“Aklından ne geçtiğini pek anlayamıyorum.”

“Şu Krager’in dışarı çıkmasını beklemek istiyorsun, değil mi? Eğer içeri girersen, karşına büyük ihtimalle içersinin düzenini sağlamakla görevli hırtlar çıkacak.” Bir aşağı bir yukarı Sparkhawk’a baktı. “Hepsiyle başa çıkabilirsin belki ama bu tip şeyler gürültü çıkarır ve madam büyük ihtimalle devriyeyi çağırır. Sadece dışar-da beklemek daha iyi olur.”

“Tamam. Sanırım bekliyeceğiz.”

“Kendimize kapının dışında bir yer bulacağız ve o gözükene kadar dileneceğiz.” Çocuk ara verdi. “Onu öldürecek misin?” diye sordu. “Eğer öldüreceksen, izleyebilir miyim?”

“Hayır. Sadece ona birkaç soru sormak istiyorum.”

“Ya.” Talen’in sesi biraz hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

Yağmur daha da hızlandı ve damlalar Sparkhawk’m cübbesin-den çıplak bacaklarının arkasına damlamaya başladı.

Lion Caddesi’ne geldiler ve sola döndüler. “Genelev tam önümüzde,” dedi Talen, bir taraftan da Sparkhawk’ı damlayan cübbesinin köşesinden çekiyordu. Sonra birden durdu.

“Ne oldu?” diye sordu Sparkhawk.

“Rekabet,” diye cevapladı Talen. “Kapının yanındaki duvara dayanmış tek bacaklı bir adam var.”

“Dileniyor mu?”

“Başka ne olabilir ki?”

“Şimdi ne olacak?”

“Önemli bir sorun değil. Gidip yaylanmasını söyleyeceğim.”

“Söylediğini yapacak mı?”

Talen başını salladı. “Bu noktayı Platime’dan kiraladığımızı söylediğimde gidecek. Burada bekle. Hemen geliyorum. “

Çocuk yağmurlu sokakta koltuk deyneğine dayana dayana genelevin kırmızı boyalı kapısına ‘ gitti, orada duran tek bacaklı adamla kısa bir konuşma yaptı. Adam bir müddet ona ters ters baktı, sonra ayağı mucizevi bir hareketle bol giysisinin altından çıktı ve kendi kendine mırıldanıp, koltuk değneğini taşıyarak gururla yürüdü. Talen geri geldi ve Sparkhawk’ı genelevin kapısına götürdü. “Sadece duvara yaslan ve geçen birisi olduğunda çanağı uzat. Ama tam önlerinde tutma. Onları görmüyor olman gerekiyor, bu yüzden onu herhangi bir tarafa doğru uzat.”

Başı önüne eğik, zengin görünüşlü bir tüccar geldi. Koyu renkli cübbesine sıkıca sarılmıştı. Sparkhawk çanağı uzattı. “Allah rızası için bir sadaka,” dedi yalvaran bir tonla.

Tüccar onu umursamadı bile.

“Çok kötü değil,” dedi Talen. “Sana söylediğim hileyi sesine katmaya çalış.”

“Çanağa bir şey koymamasının nedeni o mu?”

“Hayır. Tüccarlar asla vermezler.”

“Ya.”

Deri iş elbiseleri giymiş birkaç işçi sokaktan aşağı geldiler. Yüksek sesle konuşuyorlardı, biraz sallanarak yürüyor gibiydiler. “Allah rızası için bir sadaka,” dedi Sparkhawk.

Talen burnunu çekip elbisesinin koluna sildi. “Lütfen, efendiler,” dedi nefesi tıkanmış bir sesle. “Zavalı, kör babamla bana yardım edebilir misiniz?”

“Niye olmasın?” dedi iyi bir tavırla işçilerden birisi. Ceplerinden birini aradı, bir miktar para çıkardı ve onlara baktı. Sonra bir küçük bakır para seçip Sparkhawk’ın çanağına attı.

Diğerlerinden biri bıyık altından güldü. “İçeri girip, kızları ziyaret etmek için yeterli parayı biriktirmeye çalışıyor,” dedi.

Bonkör olan sokakta aşağı doğru yürümeye devam ederken, ‘Bu onun bileceği bir şey, değil mi?” dedi.

“İlk kazancın,” dedi Talen. “O bakırı cebine koy. Çanağın içinde çok fazla para olmasını istemeyiz.”

Sonraki bir saat boyunca Sparkhawk ve genç eğitmeni yaklaşık bir düzine daha para topladılar. İlk birkaç seferden sonra bu bir yarışma haline geldi ve Sparkhawk gelip geçenlerden dil dökerek para koparmayı her becerisinde içinde kabaran küçük bir zafer dalgası hissetti.

Sonra birbirinin benzeri iki siyah atın çektiği süslü bir fayton geldi ve kırmızı kapının önünde durdu. Üniformalı bir uşak arkasından atlayıp, aracın yanındaki basamağı indirip kapıyı açtı. Tamamen yeşil kadifelere bürünmüş bir soylu dışarı çıktı. Sparkhawk onu tanıyordu.

Uşağın oğlansı yüzüne sevecen bir şekilde dokunup, “İçerde bir süre kalabilirim tatlım,” dedi soylu. “Faytonu sokağın yukarsı-na götür, etrafı kolla.” Genç kız gibi kıkırdadı. “Tanıyan biri olabilir. İnsanların, böyle bir yere uğradığımı bilmesini istemem.” Gözlerini yuvarladı ve kırmızı kapıya doğru kırıtarak yürüdü.

Sparkhawk çanağını uzatarak dilendi, “Köre bir sadaka,” diye.

Soylu adam musallat olmuş bir sineği kovar gibi eli sallayıp, “Yolumdan çekil, hileci,” dedi. Fayton giderken kapıyı açıp girdi.

“Acayip,” diye mırıldandı Sparkhawk.

“Değil mi, ama?” Talen sırıttı.

“Kırk yıl düşünsem aklıma gelmez - Baron Harparin geneleve gidiyor.”

“Soylu adamların da istekleri vardır, değil mi?”

“Harparin’in tercihleri vardır, tamam ama içerdeki kızların bunları tatmin edeceklerini sanmam. Seni daha çekici bulabilir.”

Talen’in yüzü kızardı. “Umurumda değil,” dedi.

Sparkhawk kaşlarını çattı. “Harparin Krager’in kaldığı geneleve niye giriyor acaba?” diye düşüncelere daldı.

“Birbirlerini tanıyorlar mı?”

“Sanmam. Harparin meclis üyesi ve de Annias’m yakın arkadaşı. Krager üçüncü sınıf bir kurbağadır. Eğer burada buluşuyorlarsa ne konuştuklarını duymak için çok şey verirdim.”

“O zaman gir içeri.”

“Ne?”

“Burası umumi bir yer ve körlerin de sevgiye ihtiyacı vardır.

Sadece kavga çıkartma.” Talen dikkatlice etrafa baktı. “İçeri girdiğinde, Navveen’i sor. Aynı zamanda Platime için de çalışır. Platinle‘111 gönderdiğini söyle. Seni kulak misafiri olabileceğin bir yere götürecektir.”

“Platime bütün şehri kontrol ediyor mu?”

“Sadece altını. Annias’da üst yarısını yönetiyor.”

“Benimle içeri geliyor musun?”

Talen başını salladı. “Shanda’nın çarpık bir ahlak anlayışı var. Çocukların girmesine izin vermez-yani erkek çocukların.”

“Shandamı?”

“Buranın madamı.”

“Tahmin etmeliydim. Kragef’in metresinin ismi Shanda’dır. Zayıf bir kadın mı?”

Talen başını sallayarak onayladı. “Bozuk ağızlı mı?”

“Evet o.”

“Seni tanıyor mu?”

“Yaklaşık on iki sene önce bir kere karşılaşmıştık.”

“Bandaj yüzünün çoğunu saklıyor. İçerdeki ışık da iyi değil. Sesini birazcık değiştirirsen idare edebilirsin. Haydi gir içeri. Ben burada kalıp etrafa göz kulak olacağım. Cimmura’daki bütün polis ve casusları tek tek şahsen tanırım.”

“Tamam.”

“Bir kıza ödeyecek paran var mı? Gerekirse, borç verebilirim. Para ödemezsen Shanda fahişelerini görmene izin vermez.”

“Var, tabii sen daha önce cebimi boşaltmadıysan.”

“Bunu yapar mıyım, Lordum?”

“Büyük ihtimalle yaparsın. İçerde uzun bir süre kalabilirim.”

“Eğlenmene bak. Naween oldukça oynaktır - öyle söylediler.”

Sparkhawk buna aldırış etmedi. Kırmızı boyalı kapıyı açıp girdi.

Girdiği hol loştu ve insanın içini bayıltacak kadar ucuz parfüm kokusuyla dolmuştu. Sparkhawk kör adam rolünü sürdürerek sopasını sağa sola sallayıp duvarlara vurdu. “Hey,” diye tiz bir sesle bağırdı. “Kimse yok mu?”

Holün diğer ucundaki kapı açıldı, sarı kadife giysili zayıf bir kadın içeri girdi. Dağınık kirli sarı saçları, bu durumdan hoşlanmadığını belli eden bir ifadesi ve sert bakışları vardı. “Ne istiyorsun?” diye sordu. “Burada dilenemezsin.”

“Buraya dilenmek için gelmedim/’ dedi Sparkhawk. “Buraya satın almaya, en azından kiralamaya geldim.”

“Paran var mı?”

“Evet.”

“Görelim.”

Sparkhawk çuval bezinden cüppesinin içine uzandı ve cebinden bir avuç para çıkardı. Avcunun içinde gösterdi.

Zayıf kadının gözleri kurnazca kısıldı.

“Aklından bile geçirme,” dedi Sparkhawk.

“Sen kör değilsin,” dedi kadın.

“Fark ettin demek.”

“Peki o zaman, ne istiyorsun?” diye sordu kadın.

“Bir arkadaşım Navveen’i sormamı söyledi.”

“Ah Navveen. Son günlerde çok popüler. Onu çağırtacağım -tabii parayı öder ödemez.”

“Kaç para?”

“On bakır ya da yarım gümüş.”

Sparkhawk bir gümüş para verdi. Kadın biraz sonra yanında yirmi yaşlarında sarışın balık etinde bir kızla geri geldi. “Bu Navveen,” dedi Shanda. “Umarım beraber eğlenirsiniz.” Sparkhawk’a aptalca sırıttı, sonra sırıtış yavaş yavaş yüzünden silindi. Döndü ve holün sonundaki odaya gitti.

“Gerçekten kör değilsin, değil mi?” diye Navveen fingirdeyerek sordu. Parlak kırmızı hırpani görünüşlü bir sabahlık giyiyordu ve yanakları gamzeliydi.

“Hayır,” diye kabul etti Sparkhawk, “tam değil.”

“İyi. Daha önce kör bir adamla hiç yapmamıştım, bu yüzden ne bekleneceğini bilmiyorum. Haydi yukarı çıkalım, tamam mı?” Evin yukarı kısımlarına çıkan merdivenlere doğru Sparkhawk’in önünden giderek yol gösterdi. Omuzunun üzerinden dönüp gülümseyerek sordu “Özellikle istediğin bir şey var mı?”

“Şu anda dinlemek isterim,” dedi Sparkhawk.

“Dinlemek mi? Neyi?”

“Beni Platime gönderdi. Shanda’mn burada kalan bir arkadaşı var, Krager isimli bir herif.”

“Kötü gözleri olan silik bakışlı küçük bir adam mı?”

“Evet o. Yeşil kadife giyimli buraya biraz önce gelen adam; sanırım şu anda Krager’le konuşuyorlar. Onların neler konuştuğunu duymak isterim. Ayarlayabilir misin?” Uzanıp gözlerindeki bandajı çıkardı.

“O zaman sen gerçekten . . ?” Cümleyi orada bıraktı ve cömert alt dudağı hafifçe büküldü.

“Bugün olmaz, küçük kardeş,” dedi Spanhavvk. “Kafamda başka şeyler var.”

Kız iç çekti. “Seni beğendim” dedi. “İyi zaman geçirebilirdik.”

“Başka bir zaman, belki. Beni Krager ve arkadaşının söylediklerini duyabileceğim bir yere götürebilecek misin?”

Gene içini çekti. “Sanırım,” dedi. “Yukarı kattalar. Feather’ın odasını kullanabiliriz. O annesini ziyaret ediyor.”

“Annesini mi?”

“Fahişelerin de anneleri vardır. Feather’ın odası Shanda’mn arkadaşının kaldığı odanın tam yanında. Eğer kulağım duvara dayarsan neler olduğunu duyabilirsin.”

“İyi. Haydi gidelim. Herhangi bir şey kaçırmak istemem.”

Üst holün en sonuna yakın küçük odanm mobilyaları dağınıktı. Masanın üzerinde yanan tek bir mum vardı. Navveen kapıyı kapa-tı, sonra sabahlığını çıkarıp yatağa uzandı. “Sadece görüntü için,” diye çapkınca fısıldadı, “ne olur ne olmaz birisi içeri girebilir. Ya da fikrini değiştirebilirsin.” Sparkhawk’a küçük şehvetli bir bakış attı.

“Hangi duvar?” diye alçak sesle sordu Sparkhawk.

“Bu.” Navveen işaret etti.

Sparkhawk odanın karşısına geçti ve duvarın kirli yüzeyine başını dayadı.

“… Lordum Martel için,” diyordu tanıdık bir ses, “gerçekten Annias tarafından geldiğini ve söylediklerinin doğru olduğunu ispatlayacak bir şeye ihtiyacım var.”

Bu Krager’di. Sparkhawk sevinçten uçarcasına sırıttı ve dinlemeye devam etti.

Yedinci Bölüm

“PİSKOPOS biraz şüpheli olabileceğinizi söyledi,” dedi kadınsı sesiyle Harparin.

“Burada Cimmura’da başıma konmuş bir ödül var, Baron,” dedi ona Krager. “Bu koşullar altında, bir miktar tedbir anlamlı gözüküyor.”

“Piskoposun imzasını - mührünü - görsen tanıyabilir misin?”

“Evet,” diye cevapladı Krager.

“İyi. İşte benim kimliğimi ona ispatlayacak bir not. Okuduktan sonra yok et.”

“Sanmam. Martel ispatı kendi gözleriyle görmek istiyor.” Krager ara verdi. “Annias talimatlarını niye yazmadı?”

“Mantıklı ol, Krager,” dedi Harparin. “Haber dost olmayan ellere geçebilir.”

“Aynı şey habercinin de başına gelebilir. Pandionların bilgi almak istedikleri adama ne yaptıklarını hiç gördün mü?”

“Biz senin yakalanmayacağını var saydık.”

Karger alaylı bir tonda güldü. “Hiç bir şekilde olmaz Harpin,” dedi kırıcı bir sesle. “Hayatım o kadar önemli değil ama sahip olduğum tek şey.”

“Sen bir korkaksın.”

“Sen de her ne isen osun. Bırak da şu nota bakayım.”

Sparkhawk kağıt hışırtısı duydu. “Tamam,” dedi Krager’in pelte gibi sesi. “Bu piskoposun mührü. Kabul ediyorum.”

“İçiyor muydun?”

“Doğal olarak. Cimmura’da yapacak başka ne var ki? Tabii benim bilmediğim başka eğlence türleri yoksa.”

“Senden pek hoşlanmıyorum, Krager.”

“Bende senden hoşlanmıyorum Harparin; ama ikimiz de bu şekilde yaşayabiliriz, değil mi? Şimdi mesajı bana ver ve git. Kullandığın parfüm midemi bulandırmaya başladı.”

İçerde yoğun bir sessizlik oldu, sonra baron sanki bir çocuk ya da alık karşısmdaymış gibi eksiksiz konuştu. “Bu Piskopos Anni-as’ın Martel’e söylemek istediği şey: Mümkün olduğu kadar çok adam toplamasını ve hepsine siyah zırhlar giydirmesini söyle, pandion Şövalyeleri’nin sancağını taşıyacaklar - bütün terziler senin için sahtelerini yapabilir, Martel neye benzediklerini biliyor. Sonra büyük bir gösteriyle Arcium Kralı Dregos’un amcası Kont Radun’un kalesine gidecekler. Orayı biliyor musun?”

“Darra ve Sarrinium yolu üzerinde, değil mi?”

“Kesinlikle. Kont Radun dindardır, Kilise Şövalyeleri’ni sorgusuz sualsiz içeri kabul edecektir. Martel içeri girdi mi, o ve adamları herkesi öldürebilir. Karşı koyan olmayacaktır çünkü Radon büyük bir garnizon beslemiyor. Bir karısı ve bir sürü evlenmemiş kızı var. Annias hepsinin tekrar tekrar ırzına geçilmesini istiyor.

Krager güldü. “Adus zaten bunu yapacaktır.”

“İyi, ama bencil olmamasını söyle. Radon’un kalesinde bir grup din adamı var. Onların bunlara şahit olmasını istiyoruz. Adus ve diğerleri kadınların işini bitirdikten sonra boğazlarını kessinler. Radun’un ise önce işkence edilip sonra kafası kesilmeli. Giderken kafayı yanınıza alın; ama vücudun üzerinde mücevherat ve elbise bırakın ki tanınabilsin. Kaledeki herkesi, din adamları hariç, doğrayın. Onlar her şeye şahit olduktan sonra bırakın gitsinler.”

“Niçin?”

“İğrençliği Larium’daki Kral Dregos’a bildirmek için.”

“O zaman plan Dregos’un Pandionlara savaş açması üzerine . mi kurulu?”

“Tam değil, hayır, ama bu da mümkün. İş biter bitmez, birini işin bittiğini bana bildirmesi için hızlı bir atla Cimmura’ya yolla.”

Krager tekrar güldü. “Sadece bir aptal böyle bir mesajı taşır. Konuşması biter bitmez sırtında bir düzine bıçağı olur.”

“Şüphecisin, değil mi, Krager?”

“Ölü olmaktansa şüpheci olmak daha iyidir, üstelik Martel’in kiralıyacağı tüm adamlar büyük olasılıkla aynı şeyleri hissedecekler. En iyisi bana bu entrikayla ilgili biraz daha bilgi ver, Harpin.”

“Daha fazla şey bilmenin gereği yok.”

“Martel’in var. O hiç kimsenin maşası olmayacaktır.”

Harparin bir küfür mırıldandı. “Tamam o zaman. Pandionlar başpiskoposun faaliyetlerini engelliyorlar. Bu vahşet onların tekrar Demos’daki ana karargahlarına kapatılmaları için bir neden olacak. Sonra Annias bu olayın raporunu, Kilise Hiyerarşi’sine ve patriğe sunmak için Chyrellos’a gidecek. Böylece Pandion Birli-ği’ni dağıtmaktan başka çareleri kalmayacak. Liderler, - Vanion, Sparkhawk ve diğerleri - Chyrellos Bazilikası’nın altındaki zindanlara hapsedilecekler. O zindanlardan sağ-çıkan kimse olmadı.”

“Martel bu fikri sevecek.”

“Annias da seveceğini düşünmüştü. Styric kadın, Sephrenia’da şüphesiz cadı olarak yakılacak.”

“Ondan kurtulmamız iyi olacak.” Bir sessizlik daha oldu. “Dahası var, değil mi?” diye ekledi Krager.

Harparin cevaplamadı.

“Cilve yapma, Harparin,” dedi Krager. “Eğer bu kadarını ben görebiliyorsam, Martel’in de göreceğinden emin olabilirsin. Haydi geri kalanını da öğrenelim.”

“Tamam.” Harparin’in sesi kasvetliydi. “Pandionlar büyük olasılıkla kapatılmaya karşı koyacaklar ve liderlerini korumaya çalışacaklardır. Bu durumda ordu onlara saldıracak. Bu da Annias’la kraliyet meclisine olağanüstü hal ilan etme ve bazı kanunları askıya alma sebebi verecektir.”

“Hangi kanunlar?”

“Tahta vekillik etmeyle ilgili olanları. Elenia teknik olarak savaşta ve Ehlana’da açıkça bununla ilgilenemeyecek durumda olacağından, tahtı resmen kuzeni Naip Prens Lycheas’a bırakacaktır.”

“Arissa’nın piçine, şu sümüklüye mi?”

“Meşruluğu meclisin bir emriyle verilebilir ve ben olsam Lycheas hakkında söyleyeceklerime gerçekten dikkat ederdim, Krager. Bildiğin gibi, krala saygısızlık devlete ihanettir ve geçmişte olanları da kapsayabilir.”

İçerde endişeli bir sessizlik oldu. “Bir dakika,” dedi hemen sonra Krager. “Kraliçe Ehlana’nın kendinde olmadığını ve bir çeşit kristal içinde saklı olduğunu duydum.”

“Bu önemli bir problem değil.”

“Peki tahtı bırakma bildirisini nasıl imzalayacak?”

Harparin güldü. “Lenda yakınlarındaki bir manastırda bir keşiş var. Bir aydır kraliçenin imzasını çalışıyor. Çok başarılı.”

“Akıllıca. Tahtan vazgeçtikten sonra ona ne olacak?”

“Lycheas taç giyince ona muhteşem bir cenaze düzenleyeceğiz.”

“Ama kraliçe hâlâ yaşıyor, değil mi?”

“Ne olacak? Eğer gerekirse tahtıyla beraber gömeriz.”

“O zaman sadece bir tek problem kalıyor, değil mi?”

“Ben problem falan görmüyorum.”

“Çünkü bakmıyorsun, Harparin. Annias hızlı hareket etmek zorunda. Pandionlar Chyrellos’daki hiyerarşiye ulaşmadan işi öğrenirlerse, suçlamasına karşılık vermek için harekete geçebilirler.”

“Bunun farkındayız. Bu yüzden kont ve adamları ölür ölmez bize mesaj yollaman gerekiyor.”

“Mesaj size hiç ulaşmayabilir. Yollayacağımız herhangi bir adam mesajı verir vermez öldürüleceğini fak edecektir ve buraya gelmektense Lamorkand ya da Pelosia’ya gitmeyi daha akıllıca bulacaktır.” Krager sustu. “Şu senin yüzüğüne bir bakayım,” dedi.

“Yüzüğüm mü? Niçin?”

“Bir mühür değil mi?”

“Evet, aile armamız.”

“Bütün soyluların buna benzer yüzükleri vardır, değil mi?”

“Şüphesiz.”

“İyi. Annias’a söyle Cimmura katedralindeki bağış tepsisini yakın takibe alsın. Bu günlerde paraların arasında bir yüzük gözükü-cek. Bu yüzük Kont Radun’un armasını taşıyacak. Böylece mesajı anlayacaktır; getiren de zarar görmeden sıvışacaktır.”

“Annias’ın bundan hoşlanacağını sanmam.”

“Hoşlanması gerekmiyor. Tamam, kaç para?”

“Ne kaç para?”

“Yardımını için Annias Martel’e ne ödeyecek? Lycheas’a taç, kendine de bütün Elenia’nm kontrolünü alıyor. Bunun değeri ne?”

“Bana on bin altınlık bir meblağdan bahsetmemi söyledi.”

Krager güldü. “Sanırım Martel görüşmek isteyebilir.”

“Bu işte zaman önemli, Krager.”

“O zaman Annias ücret konusunda çok inatçı olmayacaktır, değil mi? Niye saraya gidip biraz daha cömertliğin uygun olacağını ona hatırlatmıyorsun? Kendimi bütün kış Annias ve Martel arasında teklif ve karşı teklifler taşır bulabilirim.”

“Hazinede sadece o kadar para var, Krager.”

“Bu iş çok basit, sevgili Baronum. Vergileri arttırın ya da Annias kilise fonlarına dalsın.”

“Martel şimdi nerede?”

“Bunu söyleme yetkim yok.”

Sparkhawk içinden küfür etti ve kulağını duvardan ayırdı.

“ilginç mi?” diye sordu Navveen. Hâlâ yatakta uzanıyordu.

“Hem de çok.”

Navveen iç gıcıklayıcı bir şekilde gerindi. “Fikrini değiştirmediğinden emin misin?” diye sordu. “Şimdi kendi işine bakabilirsin.”

“Özür dilerim, küçük kardeş,” dedi Sparkhawk. “Bu gün yapacak daha bir yığın işim var. Zaten Shanda’ya ücretini önceden ödedim. Gerekmediği halde niye çalışmak istiyorsun?”

“Sanırım, profesyonel iş ahlakı. Ayrıca, senden bir şekilde hoşlandım, kırık burunlu iri arkadaşım.”

“Gururum okşandı.” Sparkhawk cebine uzanıp, bir altın para çıkardı ve kıza verdi. Navveen şaşkın bir minnettarlıkla bakakaldı. “Krager’in arkadaşı gitmek için hazırlanmadan ön kapıdan sıvışacağım,” dedi ve kapıya gitti.

“Kafan çok meşgul olmadığı bir zaman tekrar gel,” diye fısıldadı Navveen.

“Bunu düşüneceğim,” diye söz verdi Sparkhawk. Bandajı tekrar gözlerinin üzerine bağladı, kapıyı aşıp koridorda sessizce ilerledi. Sonra aşağıdaki loş aydınlanmış hole indi ve tekrar sokağa çıktı.

Talen kapının yanındaki duvara yaslanmış, yağmurdan korunmaya çalışıyordu. “Eğlendin mi?” diye sordu.

“Öğrenmem gerekeni buldum.”

“Onu demedim. Navveen Cimmura’da en iyi olarak bilinir.”

“Gerçekten bunu bilmiyordum. Ben sadece iş için oradaydım.”

“Beni hayal kırıklığına uğrattın Sparkhawk,” diye arsızca sırıttı Talen, “ama Navveen kadar olamaz. Onun işini seven bir kız olduğunu söylerler.”

“Senin kafan kötüye çalışıyor, Talen.”

“Biliyorum, bundan çok memnunum.” Genç yüzü ciddileşerek dikkatle etrafa baktı. “Sparkhawk,” dedi, “seni izleyen biri var mı?”

“Olabilir.”

“Kilise askerlerinden bahsetmiyorum. Sokağın öbür ucunda bir adam var - en azından ben onun bir adam olduğunu sanıyorum. Bir keşiş elbisesi giyiyor ve yüzünü bir kukuletayla örtüyor, bu yüzden emin olamadım.”

“Cimmura’da bir yığın keşiş var.”

“Bunun gibi değil. Ona sadece bir bakış atmam baştan aşağı buz kesmeme neden oldu.”

Sparkhawk aniden ona baktı. “Daha önce böyle bir şey hissetmiş miydin, Talen?”

“Bir kere. Platime birisiyle buluşmam için beni batı kapışma göndermişti. Birkaç Styric şehre giriyordu, onlar önümden geçtikten sonra yapmam gereken işi düşünemedim bile. Daha iki gün önce bu histen kurtuldum.”

Bu konu hakkındaki gerçeği çocuğa söylemenin pek anlamı yoktu. “Ben olsaydım bunu umursamazdım,” diye akıl verdi Sparkhawk. “Hepimiz zaman zaman böyle özel şeyler hissederiz.”

“Belki,” dedi Talen.

“Burdaki işimiz bitti. Platime’ın yerine dönelim.”

Cimmura’nm yağmurlu sokakları parlak renkli cübbeler giyen soylular, sade kahverengi ya da gri elbiseli işçi kadınlarla biraz daha kalabalıklaşmıştı. Sparkhawk dikkat çekmemek için sopasını önünde salhyarak yolunu bulmaya çalışıyordu. Tekrar mahzenin merdivenlerinden inerken öğlen olmuştu.

“Niye beni uyandırmadın?” diye kızgınlıkla sordu Kalten. Yatağının ucunda oturmuş, elinde bir tabak yemek tutuyordu.

“Dinlenmen gerekiyordu.” Sparkhawk gözündeki bandajı çözdü. “Hem yağmur yağıyor.”

“Krager’i gördün mü?”

“Hayır, ama duydum, en az görmek kadar işe yarayacak.” Sparkhawk ateşin etrafından dolaşıp Platime’ın oturduğu yere gitti. “Bana bir at arabası ile bir sürücü bulabilir misin?” diye sordu.

“Bir tane mi?” Platime gümüş maşrapasını kaldırdı, birayı lekeli turuncu gömleğinin üzerine dökerek gürültülü biçimde içti.

“Evet,” dedi Sparkhawk. “Kalten ve benim genel toplantı binasına gitmemiz gerekiyor. Piskoposun askerleri hâlâ bizi arıyorlar.

Arabanın arkasında saklanıp gözden uzak kalacağız.”

“At arabaları hızlı gitmez. Perdeleri çekik fayton daha iyi olmaz mı?”

“Faytonun var mı?”

“Birkaç tane. Son günlerde Tanrı’yla aram iyi.”

“Bunu duyduğuma çok memnun oldum.” Sparkhawk döndü. “Talen,” diye seslendi.

Çocuk oturduğu yerden kalkıp geldi.

“Bu sabah benden kaç para çaldın?”

Talen’m yüzünde tedbirli bir ifade belirdi. “Çok değil. Niçin?”

“Daha net ol.”

“Yedi bakır ve bir gümüş. Sen dost olduğundan altınları tekrar cebine koydum.”

“Çok etkilendim.”

“Sanırım paranı geri istiyorsun.”

“Sende kalsın, hizmetinin karşılığı olarak.”

“Çok bonkörsünüz, Lordum.”

“Daha bitirmedim. Benim için Krager’e göz kulak olmanı istiyorum. Sanırım bir süre için şehirden ayrılacağım ve izini kaybetmek istemiyorum. Eğer Cimmura’dan aynlırsa Rose caddesindeki hana git. Orayı biliyor musun?”

“Pandionların işlettiği han mı?”

“Bunu nereden biliyorsun?”

“Bunu herkes biliyor.”

Sparkhawk bu konuyu daha fazla uzatmadı. “Kapıyı üç kez çal sonra dur. Sonra iki kez daha çal. Kapıyı bir kapıcı açacaktır. Ona karşı nazik ol çünkü bir şövalyedir. Ona Sparkhawk’ın ilgilendiği adamın şehri terk ettiğini söyle. Bunları hatırlayabilir misin?”

“Tekrar etmemi ister misin?”

“Bu gerekli değil. Handaki kapıcı şövalye bu bilgi için sana yarım altın verecek.”

Talen’in gözleri parladı.

Sparkhawk Platime’a döndü. “Teşekkür ederim, dostum/’ dedi. “Babama olan borcunu ödenmiş bil.”

“Onu çoktan unuttum.” Şişman adam sırıttı.

“Platime borçları unutmakta çok iyidir,” dedi Talen. “Yani kendi borçlarını.”

“Bir gün dilin başına büyük bir bela açacak, oğlum.”

“Bacaklarımın beni kaçıramayacağı hiçbir şey olamaz.”

“Git Şefe söyle, gri takımı mavi tekerlekli faytona koşup sokak kapısına getirsin.”

“Bundan ne alacağım?”

“Şimdi sana atmak üzere olduğum dayağı erteleyeceğim.”

“Bu haksızlık.” Talen dişlerini göstererek sırttı ve neşeli bir biçimde koşarak gitti.

“Çok akıllı bir genç adam,” dedi Sparkhawk.

“En iyisi,” diye onayladı Platime. “Sanırım ben emekli olunca yerimi o alacak.”

“Yani bir veliaht prens.”

Platime gürültülü bir şekilde güldü. “Hırsızların veliaht prensi. Bunun özel bir etkisi var. Biliyor musun, senden hoşlandım, Sparkhawk.” Hâlâ gülen şişman adam elini iri şövalyenin omuzuna vurdu. “Eğer senin için yapabileceğim bir şey olursa, haber ver.”

“Tamam, Platime.”

“Sana özel fiyat uygularım.”

“Teşekkürler,” dedi Sparkhawk. Platime’m yanındaki iskemleden kılıcını alıp kendi elbiselerini giymek için yatağına gitti.

“Kendini nasıl hissediyorsun?” diye Kalten’a sordu.

“iyiyim.”

“İyi. O zaman hazırlan.”

“Nereye gidiyoruz?”

“Toplantı binasına. Vanion’un bilmesi gereken bir şey var.”

Fayton yeni değildi ama dikkatli tamir edilip iyi korunmuştu. Pencereler yolcuları meraklı gözlerden saklayabilmek için kalın perdelerle örtülmüştü. Faytona birbirinin eşi bir çift gri at koşuluydu; canlı bir tırısla yola çıktılar.

Kalten deri yastığa yaslandı. “Hayal mi görüyorum yoksa hırsızlar şövalyelerden daha mı iyi kazanıyor?”

“Bu işe para için girmedik, Kalten,” diye hatırlattı Sparkhawk.

“Açıkçası bunun doğru olması çok acı, dostum.” Kalten bacaklarını uzattı ve kollarını kendinden memnun kavuşturdu. “Biliyor musun,” dedi, “bu tip bir şeyden hoşlanabilirim.”

“Hoşlanmamaya çalış,” diye tavsiye etti Sparkhawk.

“Kabul etmelisin ki bu sert bir eyer üzerinde kıçını güm güm vurmaktan çok daha rahat.”

“Rahatsızlık ruha iyi gelir.”

“Ruhum sağlam, Sparkhawk. Yıpranmaya başlayan kıçım.”

Fayton caddelerden geçerek hızla şehrin doğu kapısından çıkıp genel toplantı binasının açılır kapanır köprüsünün yanında durdu. Sparkhawk ve Kalten çiseliyen yağmurda dışarı çıktılar. Sef faytonu hemen çevirdi ve gürültüyle şehre doğru geri sürdü.

Korunaklı kaleye girmelerini sağlayan töreni takiben, Sparkhawk ve Kalten hemen eğitmenin kuzey kulesindeki çalışma odasına gittiler.

Vanion önünde bir tomar evrakla odanın ortasındaki geniş bir masada oturuyordu. Sephrenia elinde her zamanki çay kabıyla çatırdayan ateşin yanında oturuyordu. Bir gizem olan gözleri dans eden alevlerin içine bakıyordu.

Vanion kafasını kaldırdı, Kalten’in yeleğindeki kan izlerini gördü. “Ne oldu?” diye sordu.

“Kıyafetlerimiz işe yaramadı.” Kalten omuz silkti. “Bir grup kilise askeri bir ara sokakta bize pusu kurdu. Ciddi bir yara değil.”

Sephrenia iskemlesinden kalkıp yanlarına geldi. “Yaraya baktınız mı?” diye sordu.

“Sparkhawk üzerine bandaj yaptı.”

“Şuna bir göz atmama neden izin vermiyorsun? Sparkhawk’m bandajları bazen yeterli olmaz. Otur ve yeleğini aç.”

Kalten biraz homurdandı ama söyleneni yaptı.

Sephrenia bandajı açtı, büzülmüş dudaklarla yaraya baktı. “İyice .temizledin mi?” diye Sparkhawk’a sordu.

“Biraz şarapla sildim.”

Sephrenia iç çekti. “Ah, Sparkhawk.” Ayağa kalktı, kapıya gitti ve dışardaki genç şövalyelerden birini gereken şeyler için yolladı.

“Sparkhawk bir miktar bilgi topladı,” dedi eğitmene, Kalten.

“Ne çeşit bir bilgi?” diye sordu Vanion.

“Krager’i buldum,” diyen Sparkhawk, kendine bir iskemle çekti. “Batı kapısının yakınındaki bir genelevde kalıyor.”

Sephrenia’nın kaşlarından biri kalktı. “Genelevde ne yapıyordun, Sparkhawk?”

“Uzun hikaye,” diye cevaplarken hafifçe kızardı. “Bir gün olanların hepsini anlatırım. Her neyse,” diye devam etti, “Baron Harparin geneleve geldi ve -“

“Harparin mi?” Vanion şaşkınlıkla baktı. “Bir genelevde? Onun orada senden de az işi olması lazım.”

“Oraya gitmesinin nedeni Krager’le buluşmak içindi. Buluştukları yerin yanındaki odaya girmeyi becerdim.” Piskopos Annias’m süslü komplosunun detaylarını çabucak anlattı.

Sparkhawk’ın raporunu bitirmesiyle Vanion’un gözleri kısıldı. “Annias tahmin ettiğimden de soysuzmuş,” dedi. “Kitle katliamına kalkışabileceğini hiç düşünmemiştim.”

Kalten “Onları durduracağız, değil mi?” diye sordu.

‘Tabii ki, durduracağız,” diye dalgın bir ifadeyle cevapladı Vanion. Tavana bakmaya başladı, gözleri düşüncelere dalıp gitmişti. “Sanırım bunu tersine çevirmenin bir yolunu biliyorum.” Kalten’e baktı. “Ata binebilecek durumda mısın?” diye sordu.

“Bu bir çizikten fazla bir şey değil,” diye Kalten onaylarken, Sephrenia’da kesiğin üzerine bir tampon kapattı.

“İyi. Senden Demos’daki ana karargaha gitmeni istiyorum. Bulduğun bütün adamları al ve Arcium’daki Kont Radun’un kalesine doğru yola çık. Ana yollardan uzak dur. Martel’in geldiğini bilmesini istemiyoruz. Sparkhawk, senin buradaki şövalyelerin başında olmanı istiyorum. Kalten’e Arcium’da, aşağıda bir yerlerde katıl.”

Sparkhawk başını salladı. “Eğer hep beraber yola çıkarsak, Annias bir şeyin peşinde oluğumuzu anlayacaktır. Eğer şüphelenirse bütün programı erteleyip kontun kalesine biz etrafta olmadığımız başka bir zaman saldırır.”

Vanion kaşlarını çattı. “Bu doğru, belki senin adamlarını Cimmura’dan küçük gruplar halinde gizli gizli çıkarırız.”

“Bu uzun sürer,” diyen Sephrenia, Kalten’in beline temiz bir bandaj sarıyordu, “üstelik gizlilik açıkça gitmekten çok daha fazla dikkat çeker.” Düşünceli düşünceli dudaklarını büktü. “Birliğin Cardos yolundaki küçük manastırı hâlâ duruyor mu?” diye sordu.

Vanion başıyla onayladı. “Ama harap bir durumda.”

“Onu tamir etmek için mükemmel bir zamanlama değil mi?”

“Ne demek istediğini pek anlayamıyorum, Sephrenia.”

“Cimmura’daki Pandionlarm çoğunun bir arada dışarı at sürmeleri için sebepler bulmamız gerekiyor. Eğer bütün şövalyeleri alıp manastın tamire gideceğini meclise söylersen, Annias eline düştüğünü düşünecektir. Sonra

arabalar dolusu inşaat malzemesi alır ve gerçekçi gözüksün diye şehri onlarla beraber terk edebilirsin. Bir kere Cimmurayı terk ettin mi hiç kimse farkına varmadan yönünü değiştirebilirsin.”

“İşe yarar gözüküyor, Vanion,” dedi Sparkhawk. “Sende bizimle gelecek misin?”

“Hayır,” diye cevapladı Vanion. “Ben Chyrellos’a gidip, Kilise Hiyerarşi’sinin birkaç dost üyesini Annias’in planladıkları hakkında uyaracağım.”

Sparkhawk başıyla onayladı; sonra bir şey hanrladı. “Emin değilim ama sanırım burada, Cimmura’da beni izleyen birisi var, bir Elene olduğunu sanmıyorum.” Sephrenia’ya gülümsedi. “Styric bir beynin ustaca dokunuşunu tanımak için eğitildim. Neyse, bu izleyici kendimi nasıl gizlersem gizleyeyim beni bulabiliyormuş gibi gözüküyor. Kilise askerlerini üzerimize saldırtanın o olduğundan eminim, bu Annias’la bağlantısı olduğu manasına geliyor.”

“Neye benziyor?” diye sordu Sephrenia.

“Tam olarak söyleyemem. Kukuletalı bir cübbe giyiyor ve yüzünü saklıyor.”

“Eğer ölürse Annias’a haber veremez,” diyen Kalten, omuz silkti. “Cardos yolunda bir yerde gizlenip onu bekle.”

Sephrenia bandajı yerine sıkıca yerleştirmeye çalışarak, “Bu biraz fazla doğrudan değil mi?” diye onaylamadan sordu.

“Ben basit bir adamım, Sephrenia. Karmaşıklıklar beni şaşırtır.”

“Ben birkaç detayı daha halletmek istiyorum,” dedi Vanion. Sephrenia’e baktı. “Kalten ve ben Demos’a kadar beraber gideceğiz. Sen de ana karargaha geri dönmek ister misin?”

“Hayır,” diye cevapladı Sephrenia. “Onu izleyen bizi de takip etmeye çalışabilir diye Sparkhawk’la beraber gideceğim.”

“Tamam o zaman,” diyen Vanion, ayağa kalktı. “Sparkhawk, sen ve Kalten gidip arabalarla inşaat malzemelerine bakın. Ben saraya gidip biraz yalan söyleyeceğim. Geri gelir gelmez gideriz.”

“Benim ne yapmamı istiyorsun, Vanion?” dedi Sephrenia.

Vanion gülümsedi. “Niye bir bardak çay içmiyorsun?”

“Teşekkür ederim, Vanion. Sanırım içeceğim.”

Sekizinci Bölüm

HAVA soğudu, kasvetli ikindi göğünden dolu serpiştiriyordu. Siyah zırhlı ve cübbeli yüz Pandion Şövalyesi, başlarında Sparkhawk ve Sephrenia'yla Arcian sınırının sık ormanlı bölgesinden hafif bir tırısla ilerliyordu. Beş gündür yoldaydılar.

Sparkhawk gökyüzüne baktı ve sürdüğü siyah atı dizginledi. At gerileyip havayı ön ayaklarıyla dövdü. "Aaa, yapma şunu," dedi sinirlenen Sparkhawk.

"Çok ateşli, değil mi?" diye sordu Sephrenia.

"Akıllı da değil. Kalten yetişip, Faran'ı geri aldığımda çok mutlu olacağım."

"Niye duruyoruz?"

"Akşama olmak üzere. İlerdeki ağaçlığın çevresinde fazla çalılık yok gibi gözüküyor. Akşam kampını orada kurabiliriz." Sonra arkasına dönüp sesini yükselterek seslendi. "Sor Parasim!"

Tereyağ rengi saçlı bir genç şövalye ileri çıktı. "Evet Lordum?" dedi yumuşak tenor sesiyle.

"Akşam için burada duracağız," dedi Sparkhawk. "Arabalar gelir gelmez buraya Sephrenia'nın çadırını kur ve bak bakalım ihtiyacı olan her şey var mı."

"Tabii ki, Lordum."

Sparkhawk kamplarının kurulup, nöbetçilerin yerleştirildiğini gördüğünde gökyüzü soğuk bir pembeye dönmüştü. Kampın geri kalanından biraz uzağa kurulan çadırının önündeki küçük ateşin başında oturan Sephrenia'ya katılmak için çadırları ve yemek ateşlerini geçti. Onu alevlerin üzerine

yerleştirdiği metal üç ayaklı sehpanın üzerinde asılı her zamanki çaydanlığıyla gördüğünde gülümsedi.

“Gülünç bir şey mi var, Sparkhawk” diye sordu.

“Hayır,” diye cevapladı Sparkhawk. “Pek değil.” Geride yemek ateşlerinin başında dolaşan genç şövalyelere baktı. Kendi kendine, “Hepsi de çok genç gözüküyorlar,” dedi, “daha çocuk sayılırlar.”

“Bu varlıkların doğası, Sparkhawk. Yaşlılar karar verirler, gençler uygular.”

“Ben o kadar genç miydim?”

Sephrenia güldü. “Sevgili Sparkhawk,” dedi. “İlk ders için sen ve Kalten bana geldiğinizde ne kadar genç olduğunuza inanamazsın. Kendimi bir çift bebeğin bakımını üstlenmiş gibi hissettim.”

Sparkhawk’in suratında pişmanlık duyan bir ifade belirdi. “Sararım bu sorunun cevabı, değil mi?” Ellerini ateşe doğru uzattı. “Soğuk bir akşam. Sanırım ben Jiroch’dayken kansızlaşmışım. Ele-nia’ya geri geldiğimden beri tam olarak ısınmadım. Parasim akşam yemeğini getirdi mi?”

“Evet. Çok iyi bir genç çocuk değil mi?”

Sparkhawk güldü. “Eğer bunu söylediğini duysaydı gücenirdi.”

“Bu doğru, değil mi?”

“Şüphesiz, ama zaten her şeyden gücenecekti. Genç şövalyeler çok hassas olurlar.”

“Onu şarkı söylerken duydun mu?”

“Bir kere. Kilisede.”

“Muhteşem bir sesi var, değil mi?”

Sparkhawk başıyla onayladı. “Onun askeri bir birliğe ait olduğunu sanmıyorum. Sıradan bir manastır büyük ihtimalle mizacına daha uyacaktır.” Etrafına bakındı, ateşin yanına bir kütük çekti ve üzerine eübbesini örttü. “Rahat bir iskemle değil,” diye özür diledi, “ama yere oturmaktan daha iyidir.”

“Teşekkür ederim, Sparkhawk.” Sephrenia gülümsedi. “Çok düşüncelisin.”

“Bende birkaç görgü kuralı bilirim, sanırım.” Ciddi ciddi Sephrenia’ya baktı. “Korkarım, senin için zor bir yolculuk olacak.”

“Buna dayanabilirim, bir tanem.”

“Belki ama gereksiz cesaret göstererek alışılmadık bir şey yapma. Eğer yorulursan ya da üşürsen bana söylemekten çekinme.”

“Merak etme Sparkhawk. Styricler dayanıklı insanlardır.”

“Sephrenia, seninle beraber taht odasındaki on iki şövalyenin ölmeye başlaması ne kadar sürecek?

“Bu söylemek gerçekten imkansız, Sparkhawk.”

“Peki o zaman, her seferinde bilecek misin?”

“Evet. Şu anda kılıçlarını getirecekleri kişi benim.”

“Kılıçlarını mı?”

“Kılıçlar bu büyünün araçları ve taşımamız gereken yükü sembolize ediyorlar.”

“Bu sorumluluğu bölüşmek daha akıllıca olmaz mı?”

“Ben bölüşmemeyi tercih ediyorum.”

“Bu bir hata olabilir.”

“Belki ama yapacak olan benim.”

Sparkhawk kızgınlıkla dolaşmaya başladı. “Arcium’un yarısını dolaşacağımıza onu iyileştirmekle uğraşabilirdik,” diye patladı.

“Bu da önemli, Sparkhawk.”

“Şeni, Elena’yı ve Vanion’u kaybetmeye dayanamam,” dedi Sparkhawk.

“Hâlâ zamanımız var, bir tanem.”

Sparkhawk iç çekti. “Her şey yerli yerinde mi?” diye sordu.

“Evet. Gerekli olan her şeyim var.”

“İyi uyumaya bak. Erken kalkacağız. İyi geceler, Sephrenia.”

“İyi uyu, Sparkhawk.”

GÜNEŞ ışıklarını ormanda yansıtmaya başlarken Sparkhawk uyandı. Zırhını giydi, soğuk demirin temasıyla titredi. Diğer beş şövalye ile paylaştığı çadırdan çıktı ve uyuyan kampa göz attı. Sephrenia’nın çadırının önündeki ateşi çıtırdamaya başlamıştı. Beyaz sabahlığı ağaran günün çeliğimsi ışıkları ve ateşin kızıllığında parıldıyordu.

“Erken kalkmışsın,” dedi yanına yaklaşırken Sparkhawk.

“Sen de. Sınır daha ne kadar uzakta?”

“Bugün Arcium’a geçeceğiz.”

Ve birden ormandan bir yerden flütümsü acayip bir ses duydular. Melodi kısıktı, hüzünden çok eskimeyen bir neşeyle doluydu.

Sephrenia’nın gözleri açıldı ve sağ eliyle belli bir hareket yaptı.

“Belki bir çobandır?” dedi Sparkhawk.

“Hayır,” dedi Sephrenia. “Çoban değil.” Ayağa kalktı. “Benimle gel Sparkhawk,” dedi ve ateşin başından ayrılıp önden gitti.

Flütümsü sesi takip edip kampın güneyindeki çayırlığa geldiklerinde gökyüzü aydınlanıyordu. Sparkhawk’ın oraya yerleştirdiği nöbetçiye yaklaştılar.

“Siz de duydunuz mu, Lord Sparkhawk?” diye sordu siyah zırhlı şövalye.

“Evet. Kim olduğunu veya sesin nereden geldiğini görebiliyor musun?”

“Çayırın ortasındaki ağaçtan geliyor gibi gözüküyor. Sizinle gelmemi ister misiniz?”

“Hayır. Burada kal. Biz araştıracağız.”

Sephrenia çoktan tuhaf müziğin kaynağı gibi gözüken ağaca doğru yönelmişti.

“Bırak da önden ben gideyim,” dedi Sparkhawk.

“Tehlike yok, Sparkhawk.”

Ağaca ulaştıklarında, Sparkhawk gölgeler içindeki dalların arasından dikkatle bakıp esrarengiz müzisyeni gördü. Altı yaşlarında küçük bir kız çocuğuydu. Saçları uzun ve parlak, iri gözleri gece gibi derindi. Otlardan örülme bir saç bandı alnında, saçlarını geride tutuyordu. Bir dal üzerinde oturuyor, bir keçi çobanının çalabileceği, basit, delikli kavalı üflüyordu. Oldukça soğuk olmasına rağmen üzerinde kollarını ve bacaklarını çıplak bırakan kısa, kuşaklı keten bir önlük vardı. Üzerinde çimen izleri olan ayaklarıyla bağdaş kurmuş, daim üzerine sakin bir güvenle tünemişti.

“Bu çocuk burada ne yapıyor?” diye şaşkınlıkla sordu Sparkhawk. “Etrafta hiç.bir köy ya da ev yok.”

“Sanırım bizi bekliyordu,” diye cevapladı Sephrenia.

“Bu anlamsız.” Başını kaldırıp çocuğa baktı. “Senin ismin ne, küçük kız?” diye sordu.

“Bırak da ona soruları ben sorayım, Sparkhawk,” dedi Sephrenia. “O bir Styric çocuğu, onlar utangaçdırlar.” Kukuletasını geri itti ve küçük kızla Sparkhawk’ın anlamadığı bir dilde konuştu.

Çocuk kaba kavalını indirdi ve gülümsedi. Dudakları sanki küçük, pembe bir yay gibiydi.

Sephrenia, ona tuhaf ve nazik bir tonla, bir soru daha sordu.

Küçük kız başını salladı.

“Ormanın içindeki bir evde mi yaşıyor?” diye sordu Sparkhawk.

“Onun yakınlarda evi yok,” dedi Sephrenia.

“Konuşmuyormuş

“Konuşmamayı terih ediyor.”

Sparkhawk etrafa bakındı. “İyide, onu buralarda bırakamayız.” Kollarını çocuğa doğru uzattı. “Aşağı gel, küçük kız,” dedi.

Çocuk ona gülümsedi ve daldan ellerinin içine kaydı. Çok hafifti, saçları çimen ve ağaç kokuyordu. Kendinden emin kollarını Sparkhawk’m boynuna doladı, sonra zırhının kokusundan dolayı yüzünü buruşturdu.

Sparkhawk onu yere koyar koymaz hemen Sephrenia’ya gitti, ufak tefek kadının ellerini kendi ellerinin içine aldı ve onlan öptü. Kadın ve küçük kız arasında Styriclere özel, Sparkhawk’m anlayamadığı bir şey geçmiş gibi gözüküyordu. Sephrenia onu kaldırıp sarıldı. “Onu ne yapacaksın, Sparkhawk?” diye kasıtlı bir tonda sordu. Her nedense bu onun için çok önemliymiş gibi gözüküyordu.

“Sanırım, onu yanımıza almamız gerekiyor, en azından onu bırakacağımız birilerini bulana kadar. Haydi kampa geri dönelim de bakalım giyecek bir

şey bulabilecek miyiz?”

“Ve biraz da kahvaltı, sanırım.”

“Buna ne dersin, Flüt?” diye çocuğa sordu Sparkhawk.

Küçük kız gülümsedi ve başıyla onayladı.

“Niçin öyle dedin?” diye sordu Sephrenia.

“Bir şey dememiz gerekiyor, en azından gerçek ismini öğrenene kadar, tabii varsa. Haydi ateş başına, sıcağa gidelim.” Döndü ve çayırı geçip kampa doğru ilerledi.

Dieros şehrinin yakınlarından Arcium sınırını geçtiler. Gene yerli halkla temas kurmaktan kaçındılar. Doğuya giden yola paralel giderek kalabalık olan ana yoldan uzak durdular. Arcium krallığının kırsal bölgeleri Elenia’dan dikkati çekecek biçimde farklıydı. Kuzey komşusunun tersine Arcium bir duvarlar krallığıydı. Yollar boyunca uzuyor ya da çoğunlukla sebepsiz yere açık otlakları kesiyorlardı. Duvarlar kalın ve yüksekti. Sparkhawk sık sık şövalyelerini onların etraflarından dolaştırmak zorunda kalıyordu. Yirmi dördüncü yüzyıl Kilise başpiskoposlarından birinin Chyrellos’dan Larium’a yaptığı yolculuktan sonra Arcium hakkında söylediği, “Tanrıların kaya bahçesi,” sözlerini acı acı hatırladı.

Ertesi gün yaprakları dökülmüş büyük bir kayın ormanına girdiler. Ormanın içine girdikçe Sparkhawk duman kokusu almaya başladı, sonunda çıplak beyaz ağaç gövdeleri arasında yayılmış alçak, koyu bir örtü gördü. Konvoyu durdurdu ve araştırma yapmak için ilerledi.

Yaklaşık bir mil kadar gittikten sonra kaba biçimde Styric evlerinden yapılmış bir kümeye geldi. Hepsi yanıyordu ve evler arasındaki açıklıklarda dağılmış cesetler vardı. Sparkhawk küfretmeye başladı. Genç siyah atını çevirdi ve dört nala askerlerini bıraktığı yere döndü.

“Bu da ne?” diye yüzünde kasvetli bir ifadeyle sordu Sephrenia. “Duman nereden geliyor.”

“İlerde bir Styric köyü var,” diye cevapladı. “İkimizde dumanın ne anlama geldiğini biliyoruz.”

“Ah.” Sephrenia iç çekti.

“En iyisi ben halledene kadar küçük kızla burada kal.”

“Hayır, Sparkhawk. Bu tip şeyler onun mirasının bir parçası. Bütün Styricler bunun olacağını bilirler. Hem, hayatta kalanlara yardım da edebilirim, tabii eğer kalan varsa.”

“Nasıl istersen öyle olsun,” dedi kısaca. Üstüne büyük bir öfke çöktü ve kısa bir hareketle konvoyu harekete geçirdi.

Etrafta, zavallı Styriclerin kendilerini savumaya kalktıklarının izleri vardı ama kaba silahlar taşıyan insanların altında ezilmişlerdi. Sparkhawk adamlarını işe başlattı, bazıları mezarları kazıyor, diğerleri de yangınları söndürüyordu.

Sephrenia darmadağın alana geldi, yüzü kül gibi bembeyazdı. “Ölüler arasında sadece birkaç kadın var,” diye belirtti. “Sanırım geri kalanı ormana kaçmış.”

“Bak bakalım onları geri gelmeye ikne edebilecek misin?” dedi. Küreğiyle mezar kazarken açıkça ağlayan Sor Parasim’e baktı. Genç şövalye duygusal yönden bu işe açıkça uygun değildi. “Parasim, Sephrenia ile git,” diye emretti Sparkhawk.

“Peki, Lordum,” diyen Parasim hıçkırıp, küreğini bıraktı.

Sonunda ölüler gömülmüştü, Sparkhawk mezarların üzerinde kısa bir Elene duası mırıldandı. Büyük ihtimalle Styriclere uygun olmayacaktı ama başka ne yapacağını bilmiyordu.

Yaklaşık bir saat sonra Sephrenia ve Parasim geri döndü. “Şansınız yok muydu?” diye Sephrenia’ya sordu Sparkhawk.

“Onları bulduk ama ormandan çıkmayacaklar.”

“Suçlayamam,” dedi Sparkhawk. “Bakalım havadan etkilenmemeleri için birkaç evi tamir edebilecek miyiz.”

“Boşuna zaman harcama, Sparkhawk. Buraya geri gelmeyecekler. Bu Styric dininin bir parçasıdır.”

“Bunu yapan Elenelerin nereye gittikleri hakkında bilgi verdiler mi?”

“Ne planlıyorsun, Sparkhawk?”

“Şiddetle cezalandırma. Bu da Elene dininin bir parçasıdır.”

“Hayır. Aklındaki buysa nereye gittiklerini söylemeyeceğim.”

“Bunun üstünün örtülmesine izin vermeyeceğim, Sephrenia. İster söyle ister söyleme, nasıl istersen. Eğer gerekirse izlerini ben bulabilirim.”

Sephrenia çaresizce ona baktı. Sonra gözleri zekayla parıldadı. “Bir pazarlığa ne dersin, Sparkhawk?” diye teklif etti.

“Dinliyorum.”

“Hiç kimseyi öldürmemeye söz verirsen onları nerede bulacağını sana söyleyeceğim.”

“Tamam,” diye hınçla kabul etti, yüzü hâlâ öfkeden mosmordu. “Hangi yoldan gittiler?”

“Daha bitirmedim,” dedi Sephrenia. “Sen burada benimle kalacaksın. Seni biliyorum bazen çok aşırıya kaçarsın. Bunu yapması için başka birini yolla.”

Sparkhawk ona dik dik baktı ve döndü. “Lakus!” diye seslendi.

“Hayır,” dedi Sephrenia, “Lakus olamaz. O da en az senin kadar kötüdür.”

“Peki kim o zaman?”

“Sanırım, Parasim.”

“Parasim mi?”

“O nazik biri. Kimseyi öldürmemesini söylersek, hata yapmaz.”

“Tamam,” dedi kenetlenmiş dişlerinin arasından Sparkhawk. “Parasim,” dedi yanındaki üzgün genç şövalyeye, “yanma bir düzine adam al ve bunu yapan hayvanların peşine düşüp ensele. Kimseyi öldürme ama akıllarına böyle bir fikir geldiğine pişman et.”

“Peki, Lordum,” dedi Parasim, gözleri birden çelik gibi parladı. Sephrenia ona yönü tarif etti ve o da diğer şövalyelerin toplandığı yere geri gitti. Yolda durup dikenli bir çalıyı kökünden söktü. Zırhlı eldiveniyle sıkıca tuttu ve sertçe suçsuz bir kayın ağacına vurup beyaz kabuğundan oldukça büyük.bir parça soydu.

“Oh, Tanrım,” diye mırıldandı Sephrenia.

“İşini iyi yapacak.” Sparkhawk sevinçle güldü. “Bu genç adamla ilgili büyük umutlarım ve uyum hissine de büyük inancım var.”

Biraz ilerde Flüt etrafta dağılmış mezarların başında dikilmiş duruyordu. Kavalını hafif hafif çalıyordu. Melodisi de çağların hüznünü yansıtıyormuş gibi gözüküyordu.

Hava soğuk ve berbat olmaya devam etti, ama kayda değer bir kar yağışı olmadı. Bir haftalık sıkı yolculuktan sonra, Darra şehrinin batısının yedi ya da sekiz fersah kadar uzağmdaki yıkık kaleye ulaştılar. Kalten ve Pandion Şövalyeleri’nin geri kalan ana grubu onları bekliyordu.

Sparkhawk’in önünde atını dizginlediğinde sarışın adam, “Ben de kaybolduğunuzu düşünmeye başlamıştım,” dedi. Sparkhawk’m eyerinde oturan, üstünde Sparkhawk’ın cübbesi sarılı, çıplak ayakları siyah atın

boynunun iki yanından sarkan Flüt'e merakla baktı. "Aile hayatına başlamak için biraz geç değil mi?"

"Onu yolda bulduk," diye cevapladı Sparkhawk. Küçük kızı aldı ve Sephrenia'ya verdi.

"Niçin ayakkabı giydirmediniz?"

"Giydirdik. Ama kaybedip duruyor. Darra'nın diğer tarafında bir kadınlar manastırı var. Oraya bırakacağız." Sparkhawk tepenin üzerindeki harabeye baktı. "Sığınacak bir yer var mı?"

"Var sayılır. En azından rüzgarı kesiyor." •

"O zaman içeri gidelim. Kurik, Faran'ı ve zırhımı getirdi mi?"

Kalten başıyla onayladı.

"İyi. Bu ele avuca sığmaz bir at ve Vanion'un eski zırhı sayamayacağım kadar çok yerimi pişirdi."

Atlarını yukardaki harabeye sürdüler ve Kurik'le genç çömez Berit'i onları bekler buldular. "Niye bu kadar geç kaldın?" diye açık açık sordu Kurik.

"Yol çok uzun, Kurik," diye biraz kendini savunurcasına cevapladı Sparkhawk, "ve arabalar da çok hızlı gidemiyor."

"Onları geride bırakacaktınız."

"Yiyecek ve fazla miktarda teçhizat taşıyorlar."

Kurik homurdandı. "Haydi içeri girelim. Gözetleme kulesinde yanar bıraktığım bir ateş var." Kucağında Flüt'ü taşıyan Sephrenia'ya oldukça dikkatli baktı. "Leydi," diye saygıyla selamladı. "Sevgili Kurik," dedi içtenlikle Sephrenia. "Aslade ve çocuklar nasıllar?"

"İyiler, Sephrenia," diye cevapladı. "Hatta çok iyiler."

“Bunu duyduğuma sevindim.”

“Kalten sizinde geldiğinizi söyledi,” dedi Kurik. “Çayınız için kaynayan suyum var.” Yüzü Sephrenia’nm göğsüne yaslı Flüt’e baktı. “Bizden sakladığınız sırlarınız mı var?”

Sephrenia güldü, bu dalga dalga dökülen çağlayan gibi bir gülüştü. “Bu Styriclerin ey iyi yaptığı şeydir, Kurik.”

“Haydi içeri sıcağa gidelim.” Döndü ve Berit’i atların başında bırakarak harabenin moloz yayılı avlusunda önlerinden giderek yolu gösterdi.

Sparkhawk başparmağıyla arkasındaki çömezi işaret ederek, “Onu getirmek iyi bir fikir miydi?” diye sordu. “Gerçek bir savaş için çok genç değil mi?”

“O iyi olacak, Sparkhawk,” dedi Kurik. “Birkaç kez Demos’daki çalışma sahasına götürdüm ve birkaç şey öğrettim. Kendini iyi idare ediyor ve çabuk öğreniyor.”

“Tamam, Kurik,” dedi Sparkhawk, “ama çarpışma başlayınca yanından ayrılma. Yaralanmasını istemem.”

“Senin yaralanmana hiç izin vermedim, değil mi?”

Sparkhawk arkadaşına sırıttı. “Hayır. Hatırladığım kadarıyla, vermedin.”

O gece harabelerde kalıp ertesi gün sabah erkenden yola çıktılar. Birleşik güçleri beş yüzün üzerindeydi ve hâlâ tehditkârhğını devam ettiren göğün altında güneye doğru atlarını sürdüler. Dar-ra’nın biraz uzağında sarı kumtaşı duvarları ve kırmızı kiremit ça~ tısyla duran bir kadınlar manastırı vardı. Sparkhawk ve Sephrenia yoldan çıktılar, binaya giden kış-kahverengisi bir çayırı geçtiler.

Isınması için sadece küçük bir mangalın bulunduğu son derecede basit odada huzuruna çıktıkları başrahibe, “Evet, çocuğun ismi ne,” diye sordu.

“Konuşmuyor, Ana,” diye cevapladı Sparkhawk. “Her zaman şu kavalı çalıyor, bu yüzden ona Flüt diyoruz.”

“Bu yakışıksız bir isim, oğlum.”

“Çocuk umursamıyor, Başrahibe,” dedi ona Sephrenia.

“Ailesini bulmak için çaba harcadınız mı?”

“Onu bulduğumuz yerde bir kişi bile yoktu,” dedi Sparkhawk.

Başrahibe ciddi bir ifadeyle Sephrenia’ya baktı. “Çocuk bir Styric,” diye belirtti. “Kendi ırkından ve kendi inancından bir ailenin yanma verilmesi daha iyi olmaz mıydı?”

“Çok âcil bir işimiz var,” dedi Sephrenia, “istediklerinde Styricleri bulmak oldukça zordur.”

“Şüphesiz biliyorsunuz, eğer bizimle kalırsa onu Elene inançlarına göre büyüteceğiz.”

Sephrenia gülümsedi. “Denersiniz, Başrahibe. Sanırım, konuşmaya uyumlu olmadığını fark edeceksiniz. Geliyor musun, Sparkhawk?”

Konvoya katıldılar ve açılan gökyüzünün altında önce tırıs sonra dörtnala güneye doğru ilerlediler. Bir tepeciği geçmişlerdi ki, Sparkhawk, büyük beyaz bir kayanın üzerinde bacaklarını kavuşturarak oturmuş kavalını çalan Flüt’ü fark ederek Faran’ı sertçe dizginledi. “Sen nasıl —” diye başladı, sonra vazgeçti. “Sephrenia,” diye bağırdı, ama beyaz cüppeli kadın çoktan atından inmişti. O acayip Styric dialektiyle nazikçe konuşarak çocuğa yaklaştı.

Flüt, kavalını indirip Sparkhawk’a cin gibi dişlerini göstererek minik bir sırıtışla baktı. Sephrenia gülümseyip çocuğu kucağına aldı.

“Önümüze nasıl geçti?” diye sordu Kalten, yüzünde afallamış bir ifade vardı.

“Kim bilir?” dedi Sparkhawk. “İyisi mi onu geri götüreyim.”

“Hayır, Sparkhawk,” dedi sertçe Sephrenia. “Bizimle beraber gelmek istiyor.”

“Bu çok kötü,” dedi Sparkhawk. “Ufak bir kızı savaşa götürecek değilim.”

“Kendini onunla ilgilenmek zorunda hissetme, Sparkhawk. Ben ilgilenirim.” Kucağına yerleşen çocuğa gülümsedi. “Sanki benim çocuğummuş gibi ilgileneceğim.” Yanağını Flüt’ün dağınık siyah saçlaına dayadı. “Bir şekilde zaten öyle.”

Sparkhawk uğraşmaktan vazgeçti. “Nasıl istersen öyle olsun,” dedi. Tam Faran’ı döndürüyordu ki, ani bir üşümeyle beraber amansız bir nefret duygusu hissetti. “Sephrenia!” dedi sertçe.

“Ben de hissettim!” diye bağırırken Sephrenia küçük kızı iyice kendine çekti. “Çocuğu hedef aldı!”

Flüt bir an çırpındı ve şaşkınlıkla bakan Sephrenia onu yere indirdiKüçük kızın yüzü asılmıştı, nefret ya da korkudan çok can sıkıntısıyla bakıyordu. Kavalını dudaklarına yerleştirdi ve çalmaya başladı. Bu seferki melodi daha öncekiler gibi yumuşak bir hava değildi-Daha katı ve özellikle meşumdu.

Sonra biraz uzaktan acı ve şaşkınlık dolu ani bir feryat duydular. Feryat, bu sesi çıkaran her kim ya da her ne ise hayal bile edilemeyecek bir hızda kaçıyormuş gibi hızla uzaklaşmaya başladı.

“O neydi?” diye haykırdı Kalten.

“Dost olmayan bir ruh,” diye sakince cevapladı Sephrenia.

“Onu kaçırtan ne?”

“Çocuğun şarkısı. Kendini korumayı öğreniyormuş gibi gözüküyor.”

“Burada neler olduğunu anlıyor musun?” diye Sparkhawk’a sordu Kalten.

“Senden fazla değil. Haydi yola koyulalım. Önümüzde at sürmemiz gereken birkaç gün daha var.”

KRAL DREGOS’un amcası Kont Radun’un kalesi yüksek, kayalık bir burnun tepesine kondurulmuştu. Güney krallığmdaki birçok kale gibi sağlam duvarlarla çevriliydi. Öğleden sonra açan havayla birlikte güneş parlarken Sparkhawk, Kalten ve eğerinin önünde hâlâ Flüt’ü taşıyan Sephrenia sarı otlarla kaplı geniş bir çayırdan geçip kaleye yaklaşıyorlardı.

Sorgusuz sualsiz içeri kabul edildiler. Avluda kontla karşılaştılar. Kont güçlü omuzlu, saçlarında beyazlar dolu kapı gibi bir adamdı. Kenarları siyah süslü, iyice kolalanmış beyaz yakası olan, koyu yeşil bir yelek giymişti. Bu asırlar önce Elenia’da modası geçmiş bir tarzdı. Kendilerini tanıttıktan sonra, “evim Kilise Şövalyeleri’ni ağırlamaktan şeref duyar,” diye resmi bir biçimde belirtti.

Sparkhawk Faran’m üstünden yere atladı. “Misafirperverliğiniz çok ünlü, Lordum,” dedi, “ama size sadece ziyaret için gelmedik. Konuşabileceğimiz özel bir yer var mı? Sizinle konuşmamız gereken acil bir konu var.”

“Tabii ki,” diye cevapladı kont. “Eğer hepiniz benimle gelebilecek kadar iyi durumdaysanız.” Kalenin geniş kapıları ve mum ışığıyla aydınlatılan koridorlarından aceleyle onu takip ettiler. “Çalışma odam,” dedi alçakgönüllülükle. “Kitap kolleksiyonumdan oldukça gurur duyarım. Nerdeyse iki düzine.”

“Korkunç,” diye mırıldandı Sephrenia.

“Belki bazılarını okumak istersiniz, madam?”

“Leydi okuyamaz,” dedi Sparkhawk. “O gizleri bilen bir Styrictir. Okumanın bir şekilde yeteneklerini engelleyeceğini hissediyor.”

“Bir cadı mı?” diyen kont, küçük kadına bakıyordu. “Gerçekten mi?”

“Biz başka sözcükler kullanmayı tercih ederiz, Lordum,” diye kibarca cevapladı Sephrenia.

“Lütfen, oturun,” diyen kont, sağlam parmaklıklı pencereden giren kış güneşinin ürpertici bir parçasında duran geniş masayı işaret etti. “Acil konunun ne olduğunu duymak için sabırsızlanıyorum.”

Sparkhawk miğferini ve zırhlı eldivenlerini çıkarıp masanın üzerine koydu. “Cimmura piskoposu Annias ismi sizin için bir şey ifade ediyor mu, Lordum?”

Kontun yüzü sertleşti. “Onu duydum,” dedi kısaca.

“O zaman ününü de biliyorsunuz?”

“Biliyorum.”

“İyi. Sör Kalten ve ben tesadüfen piskoposun kurduğu bir komployu ortaya çıkardık. Çok şükür ki, bu olaydan haberdar olduğumuzu bilmiyor. Kilise Şövalyeleri’ni rahatça içeri kabul etmek çok bilinen bir alışkanlığınız mıdır?”

“Şüphesiz. Kiliseye saygı, şövalyelerine hayranlık duyarım.”

“Birkaç gün içinde - en fazla bir hafta - siyah zırhlar içinde kal-balık bir grup adam Pandion Şövalyeleri’nin standart giysileriyle kapınıza gelecek. Kesinlikle içeri sokmamanızı tavsiye ederim.”

“Ama -“

Sparkhawk bir elini kaldırdı. “Onlar Pandion olmayacaklar, Lordum. Onlar, Martel isimli bir döneğin kumandasındaki paralı askerler. Eğer içeri bırakırsanız duvarlarınız içindeki herkesi, bu zalimliği etrafa yayacak bir ya da iki din adamı hariç öldürecekler.”

“Canavarca!” diyen kontun nefesi kesildi. “Piskopos Annias’ın benden bu kadar nefret etmesinin nedeni ne olabilir ki?”

“Bu komplo size yönelik değil, Kont Radun,” dedi Kalten. “Sizin katliniz Pandion Şövalyeleri’ni kötülemek için yapılacak. AnaS/ Kilise

Hiyerarşisi’nin bu olayla çileden çıkıp birliği dağıtacağını umuyor.”

“Hemen Larium’a haber vermem lazım,” diye ayaklandı Kont. “Yeğenim birkaç gün içinde bir orduyla burada olabilir.”

“Buna gerek olmayacak, Lordum,” dedi Sparkhawk. “Kalenin hemen kuzeyindeki ormanda gizlenen beş yüzü de tamamen zırhlı pandion’um var - hepsi gerçek Pandion. Eğer izin verirseniz yüz tanesini kalenizin içine getirip savunmanızı kuvvetlendireceğim, paralı askerler geldiğinde, içeri sokmamak için bir bahane bulun.”

“Bu tuhaf gözükmez mi?” diye sordu Radun. “Benim misfir-perverliğim - özellikle de Kilise Şövalyeleri için - iyi bilinir.”

“Açılır kapanır köprü,” dedi Kalten.

“Anlamadım?”

“Köprünüzü çalıştıran bocurgatın çalışmadığını ve adamlarınızın onarmakta olduğunu, sabırlı olmalarını söyleyin.”

“Yalan söyleyemem,” dedi sertçe kont.

“O da tamam, Lordum,” dedi Kalten. “Ben sizin için bocugatı kırarım, böylece yalan söylememiş olursunuz.”

Kont bir an bakakaldı, sonra kahkahalarla gülmeye başladı.

“Paralı askerler kalenin dışında olacaklar,” diye devam etti Sparkhawk,” ve duvarlarınız onlara hareket etmeleri için çok az yer bırakacak. İşte o anda biz saldıracağız.”

Kalten bütün dişlerini göstererek sırıttı. “Onları duvarlarınızın önünde ufalamaya başlamamız, peynir rendelemek gibi olacak.”

“Bu arada üzerlerine mazgallardan ilginç şeyler düşürebilirim,” diye ekledi kont, o da sırıtıyordu. “Oklar, büyük kayalar, yanan zift - bu tip şeyler.”

“Sizinle çok iyi anlaşacağız, Lordum,” dedi Kalten.

“Şüphesiz bu leydi ve küçük kız için burada güvenlikte kalacakları yerler ayarlayacağım,” dedi kont.

“Hayır, Lordum,” diye karşı çıktı Sephrenia. “Ben Sör Sparkhawk ve Sör Kalten’e gizlenme yerimizde eşlik edeceğim. Sparkhawk’m bahsettiği Martel eski bir Pandion’dur ve dürüst bir insana yasak olacak gizler konusunda derin araştırmalar yapmıştır. Ona karşı koymak gerekebilir, bu konuda çok iyi hazırlandım.”

“Ama çocuk gerçekten -“

“Çocuğunda benimle kalması gerekiyor,” dedi sertçe Sephrenia. O sıra da merakla bir kitabı açmakta olan Flüt’e baktı. “Hayır!” dedi, sesi istediğinden çok daha sert çıkmıştı. Ayağa kalkıp kitabı küçük kızdan uzaklaştırdı.

Flüt içini çekti ve Sephrenia Sparkhawk’m anlamadığı o dilde bir şeyler söyledi.

MARTEL’in paralı askerlerinin ne zaman geleceği bilinmediğinden Pandionlar o akşam ateş yakmadılar. Ertesi sabah soğuk ve berrak bir gökyüzüyle battaniyesini üzerinden atan Sparkhawk, ıslak soğukluğunu kendi vücuduyla ısıtmak için en azından bir saat gerektiğini bildiğinden, zırhına biraz tiksinerek baktı. Şimdilik bununla karşılaşmaya hazır olmadığına karar verdi, böylece kılıcını beline taktı ve kaim cübbesini omuzuna aldı. Uyuyan kampın içinden geçip, o. ve şövalyelerinin saklandığı ağaçların arasından akan küçük dereye doğru yürüdü.

Derenin yanında eğildi, avuçlarıyla su içti, buz gibi suyu yüzüne çarptı. Sonra doğruldu, yüzünü cüppesinin kenarıyla kurulayıp dereden uzaklaştı. Yeni yükselen güneş yapraksız ağaçların içinden, koyu dalların arasından altın gibi akıyor, ayaklarının dibindeki otlarda ipe dizilmiş boncuklar gibi toplanmış çiğ damlalarım yakıyordu. Sparkhawk ağaçların arasında yürümeye devam etti.

Yaklaşık bir mil kadar yürümüştü ki ağaçların arasından bir çayır gördü. Çayıra yaklaştığında toynakların çıkardığı tok sesleri duydu. İlerde bir yerde, tek bir at çimenlerin üzerinde hoplayarak eşkin koşuyordu. Ve sonra sabah sessizliğinde yükselen Flüt'ün kavalının sesini duydu.

Sparkhawk çalıları yara yara kendine yol, açtı, dikkatle çayıra gözden geçirdi.

Faran üzerinde sabah güneşiyle ışıldayan kırçıllı paltosuyla çayırda büyük daireler çizerek eşkin koşuyordu. Ne eğeri ne koşumları takılıydı; adımlarında belirgin bir neşe vardı. Flüt atın üstünde sırt üstü yatmıştı, kavalı dudaklarmdaydı. Kafası atın inip kalkan omuzları arasında rahatça yerleşmişti, dizleri birbirine değiyordu ve küçük ayaklarının biriyle Faran'ın sağrısına ara sıra vuruyordu-Sparkhawk şaşkın şaşkın onlara bakakaldı sonra iri kırçılın yolunun üzerinde dikilmek için çayıra çıktı. Kollarını açtı, Faran yavaşladı ve sahibinin önünde durdu.

“Sen ne yaptığını zannediyorsun?” diye bağırdı Sparkhawk.

Faran'ın ifadesi mağrurlaştı, kafasını çevirip başka yöne baktı.

“Akimi tamamen kayıp mı ettin?”

Faran kişnedi ve Flüt şarkısına devam ederken sağa sola vurmayı sürdürdü. Sonra küçük kız çimen lekeli ayağını sanki emir veriyormuş gibi atın sağrısına birkaç kez vurdu, Faran öfkeli Sparkhawk'ın yanından geçti ve üzerinde şarkı çalan Flüt'le eşkin koşmasına devam etti.

Sparkhawk küfür edip arkasından koştu. Bir müddet sonra bunun ümitsiz bir çaba olduğunu anlayıp durdu, nefes nefeseydi.

“İlginç değil mi, ne dersin?” dedi Sephrenia. Ağaçların arasından çıkmıştı, beyaz giysisi sabah güneşiyle parıldayarak çayırın kenarında ayakta duruyordu.

“Onları durdurabilir misin?” diye sordu Sparkhawk. “Flüt düşüp bir yerini indirecek.”

“Hayır, Sparkhawk,” diye aynı fikirde olmadığını belirtti Sephrenia, “düşmeyecek.” Bunu sanki arada sırada düşermiş gibi tuhaf bir tavırla söyledi. Sephrenia, Elene toplumunda yıllarca yaşamasına rağmen hâlâ tepeden tırnağa bir Styric olarak kalmıştı ve Styricler Eleneler için her zaman bir muamma olmuşlardı. Buna rağmen Elene Kilisesi’nin askeri birlikleri ve onların Styric öğretmenleri arasında asırlardır süren yakın beraberlik Kilise Şövalyeleri’ne eğitmenlerinin söylediklerini soru sormadan kabul etmeyi öğretmişti.

“Eğer eminsen,” dedi Sparkhawk, otlaktaki her zamanki zalim tavrını kaybetmiş gözüken Faran’a biraz şüpheyle baktı.

“Evet, bir tanem,” diyen Sephrenia, onu rahatlatmak için bir elini Sparkhawk’ın omuzuna koydu. “Kesinlikle eminim.” Sabahın altın renkli ışıklarında çiğle ıslanmış çayırda minik yolcusuyla dönen iri ata baktı.

“Bırak biraz daha oynasınlar.”

DAHA öğlene epey vardı ki, Kalten kalenin güneyinde, Sarrinium’dan gelen yolun üzerinde, Kurik ile beraber nöbet bekledikleri etrafa hakim bir noktadan “geri geldi. “Şimdilik bir şey yok,” diye rapor ederken, zırhı şıkırdayarak atından indi. “Ne dersin, Martel yol yerine kırdan gelmeyi deneyebilir mi?”

“Pek olası değil,” diye cevapladı Sparkhawk. “Gözükmek istiyor? Bir yığın şahide ihtiyacı var.”

“Sanırım haklısın,” diye kabul etti Kalten. “Darra’dan gelen yolu gözetletiyor musun?”

Sparkhawk başını sallayarak onayladı. “Lakus ve Berit orayı gözlüyorlar.”

“Berit mi?” Kalten şaşırmış gözüktü. “Şu çırak mı? Biraz ufak değil mi?”

“Bu işin üstesinden gelecek. Sağlam ve akıllı. Lakus onun başını beladan uzak tutar.”

“Haklısın. Kontun bize yolladığı kızarmış öküzden artan bir şey var mı?”

“Kendin al. Ama artık sıcak değil.”

Kalten omuz silkti. “Soğuk et hiç et olmamasından iyidir.”

Gün ilerlerdi, sadece beklemeyle geçen günler gibi o akşam da Sparkhawk içi içini yiyerek kampı adımlıyordu. Sonunda Sephrenia Flüt’le paylaştığı konforsuz çadırdan çıktı. Elleri kalçalarında siyah zırhlı şövalyenin önüne dikildi. “Şundan vazgeçer misin?” dedi kızgınca.

“Neden vazgeçeyim?”

“Adımlamaktan. Her adımda şmgırdıyorsun ve gürültü bütün dikkatimi dağıtıyor.”

“Özür dilerim. Gidip kampın öbür tarafında şmgırdayacağım.”

“Niye bir yerde oturmuyorsun?”

“Sanırım, aşırı sinirliyim.”

“Sinirli mi? Sen mi?”

“Bazen sancılanırım.”

“İyi, o zaman git başka bir yerde sancılan.”

“Peki, küçük ana,” diye itaat edercesine cevapladı.

Ertesi sabah gene soğuktu. Dağa güneş yükselmeden Kurik sessizce kampa girdi. Siyah cüppelerine sarılmış uyuyan şövalyelerin arasından dikkatlice geçerek Sparkhawk’ın battaniyesini yaydığı yere geldi. “Kalksan iyi olur,” derken hafifçe Sparkhawk’ın omuza dokundu. “Geliyorlar.”

Sparkhawk çabucak doğruldu. “Kaç kişiler?” diye sorarken battaniyesini üzerinden attı.

“Yaklaşık iki yüz elli saydım.”

Sparkhawk ayağa kalktı. “Kalten nerde?” diye sorarken Kurik lordunun kalın korumalı tuniğinin üstüne siyah zırhı tokalamaya

başladı.

“Herhangi bir sürpriz olmayacağından emin olmak istediğinden konvoyun arkasına takıldı.”

“Ne, ne yaptı?”

“Merak etme Sparkhawk. Hepsi siyah zırhlar giyiyorlar, bu yüzden rahatlıkla aralarına karışır.”

“Şunu bağlayacak mısm?” Sparkhawk silahtarına savaş sırasında her iki tarafta siyah zırhlar giydiğinden her şövalyenin kimlik olarak takması gereken uzun parlak kurdelayı uzattı.

Kurik kırmızı kurdelayı aldı. “Kalten mavi takıyor,” diye belirtti. “Gözlerine uyuyormuş.” Kurdelayı Sparkhawk’ın pazısının üzerine bağladı, sonra geriye çekildi ve lorduna şöyle baştan aşağı bir baktı. “Büyüleyici,” derken gözlerini kaçırdı.

Sparkhawk güldü ve dostunun omuzuna vurdu. Genelde genç şövalyelerden oluşan kampa bakarak, “Haydi gidip çocukları uyandıralım,” dedi.

Kurik, ikisi kampta dolaşıp uyuyan Pandionları kaldırırken, “Sana bazı kötü haberlerim var, Sparkhawk,” dedi.

“Söyle bakalım neymiş?”

“Konvoya liderlik eden adam Martel değil.”

Sparkhawk içinin sıcak bir hayal kırıklığı dalgasıyla kaplandığını hissetti. “Kim?” diye sordu.

“Adus. Çenesinde kan vardı. Gene çiğ et yiyor sanırım.”

Sparkhawk küfretti.

“Bir de şu açıdan bak. En azından dünya Adus’suz daha temiz bir yer olacak. Tanrı’nın onunla yapacağı uzun konuşmayı gözümde canlandırıyorum.”

“Bunu sağlamak için neler yapabileceğimize bir göz atalım.”

Sparkhawk’m şövalyeleri birbirlerinin zırhlarına yardımcı olurlarken Kalten atıyla kampa girdi. Atından inmeye bile tenezzül etmeden, “Kalenin güneyindeki tepenin hemen yanında durdular,” diye rapor verdi.

“Martel’in aralarında bir yerde gizlenme olasılığı var mı?” diye ümitle sordu Sparkhawk.

Kalten başını salladı. “Korkarım yok.” Üzengilerinin üzerinde ayağa kalkarak kılıcını çekti. “Niye hemen gidip onlara saldırmıyoruz?” diye fikrini söyledi. “Üşüyorum.”

“Eğer çarpışmadaki yerini almasına izin vermezsek, Kont Ra-dun hayal kırıklığına uğrayacaktır.”

“Bu doğru.”

“Kiralık askerlerde tuhaf olan bir şey var mı?”

“Yarısının Rendorlu olduğunu saymazsak, sıradanlar.”

“Rendorlular mı?”

“İyi kokmazlar, değil mi?”

Sephrenia yanında Flüt ve Parasim’le gelip onlara katıldı.

“Günaydın, Sephrenia,” diye selamladı Sparkhawk.

“Bu kargaşa niye?” diye sordu.

“Misafirimiz var. Onları karşılamamız gerektiğini düşündük.”

“Martel mi?”

“Hayır. Ne yazık ki Adus ve birkaç arkadaşı.” Sol kolunun altında tuttuğu miğferin yerini değiştirdi. “Onların başındaki Martel olmadığından ve Adus’da çok az Elenic daha da az Styric konuşabildiğinden, aralarında duvardaki sineği yok edecek büyüyü yapacak kimse yok. Bu da, korkanmki bu yolculuğu boşuna yapmış olduğun anlamına geliyor. Senden burada ormanda, tehlikeden uzakta saklanmanı istiyorum. Sör Parasim senle kalacak.”

Genç şövalyenin yüzünden hayal kırıklığı okunuyordu.

“Hayır, Sparkhawk,” diye cevapladı Sephrenia. “Muhafız gerekmez, bu Parasim’in ilk savaşı. Onu bundan yoksun etmeyeceğiz.”

Parasim’in yüzü minnettarlıkla parladı.

Kurik ağaçların arasında gözcülük yaptığı yerden geldi. “Güneş yükseliyor,” diye bildirdi, “ve Adus adamlarının önünde tepenin üzerine çıkıyor.”

“O zaman, iyisi mi atlarımıza binelim,” dedi Sparkhawk.

Pandionlar eyerlerine atladılar ve ormanda dikkatlice, kontun kalesini çevreleyen geniş çayıra gelene kadar ilerlediler. Sonra orada bekleyip, siyah zırhlı paralı askerlerin güneşin ilk altın rengi ışıklarında tepeden aşağı inmelerini izlediler.

Normalde homurtular ve geğirtilerle konuşan Adus atını Kont Radun’un kalesinin kapısına sürdü; önünde bir kol uzunluğunda tuttuğu bir kağıt parçasını duraksaya duraksaya okudu.

“Ezbere söyleyemez mi?” diye yavaşça sordu Kalten. “Sadece kaleye girmek için izin istiyor.”

“Martel işi şansa bırakmaz,” diye cevapladı Sparkhawk, “ve Adus ismini bile hatırlamakta zorlanır.”

Adus talebini okumaya devam etti. Giriş kelimesinde birden fazla hece olduğu için zorlandı.

Sonra Kont Radun, köprüyü indirip kaldıran bocurgatın bozulduğunu üzüntüyle bildirmek ve tamir edilene kadar sabırlı olmaların1 rica etmek için surlar üzerinde belirdi.

Adus iyice düşünüp taşındı. Bu epey vaktini aldı. Paralı askerler atlarından indiler ve kalenin önündeki çimenlerin ü2erinde*ay-lak aylak oturdular.

“Çok kolay olacak,” diye mırıldandı Kalten.

“Hiç birinin kaçmadığından emin olmamız lazım,” dedi Sparkhawk. “Birinin gidip Annias’a bugün gerçekten neler olduğunu anlatmasını istemem.”

“Bu konuda Vanion’un akıllıca davrandığını düşünüyorum.”

“Biz sadece şövalye iken onun eğitmen olmasının nedeni bu.”

Kırmızı bir flama kontun kalesinin duvarları üzerinde belirdi.

“İşte işaret,” dedi Sparkhawk. *‘Radun’un güçleri hazır.” Miğferini taktı, dizginleri kavradı, Faran’ı sıkıca tutup üzengilerinin üstünde doğruldu. Sonra sesini yükseltti. “Hücum!” diye kükredi.p>*

Dokuzuncu Bölüm

JÂL,

“HİÇ ŞANSI yok mu?” diye sordu Kalten.

“Hayır,” diye büyük bir pişmanlıkla cevaplayan Sparkhawk, Sör Parasim’i yere yatınyordu. “Öldü.” Genç şövalyenin saçlarını eliyle düzeltti. Sonra nazikçe açık gözlerini kapattı.

“Adus’la karşılaşmaya hazır değildi,” dedi Kalten.

“O hayvan kaçtı mı?”

“Korkarım ki öyle. Parasim’i yere serdikten sonra hayatta kalan yarım düzine adamla beraber güneye doğru gittiler.”

Sparkhawk şehit Sör Parasim’in kol ve bacaklarını düzeltirken, “Arkasından birilerini yolla,” dedi soğukça. “Onlara söyle eğer gerekirse denize kadar kovalasınlar.”

“Bunu benim yapmamı ister misin?”

“Hayır. Senin benimle beraber Chyrellos’a gitmen gerekiyor.” Sesini tekrar yükseltti. “Berit,” diye bağırdı.

Çömez hafifçe koşarak yaklaştı. Kanla kaplı eski çelik bir gömlek ve göçmüş, siperliksiz, bir piyade miğferi giyiyordu. Elinde uzun saplı korkutucu bir savaş baltası taşıyordu.

Sparkhawk uzun boylu gencin çelik gömleğinin üzerindeki kanlara yakından baktı. “Bunların içinde sana ait olan var mı?”

“Hayır, Lordum,” diye cevap verdi Berit. “Hepsi onların.” Çayırda yayılmış ölü paralı askerlere işaret edercesine baktı.

“İyi. Atla uzun bir yolculuğa ne dersin?”

“Lordum nasıl emrederse.”

“En azından konuşmasını biliyor,” diye gözlemledi Kalten. “Berit,” dedi sonra,” bu kadar çabuk kabul etmeden önce Nereye? diye sor.”

“Bunu hatırlayacağım, Sör Kalten.”

“Benimle gelmeni istiyorum,” dedi çömeze Sparkhawk. “Sen gitmeden önce Kont Radun’la konuşmamız lazım.” Kalten’e döndü. ” Adus’u kovalamak için bir grup adam topla,” dedi. “Onu îyice sıkıştırsınlar. Adamlarından birini Cimmura’ya yollayıp bütün bunları Annias’a bildirmesini istemiyorum. Geri kalan adamlarımıza söyle ölülerimizi gömsünler ve yaralılarla ilgilensinler.”

“Ya bunlar?” Kalten kale duvarlarının önünde üst üste yığılmış paralı askerlerin ölülerini gösterdi.” .

“Onları yakın.”

Kont Radun, Sparkhawk ve Berit’i kalesinin avlusunda karşıladı. Baştan aşağı zırhlıydı, elinde kılıcını tutuyordu. “Pandionların ünlerini tamamiyle hak ettiklerini gördüm,” dedi.

“Teşekkür ederim, Lordum,” diye cevapladı Sparkhawk. “Sizden bir - hayır iki - ricam olacak.”

“Her ne isterseniz, Sör Sparkhawk.”

“Chyrellos’daki Hiyerarşi üyelerinden tanıdığınız biri var mı?”

“Birçoğu, hatta Larium başpiskoposu uzaktan kuzenim olur.”

“Çok iyi. Seyahat etmek için iyi bir mevsim olmadığını biliyorum ama küçük bir gezi için bize katılmanızı istiyorum.”

“Tabii. Nereye gidiyoruz?”

“Chyrellos’a. İkinci ricam biraz daha kişisel. Mühür yüzüğünüze ihtiyacım var.”

“Yüzüğüme mi?” Kont elini kaldırıp aile armasını taşıyan iri altın yüzüğe baktı.

Sparkhawk başıyla onayladı. “Ve işin kötüsü, onu geri vereceğimi garanti edemem.”

“Anladığımı sanmıyorum.”

“Berit bu yüzüğü Cimmura’ya götürecek ve oradaki katedralde yapılan ayin sırasında bağış tepsisine bırakacak. Piskopos Annias bundan kumpasının başarılı olduğu, sizin ve ailenizin tamamen öldürüldüğünü çıkaracak. Sonra koşa koşa Hiyerarşi önünde Pândionlan suçlamak için Chyrellos’a gidecek.”

Kont bütün dişlerini göstererek sırıttı. “Ama sonra siz ve ben ortaya çıkıp bütün bu suçlamaları çürüteceğiz, doğru değil mi?”

Sparkhawk’da sırıtarak karşılık verdi. “Tamamiyle.”

“Bu piskoposun utanmasına neden olabilir,” diyen kont, bir taraftan da parmağmdaki yüzüğü çıkardı.

“Bizim kafamızdaki de böyle bir şey, Lordum.”

“O zaman yüzüğün kaybolmasına değer,” diyen Radun, mührünü Berit’e verdi.

“Tamam,” dedi genç çömeze Sparkhawk. “Cimmura’ya giderken yolda at öldürme. Bize Annias’tan önce Chyrellos’a ulaşmamız için zaman ver.” Düşünceli düşünceli gözlerini kıstı. “Sanırım, sabah ayini.”

“Lordum?”

“Kontun yüzüğünü bağış tepsisine sabah ayininde bırak. Anni-as’a Chyrellos’a yola çıkmadan zevkle geçirmesi için bir bütün gün verelim.

Katedrale giderken sıradan giysiler giy ve biraz dua et - sadece inandırıcı gözükmek için. Genel toplantı binasının ya da Rose sokağındaki hanın yakınlarına uğrama.” Sör Parasim’in kaybının acısını yeniden hissederek genç çömeze baktı. “Hayatın tehlikede olmayacağı konusunda sana söz veremem, Berit,” dedi, “bu yüzden sana bunu yapmanı emredemem.”

“Yapmam için emretmenize gerek yok, Lordum,” diye cevapladı Berit.

“Aferin,” dedi Sparkhawk. “Git ve atını al. Önünde uzun bir yol var.”

Sparkhawk ve Kont Radun kaleden çıkarlarken neredeyse öğlen olmuştu. “Piskopos Annias’ın Chyrellos’a ulaşması ne kadar sürer dersin?” diye sordu kont.

“En az iki hafta. Annias Chyrellos’a hareket etmeden önce Be-rit’in Cimmura’ya ulaşması gerekiyor.”

Kurik atının üzerinde onlara doğru geldi. “Her şey hazır,” dedi.

Sparkhawk başıyla onayladı. “Git Sephrenia’yı getir,” dedi.

“Bu gerçekten iyi bir fikir mi, Sparkhawk? Chyrellos’a gittiğimizde işler biraz riskli olabilir.”

“Arkada kalması gerektiğini ona söyleyecek olan sen olmak ister misin?”

Kurik ürküp çekildi. “Ne demek istediğini anlıyorum,” dedi.

“Kalten nerede?”

“Orada, ormanın kenarında. Nedense bir kamp ateşi yakıyor.”

“Belki üşüyordun”

Kış güneşi soğuk mavi gökyüzünde pırıl pırıl parlarken Sparkhawk ve grubu yola koyuldu. “Kesinlikle, madam,” diye Kont Radun Sephrenia’ya itiraz etti, “çocuk kalemin duvarları içinde çok daha güvende olacaktı.”

“Orada kalamazdı, Lordum,” diye zayıf bir sesle cevapladı Sephrenia. Çenesini Flüt’ün saçlarına dayadı. “Hem de,” diye ekledi, “yanımda olması beni çok rahatlatıyor.” Sesi zayıftı, solgun ve yorgun gözüküyordu. Elinde Sör Parasim’in kılıcını taşıyordu.

Sparkhawk, Faran’ı onun beyaz atının yanına sürdü. “İyi misin?” diye-yavaşça sordu.

“Pek değil,” diye cevapladı Sephrenia.

“Sorun ne?” Aniden bir uyarı hissetti.

“Parasim, Cimmura’daki taht odasındaki on iki şövalyeden biriydi.” İçini çekti. “Artık benimkiyle beraber onun yükünü de taşımak zorundayım.” Hafifçe kılıcı işaret etti.

“Hasta değilsin, değil mi?”

“Hayır, söylediğin manada değil. Sadece bu fazla yüke alışmak biraz zaman alacak.”

“Senin için taşımamın bir yolu var mı?”

“Hayır, bir tanem.”

Sparkhawk derin nefes aldı. “Sephrenia,” dedi, “Parasim’e bugün olanlar bana anlattığın on iki şövalyeye olacakların parçası mı?”

“Bunu bilmenin hiç bir yolu yok, Sparkhawk. Genç Tanrılarla yaptığımız anlaşma çok belirgin değildi.” Bitkin gülümsedi. “Eğer bu ay başka bir şövalye ölürse onun sadece bir kaza olduğunu ve anlaşmayla hiçbir ilgisi olmadığını bileceğiz.”

“Her ay birini mi kaybedeceğiz?”

“Ay ama gökdeki,” dedi Sephrenia, “yirmi sekiz gün. Genç Tanrılar bu tip şeylerde metodik olmaya eğilimlidirler. Beni düşünme Sparkhawk. Bir süre sonra iyileşeceğim.”

Kontun kalesiyle Darra şehri arası yaklaşık altmış fersahtı. Yolculuklarının dördüncü günü bir tepenin üstüne çıktılar, aşağıdaki kırmızı kiremit çatılarla onların üstündeki yüzlerce bacadan rüzgarsız havaya doğru dimdik yükselen gri dumanlara baktılar. Siyah zırhlı bir Pandion Şövalyesi onları tepenin üstünde bekliyordu. “Sor Sparkhawk,” dedi miğferinin siperliğini kaldıran şövalye.

Sparkhawk yaralı yüzünden şövalyeyi tanıyarak, “Sör Olven,” diye cevapladı.

“Size Eğitmen Vanion’dan bir mesajım var. Bütün hızınızla Cimmura’ya gitmenizi emretti.”

“Cimmura mı? Planlarda niçin değişiklik yapıldı?”

“Kral Dregos Thalesialı VVargun ile Deirah Obler’i kendisine katılması için davet etti. Kraliçe Ehlana’nm hastalığını - ve piç Lycheas’m naip prens atanmasının nedenlerini - araştırmak istiyor. Vanion, Annias’ın mecliste bizim birliğe karşı yapacağı suçlamalarını rahatsızlık verebilecek bir soruşturmayı saptırma amacıyla kullanacağına inanıyor.”

Sparkhawk küfretti. “Berit oldukça önümüzde,” dedi. “Bütün krallar şimdiden Cimmura’da toplandılar mı?”

Olven olumsuz anlamda başını salladı. “Kral Obler hızlı yolculuk etmek için çok yaşlı, Kral VVargun’u ise Emsat’tan yola çıkarmak için ayıltmak gerekir, bu en az bir haftalarını alır.”

“Kumar oynamayalım,” dedi Sparkhawk. “Kestirmeden Demos’a gideceğiz ve sonra doğru Cimmura’ya. Vanion hâlâ Chyrellos’da mı?”

“Hayır. Cimmura’ya giderken Demos’dan geçti. Başpiskopos Dolmant onunla beraberdi.”

“Dolmant mı? Dedi Kalten. “Bu bir sürpriz. Peki Kiliseyi kim yönetiyor?”

“Sor Kalten,” dedi Kont Radun sertçe. “Kilise’nin yönlendirilmesi patriğin ellerinde.”

“Özür dilerim Lordum,” dedi Kalten. “Arcianların Kilise’ye ne kadar saygı duyduklarını biliyorum, ama dürüst olalım. Partik Cluvonus seksen beş yaşında ve çoğunlukla uyuyor. Dolmant bunu mesele yapmıyor ama Chyrellos’dan çıkan kararların çoğu onun.”

“Haydi gidelim,” dedi Sparkhawk.

Sör Olven’in Pandion ana karargahına gitmek için onlardan ayrıldığı Demos’a ulaşmaları dört günlük zor bir yolculuktan sonra oldu. Cimmura’daki genel toplantı binasının kapısına ulaşmaları üç gün daha aldı.

Sparkhawk avluda atları almak için gelen çömeze, “Lord Vani-on’u nerede bulacağımı biliyor musun?” diye sordu.

“Güney kulesindeki çalışma odasında, başpiskopos Dolmant’la beraber.”

Sparkhawk başıyla onayladı ve içeri girip dar merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı.

“Tanrıya şükür ki zamanında geldiniz,” diye karşıladı Vanion.

“Berit kontun yüzüğünü getirdi mi?” diye sordu Sparkhawk.

Vanion başıyla onayladı. “İki gün önce. Katedralin içinde gözcülük yapan adamlarım vardı.” Hafifçe kaşlarını çattı. “Yine de bir çömeze böyle bir görevi vermek akıllıca bir hareket mi?”

“Berit sağlam bir genç/’ diye açıkladı Sparkhawk, “ve Cimmura’da pek tanınmıyor. Eğitilmiş şövalyelerin çoğu ise tanınıyor.”

“Anladım. Komuta sendeydi. Karar da senin. Arcium’da işler nasıldı?”

“Adus paralı askerlerin başındaydı,” diye cevapladı Sparkhawk. “Martel’in izini bile görmedik. Diğer taraftan işler aşağı yukarı planladığımız gibi gitti.

Yine de Adus kaçtı.”

Sparkhawk derin bir nefes aldı. “Parasim’i kaybettik,” dedi. “Özür dilerim Vanion. Onu savaşın dışında tutmaya çalıştım.”

Vanion’un gözleri ani bir üzüntüyle doldu.

“Biliyorum,” diyen Sparkhawk, yaşlı adamın omuzuna dokundu. “Ben de onu sevmiştim.” Vanion ve Sephrenia arasındaki kısa bakışmayı gördü. Sephrenia, sanki eğitmene Sparkhawk’m Parasim’in on ikinin biri olduğunu bildiğini belirtir gibi hafifçe başını salladı. Sonra Sparkhawk toparlanarak Kont Radun ve Vanion’u birbiriyle tanıştırdı.

“Size hayatımı borçluyum, Lord Vanion,” dedi el sıkışırlarken Radun. “Lütfen söyleyin bunun karşılığını nasıl ödeyebilirim?”

“Burada, Cimmura’da bulunmanız yeterli, Lordum.”

“Diğer krallar yeğenime katıldılar mı?” diye sordu kont.

“Obler katılmış,” dedi Vanion. “Wargun hâlâ denizde.”

Aşırı ciddi, siyah bir papaz cübbesi giymiş zayıf bir adam pencerenin yanında oturuyordu. Ellilerinin sonlarında gözüküyordu, kır saçlıydı. Sade bir yüzü ve çok keskin gözleri vardı. Sparkhawk odayı geçip önünde saygıyla diz çöktü. “Ekselansları,” diye Demos başpiskoposunu selamladı.

“İyi gözüküyorsunuz, Sör Sparkhawk,” dedi din adamı. “Seni tekrar görmek güzel.” Sonra Sparkhawk’m omuzunun üzerinden baktı. “Kiliseye gidiyor musun, Kurik?” diye silahtara sordu.

“Fırsat bulur bulmaz, Ekselansları,” diyen Kurik biraz kızardı.

“Çok iyi, oğlum,” dedi Dolmant. “Tanrı seni görmekten hep mutlu olacaktır, buna eminim. Aslade ve oğlanlar nasıl?”

“iyi Ekselansları. Hatırladığınız için teşekkürler.”

Sephrenia başpiskoposa eleştirircesine bakıyordu. “Doğru dürüst yemek yemiyorsun, Dolmanı,” dedi.

“Bazen unutuyorum,” dedi Dolmant. Sonra muzipçe Sephrenia’ya gülümsedi. “Kafirlerin döndürülmesi ile ilgili iflah olmaz uğraşım uyumadığım zamanlardaki bütün düşüncelerimi dolduruyor. Söyle bana, Sephrenia, sonunda kafirlik yolunu bırakıp, gerçek inancı benimsemeye hazır mısın?”

“Daha değil, Dolmant/’ diye cevaplayan Sephrenia’da gülüm-süyordu. “Gene de sorman büyük bir incelikti.”

Dolmant güldü. “Bu soruyu çoktan bir kenera bıraktım, bu yüzden onu kafalarımızın üzerimizde asılı hissetmeden sohbet edebiliriz.” Odada dolaşıp mobilyaları inceleyen Hüt’e merakla baktı. “Peki, bu güzel çocuk kim?” diye sordu.

“Onu bulduk, Ekselansları,” diye cevapladı Sparkhawk. “Arcian sınırı yakınlarında karşılaştık. Konuşmuyor, bu yüzden ona Flüt diyoruz.”

Dolmant küçük kızın çimen lekeli ayaklarına baktı. “Yıkayacak zamanınız da olmadı mı?”

“Bu uygun olmazdı, Ekselansları,” diye cevapladı Sephrenia.

Başpiskopos buna şaşırmış gözüktü. Sonra tekrar Flüt’e baktı. “Buraya gel, çocuğum,” dedi.

Flüt dikkatle yaklaştı.

“Benimle bile konuşmayacak mısın?”

Flüt kavalını kaldırdı ve belirsiz minik bir nota çaldı.

“Anladım,” dedi Dolmant. “İyi o zaman, Flüt, seni kutsamamı kabul edecek misin?”

Flüt endişeyle baktı, sonra başım hayır dercesine salladı.

“O bir Styric çocuğu, Dolmant,” diye açıkladı Sephrenia. “Bir Elene kutsaması onun için anlam taşımıyor.”

Flüt birden uzanıp başpiskoposun zayıf elini tuttu ve kalbinin üzerine yerleştirdi. Dolmant’m gözleri birden açıldı.

“Sizi o kutsamak istiyor,” dedi Dormant’a Sephrenia. “Kabul edecek misiniz?”

Dolmant’m gözleri hâlâ faltaşı gibi açıktı. “Sanırım, belki, etmeyeceğim, ama, Tanrım bana yardım et, edeceğim hem de seve seve.”

Flüt gülümsedi ve iki avucunun içlerini öptü. Sonra parmak uçlarında döne döne uzaklaştı, siyah saçları uçuşuyor, kavalı neşeli sesler çıkarıyordu. Başpiskoposun yüzü hayranlıkla dolmuştu.

“Kral VVargun gelir gelmez saraya çağrılmayı bekliyorum,” dedi Vanion. “Annias beni kişisel olarak karşılama şansını kaçırmak istemiyecektir.” Kont Radun’a baktı. “Geldiğinizi gören oldu mu, Lordum?” diye sordu.

Radun başını salladı. “Siperliğim inikti Lord Vanion ve Sparkhawk’m tavsiyesiyle kalkanmm üzerindeki armamı örtmüştüm. Cimmura’da olduğumu hiç kimsenin bilmediğinden eminim.”

“İyi.” Vanion birden sırıttı. “Annias’m sürprizini berbat etmek istemeyiz, değil mi?”

Saraydan beklenen davet iki gün sonra geldi. Vanion, Sparkhawk ve Kalten Pandionların genel toplantı binalarında giydikleri basit cübbeleri üzerlerine aldılar, ama içlerinde örme zırhlan ve kılıçlan vardı. Dolmant ve Radun kukuletalı siyah keşiş cübbesi giydiler. Sephrenia her zamanki beyazlannı giyiyordu. Uzun bir müddet Flüt’le konuştu ve küçük kız geride kalmayı kabul etmiş gibi gözüktü. Kurik beline bir kılıç taktı. “Ya bir sorun çıkarsa,” diye toplantı binasını terk etmeden Sparkhawk’a homurdandı.

Saray kapısına bir hayli yaklaşmışlardı ki Sparkhawk tanıdık bir figür gördü. Çuval bezinden bir cübbeye sarılmış topal bir dilenci çocuk sığındığı

köşeden koltuk değneklerine dayanarak çıktı. “Allah rızası için sadaka, Lordlarım, Allah rızası için,” diye kırık kalpli bir sesle dilendi.

Sparkhawk Faran’ın dizginlerini çekti ve para çıkarmak için cüb-bessinin içine uzandı.

Diğerleri işitme mesafesinin dışına çıktığında, “Seninle konuşmam gerek, Sparkhawk,” dedi yavaşça çocuk.

Eyerinden eğilmiş dilenen çocuğun çanağına birkaç kuruş atıp “Sonra,” diye cevapladı Sparkhawk.

“Umarım çok geç olmaz,” dedi Talen, titriyordu. “Burada, donuyorum.”

Saray kapısında muhafızlar Vanion’un refakatçilerini kabul etmemeye diretirken kısa bir gecikme oldu. Kalten bu sorunu cübbesini açıp elini kılıcının kabzasına koyunca çözdü. Tartışma o anda sona erdi ve grup sarayın avlusuna girip atlarından indi.

“Bunu yapmaya bayılıyorum,” dedi neşeyle Kalten.

“Seni mutlu etmek çok kolay, değil mi?” dedi Sparkhawk.

“Ben basit bir adamım, dostum - basit zevkleri olan.”

Hiç durmadan doğru, Arcium, Deira ve Thalesia krallarının taht benzeri iskemlelerde, sarkık dudaklı Lycheas’ın sağ ve solunda oturdukları, mavi kaplı meclis salonuna gittiler. Her kralın arkasında resmi zırhıyla ayakta duran birer adam vardı. Diğer üç askeri birliğin armaları kolsuz zırh cüppelerini süslüyordu. Arcium’un Cyrinic Şövalyeleri’nin eğitmeni Abriel, Kral Dregos’un arkasında kaskatı duruyordu; Deira’nın Alcione Şövalyeleri’nin eğitmeni Darellon yaşlı Kral Obler’in arkasında benzer bir pozisyon almıştı; Genidian Şövalyeleri’nin lideri iri kemikli Komier, Thalesia Kralı VVargun’un arkasında duruyordu. Sabah erken olmasına rağmen VVargun’un gözleri şimdiden kızarmıştı. Elinde tuttuğu büyük gümüş kupa açıkça titriyordu.

Kraliyet Danışmanlar Meclisi odanın bir kenarında oturuyordu. Baron Harparin'in suratı kendinden memnun gözükürken, Lenda Kontu'nunki sıkıntılıydı.

Piskopos Annias pembe saten bir papaz cüppesi giymişti, bir deri bir kemik yüzünde Vanion'un içeri girmesiyle soğuk bir zafer ifadesi oluştu. Fakat Pandion eğitmenine eşlik edenleri görünce gözleri öfkeden parladı. "Yanınızdaki mahiyetinize kim izin verdi, Lord Vanion?" diye sordu. "Çağrı refakatçılardan bahsetmiyordu."

"İzine gereksinmem yok, Ekselansları," diye soğukça cevapladı Vanion. "Mevkim bana gereken izni veriyor."

"Bu doğru," dedi, Lenda Kontu. "Kanunlar ve gelenekler eğitmenin konumunu destekliyor."

Annias yaşlı adama nefret dolu bir bakış fırlattı. "Kanunlar hakkında çok deneyimli birinin tavsiyesini almak ne kadar rahatlatıcı" dedi, iğneleyici bir sesle. Sonra gözleri Sephrenia'ya takıldı. "Şü Styric cadıyı huzurumdan götürün," diye emretti.

"Hayır," dedi Vanion. "O kalıyor."

Gözleri uzun bir zaman birbirine kilitlendi ve sonunda Annias bakışlarını kaçırdı. "İyi o zaman, Vanion," dedi. "Majestelerine sunmak üzere olduğum meselenin ciddiyetinden dolayı, kafir bir büyücünün varlığından doğan doğal tiksintimi kontrol edeceğim."

"Çok naziksin," diye mırıldandı Sephrenia.

"Hemen konuya geç, Annias," dedi Kral Dregos. "Burada Elenia tahtını ilgilendiren usulsüzlükleri incelemek için toplandık. Sokuşturmamızı erteleyecek kadar önemli olan bu acil konu da ne?"

Annias toparlandı. "Bu konu doğrudan sizi ilgilendiriyor, majesteleri. Geçen hafta krallığınızın doğu kısmındaki bir kaleye bir grup silahlı adam saldırdı."

Kral Dregos’un gözleri parladı. “Niye bu konuda bana bilgi verilmedi?” diye sordu.

“Beni affedin, Majesteleri,” diye özür diledi Annias. “Ben de bu olayı yeni öğrendim ve bunu önceden size bildireceğime, meclise sunmanın daha akılıca olacağını hissettim. Bu tecavüz sizin krallığınızın içinde olmasına rağmen, olası etkileri sınırlarınızın ötesine batı krallıklarının dördüne de yayıldı.”

“Konuya geç, Annias,” diye homurdandı VVargun. “Bu ağdalı konuşmayı vaazlarına sakla.”

“Majesteleri nasıl isterse,” dedi eğilerek Annias. “Bu suç olayının şahitleri var, sanırım siz, Majesteleri, olayı ikinci ağızdan dinlemek yerine ilk ağızdan duymaları daha iyi olacaktır.” Döndü mec-.lis salonunun her iki duvarında dizilmiş kırmızı üniformalı kilise askerlerinden birine işaret etti. Asker yan kapıya doğru gitti ve Va-nion’u görünce yüzü soluklaşan sinirli bakışlı bir adamı içeri aldı.

“Korkma, Tessera,” dedi ona Annias. “Doğruyu söylediğin müddetçe sana zarar gelmeyecek.”

“Evet, Ekselansları,” diye mırıldandı sinirli adam.

“Bu Tessera’dır,” diye tanıttı Annias, “Arcium’dan yeni gelen bir tüccar. Orada neler gördüğünü bize anlat, Tessera.”

“Şey, Ekselansları, aynı daha önce size söylediğim gibi. İş için Sarrinium’daydım. Dönerken fırtınaya yakalandım ve beni kabul edecek kadar nazik olan Kont Radun’un kalesine sığındım.” Tessera’nın sesi önceden ezberlenmiş bir şeyi anlatan insanlarınki gibi tek düzeydi. “Her neyse,” diye devam etti, “hava açıldıktan sonra gitmeye hazırlanıyor, kontun ahırında atıma bakıyordum. Avludan bir yığın adam sesi duydum, ne oluyor diye ahır kapısından baktım. Avludakiler kalabalık bir grup Pandion Şövalyeleriydi.”

“Onların Pandion olduklarından emin misin?” diye yönlendirdi Annias.

“Evet, Ekselansları. Siyah zırhlar giyiyor, Pandion falamaları taşıyorlardı. Kontun Kilise ve şövalyelerine karşı büyük saygısı olduğu iyi bilinir, bu yüzde onları sorgusuz sualsiz içeri kabul etmişti. Duvarların içine girer girmez kılıçlarını çektiler ve herkesi öldürmeye başladılar.”

“Amcam!” diye haykırdı Kral Dregos.

“Tabii ki kont onlarla, savaşmaya çalıştı ama onu çabucak silahsız bıraktılar ve avlunun ortasındaki bir kazığa bağladılar. Kalenin içindeki bütün adamları öldürdüler ve sonra -“

“Bütün adamları mı?” Annias, Tessera’nın sözünü kesti, yüzü birden sertleşmişti.

“Kalenin içindeki bütün adamları öldürdüler ve sonra -” Tessera kekeledi. “Oh, nerdeyse o bölümü unutuyordum. Kalenin içindeki bütün adamları öldürdüler - din adamları hariç - ve sonra kontun karısmı ve kızlarını dışarı çıkardılar. Hepsini kontun gözleri önünde çırılçıplak soyup ırzlarına geçtiler.”

Arcium kralının ağzından bir hıçkırık kaçtı. “Yengeciğim, kuzenlerim,” diye çığlık attı.

“Sakin ol, Dregos,” diyen Kral VVargun elini diğer kralın omuzuna koydu.

“Kontun kadın ahalisinin arka arkaya ırzına geçilmesinden sonra,” diye devam etti Tessera, “hepsini doğru kontun bağlandığı noktaya getirdiler ve hepsinin gırtlağını kestiler. Kont ağladı, ellerini kurtarmaya çalıştı ama ipler çok sıkıydı. Pandionlara durmaları için yalvardı ama sadece ona gülüp kasaplıklarına devam ettiler. Sonunda karısı ve kızları kendi kanlarının içinde ölü yatarlarken, kont bunu niçin yaptıklarını sordu. Bir tanesi, sanırım liderleriydi, bunun Pandionların eğitmeni Lord Vanion’un emriyle yapıldığı cevabını verdi.”

Kral Dregos ayağa fırladı. Açıkça ağlıyordu ve kılıcının kabzasını kavramıştı. Annias önüne geçti. “Sizin nefretinizi paylaşıyorum Majesteleri;

ama canavar Vanion’a bu kadar çabuk bir ölüm insaf etmek olacaktır. Bırakın bu dürüst, iyi adamı dinleyelim. Anlatmaya devam et, Tessera.”

“Söyleyecek fazla bir şey kalmadı, Ekselansları,” diye cevapladı Tessera. “Pandionlar kadınları öldürdükten sonra konta ölene kadar işkence edip kafasını kestiler. Sonra din adamlarını dışarı çıkartıp kaleyi yağmaladılar.”

“Teşekkür ederim, Tessera,” dedi Annias. Askerlerinden bir diğerine işaret etti; muhafız köylü elbiseli bir adamı içeri sokmak vin aynı kapıya gitti. Köylünün ürkek bir bakışı vardı ve fark edilir derecede titriyordu.

“İsmini söyle,” diye emretti Annias.

“Benim ismim Veri, Ekselansları, Kont Radun’un arazisinden çalışan dürüst bir serfim.”

“Peki, niçin Cimmura’ya geldin? Bir serf lordunun izni olmadan araziyi terk edemez.”

“Kont ve ailesi öldürüldükten sonra kaçtım, Ekselansları.”

“Neler olduğunu anlatabilir misin? Vahşete tarak oldun mu?”

“Doğrudan değil, Ekselansları, kontun kalesinin yanındaki tarlada çalışıyordum ki siyah zırhlar giyen, Pandion Şövalyeleri’nin flamalarını taşıyan kalabalık bir grup adam kaleden dışarı atlarını sürdüler. Biri mızrağının ucunda kontun kafasını taşıyordu. Saklandım; giderken konuşmalarını ve gülmelerini duyabiliyordum.”

“Ne diyorlardı?”

“Kontun kafasını taşıyan dedi ki, “Bu anıyı Demos’a götürmeliyiz ki Lord Vanion’a emirlerini eksiksiz yerine getirdiğimizi ispat-lıyalım.” Onlar gittikten sonra, kaleye koştum, herkesi ölü buldum. Pandionlarm tekrar geri geleceğinden korktuğumdan oradan kaçtım.”

“Niçin Cimmura’ya geldin?”

“Bu suçu size bildirmek, Ekselansları, ve sizin korunmanız altına girmek için. Eğer Arcaium’da kalsaydım Pandionlar beni yakalayıp öldürürler diye korktum.”

“Bunu niçin yaptın?” diye Vanion’a sordu Dregos. “Amcam sizin birliğinize hiç bir zarar vermedi.”

Diğer krallar da Pandion eğitmene suçlarcasma bakıyorlardı.

Dregos, Prens Lycheas’a bakmak için döndü. “Bu katilin zincire vurulmasında ısrar ediyorum!”

Lycheas bir kral gibi gözükmeye çalıştı. “İsteğiniz mantıklı, Majesteleri,” dedi genizden gelen sesiyle. Onay arayarak çabucak Annias’a göz attı. “Bundan böyle vicdansız Vanion’u zindan -“

“Ah, Özür dilerim, Majesteleri,” diye araya girdi Lenda Kontu, “ama yasalara göre, Lord Vanion’un savunma yapma hakkı var.”

“Bu nasıl bir savunma olabilir ki?” dedi hasta bir sesle Dregos.

Sparkhawk ve diğerleri meclis salonunun arkasında kalmışlardı.

Sephrenia minik bir işaret yaptı, Sparkhawk ona doğru eğildi. “Burada birisi büyü kullanıyor,” diye fısıldadı Sephrenia. “Bu yüzden krallar Vanion’a yönelik çocukça suçlamaları kabul etmeye bu kadar istekliler. Bu büyü inanmaya neden oluyor.”

“Karşı büyü yapabilir misin?” diye fısıldadı Sparkhawk.

“Kimin yaptığını bilirsem.”

“Annias. Cimmura’ya ilk geldiğimde bana büyü yapmaya çalışmıştı.”

“Bir din adamı mı?” Sephrenia şaşırmış gözüktü. “Tamam. Bununla ilgileneceğim.” Dudakları oynamaya başladı ve sonra hareketlerini gizlemek için ellerini elbisesinin kolunda sakladı.

“iyi, Vanion,” diye küçümsedi Annias, “kendin için söyleyeceğin ne var?”

“Bu adamlar açıkça yalan söylüyorlar,” diye küçümseyerek cevapladı Vanion.

“Niçin yalan söylesinler ki?” Annias odanın önünde oturan krallara döndü. “Bu tanıkların raporlarını alır almaz bir bölük kilise askerini bu suçun ayrıntılarını saptamak için kontun kalesine gönderdim. Onların raporunu önümüzdeki hafta bekliyorum. Aynı zamanda, Pandion Şövalyeleri’nin silahsızlanmasını ve başka canavarlık yapmamaları için genel toplantı binalarına kapatılmalarını tavsiye ediyorum.”

Kral Obler uzun gri sakallarını okşadı. “Bu koşullar altında bu sağduyulu bir yöntem olur,” dedi bilgece. Alcione Şövalyeleri’nin Darellon’una döndü. “Lordum Darellon,” dedi. “Deira’ya bir atlı yolla. Senin şövalyelerini Elenia’ya getirmesini söyle. Buradaki sivil otoritelere Pandionları silahsızlandırma ve kapama işlerinde yardımcı olacaklar.”

“Majestelerinin emrettiği gibi olacak,” diye cevaplayan Darellon ters ters Vanion’a bakıyordu.

Yaşlı Deria kralı Kral VVargun ve Kral Dregos’a baktı. “Cyriniclerin ve Genidianlann da birlikler yollamasını kuvvetle tavsiye ederim,” dedi. “Haydi suçluyla suçsuzu ayırana kadar bu Pandionları kilit altında tutalım.”

“Bununla ilgilen,.Komier,” dedi Kral Wargun.

“Senin şövalyelerini de yolla, Abriel,” Kral Dregos Cyriniclerin eğitmenine emretti. Vanion’a nefret dolu gözlerle baktı. “Umarım dostlarınız karşı koymaya kalkar,” dedi öfkeyle.

“Muhteşem bir fikir, Majesteleri,” dedi eğilerek Annias. “Anlatılanların ispatlanmasından sonra siz Majestelerinin, ben ve bu iki dürüst tanıkla beraber Chyrellos’a yolculuk etmenizi tavsiye ediyorum-Orada bütün bu olayı Kilise Hiyerarşisi ve Patriğin kendisinin önüne Pandion Birliği’nin dağıtılması yönündeki güçlü tavsiyelerimizle ortaya koyarız. Doğrusunu

söylemek gerekirse, bu birlik Kilise’nin emri altındadır, son kararı sadece Kilise verebilir.”

“Doğru,” diye dişlerini gıcırdattı Dregos. “Kendimizi bu Pandion pisliğinden tamamiyle kurtaralım.”

Hafif bir gülümseme piskoposun dudaklarında belli belirsiz dolaştı. Sonra ürktü ve Sephrenia’nm karşı büyüyü bırakmasıyla yüzü Ölü beyazına döndü.

İşte tam o anda Dolmant keşiş cübbesinin kukuletasını geri itip, yüzünü ortaya çıkararak, ileri çıktı. “Konuşabilir miyim, Majesteleri?” diye sordu.

“E - Ekselansları.” Annias şaşkınlıktan kekeledi. “Sizin Cimmura’da olduğunuzu bilmiyordum.”

“Bildiğini düşünmemiştim, Annias. Tam olarak belirttiğin gibi Pandionlar Kilise’nin emri altındadır. Buradaki din adamları içinde en yüksek mertebedeki olarak bu suçlamayı üstlenmem uygundur. Bununla beraber, işleri bu kadar ileri götürdüğün için sorumlu tutulacaksın.”

“Ama -“

“Hepsi bu kadar, Annias,” diye sözünü kesti Dolmant. Sonra krallara ve ağzı açık ona bakan Lycheas’a döndü. “Gerçekten çok ciddi bir suçlama. Yine de iddia sahiplerinin karakterlerini gözden geçirelim. Bir tarafta, unvanı olmayan bir tüccar, diğer tarafta kaçak bir serf var. Suçlu ise Kilise Şövalyeleri’nin eğitmeni, şerefi hiç bir zaman tartışılmamış bir adam. Lord Vanion gibi kendini kanıtlamış bir adam niçin böyle bir suç işlemeye kalkışsın ki? Üstelik, henüz suçun yapıldığını gösteren delilimiz yok. Acele etmeyelim.”

“Söylediğim gibi, Ekselansları,” diye araya girdi Annias, “Kilise askerlerini suç mekanını kendi gözleriyle görmeleri için gönderdim. Onlara Kont Radun’un kalesinde bu korkunç olaya şahit olan din adamlarını aramalarını aramalarını emrettim. Onların raporu herhangi bir şüphe bırakmayacaktır.”

“Ah, evet" diye onayladı Dolmant. “Hiç bir şüphe bırakmayacaktır; ama benim yanımda Kont Radun’un kalesinde olanlara şahit olan bir adam var ve onun şahitliğinin buradaki hiç kimse tarafından sorgulanacağını sanmıyorum. Salonun arkasında gözden uzak kalan cübbeli ve kukuletalı Kont Radun’a baktı. “Bir iyilik yapıp ileri çıkar mısınız, kardeşim?” dedi.

Annias tırnağını kemiriyordu. İfadesi Dolmant’m beklenmedik şahidinin belirmesinin ve kontrolün elinden alınmasının sıkıntısını açıkça gösteriyordu.

Kont kralların önünde ona katılınca, “Kimliğinizi bize açıklar mısınız, kardeşim?” diye yumuşakça sordu Dolmant.

Kukuletasını geriye ittiğinde Radun’un yüzünde iyice belirgin bir sırıtış vardı.

“Amca!” diyen Kral Dregos’un ağzı şaşkınlıktan açık kaldı.

“Amca mı?” diye bağırarak ayağa fırlayan Kral Wargun şarabını döktü.

“Bu Kont Radun’dur - amcam,” dedi Dregos, gözleri şaşkınlıktan hâlâ açıktı.

“İnanılmaz bir iyileşme göstermişsin Radun,” diye VVargun güldü. “Tebrik ederim. Söyle bana kafanı tekrar geri nasıl taktın?”

Annias’m rengi iyice solmuştu. Şaşkın bir inanmazlıkla Kont Radun’a baka kaldı. “Sen nasıl -” diye ağzından kaçırdı. Sonra kendini topladı. Bir an sanki kaçacak yer anyormuşcasına etrafa bakındı. Sonra kendini kontrol etmeyi başarmış gözüktü. “Majesteleri,” diye kekeledi, “yalancı şahitler tarafından aldatıldım. Lütfen beni affedin.” Şimdi gözükür bir şekilde terliyordu. Sonra hızla döndü. “Bu iki yalancıyı yakalayın!” İkisi de korkudan sinmiş Tessera ve Verl’i gösterdi. Bir grup kırmızı üniformalı muhafız ikiliyi hemen odadan çıkardılar.

“Kendine gelirken çabuk düşünüyor, değil mi?” diye Sparkhawk’a mırıldandı Kalten. “Bu ikisinin daha güneş batmadan kendilerini asmayı

becerebileceklerine karşı kaç para korsun - tabii ki sıkı bir yardım görerek?”

“Ben iddiacı birisi değilim, Kalten,” diye cevapladı Sparkhawk-“Hele böyle bir iddaya hiç girmem.”

“Niye bize kalenizde gerçekten olanları anlatmıyorsunuz, Kont Radun?” diye önerdi Dolmant.

“Gerçekten çok basit, Ekselansları,” .diye cevapladı Radun. “Sör Sparkhawk’la Sör Kalten bir müddet evvel kapıma gelip Pandion Şövalyeleri zırhlarında bir grup adamın hileyle içeri girip, beni ve ailemi öldürmeyi planladıkları konusunda beni uyardılar. Yanlarında kalabalık bir grup gerçek Pandion vardı. Sahtekarlar geldiğinde Sör Sparkhawk onları şövalyeleriyle karşıladı ve püskürttü.”

“Şans eseri,” diye fikrini belirtti Kral Obler. “Bu yiğitlerin hangisi Sör Sparkhawk?”

Sparkhawk ileri çıktı. “Benim, Majesteleri.”

“Nasıl oldu da bu kumpasdan haberin oldu?”

“Tesadüfen, Majesteleri. Bir konuşmaya kulak misafiri oldum. Hemen Lord Vanion’a haber verdim, o da Kalten ve benim önleyici adımları atmamızı emretti.”

Kral Dregos ayağa kalktı ve kürsüden indi. “Size karşı haksızlık yaptım, Lord Vanion,” dedi boğuk bir sesle. “Yaptıklarınız çok iyiydi ve ben sizi suçladım. Beni affedebilecek misiniz?”

“Affedecek bir şey yok, Majesteleri,” diye cevapladı Vanion. “Bu koşullar altında, ben de aynısını yapardım.”

Ardan kralı eğitmenin elini aldı ve içtenlikle sıktı.

“Söyle bana, Sparkhawk,” diye sordu Kral Obler, “bu entrikayı çevirenleri tanımlayabildiniz mi?”

“Yüzlerini göremedim, Majesteleri.”

“Gerçekten çok yazık,” diye iç çekti yaşlı kral “Entrikanın oldukça yayıldığı açık. Önümüze tanıklık için gelenlerin ikisi de bunun bir parçası gibi gözüküyor ve iyice ezberletilmiş yalanlarıyla öne çıkmaları daha önce bazı hazırlıklar yapıldığını işaret ediyor.

“Bende aynı şeyleri düşündüm, Majesteleri,” diye onayladı Sparkhawk.

“Ama bunun arkasında kim var? Ve gerçekten kime yönelik? Belki, Kont Radun? Ya Kral Dregos? Ya da Lord Vanion?”

“Bunu belirlemek, şu tanık denilenleri itiraf etmeye ikna etmedikçe, olanaksız.”

“Mükemmel bir fikir, Sör Sparkhawk.” Kral Obler sertçe Piskopos Annias’a baktı. “Tüccar Tessera ve serf Verl’i sorgulama için canlı tutmak size kaldı, Ekselansları. Herhangi birinin doğal yapısına olacak herhangi bir şey, hepimizi çok üzecektir.”

Annias’m yüzü kaskatı kesildi. “İkisini de yakından gözetleteceğim, Majesteleri,” diye Deria kralını temin etti. Askerlerinden birine işaret etti ve hafifçe rengi atıp, sonra aceleyle salonu terk eden adama bazı direktifler verdi.

“Sör Sparkhawk,” diye bağırdı Lycheas, “Demos’a gitmeniz ve ayrılma izni verilene dek orada kalmanız emredildi. Niçin siz o -“

“Sakin ol, Lycheas,” diye susturdu Annias.

Yavaş bir kızarıklık genç adamın sivilceli yüzünü kapladı.

“Lord Vanion’a bir özür borçlu olduğunu söyleyecektim, Annias,” diye iğneleyici bir şekilde belirtti Dolmant.

Annias’m rengi iyice soldu ve sonra hızla Pandion şefine döndü. “Lütfen, özürlerimi kabul edin, Lord Vanion,” dedi kısaca. “Yalancılar tarafından

aldatıldım.”

“Tabii, sevgili Piskoposum,” diye cevapladı Vanion. “Hepimiz zaman zaman yanlış yaparız, değil mi?”

“Konunun sonuçlandığını sanıyorum,” dedi Dolmant. Duygularını kontrol etmek için büyük çaba harcayan Annias’a yandan bir bakış attı. “Rahatla Annias,” dedi Demos Başpiskoposu, “Chyrellos’daki Hiyerarşi’ye raporumu verdiğimde bu konuyu mümkün olduğu kadar merhametli önlerine sereceğim. Bir aptal gibi gözükmemen için elimden gelen her şeyi yapmaya çalışacağım.”

Annias dudağını ısırdı.

“Söyleyin bize, Sör Sparkhawk,” dedi Kral Obler, “kontun kalesine yaklaşan insanları tanıyabildiniz mi?”

“Başlarındaki Adus isimli bir adamdı, Majesteleri,” dedi Sparkhawk. “Martel isimli kovulmuş bir Pandion’un emrinde çalışan kalın kafalı bir vahşidir. Adamlarının çoğu sıradan paralı askerlerdi. Geri kalanlar da Rendorlulardı.”

“Rendorlular mı?” dedi Kral Dregos, gözleri, kısıldı. “Son günlerde Rendor ve krallığım arasında gerginlik vardı ama bu komplo Rendor kafasına göre biraz fazla süslü gözüküyor.”

“Spekülasyonlarla saatler geçirebiliriz, Dregos,” diyen Kral VVargun, şarap kabını doldurması için servis yapan adama uzatıyordu. “Zindandaki gergi aletinde geçirecekleri bir saat, tüccar ve serfi arkadaşları hakkında bildiklerini söylemek için ikna edebilir.”

“Kilise bu tip metodları onaylamıyor, Majesteleri,” dedi Dolmant.

Vargun alay edercesine hırıldadı. “Chyrellos Bazilikasının altındaki zindanlar dünyanın en uzman sorgucularmı çalıştırmakla ünlüdür,” dedi.

“Bu uygulama kesildi.”

“Belki,” dedi Wargun, “ama bu sivil bir konu. Biz kilisenin in-celiğiyle kısıtlı değiliz; bu ikisinden bir cevap almak için dualarınızın neticesini beklememeyi öneririm.”

Annias’ın aptallıkla suçlarcasma azarlamasının acısıyla kıvranan Lycheas tahtımsı iskemlesinden doğruldu. “Bu konu dostça çözüldüğü için çok mennunuz,” diye bildirdi, “ve Kont Radun’un ölümünü ilgilendiren raporların asılsız bulunması bizi sevindirdi. Ben Demos başpiskoposunun bu sorgulamanın sona erdiğini düşünebileceğimiz fikrine katılıyorum - tabii ki Lord Vanion’un tanıkları canavarca komplonun arkasında kimin olabileceğine daha fazla ışık tutamayacaksa.”

“Hayır, Haşmetmaap,” dedi Vanion. “Şu anda bunu yapmaya hazır değiliz.”

Lycheas Thalesia, Deria ve Arcium krallarına döndü, yetersiz başarıyla görkemli gözükmeye çalıştı. “Zamanımız kısıtlı, Majesteleri,” dedi. “Hepimizin yönetmek zorunda olduğumuz bir krallığı var ve ilgimizi yöneltmemiz gereken başka konularda var. Bu durumun açıklanması için Lord Vanion’un yardımından dolayı takdirlerimizi sunmayı ve devlet meselelerine dönebilmemiz için, çekilmesine izin vermemizi teklif ediyorum.”

Krallar onaylayarak başlarını salladılar.

“Siz ve arkadaşlarınız çekilebilir, Lord Vanion,” dedi heybetlice Lycheas.

“Teşekkürler, Haşmetmaap,” diye sert bir selamla cevapladı Vanion. “Hepimiz size hizmet ettiğimizden dolayı mutluyuz.” Döndü ve kapıya doğru yürüdü.

“Bir dakika, Lord Vanion,” dedi Darellon, Alcione Şövalyeleri’nin narin yapılı eğitmeni. Sonra ileri çıktı. “Siz Majesteleri’nin konuşması devlet meselelerine geçtiğine göre, sanırım ben, Lord Komier ve Lord Abriel’de çekilebiliriz. Biz devlet yönetiminde çok az deneyimliyiz ve sizin tartışmalarınıza değerli bir katkımız olamaz. Bununla beraber bu sabah aydınlanan konu askeri birlikler-arasında bazı görüşmeler gerektiriyor. Bu tip komplolar tekrar oluşabilir düşüncesiyle karşı hazırlıklar yapmalıyız.”

“Doğru söylendi,” diye ona katıldı Komier.

““Muhteşem bir fikir, Darellon,” diye onayladı Kral Obler. “Tekrar uyurken yakalanmayalım. Kararlarınızın püf noktalarım bana haber verin.”

“Bana güvenebilirsiniz, Majesteleri.”

Diğer üç birliğin eğitmenleri kaideden aşağı inip süslü dinleyici salonuna giden Vanion’a katıldılar. Koridora çıktıklarında, Genidian Şövalyeleri’nin cüsseli eğitmeni, Komier açıkça sırıttı. “Çok akıllıca, Vanion,” dedi.

“Beğendiğine sevindim,” diye sırıtarak cevapladı Vanion.

“Kafam bu sabah yerinde değil, ” diye itiraf etti Komier. Tüm bu saçmasapan konuşmaların nerdeyse hepsini kabul ettiğime inanır mısınız?”

“Tamamen sizin suçunuz değildi, Lord Komier,” dedi Sephrenia.

Komier sorarcasına baktı.

İri Thalesialı Vanion’a baktı. “Annias’dı, değil mi?” diye koridorda ilerlerken isabetli bir tahminde bulundu. “Komplo onun değil mi, anladım?”

Vanion başını sallayarak onayladı. “Pandionlarm Elenia’da bulunmaları onun eylemlerini engelliyor. Bunu bizi naklettirmek için bir yol olarak gördü.”

“Elenia politikası bazen anlaşılmaz oluyor. Biz Thalesia’da çok daha doğrudanız. Cimmura piskoposu ne kadar kuvvetli?”

Vanion omuz silkti. “Kraliyet meclisini kontrol ediyor. Bu onu az çok krallığın hakimi yapıyor.”

“Tahtı kendisi için mi istiyor?”

“Hayır, sanmam. İşleri perde arkasından yönetmeyi tercih ediyor. Lycheas’ı taht için eğitmeye çalışıyor.”

“Lycheas bir piç, değil mi?”

Vanion tekrar başıyla onayladı.

“Bir piç nasıl kral olabilir? Kimse babasının kim olduğunu bilmiyor.”

“Annias bu problemi çözecektir. Sparkhawk’ın babası araya girmeseydi, iyi piskoposumuz Kral Aldreas’ı kendi kız kardeşiyle evlenmesinin kanuni olduğuna nerdeyse ikna etmek üze- *dip*>

“Bu iğrenç,” diyen Komier’in içi titredi.

“Ben de Annias’m Chyrellos’daki patriğin tahtını içeren bazı tutkuları olduğunu duydum,” dedi başpiskopos Dolmant’a beyaz aclı Cyrinic Şövalyeleri’nin eğitmeni, Abriel.

“Bende aynı söylentilerin bir kısmını duydum,” diye sakince cevapladı Dolmant.

”Bu aşağılanma onun için büyük bir geri adım olacak, değil mi? Hiyerarşi toplum içinde kendini tamamiyle salak yerine koyan bir adamı beğenmeyecektir.”

“Bu düşünce benim de aklıma geldi.”

“Ve sizin raporunuzun oldukça detaylı olacağını sanıyorum?”

“Bu benim görevim, Lord Abriel,” dedi sofuca Dolmant. “Bir Hiyerarşi üyesi olarak, bu olayların hiç birini örtbas edemem. Tüm gerçeği Kilise’nin yüksek meclisine sunmam gerekiyor.”

“Başka türlü olacağını düşünmedik, Ekselansları.”

“Konuşmamız gerekiyor, Vanion,” dedi Alcione Şövalyeleri’nin eğitmeni, Darellon. “Bu komplo sana ve senin birliğine yöneltildi ama hepimizi ilgilendiriyor. Bir dahaki sefere her hangi birimiz olabilir. Bu konuyu tartışabileceğimiz emin bir yer var mı?”

“Şehrin doğu kenarındaki genel toplantı binamız,” diye cevapladı Vanion. “Piskoposun casuslanndan hiç birinin duvarların içinde olmadığına garanti verebilirim.

Sarayın kapılarından çıkarlarken, Sparkhawk bir şey hatırladı ve konvoyun sonundaki Kurik’le beraber gitmek için yavaşladı.

“Ne var?” diye sordu Kurik.

“Biraz geride kalalım. O dilenci çocukla konuşmak istiyorum.”

“Bu pek iyi bir davranış değil, Sparkhawk,” dedi Kurik. “Dört birliğin eğitmenlerinin bir arada toplanması hayatta bir defa olur ve sana sorulan olacaktır.”

“Genel toplantı binasına gelmeden onlara yetişiriz.”

“O dinlenci çocukla ne konuşmak istiyorsun?” Kurik biraz fazla sinirli gözüküyordu.

“Benim için çalışıyor.” Sparkhawk arkadaşına uyarıcı bir bakış attı. “Canını sıkan ne, Kurik? Suratın yağmur bulutu gibi.”

“Boş ver,” diye cevapladı Kurik.

Talen iki duvarın kesiştiği bir açıya sıkışmıştı. Çuval bezi cübbesine örtülmüş titriyordu.

Sparkhawk çocuktan bir adım uzakta atından indi ve eyerinin kolanını kontrol ediyormuş gibi bir tavır takındı. “Bana söylemek

“Doğru söylendi,” diye ona katıldı Komier.

““Muhteşem bir fikir, Darellon,” diye onayladı Kral Obler “Tekrar uyurken yakalanmayalım. Kararlarınızın püf noktalarım bana haber verin.”

“Bana güvenebilirsiniz, Majesteleri.”

Diğer üç birliğin eğitmenleri kaideden aşağı inip süslü dinleyici salonuna giden Vanion'a katıldılar. Koridora çıktıklarında, Genidian Şövalyeleri'nin cüsseli eğitmeni, Komier açıkça sırıttı. "Çok akıllıca, Vanion," dedi.

"Beğendiğine sevindim," diye sırıtarak cevapladı Vanion.

"Kafam bu sabah yerinde değil, " diye itiraf etti Komier. Tüm bu saçmasapan konuşmaların nerdeyse hepsini kabul ettiğime inanır mısınız?"

"Tamamen sizin suçunuz değildi, Lord Komier," dedi Sephrenia.

Komier sorarcasına baktı.

İri Thalesialı Vanion'a baktı. "Annias'dı, değil mi?" diye koridorda ilerlerken isabetli bir tahminde bulundu. "Komplo onun değil mi, anladım?"

Vanion başını sallayarak onayladı. "Pandionların Elenia'da bulunmaları onun eylemlerini engelliyor. Bunu bizi naklettirmek için bir yol olarak gördü."

"Elenia politikası bazen anlaşılmaz oluyor. Biz Thalesia'da çok daha doğrudanız. Cimmura piskoposu ne kadar kuvvetli?"

Vanion omuz silkti. "Kraliyet meclisini kontrol ediyor. Bu onu az çok krallığın hakimi yapıyor."

"Tahtı kendisi için mi istiyor?"

"Hayır, sanmam. İşleri perde arkasından yönetmeyi tercih ediyor. Lycheas'ı taht için eğitmeye çalışıyor."

"Lycheas bir piç, değil mi?"

Vanion tekrar başıyla onayladı.

"Bir piç nasıl kral olabilir? Kimse babasının kim olduğunu bilmiyor."

“Annias bu problemi çözecektir. Sparkhawk’ın babası araya girmeseydi, iyi piskoposumuz Kral Aldreas’ı kendi kız kardeşiyle evlenmesinin kanuni olduğuna nerdeyse ikna etmek üzer ydi

“Bu iğrenç,” diyen Komier’in içi titredi.

“Ben de Annias’m Chyrellos’daki patriğin tahtını içeren bazı fuları olduğunu duydum,” dedi başpiskopos Dolmant’a beyaz açh Cyrinic Şova İyeleri’ nin eğitmeni, Abriel.

“Bende aynı söylentilerin bir kısmını duydum,” diye sakince cevapla^1 Dolmant.

“Bu aşağılanma onun için büyük bir geri adım olacak, değil j^i? Hiyerarşi toplum içinde kendini tamamiyle salak yerine koyan bir adamı beğenmeyecektir.”

“Bu düşünce benim de aklıma geldi.”

“Ve sizin raporunuzun oldukça detaylı olacağını sanıyorum?”

“Bu benim görevim, Lord Abriel,” dedi sofuca Dolmant. “Bir Hiyerarşi üyesi olarak, bu olayların hiç birini örtbas edemem. Tüm gerçeği Kilise’nin yüksek meclisine sunmam gerekiyor.”

“Başka türlü olacağını düşünmedik, Ekselansları.”

“Konuşmamız gerekiyor, Vanion,” dedi Alcione Şövalyeleri’nin eğitmeni, Darellon. “Bu komplo sana ve senin birliğine yöneltildi ama hepimizi ilgilendiriyor. Bir dahaki sefere her hangi birimiz olabilir. Bu konuyu tartışabileceğimiz emin bir yer var mı?”

“Şehrin doğu kenarındaki genel toplantı binamız,” diye cevapladı Vanion. “Piskoposun casuslarından hiç birinin duvarların içinde olmadığına garanti verebilirim.

Sarayın kapılarından çıkarlarken, Sparkhawk bir şey hatırladı ve konvoyun sonundaki Kurik'le beraber gitmek için yavaşladı.

“Ne var?” diye sordu Kurik.

“Biraz geride kalalım. O dilenci çocukla konuşmak istiyorum.”

“Bu pek iyi bir davranış değil, Sparkhawk,” dedi Kurik. “Dört birliğin eğitmenlerinin bir arada toplanması hayatta bir defa olur ve sana soruları olacaktır.”

“Genel toplantı binasına gelmeden onlara yetişiriz.”

“O dinlenci çocukla ne konuşmak istiyorsun?” Kurik biraz fazla sinirli gözüküyordu.

“Benim için çalışıyor.” Sparkhawk arkadaşına uyarıcı bir bakış attı. “Canını sıkan ne, Kurik? Suratın yağmur bulutu gibi.”

“Boş ver,” diye cevapladı Kurik.

Talen iki duvarın kesiştiği bir açıya sıkışmıştı. Çuval bezi cübbesine örtülmüş titriyordu.

Sparkhawk çocuktan bir adım uzakta atından indi ve eyerinin kolanını kontrol ediyormuş gibi bir tavır takındı. “Bana söylemek istediğin ne?” dedi yavaşça.

“Bana izlettiğin adam/' diye başladı Talen, “Krager'di ismi, de ğil mi? Cimmura'yı seninle aynı zamanda terk etti ama bir hafta kadar sonra geri geldi. Yanında başka biri vardı - beyaz saçlı bjr adam. Bu göze batıyordu çünkü adam gerçekte o kadar yaşlı de_ ğildi. Her neyse, genç oğlanlardan hoşlanan o baronun evine gitti. ler. Orada birkaç saat kaldılar ve sonra tekrar şehri terk ettiler. Doğu kapısında kapı nöbetçileriyle konuşmalarını duyabilecek kadar onlara yakındım. Nöbetçi istikametlerini sorduğunda Camırıo-ria'ya gittiklerini söylediler.

“Aferim ufaklık,” diye onu tebrik edip Sparkhawk, sadaka çanağına bir altın attı.

“Çocuk oyuncağı,” diye omuz silkti Talen. Parayı ısırdı ve tuniğinin içine yerleştirdi. “Teşekkürler, Sparkhawk.”

“Niye Rose Sokağı’ndaki hanm kapıcısına söylemedin?”

“Orası izleniyordu. Emin olmak istedim.” Talen sonra iri şövalyenin omuzlarının üzerinden baktı. “Selam, Kurik,” dedi. “Seni uzun zamandır görmedim.”

“Siz birbirinizi tanıyor musunuz?” Sparkhawk biraz şaşırmıştı.

Kurik kızardı, utanmış gözüküyordu.

Talen, Kurik’e kurnazca bir gülücük atarak, “Dostluğumuzun nereye kadar uzandığına inanmayacaksın,” dedi.

“Bu kadar yeter, Talen,” dedi sertçe Kurik. Sonra ifadesi hafifçe yumuşadı. “Annen nasıl?” Sesinde tuhaf, hüzünlü bir ifade vardı.

“Aslında oldukça iyi. Benim sürekli, senin zaman zaman verdiklerini toplarsak hali vakti yerinde sayılır.”

“Burada bir şey kaçırıyor muyum?” diye yumuşak bir biçimde sordu Sparkhawk.

“Bu özel bir mesele, Sparkhawk,” dedi Kurik. Sonra oğlana döndü. “Burada ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Dileniyorum, Kurik. Görmüyor musun?” Talen çanağını uzattı. “Eski günlerin anısına içine bir şeyler atmak istemez misin?”

“Seni iyi bir okula sokmuştum.”

“Hım, o okul çok iyiydi. Başöğretmen günde üç defa - yemek zamanlarında - kendisinin ne kadar iyi olduğunu anlatırdı. O ve diğer öğretmenler

kızarmış biftek yerlerdi. Öğrenciler de yulaf lapası. Yulaf lapasından hoşlanmadığımdan başka bir okula yazıldım ” abartılı bir jestle sokağı gösterdi. “Şimdiki sınıfım burası. Beğendin mi? Burada öğrendiğim dersler, hitabet, felsefe ya da bütün şu sıkıcı ilahiyattan daha faydalı. Eğer yeteri kadar dikkat edersem, kendi kızarmış büfteğimi - ya da istediğim başka herhangi bir şey - satın alabilecek kadar kazanabilirim.”

“Seni kırbaçlamalıyım, Talen,” diye tehdit etti Kurik.

“Niçin, baba,” diye gözleri faltaşı gibi açılmış çocuk cevapladı, “bu akla getirilecek bir şey değil!” Güldü. “Hem önce beni yakalaman gerekiyor. Bu yeni okulumda öğrendiğim ilk ders. Ne kadar iyi öğrendiğimi görmek ister misin?” Koltuk değneğini ve sadaka çanağını alıp sokaktan aşağı hızla koşmaya başladı. Sparkhawk çocuğun çok hızlı olduğunu fark etti.

Kurik küfretmeye başladı.

“Baba mı?” diye sordu Sparkhawk.

“Bunun seni ilgilendirmediğini söyledim, Sparkhawk.”

“Kurik, biz birbirimizden sır saklamayız.”

“Bu konuyu zorlayacaksın, değil mi?”

“Ben mi? Sadece merak ettim, hepsi o kadar. Bu daha önce hiç görmediğim bir tarafın.”

“Yıllar önce patavatsızdım.”

“Patavatsızlığı ortaya koymanın güzel bir yolu.”

“Zekice yorumların olmadan da yaşayabilirim, Sparkhawk.”

“Aslade bunu biliyor mu?”

“Tabii ki hayır. Söyleseydim bu onu sadece mutsuz yapardı. Bu duyguyu yaşatmamak için bu konuda sessiz kaldım. Bir adam bunu karısına

borçludur, değil mi?”

“Tamamiyle Kurik,” diye onu temin etti Sparkhawk. “Peki Talen’in annesi güzel miydi?”

Kurik iç çekti ve yüzü birden yumuşadı. “On sekizinde ve bir ilkbahar sabahı gibiydi. Kendimi kontrol edemedim Sparkhawk. Aslade’yi seviyorum, ama…”

Sparkhawk kolunu arkadaşının omuzuna koydu. “Bu bazen olur, Kurik,” dedi. “Bundan dolayı kendini suçlama.” Sonra kendini topladı. “Bakalım diğerlerine yetişebilecek miyiz?”

Onuncu Bölüm

ARCIUM’un Cyrinic Şövalyeleri’nin eğitmeni, Lord Abriel, pandion Şövalyeleri’nin genel toplantı binasının güney kulesindeki Vanion’un çalışma odasında, yeşil kumaşlarla çevrili pencerede durmuş, dışarı Cimmura şehrine bakıyordu. Altmışlarında beyaz saçlı, sağlam yapılı bir adamdı. Kırışık yüzü espriden yoksun, gözleri yuvalarına gömülmüştü. Geldiklerinde kılıcını ve miğferini çıkartmıştı ama zırhının geri kalanı ve soluk mavi, kolsuz şövalye cübbesini hâlâ giyiyordu. Dört eğitmenin en yaşlısı olduğundan diğerleri onun görüşlerine uydular. “Hepimizin burada, Elenia’da olanların çoğu hakkında bilgisi olduğundan eminim,” diye başladı, “ama sanırım, açıklanması gereken birkaç şey var. Birkaç soru sormamın sakıncası var mı, Vanion?”

“Tabii ki yok,” diye cevapladı Vanion. “Sorduğunuz her şeyi cevaplandırmaya çalışacağız.”

“İyi. Geçmişte fikir ayrılıklarımız olmuştu, Lordum, ama bun-‘ lan bir kenara bırakmak istiyoruz.” Abriel, bütün Cyrinicler gibi resmi bir tavırla konuştu. “Sanırım, Martel denen kişi hakkında daha fazla şey bilmemiz gerekiyor.”

Vanion iskemlesine yaslandı. “O bir Pandion’du,” diye üzgün bir tonla cevapladı. “Onu birlikten kovmak zorunda kaldım.”

“Bu çok kısa oldu,” dedi Komier. Diğerlerinin tersine, Komier resmi zırh yerine çelik gömlek giyiyordu. Kalın omuzlan ve kocaman elleri olan, iri kemikli bir adamdı. Thalesialılann çoğu gibi Genidian Şövalyeleri’nin eğitmeni de sarışındı, uzun kaşları yüzüne neredeyse hayvani bir görünüm veriyor, konuşurken durmadan önünde, masanın üzerinde duran enli kılıcının kabzasıyla oynuyordu. “Eğer Martel problem olacaksa, hepimizin onun hakkında mümkün olduğu kadar çok şey bilmesi gerekiyor.”

“Martel en iyilerden biriydi,” dedi Sephrenia. Kukuletalı beyaz cübbesiyle ateşin önünde elinde çay fincamyla oturuyordu. “Gizlerde son derece

yetenekliydi. Şerefini bu yüzden kaybetti.”

“Mızrakla da başarılıydı,” diye kabullendi Vanion. “Eğitim alanındaki temel çalışmalarda beni attan düşürürdü. Sparkhawk ona denk olan tek kişiydi.”

“Şerefini kaybetmesi derken tam olarak ne demek istediniz, Sephrenia?” diye sordu Lord Darellon. Deria’nm Alcione Şövalyeleri’nin eğitmeni, kırklarının sonlarında zayıf bir adamdı. Koca Deiran zırhı narin yapısına için çok ağır gözüküyordu.

Sephrenia iç çekti. “Styricum gizleri binlercedir,” diye cevapladı. “Bazıları oldukça basittir - bilinen büyüler ve büyülü sözcükler. Martel kısa zamanda bunları öğrendi. Sıradan sihirin ötesinde çok derin ve çok tehlikeli bir alan vardır. Biz Kilise Şövalyeleri’ne gizleri öğretenler, öğrencilerimize bu düzeydeki sihirleri sunmayız. Bunlar pratik bir amaca yaramazlar ve Elenelerin ruhlarını tehlikeye sokacak şeyler içerirler.”

Komier güldü. “Elenelerin ruhlarını tehlikeye sokan birçok şey var, Leydim,” dedi. “Troll Tanrıları’yla ilk kez temas kurduğumda benimkinde belirgin bir incinme hissettim. Anladığıma göre, şu Martel bulaşmaması gereken şeylerle amatörce uğraşmış.”

Sephrenia tekrar iç çekti. “Evet,” diye kabul etti. “Bana gelip yasak gizleri öğretmemi istedi. Şüphesiz r.eddettim; ama dönek Pandionlar olduğu kadar dönek Styricler de var. Martel zengin bir aileden geliyordu, böylece istediği eğitimin karşılığını ödeyebildi.”

“Bu durumu kim ortaya çıkardı?” diye sordu Darellon.

“Ben,” dedi Sparkhawk. “Cimmura’dan Demos’a gidiyordum. Kral Aldreas’m beni sürgüne yollamasından az önceydi. Demos’un bu tarafının üç fersah uzağında bir ormancık var. Ormandan geçerken hava karamak üzereydi, ağaçların arasında garip bir ışık gördüm. Araştırmak için gittiğimde Martel ordaydı. Bir tür parıldayan yaratıkla. Işığı o kadar parlaktı ki yüzünü bile göremedim.”

“Onu görmek isteyeceğini sanmam Sparkhawk,” dedi Sephrenia.

“Belki de,” diye onayladı Sparkhawk. “Her neyse, Martel yaratıkla Styricçe konuşuyordu, ondan emrine girmesini istiyordu.”

“Bu sıra dışı bir şey olarak gözükmüyor,” dedi Komier. “Hepimiz, bazen bu ya da şu tür ruh ya da yaratıklarla karşılaşırız.”

“Bu tam manasıyla bir ruh değildi, Lord Komier,” dedi Sephrenia- “O bir Damork’tu. Styricum’un Yaşlı Tanrıları onları istekleri doğrultusunda hizmet etmeleri için köle olarak yaratmışlardı. Da-morkların olağanüstü güçleri var ama ruhları yoktur. Bir Tanrı onları yaşadıkları hayal bile edilemeyen bir yerden çağırır ve kontrol edebilir-Ama bir ölümlü için bu su katılmadık aptallıktır. Hiç bir ölümlü bir Damork’u kontrol edemez. Martel’in yaptığı bütün Genç Tanrılar tarafından kesinlikle yasaklanmıştı.”

“Peki ya Yaşlı Tanrılar?” diye sordu Darellon.

“Yaşlı Tanrıların kuralları yoktur Lordum - sadece kaprisleri ve arzuları vardır.”

“Sephrenia,” diye dikkati çekti Dolmant. “Martel bir Elene. Belki kendini Styrcium Tanrılarının yasaklarına dikkat etmek zorunda hissetmedi.”

“Styricum’un marifetlerini uygulayan biri, Styric Tanrılarına bağımlı olur, Dolmant,” diye cevapladı Sephrenia.

“Kilise Şövalyeleri’ni geleneksel silahlar kadar Styric sihiriyle-de silahlandırmamızın bir hata olup olmadığını merak ediyorum,” diye düşüncelere daldı Dolmant. “Hiç kullanılmaması gereken bir alana bulaşmış gibi gözüküyoruz.”

Abriel masaya geri gelerek, “Bu karar dokuz yüzyıl önce verildi, Ekselansları,” diye hatırlattı, “ve eğer Kilisenin Şövalyelerinin sihir yetenekleri olmasaydı Lamorkand ovalarındaki savaşı Zemochlar kazanacaktı.”

“Belki de,” dedi Dolmant.

“Hikayene devam et, Sparkhawk,” dedi Komier.

“Daha fazla bir şey yok, Lordum. Sephrenia bana söyleyene kadar Damork’un ne olduğunu bilmiyordum; ama onun temas kurmamız yasaklanan bir şey olduğunu biliyordum. Bir süre sonra o Şey yok oldu, Martel’le konuşmak için atımı oraya sürdüm. Arkadaştık, onu yasak bir şey yaptığı konusunda uyarmak istedim, ama çıldırmış gibiydi. Bana bas bas bağırdı, kendi işimle uğraşmamı söyledi. Bu bana yapacak başka bir şey bırakmadı. Demos’daki karargahımıza gittim ve gördüklerimi Vanion ile Sephrenia’ya söyledim. Sephrenia yaratığın ne olduğunu ve onu bu dünyaya başı boş bırakmanın çok tehlikeli olduğunu söyledi. Vanion yanıma bir grup adam almamı, Martet’i tutuklayıp, sorgulanması için ana karargaha getirmemi emretti. Yanma gittiğimizde tamamen çıldırdı ve kılıcını çekti. Martel hem çok iyiydi hem de bu durum onu iyice çıldırtmıştı. O gün iki yakın arkadaşımı kaybettim. Sonunda onun hakkından geldik ve zincirleyip ana karargaha geri getirdik.”

“Hatırlıyorum, zincirler ayak bileklerindeydi,” diye ekledi Kal-ten. “Kızdığında Sparkhawk çok katı olabilir.” Akadaşma gülümsedi. “Böyle yaparak kendinden nefret ettirdin, Sparkhawk,” dedi.

“Sevdirmeye de çalışmıyordum. İki arkadaşımı öldürmüştü ve Vanion onunla işini bitirdiğinde düello davetimi kabul etmesi için yeterli gerekçeyi vermek istedim.”

“Her neyse,” diye hikayeye devam etti Vanion, “Martel’i De-mos’a geri getirdiklerinde ben karşıladım. Yaptığını inkar etmeye bile kalkmadı. Ona yasak gizleri denemeyi bırakmasını emrettim, bana karşı geldi. Bu durumda birlikten atmak dışında seçeneğim yoktu. Şövalyeliğini ve zırhını elinden aldım.”

“Bu bir hata olmuş,” diye homurdandı Komier. “Ben olsaydım öldürtürdüm. O şeyi tekrar çağırmaması için?”

Vanion başıyla onayladı. “Evet ama Sephrenia, Styriccum’un Genç Tanrılarına baş vurdu, onlar da Damork’u def ettiler. Sonra Martel’in güçlerinin en önemlilerini elinden aldılar. O hâlâ tehlikeli ama en azından

artık dehşet verici şeyler çağıramaz. Elenia'yı terk etti ve yaklaşık on, on iki yıldır kılıcını dünyanın diğer taraflarında en yüksek parayı verenlere kiralıyor."

"Sadece sıradan bir paralı asker mi?" diye sordu Darellon.

Zayıf Alcione eğitmeninin dar yüzünde kasıtlı bir bakış vardı.

"Pek sıradan sayılmaz, Lordum," dedi Sparkhawk. "Pandion eğitimi var. En iyilerimizden biri olabilirdi, üstelik çok akıllıdır. Eosia'daki bütün paralı askerlerle geniş bağlantıları vardır. Bir haberle bir ordu toplayabilir ve acıma duygusu yoktur. Artık Martel'in herhangi bir şeye inandığını sanmıyorum."

"Dış görünüşü nasıl?" diye sordu Darellon.

"Orta boydan biraz daha uzun," diye cevapladı Kalten. "Ben ve Sparkhawk'la aynı yaşta, saçları beyaz, yirmi yaşından beri."

"Sanırım hepimizin ona gözkulak olması gerekiyor," dedi Abri-el. "Ya diğeri, Adus?"

"Adus bir hayvandır," dedi Kalten. "Martel, Pandionluktan kovulduktan sonra Adus ve Krager adlı adamları ona yardım etsinler diye işe aldı. Adus bir Pelosialı sanırım - ya da belki bir La-orkdur. Güçbela konuşabilir, bu yüzden aksanını anlamak biraz zor. İnsan duygularından yoksun, tam bir vahşidir. İnsanları yavaşça öldürmekten zevk alır ve bunda çok başarılıdır."

"Ya diğeri?" diye sordu Komier. "Krager?"

"Krager çok zekidir," dedi Sparkhawk. "Gerçekte tam bir suçludur -sahte para, gasp, dolandırıcılık, bu tip şeyler-ama zayıftır. Martel, Adus'un anlayamayacağı işleri başarmakta ona güvenir."

"Annias ve Martel arasındaki bağlantı nedir?" diye sordu Kont Radun.

“Paradan başka bir şey olamaz, Lordum.” Sparkhawk omuz silkti. “Martel kiralıktır ve hiçbir şeye saygısı yoktur. Bir yerde yarım ton altın sakladığı hakkında söylentiler var.”

“Haklıydım,” dedi Komier. “Onu öldürtecektin, Vanion.”

“Ben teklif ettim,” dedi Sparkhawk, “ama Vanion hayır dedi.”

“Nedenlerim vardı,” dedi Vanion.

“Kont Radon’un evine saldıran grupta Rendorlarm olmasıyla ilgili belirgin bir neden var mı?” diye sordu Abriel.

“Bildiğimiz bir şey yok,” dedi Sparkhawk. “Rendor’dan yeni geldim. Cammoria, Lamorkand, Pelosia’da da aynı şekilde paralı asker grupları var. Gerektiğinde Martel buradan adam çeker. Ren-dor paralı askerlerinin belirli bir dini inançları yoktur.”

“Annias’ı Chyrellos’daki Hiyerarşi’nin önüne çıkaracak kadar delilimiz var mı?” diye sordu Darellon.

“Sanmam,” Başpiskopos Dolmant. “Annias Kilise’nin yüksek meclisinde birçok kişiyi satın aldı. Aleyhinde yapabileceğimiz bütün suçlamaların çok kuvvetli delillerle desteklenmesi gerekiyor. Şu anda elimizde olan tek şey Krager ve Baron Harparin arasındaki kulak misafiri olunmuş bir konuşma. Annias kolaylıkla paçayı sıyırır ya da kurtulma yolunu satın alabilir.”

Komier iskemlesine yaslandı, bir parmağıyla çenesine vuruyordu. “Sanırım başpiskopos meselenin en hassas noktasına parmak bastı. Annias elini Elenia hazinesinin içinde tuttuğu sürece, hem entrikalarına finans, hem de Hiyerarşi’den destek sağlamaya devam edebilir. Dikkatli olmazsak patrikliğe giden yolu rüşvetlerle açacak. Hepimiz zaman zaman onun yoluna çıktık ve sanırım ki patrik olarak ilk yapacağı şey dört askeri birliği de dağıtmaktır. Onun bu fonlara ulaşmasını engelleyebileceğimiz bir yol var mı?”

Vanion başını olumsuzca salladı. “Lenda Kontu hariç bütün Kraliyet Meclisi’ni kontrol ediyor. İhtiyacı olan bütün para için onun lehinde oy verirler.”

“Ya kraliçeniz?” diye sordu Darellon. “Annias onu da kontrol etti mi, yani hastalanmadan önce, demek istemiştim?”

“Hayır,” diye cevapladı Vanion. “Alderas, Annias’m yapmasını söylediği her şeyi yapan bir kraldı. Ehlana ise tamamiyle farklı bir konu; o Annias’dan nefret ediyor.” Omuzunu silkti. “Ama hasta ve iyileşene kadar Annias özgür olacak.”

Darellon arkasına yaslandı, cilalı masanın üzerinde parmaklarıyla tempo tutuyordu. “Annias çok kurnaz,” diye mırıldandı. “İzleyeceğimiz yolun ne olacağını kolayca tahmin edip bizi durdurmaya çalışacaktır. Bir tedavi bulsak dahi, bu kraliçenin hayatını tehlikeye sokmaz mı?” ‘

“Sparkhawk onun şampiyonu, Lordum,” dedi Kalten. “Onlarla başa çıkabilir, özellikle ben de arka çıkarsam.”

“Tedavide bir ilerleme kaydettiniz mi, Vanion?” dedi Komier.

“Bütün yerel doktorların aklı karıştı,” diye cevapladı Vanion. “Diğerlerine de haber yolladık ama çoğundan ses gelmedi.”

“Doktorlar çoğu zaman karşılık vermezler,” diye belirtti Abriel. “Bu kraliyet meclisinin başının kraliçenin iyileşmemesiyle yakından ilgilendiği bir yerde özellikle doğru olabilir.” Sorunu enine boyuna düşündü. “Cyriniclerin Cammoria’da birçok bağlantısı var,” dedi. “Kraliçenizi o krallıktaki Borrata Üniversitesi’nin tıp fakültesine götürmeyi düşündünüz mü? Belirsiz hastalıklar uzmanları olarak meşhurlar.”

“Onu saran büyüyü çözmeyi göze alabileceğimizi sanmam,” dedi Sephrenia. “Şu anda onu hayatta tutan tek şey bu. Borrata’ya bir geziye çıkamaz.”

“Sadece o kadar da değil,” diye Vanion ekledi. “Annias onu saraydan çıkarmamıza asla izin vermez.”

Abriel başını salladı. Bu konuyu bir an düşündü. “Bir alternatif var. Doktorun hastasına bakması kadar iyi olamaz ama bazen işe yarar. Yetenekli bir doktor belirtilerin ayrıntılı tanımlanmasından birşey öğrenebilir. Benim önerim, Vanion. Kraliçe Ehlana’nın has-tahR1 hakkında bildiğin her şeyi yaz ve Borrata’ya yolla.”

“Bu işi ben üstleneceğim,” dedi Sparkhawk. “Kraliçenin iyileşmesini istemek için kişisel sebeplerim var. Martel Cammoria’da - veya orada olduğu düşünülüyor - onunla halletmem gereken şeyler var.”

“Bu ortaya başka bir şey çıkarıyor,” dedi Abriel. “Şu anda Cammoria’da büyük bir karmaşa var. Birisi ortalığı karıştırıyor. Şu an orası pek tekin değil.”

Komier tekrar geri yaslandı. “Siz baylar, küçük bir birleşme gösterisine ne dersiniz?” dedi diğer eğitmenlere.

“Aklında ne var?” diye sordu Darellon.

“Bu işin içinde hepimizin payı olduğunu söyleyebilirim,” diye cevapladı Komier. “Ortak amacımız Annias’ı patrik tahtından uzak tutmak. Hepimizin yetenek ve cesarette arkadaşlarının üstünde olan şampiyonları var. Sanırım her birimizin bu şampiyonlardan birini seçip Cammoria’da Sparkhawk’a katılmak üzere yollaması iyi bir fikir olabilir. Bu yardımın zararı olmaz. Ayrıca dört birlikten adamlar yollamak bütün dünyayı bu konuda Kilise Şövalyeleri’nin aynı fikirde olduğuna ikna edecektir.”

“Çok iyi, Komier,” diye onayladı Darellon. “Askeri birliklerin uzun zamandır düşünce farklılıkları vardı, bir yığın insan hâlâ bölünmüş olduğumuzu düşünüyor.” Abriel’e döndü. “Cammoria’daki belanın arkasında kim olduğu konusunda fikrin var mı?”

“Birçoğu Otha olduğuna inanıyor,” diye cevapladı Cyrinic. “Son altı aydır merkezi krallıkların içine sızıyor.”

“Biliyorsun,” dedi Komier, “içimde bir gün Otha’yla ilgili bir şey yapacağımıza dair güçlü bir his var - hemde çok kalıcı bir şey.”

“Bu Azash’a karşı çıkmayı da içerecek,” dedi Sephrenia, “ve bunu yapmak istediğimizden emin değilim.”

“Styricum’un Genç Tanrıları onunla ilgili bir şey yapamazlar mı?” diye sordu Komier.

“Yapmamayı tercih ediyorlar,” diye cevapladı Sephrenia. “İnsanlar arasındaki savaşlar yeteri kadar kötü; ama Tanrılar arasındaki savaş hayal gücümüzün bile ötesinde olacaktır.” Dolmant’a döndü. “Elenelerin Tanrısı çok güçlü olarak bilinir,” dedi. “Kilise ondan Azash’ın karşısına çıkması için yardım isteyemez mi?”

“Bu mümkün, sanırım,” dedi başpiskopos. “Tek sorun Kilise

Azash’ın ya da başka bir Styric Tanrısı’nın varlığını kabul etmez Bu bir ilahiyat meselesi.”

“Ne kadar kıt bir görüş.”

Dolmant güldü. “Sevgili Sephrenia,” dedi. “Bunun kilisenin doğasında olduğunu biliyorsun. Hepimiz öyleyiz. Bir tek gerçek bulup onu benimseriz. Sonra gözlerimizi diğer bütün her şeye kaparız. Bu karışıklığı önler.” Ona merakla baktı. “Söyle bana Sephrenia, hangi kafir Tanrıya tapıyorsun?”

“Söylemeye iznim yok/’ dedi tırmalayıcı bir sesle. “Ama bir Tanrı olmadığını söyleyebilirim, bir Tannça’ya hizmet ediyorum.”

“Dişi bir Tanrı mı? Ne saçma bir fikir.”

“Bir erkek için, Dolmant. Kadınlar bunu norma) bulur.”

“Bizim bilmemiz gerektiğini düşündüğün başka bir şey var mı, Vanion?” diye sordu Komier.

“Sanırım, her şeyi göz önüne aldık, Komier.” Vanion Sparkhawk’a baktı. “Eklemek istediğin bir şey var mı?” diye sordu.

Sparkhawk başını salladı. “Hayır,” dedi. “‘Sanmam.”

“Ya üzerimize kilise askerlerini yollayan Styric’e ne demeli?” diye sordu Kalten.

Sparkhawk homurdandı. “Onu unutmuştum,” dedi. “Krager ve Harparin’i konuşurken duyduğum zamandı. Kalten ve ben kıyafet değiştirmiştik ama buna rağmen bizi tanıyan bir Styric vardı. Çok geçmeden Annias’ın adamları tarafından saldırıya uğradık.”

“Bir bağlantı olduğunu mu düşünüyorsunuz?” dedi Komier.

Sparkhawk başıyla onayladı. “Bir süredir beni etrafta takip eden Styric’in askerlere gösterenle aynı kişi olduğundan emin değilim. Bu Annias’la bağlantılı olduğunu gösterir.”

“Oldukça zayıf bir ihtimal, Sparkhawk. Devreye Styricler girince, Annias’ın oldukça iyi bilinen önyargıları vardır.”

“İhtiyacı olduğunda yardımlarını istemiyeceği kadar çok değil. Onu iki kere büyü kullanırken yakaladım.”

“Bir din adamı mı?” Dolmant şaşırmıştı. “Kesinlikle yasaktır.”

“Kont Radon’a kurulan komplo da öyle, Ekselansları. Annias’ın kuralları pek umursadığmı sanmıyorum. Tam bir sihirbaz sayılmaz ama nasıl yapılacağını biliyor. Bu eğitim aldığını gösteriyor ve bu da bir Styric manasına gelir.”

Darellon ince, uzun parmaklarını önündeki masanın üzerinde birbine geçirdi. “Styricler var, Styricler var/’ dedi. “Abriel’in be-I’rttiği gibi, .son zamanlarda merkezi krallıklarda çok fazla Styric faaliyet var, çoğu Zamoch’dan geliyor. Annias gizleri öğrenmek cin bir Styric aradıysa, yanlış Styric’le bağlantı kurmuş olmalı.”

“Sanırım, olayları iyice karmaşıklaştırıyorsun, Darellon,” dedi Dolmant.

“Lordlarım,” dedi sakince Sephrenia, “bu sabah ne olduğunu bir düşünün.” Gözleri çok dikkatliydi. “Içinizdekilerden biri - ya da hizmetinde bulunduğunuz krallardan biri - başpiskopos Anni-as’m neredeyse çocukça suçlamalarına kanmadı mı? Siz Eleneler kurnaz, çok bilmiş insanlarsınız. Uyarılmış olsaydınız, Annias’m Pandionları beceriksizce kötüleme girişimlerine gülecektiniz. Ama ne siz güldünüz ne de krallarınız. Bir yılan kadar kurnaz Annias, bir dahinin darbesi olacağına inandığı davasını ortaya sundu.”

“Tam olarak nereye varmaya çalışıyorsun, Sephrenia?” diye sordu Vanion.

“Sanırım, Lord Darellon’un düşünce tarzını göz önüne almalıyız. Bu sabahki gösteri bir Styric’in çok üzerindeydi. Biz basit insanlarız ve bizim büyücülerimizin, bizi onların tarzında düşünmemiz için çok zorlamaları gerekmez. Siz Eleneler çok daha şüpheci, çok daha mantıklısınız. Çok kolay kanmazsınız - tabii ki büyü etkisinde değilseniz.”

Dolmant öne eğildi, gözleri bir mantık yarışı için olan hevesini gizlemiyordu. “Ama Annias’da, ilahiyat tartışmaları üzerine eğitim görmüş, bir Elene. Niçin bu kadar beceriksizdi?”

“Sen bu sabah Annias’ın kendi sesiyle konuştuğunu kabul ediyorsun, Dolmant. Bir Styric büyücüsü - ya da mecbur bırakılan bir yaratık - onun davasını basit bir Styric’in anlayacağı bir şekilde sunabilir ve sonra da sihirle inanmaya teşvik ederdi.”

“Sabah salonda biri bu tür bir büyü mü kullanıyordu?” diye sordu Darellon, yüzünde rahatsız olduğunu gösteren bir ifadeyle.

“Evet,” diye basitçe cevapladı Sephrenia.

“Sanırım, konudan uzaklaşıyoruz,” dedi Komier. “Şimdi yapmamız gereken Sparkhawk’ı Borrata’ya yollamak. Kraliçe Ehla-na’nın hastalığını ne kadar çabuk tedavi edersek, Annias tehlikesi-ni o kadar çabuk yok ederiz. Nakit

para kaynağını bir kestik mi, beni ilgilendirecek bir kimse - ya da bir şey - ile beraber olamaz.”

“Sen en iyisi yola çıkmaya hazırlan, Sparkhawk,” dedi Vanion. “Kraliçenin belirtilerini senin için yazacağım.”

“Bunun gerekli olduğunu sanmıyorum, Vanion,” dedi Sephrenia. “Onun durumunu senden çok daha ayrıntılı biliyorum.”

“Ama sen yazamazsın,” diye hatırlattı Vanion.

“Yazmam gerekmiyor,” dedi Sephrenia. “Borrata’daki doktorlara belirtileri kendim söyleyeceğim.”

“Sparkhawk’la beraber mi gidiyorsun?” Vanion şaşırmıştı.

“Evet. Onun üzerinde odaklanmaya hazırlanan şeyler varmış gibi gözüküyor. Cammoria’ya vardığında yardımım gerekebilir.”

“Ben de geliyorum,” dedi Kalten. “Sparkhawk, Cammoria’da Martel’i yakalarsa orada olup ne olacağını görmek isterim.” Arkadaşına sırıttı. “Bana Adus’u verirsen, Martel’i sana bırakacağım.”

“Bence uygun,” diye kabul etti Sparkhawk.

“Borrata’ya giderken Chyrellos’dan geçeceksiniz,” dedi Dormant. “Oraya kadar bende sizinle geleceğim.”

“Sizi yanımızda görmekten gurur duyarız, Ekselansları.” Sparkhawk Kont Radun’a döndü. “Sizde bize katılmak istemez misiniz, Lordum?” diye sordu.

“Hayır. Gene de teşekkürler, Sör Sparkhawk,” diye cevapladı kont. “Yeğenim ve Lord Abriel’le beraber Arcium’a döneceğim.”

Komier hafifçe suratını astı. “Sizi geciktirmek istemem, Sör Sparkhawk,” dedi, “ama Darellon haklı. Annias bir sonraki adımımızın ne olacağını tahmin edecektir. Eosia’da tıbbi eğitim yapan fazla merkez yok; eğer Martel

hâlâ Chyrellos'daysa ve hâlâ Anni-as'dan emir alıyorsa, Borratta'ya gitmeni engellemeye çalışacaktır. Sanırım en iyisi diğer birliklerin şövalyeleri yetişene kadar Chrellos'da beklemeniz. Bazen bir güç gösterisi tehlikeleri uzaklaştırır."'

"İyi fikir," diye onayladı Vanion. "Diğerleri ona Chyrellos'daki Pandion karargahında katılabilir ve beraber çıkıp, giderler."

Sparkhawk ayağa kalktı. "Öyleyse tamam," dedi. Sephrenia'ya bir bakış attı. "Flüt'ü burada mı bırakacağız?"

"Hayır. O da benimle geliyor."

"Bu tehlikeli olmayacak mı?" diye uyardı.

"Eğer korunmaya ihtiyacı olursa, ben koruyabilirim. Yinede bu benim kararım değil."

"Onunla konuşmayı seviyorsun değil mi?" dedi Kalten. "Bütün otığın beynini çalıştırıp ne söylediğini çözmeye çalışmak." Sparkhawk buna kulak asmadı.

Sparkhawk avluda diğerleriyle beraber Chyrellos'a at binme—

hazırlanıyordu, çömez Berit yanına yaklaştı. "Kapıda topal bir dilenci oğlan var, Lordum," dedi Sparkhawk'a. "Size söylemesi gereken acil bir şey varmış."

"Bırakın girsin," dedi Sparkhawk.

Berit bir az şaşırmış baktı.

"Çocuğu tanıyorum," dedi Sparkhawk. "Benim için çalışıyor."

"Nasıl isterseniz, Lordum," dedi eğilerek Berit.

"Ah, aklımdayken, Berit," dedi Sparkhawk.

“Lordum?”

“O çocuğa çok yakın yürüme. Bir hırsızdır ve daha on adım yürümeden sahip olduğun her şeyi çalabilir.”

“Bunu aklımda tutacağım, Lordum.”

Birkaç dakika sonra, Berit yanında Talen’le beraber geldi.

“Bir sorunum var, Sparkhawk,” dedi çocuk.

“Ya?”

“Başpiskoposun adamlarından bazıları senin için çalıştığımı anladılar. Bütün Cimmura’da beni arıyorlar.”

“Başının derde gireceğini söylemiştim,” diye homurdandı Ku-rik. Sonra Sparkhawk’a baktı. “Şimdi ne yapacağız?” diye sordu. “Onun katedralin zindanına kapatılmasını istemem.”

Sparkhawk çenesini kaşıdı. “Sanırım bizimle gelmesi gerekiyor,” dedi, “en azından Demos’a kadar.” Birden dişlerini göstererek sırıttı. “Orada Aslade ve oğlanlarla bırakabiliriz.”

“Sen çıldırdın mı, Sparkhawk?”

“Buna sevineceğini düşünmüştüm.”

“Bu hayatımda duyduğum en saçma sapan şey.”

“Kardeşlerini bilmesini istemez misin?” Sparkhawk oğlana baktı. “Berit’ten kaç para çaldın?” diye genç hırsıza açıkça sordu.

“Gerçekten çok fazla değil.”

“Hepsini geri ver.”

“Beni hayal kırıklığına uğrattın, Sparkhawk.”

“Hayat hayal kırıklıklarıyla doludur. Şimdi onları geri ver.”

Onbirinci Bölüm

AÇILIR KAPANIR köprüyü geçip Demos ve ötesine giden yola çıktıklarında öğleden sonra olmuştu. Hava hâlâ rüzgarlı ama gökyüzü açıktı. Kıvrıla kıvrıla Demos'a giden yolda kalabalık bir trafik vardı. Arabalar takırdayarak geçiyor ve koyu renkli elbiseler giymiş köylüler sırtlarında ağır denklerle zorlanarak ağır ağır Cimmura'daki pazara doğru gidiyorlardı. Vahşi kış rüzgarı yolun kenarındaki sarı otları yatırıyordu. Sparkhawk diğerlerinden birkaç adım ilerde gidiyordu, Cimmura'ya giden köylüler kenara çekilerek yol açıyorlardı. Faran tırıs giderken gene tören yürüyüşüne geçti.

“Atın tez canlıymış gibi gözüküyor, Sparkhawk,” diye yorum yaptı rahip cübbesinin üzerine kalın, siyah resmi cübbesini giyen Başpiskopos Dolmant.

Sparkhawk başını geri çevirip omuzunun üzerinden, “Sadece gösteri yapıyor,” diye yanıtladı.

“Bu ona birisini ısırmak için fırsat kollarken vakit geçirecek bir şey sağlıyor.” Kalten güldü.

“Terbiyesiz mi?”

“Savaş atlarının doğasıdır, Ekselansları,” dedi Sparkhawk. “Saldırgan eğitilirler. Faran konusunda biraz fazla ileri gitmişler.”

“Hiç seni ısırdı mı?”

“Bir kez. Sonra, yapmamasının daha iyi olacağını açıkladım.”

“Açıkladın mı?”

“Sağlam bir dal parçası kullandım. Anında her şeyi anladı.”

“Bugün çok yol almayacağız, Sparkhawk,” diye bağırdı Kurik, grubun arkasından, yanında iki yük atıyla geliyordu. “Geç başladık. Bir fersah kadar ilerde bir han biliyorum. Orada iyi bir uyku çektikten sonra sabah, erkenden yola çıkma fikrine ne diyorsun?”

“Çok uygun,” diye onayladı Kalten. “Artık yerde uyumaktan o kadar çok hoşlanmıyorum.”

“Tamam,” dedi Sparkhawk. Talen’e bir göz attı, çocuk Sephrenia’nin beyaz atının yanında, yorgun görünüşlü doru bir ata biniyordu-Oğlan, omuzunun üzerinde korkuyla geriye bakıp duruyordu. “Sakinsin,” dedi.

“Genç insanların büyüklerinin yanında konuşmaması beklenir, Sparkhawk,” diye kıvırtarak cevapladı Talen. “Kurik’in gönderdiği okulda öğrettikleri birkaç şeyden biri buydu. Ben kurallara uymaya çalışırım - tabii ki beni çok fazla rahatsız etmezlerse.”

“Bu genç adam bir küstah,” diye gözlemledi Dolmant.

“Hem de bir hırsız, Ekselansları,” diye uyardı Kalten. “Üzerinizde değerli bir şeyler varsa çok yakınına gitmeyin.”

Dolmant sertçe çocuğa baktı. “Hırsızlığın Kilise tarafından onaylanmadığı gerçeğinin farkında mısın?”

“Evet,” diye iç çekti Talen. “Biliyorum, Kilise bu tip şeyler için çok tutucu.”

“Ağzından çıkan lafa dikkat et, Talen,” diye patladı Kurik.

“Edemem, Kurik. Burnum görüntüyü kısıtlıyor.”

“Ufaklığın ahlaksızlığı belki anlaşılabilir,” dedi hoşgörülüce Dolmant. “Ahlak ve din ilkeleri konularında eğitim aldığından şüpheliyim.” İç çekti. “Sokaklardaki çocuklar, birçok yönden, Styricler kadar dinsizler.” Eyerinin önünde eski bir cüppeye sarılmış oturan Flüt’le giden Sephrenia’ya muzipçe gülümsedi.

“Aslında, Ekselansları,” diye karşı çıktı Talen, “sürekli Kilise’ye giderim ve her zaman vaaza çok dikkat ederim.”

“Bu şaşırtıcı,” dedi başpiskopos.

“Tam değil, Ekselansları,” dedi Talen. “Hırsızların çoğu kiliseye gider. Ayin sırasında toplanan para her türlü riske değer.”

Dolmant şaşırmış bir ifadeyle baktı.

“Şu yönden bakın, Ekselansları,” diye yapmacık bir ciddiyetle açıkladı Talen. “Kilise parayı fakirlere dağıtır, değil mi?”

“Şüphesiz.”

“Ben fakirlerden biri olduğum için tepsi geçerken kendi payımı alırım. Bu Kiliseyi her zaman beni bulup para vermek derdinden kurtarır. Becerebildiğim zamanlar yardımcı olmak isterim.”

Dolmant gözlerini ona dikti ve kahkahalarla gülmeye başladı.

Birkaç mil sonra, Styric olduklarını gösteren kaba, düz tunikler giyen küçük bir grup insanla karşılaştılar. Yayaydılar, Sparkhawk ve diğerlerini görür görmez korkuyla yandaki tarlaya kaçtılar.

“Niçin bu kadar korktular?” diye sordu Talen.

“Styricum’da haberler hızlı yayılır,” diye cevapladı Sephrenia, “ve son günlerde şiddet olayları oldu.”

“Şiddet olayları mı?”

Sparkhawk kısaca Arcium’daki küçük Styric köyünde olanları anlattı. Talen’in yüzü solgunlaştı. “Korkunç,” diye bağırdı.

“Kilise yüzyıllardır bu tip şeylerin kökünü kazımaya çalıştı,” dedi üzgünce Dolmant.

“Sanırım biz Arcium’un o bölgesindekilerin kökünü oldukça iyi kazıdık,” diye onu temin etti Sparkhawk. “Olaydan sorumlu olan köylülerle görüşssünler diye bir grup adam gönderdim.”

“Onları astınız mı?” diye öfkeyle sordu Talen.

“Sephrenia bunu yapmamıza izin vermeyeceğinden adamlarım bunun yerine onları dallarla dövdüler.”

“Hepsi bu mu?”

“Dal olarak dikenli çalılar kullandılar. Arcium’da dikenler biraz büyük olur; adamlarıma bu konuda titiz olmalarını emrettim.”

“Biraz aşırı,” dedi Dolmant.

“Bence uygun, Ekselansları. Kilise Şövalyeleri’nin Styriclerle yakın bağları var, dostlarımıza kötü davrananlardan hoşlanmayız.”

Soluk kış güneşi mor bulut kümesinin arkasına kayarken yıkık bir yol kenarı hanına geldiler. Sulu bir çorba ve yağlı koyun etinden oluşan bir şeyler yedikten sonra erkenden yattılar.

Ertesi sabah hava açık ve soğuktu. Yol buz tutmuş, kenarlarını kaplayan çalılar dondan bembeyaz olmuştu. Güneş çok parlaktı ama çok az ısıtıyordu. İçe işleyen soğuktan korunmak için cüppelerine sıkıca sarılıp atlarını hızla sürdüler.

Yol, merkezi Elenia’nm tepe ve vadilerini keserek, kış güneşi altında nadasa bırakılmış tarlaların içinden uzanıp gidiyordu. Sparkhawk giderken etrafına bakındı. Burası onun ve Kalten’in büyüdüğü bölgeydi, yıllar sonra çocukluğunun geçtiği ortamlara geri dönen tüm insanların hissettiği o belirgin eve dönüş duygusunu hissetti. Pandion eğitiminin büyük bir bölümü olan kişisel disiplin, Sparhavvk’ın kendini aşırı duygulara kaptırmasını önlüyordu ama 1 nden geleni yapmasına rağmen bazen derinden etkiliyordu.

Öğlene doğru, Kurik bağırdı. “Arkamızdan gelen bir atlı var. Atını çok zorlayarak geliyor.”

Sparkhawk Faran’ı dizginleyip döndürdü. “Kalten,” dedi sertçe.

“Tamam,” diye cevaplayan iri sarışın, kılıcının kabzası ortaya çıksın diye cübbesini açtı.

Sparkhawk’da kılıcını açtı ve ikisi beraber gelen atlıyı karşılamak için birkaç yüz metre geriye gittiler.

Tüm bu tedbirlerin gereksiz olduğu ortaya çıktı. Atlı, genç çömez Berit’ti. Sade bir cübbe giymiş, el ve bileklerinin derisi sabah ayazından çatlamıştı. Atının ağzından köpükler ve buharlar çıkıyordu. Atını dizginledi ve yürüterek yaklaştı. “Size Lord Vani-on’dan bir mesaj var, Sör Sparkhawk,” dedi.

“Nedir?” diye sordu Sparkhawk.

“Kraliyet Meclisi Lycheas’ı meşrulaştırdı.”

“Ne yaptılar?”

“Thalesia, Deira ve Arcium kralları bir piç naip prens olamaz diye ısrar edince, başpiskopos Annias meclisi oturuma çağırdı ve prensin meşru olduğunu ilan ettiler. Annias, Prenses Arissa’nın Vardenais Dükü Osten’le evlendiğini gösteren bir belge yapmış.”

“Bu saçma,” diye kızdı Sparkhawk.

“Lord Vanion’da aynı şekilde düşündü. Bununla beraber belge oldukça iyi hazırlanmış. Dük Osten yıllar önce öldü, bu yüzden iddiayi yalanlamanın hiç bir yolu yok. Lenda Kontu parşömeni çok yakından inceledi ve sonunda o bile Lycheas’ı meşrulaştırmak yönünde oy kullandı.”

Sparkhawk küfretti.

“Ben Dük Olsen’i tanırım,” dedi Kalten. “Bekarlığı onaylanmış biridir. Evli olmasının hiç bir yolu yok. Kadınları hor görürdü.”

Sephrenia ile gelip onlara katılan Dolmant, “Bir sorun mu var?” diye sordu. Kurik ve Talen hemen arkasmdaydılar.

“Meclisi Lycheas’ın meşruluğunu kabul etti” dedi Kalten. “Annias, Arissa’nın evli olduğunu gösteren bir kağıt hazırlamış.”

“Ne kadar tuhaf,” dedi Dolmant.

“Ve ne kadar işe yarar,” diye ekledi Sephrenia.

“Bu belge sahte olabilir mi?” diye sordu Dolmant.

“Kolaylıkla, Ekselansları” dedi Talen. “Cimmura’da Patrik Clu. vonus’un - biri Troll, diğeri de çok çirkin olmak üzere - dokuz karı-sı olduğunun çürütülemez ispatını yapacak bir adam tanıyorum.”

“Bu iş şimdi bitti,” dedi Sparkhawk. “Korkarım ki, bu Lycheas’ı tahta bir adım daha yaklaştırdı.”

“Ne zaman oldu?” diye genç çömeze sordu Kurik.

“Dün gece geç saatlerde.”

Kurik sakallarını kaşıdı. “Prenses Arissa Demos’da manastıra kapalı olduğundan,” dedi, “eğer Annias bu komployu yeni planla-mışsa, Arissa’nm birisiyle evli olduğundan daha haberi yoktur.”

“Dul,” diye düzeltti Berit.

“Tamam, o zaman dul. Arissa, Cimmura’daki bütün erkeklerle tek tek yattığından - özür dilerim, Ekselansları - ve bunları kendi tanımladığı gibi sunak taşında hiç bulunmadan yaptığından her zaman gurur duyardı. Eğer biri ona doğru yaklaşılırsa hiç evlenmediğine dair bir belge imzalatmak çok zor olmasa gerek. Bu suyun yüzünü biraz çamurlandırmaz mı?”

“Bu adamı nerden buldun, Sparkhawk?” diye hayranlıkla sordu Kalten. “O bir hazine.”

Sparkhawk şimdi çok hızlı düşünüyordu. “Meşru - ya da değil -,” diye belirtti, “miras hakları ve benzer şeylerle ilgili olduğundan bu sivil bir meseledir; ama evlilik merasimi her zaman dinidir, değil mi, Ekselansları?”

“Evet,” diye onayladı Dolmant.

“Biraz önce Kurik’in bahsettiği gibi bir belge alabilirsek, Kilise onun evlenmemiş olduğuyla ilgili bir bildiri yayınlayabilir mi?”

Dolmant bunu düşündü. “Oldukça karışık,” dedi kuşkuyla.

“Ama mümkün mü?”

“Sanırım, evet.” „

“Sonra da Kilise Annias’a düzme belgesini geri çekmesini emredebilir, değil mi?”

“Şüphesiz.”

Sparkhawk Kalten’e döndü. “Dük Osten’in arazileri ve unvanları kime kaldı?” diye sordu.

“Yeğenine - tam bir salağa. Düklükten çok etkilendi, parasını kazandığından çok daha hızlı harcıyor.”

“Arazileri ve unvanı birden elinden alınıp Lycheas’a verildiğinde niasıl davranacaktır?”

“Çığlıkları Thalesia’dan duyabileceksin.”

Sparkhawk’ın yüzünden minik bir gülümseme geçti. “Vardenias’da dürüst bir yargıç biliyorum, bu dava yetkisinde olacaktır. Eğer şimdiki dük bu konuda dava açarsa ve eğer konumunu destekleyip, Kilise bildirisini ortaya sunarsa, yargıç onun lehinde karar verecektir, değil mi?”

Kalten dişlerini göstererek sırıttı. “Başka şansı olmayacaktır.” “Bu Lycheas’ın meşruluğunu tekrar kaldırmaz mı?” Dolmant gülümsüyordu. Sahte bir ciddi ifade takındı. “Haydi yola koyulalım, dostlarım,” diye önerdi. “Birden bir günahkarın itiraflarını bir an önce duymak için içim içimi yemeğe başladı.”

“Hırsızları hep dürüst olmayan insanlar olarak düşünürdüm; ama soylular ve din adamlarının yanında amatör kalıyoruz.”

Kalten yola çıkınca, “Platime bu durumu nasıl çözümlerdi?” diye sordu.

“Lycheas’ın sırtına bir bıçak saplardı.” Talen omuz silkti. “Ölü piçler tahta geçemezler, değil mi?”

Kalten güldü. “Bunun kesin ve doğrudan bir çözüm olduğunu kabul ediyorum.”

“Dünya’nın sorunlarını cinayet işleyerek çözemezsin, Kalten” dedi kınarcasına Dolmant.

“Niçin, Ekselansları, cinayetten bahsetmiyorum. Kilise Şövalyeleri Tann’nın Askerleri’dir. Eğer Tanrı bize birisini öldür derse, bu cinayet değil, bir inanç eylemidir. Ne dersiniz Kilise, bu işte olduğum sürece, Sparkhawk ve bana, Lycheas’ı - Annias’ı - ve Otha’yı da halletmemiz için emir verecek kadar önünü açıkça görebilir mi?” “Kesinlikle hayır!”

Kalten iç çekti. “Bu sadece bir fikirdi.” “Otha’da kim?” diye merakla sordu Talen. “Sen nerede büyüdün, oğlum?” diye sordu-Berit. “Sokaklarda.”

“Sokaklarda bile Zemoch imparatorunun kim olduğunu bilirler.” “Zemoch nerede?”

“Yerleştirdiğim o okulda kakaydın bilirdin” diye gürledi Kurik. “Okul beni sıkıyor, Kurik” diye cevapladı çocuk. “Aylarını bana harfleri öğretmeye çalışarak geçirdiler. İsmimi yazmayı öğrendiğimde, geri kalanı öğrenmeye gerek olmadığını düşündüm.”

“İşte bu yüzden Zemoch’un nerede olduğunu - ya da seni 0^ dürecek olan adamın Otha olacağını bilmiyorsun.”

“Niçin hiç tanımadığım biri beni öldürmeye kalksın ki?”

“Çünkü sen bir Elene’sin”

“Herkes Elene’dir - tabii ki Styricler hariç.”

“Bu çocuğun önünde gideceği çok uzun bir yol var,” diye yo, rumladı Kalten. “Birinin onunla ilgilenmesi gerekiyor.”

“Eğer bu sizi memnun edecekse, Lordlarım,” dedi Berit, Sparkhawk kelimeleri dikkatli seçmesinin nedeninin Demos başpiskoposunun orada bulunması olduğunu düşündü. “Kafanızda önemli konular var. Asla iyi bir tarih öğrencisi olmaktan öteye geçmedim ama bu gelişmemiş veletin eğitimini üstleneceğim.”

“Bu genç adamı dinlemeye bayılıyorum,” dedi Kalten. “Resmiyet her zaman beni zevkten bayıltır.”

“Velet mi?” diye yüksek sesle itiraz etti Talen.

Berit’in ifadesi değişmedi. Elinin tersiyle vurduğu rastgele bir tokatla Talen’i eyerinden düşürdü. “İlk ders öğretmenine karşı saygılı ol,” dedi. “Onun sözlerini asla sorgulama.”

Talen hızla ayağa kalktı, elinde küçük bir hançer vardı. Berit eyeri üzerinde eğildi ve göğsüne sıkı bir tekme atıp nefesini kesti.

“Eğitimin ilerleme hızına hayranlık duymuyor musun?” diye Sparkhawk’a sordu Kalten.

“Şimdi, atma bin,” dedi sertçe Berit, “ve dikkat et. Zaman zaman seni deneyeceğim ve cevapların doğru olursa iyi olur.”

“Bunu yapmasına izin verecek misin?” diye babasına seslendi Talen.

Kurik sırıttı.

“Bu haksızlık/’ diye şikayet eden Talen atma tırmandı. Kanayan burnunu sildi. “Gördün mü, ne yaptın?” diye Berit’i suçladı.

“Parmağını üst dudağına bastır,” diye önerdi Berit, “ve izin almadan konuşma.”

“Bu da ne oluyor?” diye sinirli bir sesle sordu Talen.

Berit yumruğunu kaldırdı.

“Tamam, tamam,” diyen Talen, sunulan darbeden uzaklaşmak için sindi. “Haydi devam et. Dinleyeceğim.”

“Gençlerin bilgiye olan açlığını görmekten her zaman mutlu olurum” dedi yumuşakça Dolmant.

Ve Demos’a doğru giderlerken Talen’in eğitimi başladı. İlk başta bu konuda oldukça somurtkandı ama Berit’i birkaç saat dinledi kten sonra hikayedeki boşlukları kapatmaya başladı. “Soru sorabilir miyim?” dedi sonunda.

“Şüphesiz,” diye cevapladı Berit.

“O zamanlar krallıklar olmadığını, sadece dukalıklar ve ben-zerleri olduğunu söyledin, değil mi?”

Berit başıyla onayladı.

“Peki Deiralı Abrech onbeşinci yüzyılda bütün ülkenin kontrolünü nasıl ele geçirdi? Diğer soylular onunla savaşmadılar mı?”

“Abrech orta Deira’daki demir madenlerinin kontrolünü elinde tutuyordu. Onun savaşçılarının çelik silahları ve zırhları vardı. Karşısındakiler ise bronz hatta taşla silahlanmışlardı.”

“Sanırım, farkı yaratan buydu.”

“Deira’nm denetimini sağlamlaştırdıktan sonra, şu andaki Ele-nia’ya döndü. Tüm bölgeyi istila etmesi uzun sürmedi. Sonra aşağı Arcium’a ilerledi, aynı işlemi orada da tekrar etti. Daha sonra orta Eosia’ya, Cammoria, Lamorkand ve Pelosia’ya yöneldi.”

“Bütün Eosia’yı işgal etti mi?”

“Hayır. İşte o zaman Rendor’daki Eshandist Sapkınlık baş gösterdi ve Abrech Kilise tarafından bunu bastırmaya ikna edildi.”

“Eshandistleri duymuştum,” dedi Talen, “ama asla neye inandıklarını tam olarak anlayamadım.”

“Eshand anti-hiyerarşikti.”

“Bu ne demek?”

“Hiyerarşi en üst düzeydeki kilise memurlarından oluşur -başpiskoposlar, başbaşpiskoposlar ve patrikten. Eshand tek tek rahiplerin dini meşelere kendi cemaatlarında kararlar vermelerine ve Kilise Hiyerarşisi’nin dağıtılması gerektiğine inanırdı.”

“Kilise’nin ondan niçin hoşlanmadığını şimdi anladım.”

“Her neyse, Abrech, Rendor üzerine yürümek için batı ve orta Eosia’dan büyük bir ordu topladı. Gözleri cennete odaklanmıştı, işgal ettiği yerlerin lordları ve dükleri çelik silahlar isteyince - sapkınlarla daha iyi savaşmak için - bunun doğurabileceği sorunları düşünmeden kabul etti. Sadece birkaç savaş oldu ama sonra Abrech imparatorluğu birden parçalandı. Şimdi Deiranlann gizli tut-175

tuklan ileri teknoloji onların elindeydi, batı ve orta Eosia’nın soy. luları artık kendilerini Abrech’e bağlı hissetmiyorlardı. Elenia ve Arcium bağımsızlıklarını ilan ettiler. Cammoria, Lamorkand ve Pelosia birleşip kuvvetli krallıklar oluşturdular. Abreeh kuzey Cammoria’da Eshandistlerle yaptığı bir savaşta öldürüldü.”

“Bütün bunların Zemochla ne ilgisi var?”

“Zamanı gelince anlatacağım.”

Talen dönüp Kurik’e baktı. “Biliyor musun,” dedi, “bu iyi bir hikaye. Beni gönderdiğin okulda bu hikayeyi niçin anlatmadılar?”

“Onlara fırsat verecek kadar uzun kalmadın.”

“Bu doğru olabilir, sanırım.”

“Demos’a daha ne kadar var?” diye sordu Kalten, gözlerini kısarak akşam güneşinden zamanı anlamaya çalışıyordu.

“Yaklaşık on iki fersah,” diye cevapladı Kurik.

“Hava kararmadan ulaşamayız. Etrafta bir han var mı?”

“İlerde bir köy var. Bir hanı var.”

“Ne düşünüyorsun, Sparkhawk?” diye sordu Kalten.

“Sanırım, orada kalmamız iyi olur,” diye onayladı iri adam. “Bütün gece soğukta ilerlemek atlar için iyi olmaz.”

Uzun bir tepeden köye giden yolda ilerlerken güneş batıyordu. Arkalarındaki güneş gölgelerini önlerinde oldukça ileri uzatıyordu. Köy küçüktü, saz damlı taş evler yolun iki yanında toplanmıştı. Diğer uçtaki han, üstünde yatacak bir çatı katı bulunan, büyük bir odadan başka bir şey değildi. Yine de, akşam yemekleri önceki gün sunulandan çok daha iyiydi.

Kalten mumla aydınlatılmış odadaki yemekten sonra Sparkhawk’a, “Demos’a ulaştığımızda karargaha gidecek miyiz?” diye sordu.

Sparkhawk önce suskun kaldı. “Orası büyük olasılıkla izleniyor-dur,” dedi. “Başpiskoposa Chyrellos’a giderken eşlik etmek, Demos’tan geçmemiz için gereken nedeni sağlıyor; ama Ekselanslanyla Arissa’yla konuşmak için manastıra giderken kimsenin bizi görmesini istemem. Eğer Annias

planlarımız hakkında ipuçları elde ederse karşılık vermeye çalışacaktır. Kurik, evinde fazla oda var mı?”

“Bir tavan arası - ve ahırın üzerinde ki samanlık var.”

“İyi. Sizi ziyaret edeceğiz.”

“Asinde buna çok sevinecektir.” Kurik’in gözlerinde bir sıkıntı oluşmaya başladı. “Seninle biraz konuşabilir miyim, Sparkhawk?”

Sparkhawk taburesini geri itti ve silahtarını parke döşeme odanın öbür ucuna doğru izledi.

“Talen’i Aslade’yle bırakmak konusunda ciddi değildin, değil ini?” diye yavaşça sordu.

“Hayır,” diye cevapladı Sparkhawk, “değildim. Senin patavatsızlığını öğrenirse mutsuz olacağını söylediğinde haklıydın ve Talen çok boşboğaz. Ağzından kaçırabilir.” “Peki ne yapacaksın o zaman?” “Karar vermedim. Berit ona bakıp, başını beladan uzak tutuyor.”

Kurik gülümsedi. “Kabul etmeliyim ki Talen hayatından ilk defa hazır cevaplarına katlanamayan birisiyle karşılaştı. Bu öğrendiği bütün tarih derslerinden çok daha önemli olabilir.”

“Aynı şey benim de aklıma geldi.” Sparkhawk saygılıca Sephrenia ile konuşan çömeze bir göz attı. “İçimde Berit’in bir gün çok iyi bir Pandion olacağıyla ilgili bir his var,” dedi. “Karakteri ve zekası iyi, Arcium’daki çarpışmada çok iyiydi.”

“Yaya çarpışıyordu,” dedi Kurik. “Bunu mızrağı nasıl tuttuğunu gördüğümüzde daha iyi anlayacağız.”

“Kurik, sende eğitim çavuşu ruhu var.”

“Birisinin bu işi yapması gerekiyor, Sparkhawk.”

Ertesi sabah hava gene soğuktu, yola çıkmalarıyla beraber atların ağızlarından buhar çıkmaya başladı. Yaklaşık bir mil kadar gitmişlerdi ki, Berit eğitime tekrar başladı. “Tamam,” dedi Talen’e, “söyle bakalım dün neler öğrendin.”

Talen bir zamanlar Kurik’e ait olan yamalı eski gri cübbeye sıkı sıkı sarılmış titriyordu; ama Berit’in bir gün önce öğrettiklerini rahatça ezberden okudu. Sparkhawk’m hatırladığı kadarıyla oğlan Berit’in söylediklerini kelimesi kelimesine tekrar ediyordu.

“Çok iyi bir hafızan var Talen,” diye tebrik etti Berit.

“Bu bir üçkağıt,” diye karakterine uymayan bir alçakgönüllülükle cevapladı Talen. “Bazen Platime için mesaj taşırım, bu yüzden ezberlemesini öğrendim.”

“Platime’da kim?”

“Cimmura’daki en iyi hırsız; en azından şişmanlamadan önce.”

“Sen hırsızlarla mı arkadaşlık ediyorsun?”

“Ben bir hırsızım, Berit. Bu eski ve şerefli bir meslektir.”

“Hiç de şerefli değil.”

“Bu bakış açına bağlı. Kral Abrech öldükten sonra ne oldu?”

“Eshandistlerle yenişilemedi,” diye kaldığı yerden devam etti Berit. “İç Deniz ve Arcian Kumsalları arasında ileri geri akınlar yapıyorlardı ama iki tarafında soylularının aklında farklı şeyler vardı. Eshand öldü, varisleri onun kadar hevesli değillerdi. Chyrellos’daki Kilise Hiyerarşisi asilleri savaşa girmeleri için durmadan zorladı ama asiller ilahiyattan çok politikayla ilgileniyorlardı.”

“Bu ne kadar sürdü?”

“Yaklaşık üç yüzyıl.”

“O günlerde savaşları çok ciddiye alırlardı, değil mi? Bunlar olurken Kilise Şövalyeleri neredeydi?”

“Şimdi ona geliyorum. Asillerin savaşa ilgisinin yok olduğu ortaya çıkınca, Hiyerarşi Chyrellos’da toplanıp diğer seçenekleri düşündü. Sonunda askeri birlikler kurup mücadeleye devam etmek fikri doğdu. Dört birliğin şövalyeleri sıradan savaşçıların çok ilerisinde eğitim gördüler; ek olarak, onlara Styricum gizleri öğretildi.”

“Bunlarda ne?”

“Sihir.”

“Ya. Niçin daha önce söylemedin?”

“Söyledim. Dikkat et, Talen.”

“Peki sonra Kilise Şövalyeleri savaşı kazandı mı?”

“Rendor’u işgal ettiler; Eshandistler sonunda teslim oldular. İlk yıllarında askeri birlikler çok hırslıydı, Rendor’u dört büyük düklüğe bölmeye başladılar. Ama daha kötü tehlike doğudan geldi.”

“Zemoch mu?” diye tahmin etti Talen.

“Çok doğru. Lamorkand’m işgali her -“

“Sparkhawk!” dedi sertçe Kalten. “Orada yukarda!” Yakındaki tepenin üstünü işaret etti. Bir düzine silahlı adam birden atlarım doruktan aşağı sürüp eğrelti otlarını yararak dört nala kalktılar.

Sparkhawk ve Kalten kılıçlarını çektiler, atlarını mahmuzlayıp saldırıyı karşılamak için ilerlediler. Kurik metal çivili gürzünü bir silkinişte eyerinden çekip aldı. Berit büyük ağızlı savaş baltasını çekip ileri atıldı.

Zırhlı iki şövalye saldıran grubun ortasına daldılar. Sparkhawk arka arkaya gelen iki saldırganı çabucak yere sererken, Kalten acımasız kılıç darbeleriyle diğerini kesip eyerinden düşürdü. Adamlardan biri yandan

saldırmaya çalıştı ama Kurik'in gürzü kafasının arma çarpınca Çırpınarak yere düştü. Sparkhawk ve Kalten artık Idırsanlann ortasmdaydılar ve ağır geniş kılıçlarını omuz yüksekliğinde geniş darbelerle sallıyorlardı. Berit yan cenahtan saldır-j, baltası o taraftaki atlıların gövdelerini katır kutur kesiyordu. Birkaç dakikalık toplu şiddetten sonra, sağ kalanlar dağılıp kaçtılar. "Bu da ne oluyor?" diye sordu Kalten. Sarışın adamın yüzü kızarmıştı ve harcadığı çabadan nefes nefeseydi.

"Birini yakalayıp soracağım, Lordum," diye hevesle konuştu

Berit.

"Hayır," dedi Sparkhawk.

Berit'in yüzü asıldı.

"Bir çömez gönüllü olmamalı," dedi sertçe Kurik, "en azından silahlarını ustaca kullanmayı öğrenene kadar."

"Ben başarılı oldum," diye itiraz etti Berit.

"Bu adamlar yeterince iyi olmadığı için," dedi Kurik. "Baltanı çok geniş sallıyorsun, Berit. Kendini karşı darbeler için savunmasız bırakıyorsun. Demos'daki çiftliğime geldiğimizde sana bazı şeyler göstereceğim."

Sephrenia tepenin aşağısından, "Sparkhawk!" diye bağırdı.

Sparkhawk hızla Faran'ı çevirdi, kaba Styric giysileri giyen beş adamın yolun yanındaki çalılardan çıkıp, Sephrenia, Dolmant ve Talen'e doğru koştuklarını gördü. Küfredip mahmuzlarını Faran'a geçirdi.

Styriclerin Sephrenia ve Flüt'e ulaşmaya çalıştıkları açıktı. Gene de Sephrenia tamamen savunmasız sayılmazdı. Styriclerden biri çığlık atarak yere düştü, karnını tutuyordu. Bir diğeri kendi gözlerini tırnaklayıp dizlerinin üzerine çöktü. Diğer üçü tereddüt etti, çünkü Sparkhawk oraya gelmişti bile. Tek darbeyle birinin kafasını uçurdu, sonra kılıcını diğerinin göğsüne sapladı. Son Styric kaçmaya çalıştı ama Faran gemini dişlerinin

arasına aldı ve üç hızlı adımda yakalayıp çelik toynaklı ön ayaklarıyla çiğnedi.

Sephrenia sertçe, “Orada!” derken, tepenin üstünü işaret etti. Cübbeli ve kukuletalı bir figür soluk renkli bir atın üzerinde oturmuş izliyordu. Sepherenia’nm büyülü sözleri söylemeye başlamasıyla, figür atını geriye sürdü ve gözden kayboldu.

“Bunlar kimdi?” diye sordu Kalten.

“Kiralık askerler/’ dedi Sparkhawk. “Zırhlarından anlayabilirsin.”

“Tepenin üzerindeki liderleri miydi?” diye sordu Dolmant.

Sephrenia başıyla onayladı.

“Bir Styricdi, değil mi?”

“Belki, ama belki de başka bir şey. Onda tanıdık bir şeyler hissettim. Daha önce bir kere daha küçük kıza saldırmaya çalışan bir şey vardı. O her ne ise, def edildi. Bu sefer çok daha doğrudan denedi.” Yüzü korkunç derecede ciddileşti. “Sparkhawk” dedi, “sanırım Demos’a mümkün olduğu kadar çabuk gitmeliyiz. Burada açıkta olmak çok tehlikeli.”

“Yaralıları sorguya çekebiliriz,” diye önerdi Sparkhawk. “Belki seninle ve Flüt’le ilgileniyormuş gibi gözüken şu esrarengiz Styric hakkında bize bir şeyler söyleyebilirler.”

“Hiçbir şey söylemeyecekler, Sparkhawk,” diye onaylamadı Sephrenia. “Eğer tepenin üzerindeki düşündüğüm şeyse, onların hafızası bile yoktur.”

“İyi o zaman,” diye karar verdi Sparkhawk, “Haydi gidelim.”

Kurik’in Demos’un dışındaki muazzam çiftlik evine geldiklerinde saat ikindiyi geçmişti. Çiftlik Kurik’in detaylara olan dikkatini çok iyi gösteriyordu. Geniş evinin duvarlarını oluşturan kütükler kare şeklinde kesilmişti ve aralarının doldurulmasına gerek bırakmayacak şekilde sıkıca

birbirine oturmuşlardı. Evin tam arkasında, tepenin yanında müştemilatlar, ambarlar ve iki katlı büyük bir ahır vardı- Özenle düzenlenmiş bahçesi sağlam bir çitle çevrilmişti. Kahverengi beyaz bir buzağı çitin kenarında durmuş, bahçenin içindeki buzdan kahverengileşmiş lahanalar ve solmuş havuçların uçlarına özlemle bakıyordu.

Beri fin yaşıtı uzun boylu iki genç avluda odun kesiyordu. Yaşça daha büyük gözüken diğer iki tanesi samanlığın damını tamir ediyorlardı. Üzerlerinde kaba çadır bezinden elbiseler vardı.

Kurik eyerinden aşağı atladı ve avludakilere yaklaştı. “Bu baltaları bileyeli ne kadar oldu?” diye huysuzca sordu.

“Baba!” diye bağırdı genç adamlardan biri. Baltasını bıraktı ve babasını sıkıca kucakladı. Sparkhawk, onun babasından en az bir baş daha uzun olduğunu fark etti.

Diğer oğlan samanlığın çatısmdaki kardeşlerine seslendi ve onlar da sevinçli bir telaşla aşağı atlamak için kenara doğru kaydılar.

Sonra Aslade evden dışarı fırladı. Gri sade bir elbise ve beyaz .. önlük giyen tombul bir kadındı. Saçları şakaklarından beyazla-maya başlamıştı ama yanaklarındaki gamzeler genç bir kız gibi gözükmesini sağlıyordu. Kurik’i sevgiyle kucakladı, Sparkhawk’ın «ilahtan birkaç dakikalığına ailesi tarafından sarıldı. Sparkhawk bu-nU nerdeyse özlemle izledi.

“Pişmanlıklar mı, Sparkhawk?” diye nazikçe sordu Sephrenia.

“Birkaç tane, sanırım,” diye kabul etti Sparkhawk.

“Daha gençken beni dinleyecektin, bir tanem. Bu senin de olabilirdi, biliyorsun.”

“İşim, hayatıma bir eş ve çocuklar dahil ettiremeyecek kadar tehlikeli, Sephrenia.” Sparkhawk iç çekti.

“Zamanı geldiğinde, sevgili Sparkhawk, düşünmezsin bile.”

“Zamanı çoktan geçti, sanırım.”

“Göreceğiz,” diye gizemli bir vurguyla cevapladı Sephrenia.

“Misafirlerimiz var, Aslade,” dedi karısına Kurik.

Aslade önlüğünün kenarıyla nemli gözlerini kuruladı ve hâlâ atlarının üzerinde oturan Sparkhawk’la diğerlerinin yanına gitti. “Evimize hoş geldiniz,” diye basitçe selamladı. Çocukluklarından beri tanıdığı Sparkhawk ve Kalten’in önünde reverans yaptı. “Lordlarım,” dedi resmiyetle. Sonra güldü, “ikiniz buraya gelin ve bana bir öpücük verin,” dedi.

Sanki iki sakar çocuk gibi eyerlerinden inip Aslade’yi kucakladılar. “İyi gözüküyorsun, Aslade,” dedi Sparkhawk. Piskopos Dolmant’ın önünde olduğundan ağırlığını korumaya çalıştı.

“Teşekkür ederim, Lordum,” dedi yapmacık bir reveransla Aslade. Sonra rahatça gülümsedi. Elleriyle kalçalarını sıvazladı. “Şişmanlıyorum, Sparkhawk,” dedi. “Sanırım, pişirirken yemekleri tatmaktan oluyor.” Neşeyle omuz silkti. “Ama tatmadan da iyi olup olmadığını anlayamazsın ki.” Sonra Sephrenia’ya döndü. “Sevgili, tatlı Sephrenia,” dedi, “Uzun zaman oldu.”

“Hemde çok, çok uzun zaman,” diye cevapladı Sephrenia, beyaz atından aşağı kayıp Aslade’yi kucakladı. Sonra Flüt’e Styric bir şeyler söyledi ve küçük kız utanarak ileri çıkıp, Aslade’nin avuç içlerini öptü.

“Ne.güzel bir çocuk,” dedi Aslade. Muzipçe Sephrenia’ya baktı. “Bana söylemen lazımdı, tatlım” dedi. “Biliyorsun iyi bir ebeyimdir. Beni göreve çağırmadığın için biraz incindim.”

Sephrenia şaşkın şaşkın baktı, sonra kahkahalarla gülmeye baş. ladı. “Öyle değil, Aslade,” dedi. “Bu çocukla aramda yakınlık var ama sandığın gibi değil.”

Aslade Dolmant’a gülümsedi. “Atınızından inin, Ekselansları,” diye başpiskoposu davet etti. “Kilise kucaklaşmamıza izin verir mi - şüphesiz

iffetli bir kucaklaşmaya? Sonra ödülünüzü alacaksınız. Fırından beş somun ekmeği yeni çıkardım, hâlâ sıcak ve tazeler.”

Dolmant’m gözleri parladı ve atından hızla indi. Aslade kollarını boynuna doladı ve yanaklarından gürültüyle öptü. “Beni ve Kurik’i o evlendirdi,” dedi Sephrenia’ya.

“Evet, tatlım. Bende oradaydım, hatırladın mı?”

Aslade kızardı. “Töreni çok az hatırlıyorum,” diye itiraf etti, “o gün aklımda başka şeyler vardı.” Kurik’e şeytanca gülümsedi.

Sparkhawk silahtarının yüzünün bariz bir şekilde kızardığını görünce tebessümünü gizledi.

Aslade soru sorar gibi Talen ve Berit’e baktı.

“İri yarı delikanlı Berit’tir,” dedi Kurik. “Bir Pandion çömezi.”

“Bu oğlan benim - şey - yamağım,” diye beceriksizce konuştu Kurik. “Onu silahtar yapmak için eğitiyorum.”

Aslade küçük hırsıza baştan aşağı baktı. “Elbiseleri bir rezalet, Kurik,” dedi. “Onun için giyecek daha iyi bir şey bulamadın mı?”

“Bize yeni katıldı, Aslade,” diye telaşlı bir şekilde açıkladı.

Aslade çok daha dikkatli Talen’e baktı. “Biliyor musun, Kurik?” dedi. “Senin o yaşlarındaki haline çok fazla benziyor.”

Kurik öksürdü. “Tesadüf,” diye mırıldandı.

Aslade Sephrenia’ya gülümsedi. “Altı yaşımdan beri Kurik’in peşinde olduğuma inanır mısın? On yılımı aldı ama sonunda ele geçirdim. Atından in, Talen. Oğullarıma küçük gelen elbiselerle dolu bir sandığım var. Sana giyecek bir şeyler bulalım.”

Atından inen Talen'in yüzünde tuhaf, neredeyse hüzünlü bir ifade belirdi. Genelde her şeye küstahça davranan bu çocuğun ne hissediyor olabileceğini fark ettiğinde, Sparkhawk'ın içine bir sızı saplandı. İç çekti ve Dolmant'a döndü. "Manastıra hemen şimdi gitmek ister misiniz, Ekselansları?" diye sordu.

"Aslade'in yeni pişmiş ekmeklerini soğutmaya mı bırakacağız?" diye itiraz etti Dolmant. "Mantıklı ol, Sparkhawk."

Sparkhawk gülerken, Dolmant Kurik'in karısına döndü. "Uma-taze tereyağı da vardır?" diye sordu.

"Daha dün sabah yayık yaptım, Ekselansları," diye cevapladı, "ve o çok beğendiğiniz erik reçelinden bir kavanozu da yeni açtım. Haydi mutfağa gidiyor muyuz?"

"Niye gitmeyelim ki?"

Aslade, doğal bir hareketle Flüt'ü bir eliyle kucağına alıp öbür elini de Talen'in omuza attı. Ve sonra çocuklar yanında önden evin içine ilerledi.

PRENSES Arissa'nın kapatıldığı manastır şehrin diğer tarafında dar, ağaçlık bir vadi içindeydi. Bu katı kadınlar topluluğuna erkekler nadir kabul edilirdi; ama Dolmant'm mevkisi ve otoritesi anında içeri girmelerini sağladı. Badem gözlü ufak tefek bir rahibe onları güney duvarının yanındaki küçük bir bahçeye götürdü. Kral Aldreas'ın kız kardeşini orada zayıf kış güneşi altında, taş bir bankın üzerinde kucağında büyük bir kitapla oturuyor buldular.

Yıllar Arissa'yı çok az etkilemişti. Uzun parlak, koyu sarı saçları ve soluk mavi gözleri yeğeni Kraliçe Ehlana'nm gri gözlerine çok benziyordu, ama gözlerinin etrafındaki siyah daireler uzun, uykusuz gecelerin acılarını ve şiddetli kırgınlığını anlatıyordu. Dudakları pek seksi değildi, tam tersine oldukça inceydi ve köşelerinde iki büyük tedirginlik çizgisi vardı. Daha çok, genç bir kızın hatlarına sahip olmasına rağmen Sparkhawk onun kırklarına geldiğini biliyordu. Manastırdaki rahibelerin giysileri yerine boğazı açık kırmızı yün bir cübbe giyiyordu. Başının üstünde gelişigüzel

bağlanmış bir başörtüsü vardı. “Beni ziyaret ettiğiniz için onur duyuyorum, baylar,” diye boğuk sesiyle konuşurken yerinden kalkmaya bile tenezzül etmedi. “Çok az misafirim oluyor.”

“Majesteleri,” diye resmiyetle selamladı Sparkhawk. “İyi olduğunuzu umabilir miyim?”

“İyi ama sıkılmış, Sparkhawk.” Sonra Dolmanf a baktı. “Yaşlanmışsınız Ekselansları,” diye nispet yaparcasına gözlemlerken kitabını kapattı.

“Ama siz yaşlanmamışsınız,” diye cevapladı Dolmant. “Sizi takdis etmemi ister misiniz, Prenses?”

“Sanırım hayır, Ekselansları. Kilise zaten oldukça çok şey yaptı.”

“Ondan nefret ettin, değil mi Arissa?”

“Onu hor gördüm, Sparkhawk. Bu farklı bir şey. Onun yanından her ayrılışımda banyo yapardım.”

Sparkhawk elini uzatıp, parmağındaki kan kırmızısı yüzüğü gösterdi. “Parmağında bir benzerini fark ettin mi?” diye sordu. Arissa hafifçe kaşlarını çattı. “Hayır,” dedi. “Hatta, yoktu bile. Belki de o öldükten sonra velet çalmıştır.” Sparkhawk dişlerini sıktı.

“Zavalı Sparkhawk,” diye alay etti. “Senin kıymetli Ehlana’n hakkındaki gerçekleri duymaya katlanamıyorsun, değil mi? Daha çocukken ona karşı olan ilgine gülerdik. Umutların var mıydı, büyük şampiyon? Onu kardeşimin cenazesinde gördüm. O artık bir çocuk değil, Sparkhawk. Şimdi onda bir kadının kalçası ve göğüsleri var. Ama bir elmasın içine kapatıldı ve parmağını bile dokunamıyorsun değil mi?”

“Buna devam etmemiz gerektiğini sanmıyorum, Arissa.” Sparkhawk, gözlerini kıstı. Onu şaşırtarak gerçeği öğrenme umuduyla, “Oğlunun babası kim?” diye birden sordu.

Arissa güldü. “Nasıl bilebilirim ki? Erkek kardeşimin evlenmesinden sonra, kendimi Cimmura’daki bir kurumda avuttum.” Gözlerini kaydırdı. “Hem eğlenceli, hem kârlıydı. Sıkı para kazandım. Kızların çoğu pahalıydı ama ben daha çocukken zenginliğin sırrının sürümden kazanmak olduğunu öğrenmiştim.” Kötü kötü Dolmant’a baktı. “Hem de, bu yenilenebilir bir kaynak.” Dolmant’ın yüzü sertleşti. Arissa kabaca güldü. “Bu kadar yeter, Prenses,” dedi Sparkhawk. “Piçinizin babasını tanımlamak için bir tahmin yürütmeyecek misiniz?” Onu dikkatsiz bir açıklamaya sokacağını umarak oldukça kasıtlı söyledi.

Arissa’nın gözleri bir an kızgınlıkla parladı, sonra şehvetli bir zevki iyice ortaya vuran bir bakışla taş banka sırtını dayadı. Ellerini kırmızı cüppesinin önüne koydu. “Uzun zamandır antremansı-zıın ama sanırım doğaçlama çıkarabilirim. Beni denemek ister misin, Sparkhawk?”

“Pek sanmam, Arissa.” Sparkhawk’m sesi kesin bir netlikteydi.

“Ah, şu sizin ailenin çok iyi bilinen erdem taslayıcılığı. Ne ayıp, Sparkhawk. Genç bir şövalye iken ilgimi çekmiştin. Şimdi kraliçeni kaybettin ve ikiniz arasındaki bağlantıyı ispat edecek çift yüzük bile ortada yok. Bu artık onun şampiyonu olmadığın anlamına gelmiyor mu? Belki - eğer iyileşirse - onunla daha yakın bir bağlar^ kurabilirsin. Benim kanımı taşıyor, biliyorsun ve benim gibi onunda damarlarında alev alev dolaşıyor olabilir. Eğer beni denersen karşılaştırıp, doğru olup olmadığını bulabilirsin.” Sparkhawk iğrenerek döndü. Arissa tekrar güldü. “Parşömen ve mürekkep isteteyim mi, Prenses?” diye sordu Dolmant, “böylece evliliğinizle ilgili söylentiyi reddettiğinizi ispatlayabiliriz.”

“Hayır, Dolmant,” diye cevapladı, “öyle düşünmüyorum. İsteğiniz, bu konuda Kilise’nin ilgisi olduğunu belli ediyor. Kilise son zamanlarda bana birkaç iyilik yaptığına göre niye ben onun adına çaba harcayım ki? Cimmuralılar hakkımdaki söylentilerle kendilerini eğlendiriyorlarsa bırakın eğlendirsinler. Madem bir gerçekle ağızları sulanıyor, bırakın bir yalanla da oyalansınlar.” “Son sözünüz bu mu?”

“Fikrimi değiştirebilirim. Sparkhawk bir Kilise Şövalyesi ve Ekselansları, siz bir başpiskopossunuz. Niye beni ikna edip edemeyeceğini görmek için ona emretmiyorsunuz? Bazen çok çabuk ikna olurum - bazen çok geç. Bu tamamiyle ikna edene bağlıdır.”

“Sanırım buradaki işimizi sonuçlandırdık,” dedi Dolmant. “İyi günler, Prenses.” Topukları üzerinde döndü ve bahçenin soğuktan kararmış çimenliğini geçmeye başladı.

“Soğuk ve resmi arkadaşın olmadığı zaman gene gel, Sparkhawk,” dedi Arissa. “Beraber eğlenebiliriz.”

Sparkhawk cevap vermeden döndü ve bahçeden çıkan başpiskoposu takip etti. “Sanırım zamanımızı boşuna harcadık,” diye mırıldandı, yüzü kızgın ve kasvetliydi.

“Yo, hayır, oğlum,” dedi sakince Dolmant. “Prenses, Kilise kanunlarındaki önemli bir noktayı unuttu. Biraz önce iki din adamı -sen ve ben - önünde özgürce ifade verdi. Bunun imzalı bir beyan kadar geçerliliği vardır. Tek yapmamız gereken söylediklerini yeminlerimizle açıklamak.”

Sparkhawk gözlerini kırpıştırdı. “Dolmant,” dedi, “tanıdığım en şeytan adam sizsiniz.”

“Bunu kabul ettiğine memnun oldum, oğlum.” Başpiskopos gülümsedi.

On İkinci Bölüm

ERTESİ gün erkenden Kurik’in çiftlik evini terk ettiler. Aslade ve dört oğlu kapıda durmuş el sallıyorlardı. Kurik biraz sonra yetişeceğine söz vererek vedalaşmak için geride kaldı.

“Şehirden geçecek miyiz?” diye sordu Kalten.

“Sanmıyorum,” diye cevapladı Sparkhawk. “Kuzeyden giden yolu takip edebiliriz. Görüneceğimizden eminim ama bunu onlar için daha kolay hale

sokmayalım.”

“Kişisel bir izlenimimi duymak ister misin?”

“Niye olmasın.”

“Kurik’e yavaş yavaş emeklilik düşüncesini vermeye başlaman gerektiğini biliyorsun. Yaşlanıyor; senin arkanda bütün dünyayı dolaşacağına ailesinin yanında daha çok zaman geçirmesi gerek. Bir de, bildiğim kadarıyla hâlâ silahtan olan tek Kilise Şövalyesi sensin. Geri kalanımız onlarsız idare etmeyi öğrendi. İyi bir emekli maaşı ver ve bırak evde kalsın.”

Sparkhawk gözlerini kısarak Demos’un doğusundaki ağaçlık tepenin üsünde yeni yükselmeye başlayan güneşe baktı.

“Belki haklısın,” dedi, “ama bunu ona nasıl söyleyebilirim ki? Babam daha çömezliğimi bitirmeden Kurik’i yanıma verdi. Bunun Elenia sarayının babadan oğula geçen şampiyonu olmakla ilgisi var.” Acı acı gülümsedi. “Bu eski moda gelenekleri olan eski moda bir konum. Kurik bir silahtardan çok bir dost, daha fazla hizmet edemeyecek kadar yaşlı olduğunu söyleyerek onu kırmayacağım.”

“Bu büyük bir sorun, değil mi?”

“Evet,” dedi Sparkhawk, “öyle.”

Prenses Arissa’nın kapatıldığı manastırın yanından geçerlerken Kurik arkalarından yetişti. Sakallı yüzü biraz asıktı ama daha sonra omuzlarını dikleştirdi ve işini bilen birinin tavrını takındı.

Sparkhawk onsuz hayatın nasıl olabileceğini hayal etmeye çalışarak arkadaşına baktı. Sonra başını salladı. Kesinlikle imkansızdı.

Chyrellos’a giden yol, sabah güneşinin dalların arasından zemine altın gibi saçıldığı, yaprak dökmeyen ağaçlardan oluşan bir ormandan geçiyordu. Hava açık ve sertti, buna rağmen don yoktu. Bir mil kadar gitmişlerdi ki, Berit öyküsüne yeniden başladı. “Zemoch İmparatoru Otha’nın dev bir ordu

toplayıp, Lamorkand’a yürüdüğü haberi Chyrellos’a ulaştığında,” dedi Talen’e, “Kili-se’nin Şövalyeleri Rendor’daki yerlerini sağlamlaştırdılar.”

“Bir dakika,” diye sözünü kesti Talen. “Bu ne zaman oldu?”

“Yaklaşık beş yüzyıl önce.”

“O zaman geçen gün Kalten’in bahsettiği Otha aynı kişi değildi, değil mi?”

“Bildiğimiz kadarıyla, o.”

“Bu imkansız, Berit.”

“Otha yaklaşık dokuz yüz yaşında,” dedi Sephrenia.

“Bunun peri masalı değil, tarih olduğunu düşünmüştüm”.

“Otha, Yaşlı Tanrı Azash’la karşılaştığı zaman küçük bir oğlan çocuğuydu,” diye açıkladı Sephrenia. “Styricum’un Yaşlı Tanrılarının büyük güçleri vardır ve herhangi bir ahlak anlayışının kontrolünde değillerdir. Takipçilerine bağışladıkları hediyelerden biri çok uzatılmış bir hayattır. Bundan dolayı bazı insanlar onların peşinden gitmeye isteklidirler.”

“Ölümsüzlük mü?” diye kuşkuyla sordu Talen.

“Hayır,” dedi Sephrenia, “hiç bir Tanrı bunu bağışlayamaz.”

“Elene Tanrısı bağışlayabilir,” dedi Dolmant, “ama tabii ki ruhani manada.”

“Bu enteresan bir dini nokta, Ekselansları.” Sephrenia gülümsedi. “Bir gün bunu tartışacağız. Her neyse,” diye devam etti, “Otha Azash’a tapmayı kabul edince, Tanrı ona muazzam bir güç verdi ve Otha sonunda Zemoch imparatoru oldu. Zemoch’daki Styricler ve Eleneler birbirleriyle evlendiklerinden bir Zemoch iki ırkında tam bir üyesi olamaz.”

“Tanrının gözündeki bir tiksinti,” diye ekledi Dolmant.

Sephrenia’da, “Styric Tanrıları da aynı şekilde düşünüyorlar,” diye kabul etti. Tekrar Talen’e baktı. “Otha ve Zemochlan anlamak jcin Azash’ı anlamak lazım. Dünyadaki tamamı kötü olan tek güçtür, Ona inananların ayinleri müstehcendir. Sapıklıklardan, kancan ve kurbanların acılarından zevk alır. Zemochlar ona taparken, insanlıklarını iyice kaybettiler ve Lamorkand’a saldırılarıyla tarif edilemeyecek bir dehşet saldılar. İşgalci ordular sadece Zemochlar olsaydı normal güçler onları geri püskürtebilirlerdi. Ama Azash onları yeraltından güçlerle destekledi.”

“Goblinlerle mi?” diye inanmaya inanmaya sordu Talen.

‘Tam değil; ama bu kelime işe yarayacaktır, sanırım. Azash’m emrindeki yirmi kadar insandışı türü tanımlamam benim bütün sabahımı alır ve bu tanımlamalardan hoşlanmayacaksmdır.”

“Bu hikaye her dakika daha da az inanılır hale geliyor,” diye belirtti Talen. “Savaşlar ve diğer şeylerden hoşlanıyorum ama gob-linler ve perilerden bahsetmeye başladığınızda ilgimi kaybetmeye başlıyorum. Her şeyden önce ben artık bir çocuk değilim.”

“Zamanla anlamaya ve inanmaya başlayabilirsin,” dedi Sephrenia. “Hikayeye devam et, Berit.”

“Peki,” dedi Berit. “Kilise Lamorkand’ı işgal eden güçlerin ne olduğunu anladığında Kilise Şövalyeleri’ni Rendor’dan çağırdı. Dört birliğin safları, batının güçleri Otha’nm Zemoch güruhuyla yakın sayılara ulaşana kadar diğer şövalyeler ve sıradan askerlerle takviye edildiler.”

“Peki savaş oldu mu?” diye heyecanla sordu Talen.

“İnsanlık tarihinin en büyük savaşı,” diye cevapladı Berit. “İki ordu Randera Gölü’nün yanındaki Lamorkand ovasında karşılaştılar. Fiziki savaş çok büyüktü ama doğaüstü savaş muazzamdı. Karanlığın dalgaları ve alevlerin örtüsü alanı silip süpürmüştü. Gökyüzünden ateş ve yıldırım yağıyordu. Taburlar toprak tarafından yutulmuş ya da aniden gelen alev karşısında yanıp kül olmuştu. Bitmek bilmeyen şimşekler ufuklar boyunca çakıp duruyordu. Yer depremler ve yüksek ısıdan eriyen kayaların

patlamalarıyla yarılmıştı. Zemoch rahiplerinin büyüleri her seferinde Kilise Şö-valyeleri'nin karşı büyüleriyle etkisizleştiriliyordu. Zemochlar geri püskürtülene dek ordular üç gün savaşa kitlendiler. Geri çekilişleri çok daha hızlı oldu, hatta sonunda bozguna döndü. Otha'nm güruhu en sonunda dağıldı ve sınırın güvenliğine doğru kaçtı."

"Muhteşem!" diye heyecanla bağırdı Talen. "Peki sonra ordı^ muz Zemoch'u işgal etti mi?"

"Çok yorgundular. Savaşı kazanmışlardı ama bedeli büyüktü Kilise Şövalyeleri'nin yarısı savaş alanında katledilmiş yatıyordu Elene krallarının orduları ölülerini binler halinde saydılar."

"Bir şey yapabilirlerdi, değil mi?"

Berit başını salladı. "Yaralılarına baktılar ve ölülerini gömdüler. Sonra evlerine geri gittiler."

"Hepsi bu mu?" diye şüpheyle sordu Talen. "Eğer tüm yaptıkları buysa bu pek bir hikaye sayılmaz, Berit."

"Başka seçenekleri yoktu. Batı krallıklarındaki eli silah tutan tüm adamları almışlar ve ekinlere bakacak kimse bırakmamışlardı. Kış geliyordu, yiyecek yoktu. Kışı zor geçirdiler ama savaşta bir yığın adam ölüp, sakatlandığından - batıda ya da Zemoch'da - yeni ekinleri ekecek yeterlikte insan yoktu. Sonuç kıtlıktı. Bir yüzyıl boyunca tüm Eosia'nin, ilgilendiği tek şey yiyecekti. Kılıçlar ve mızraklar bir kenara kondu ve savaş atları sabanlara koşuldu."

"Duyduğum diğer hikayelerde bu tip şeylerden asla bahsetmiyorlar." Talen burnunu çekti.

"Çünkü onlar sadece hikaye," dedi Berit. "Bu gerçek. Her neyse," diye devam etti, "savaş ve kıtlığı birçok büyük değişiklikler takip etti. Askeri birlikler sıradan insanlarla beraber tarlalarda çalışmaya zorlandılar ve kendilerini yavaş yavaş Kilise'den uzaklaştırdılar. Özür dilerim,

Ekselansları," dedi Dolmant'a, "o zamanlar, Hiyerarşi onların acısını anlamayacak kadar sıradan insanların gereksinimlerinden uzaklaşmıştı."

"Ortada özür dileyecek bir şey yok, Berit" diye üzgünce cevapladı Dolmant. "Kilise o dönemdeki hatalarını açıkça kabul ediyor."

Berit başıyla onayladı. "Kilise Şövalyeleri hızla kilisenin denetiminden çıkmaya başladılar. Hiyerarşi'nin esas amacı şövalyelerin savaşmadıkları zaman genel toplantı binalarında yaşayan silahlı keşişlerden oluşmalarıydı. Bu görüş yok olmaya başladı. Sayılardaki korkunç kayıplar hizmete alınacak yenileri için kaynaklar aramayı gerekli hale getirdi. Birliklerin eğitmenleri Chyrellos'a gittiler ve bu meseleyi katı koşullarla Hiyerarşi önüne getirdiler. Yeni hizmete alınanların önündeki erv önemli engel evlenmeme yeminiydi. Eğitmenlerin ısrarıyla Hiyerarşi bu kuralı yumuşattı ve Kilise şövalyeleri'nin evlenip baba olmalarına izin verildi."

"Sen evli misin, Sparkhawk?" diye birden sordu Talen.

"Hayır," diye cevapladı şövalye.

"Niçin değilsin?"

"Onu alacak kadar aptal bir kadın bulamadı." Kalten güldü. "Birincisi pek sevimli değil ve çok kötü huylu."

Talen, Berit'e baktı. "O zaman bu hikayenin sonu mu oluyor?" diye sordu. "İyi hikayelerin bir sonu olmalı, bilirsin, şöyle bir şey, 've onlar ermiş muradına biz çıkalım kerevetine.' Seninki herhangi bir yere varmayan sadece bir parça kırıntı."

'Tarih devam eder, Talen. Orada son yoktur. Askeri birlikler artık Kilise işleri kadar politik işlerle de ilgileniyorlar ve ilerde ne olacağını hiç kimse bilemez."

Dolmant iç çekti. "Bütün bunlar hepsi çok doğru," diye onayladı. "Başka türlü olmasını dilerdim ama belki Tanrı'nm olayların böyle olmasını istemesi için kendi nedenleri vardır."

“Bir dakika,” diye Talen itiraz etti. “Bütün bunlar sen bana Ot-ha ve Zemoch’u anlatırken başladı. Bu hikaye sonuçta bir şekilde gerilerde kaldı. Şimdi onun için niye endişeleniyorsunuz?”

“Otha yeniden ordularını topluyor,” dedi Sparkhawk.

“Bu konuda bir şey yapacak mıyız?”

“Onu izliyoruz. Eğer tekrar gelirse, son seferinde yaptığımız gibi karşılayacağız.” Sparkhawk etrafında parlak sabah güneşinde ışıldayan sarı otlara baktı. “Eğer bu ay bitmeden Chyrellos’a ulaşmak istiyorsak biraz daha hızlı gitmemiz gerekiyor,” dedi ve Fa-ran’ın sağrılarına mahmuzlarını dokundurdu.

Her gece bir yol kenarı hanında konaklayarak üç gün boyunca doğuya gittiler. Sparkhawk, yolda giderlerken Talen’in Berit’in anlattığı hikayelerden etkilenmesinden gizli gizli zevk aldı. Elene Kilisesi’nin merkezi Chyrellos’un uçsuz bucaksız uzandığı yere bakan yüksek tepenin üstüne çıktıklarında üçüncü günün ikindisiy-di. Şehir belirli bir krallığın içinde değil, tersine Elenia, Arcium, Cammoria, Lamorkand ve Pelosia’nın kesiştikleri bir noktada yer alıyordu. Eosia’nm en büyük şehriydi. Bir kilise şehri olduğundan kubbeler ve sivri çatılı kulelerle bezenmişti; üstündeki hava günün belirli saatlerinde müminleri ibadete çağıran çan sesleriyle titrerdi. Bu kadar büyük hiç bir şehir tamamiyle kiliselerden oluşamazdı.

Bu kutsal şehrin toplumunu din kadar etkileyen bir diğer şey ticaretti. Zengin tüccarların sarayları görkem ve zenginlikte Kilise baş-piskoposlarınkilerle yanşıyordu. Şehrin merkezi ve odaklandığı nokta Chyrellos Bazilikasıydı. Tanrı’nm onuruna yapılmış, kocaman, kubbeli ışıldıyan mermerden bir katedral. Bazilika’dan yayılan güç muazzamdı ve kuzey Thalesia’nın karlı ıssız arazilerinden Rendor çöllerine kadar tüm Elenelerin hayatlarını etkiliyordu.

Daha önce Cimmura’dan hiç çıkmamış olan Talen’in önünde yayılmış, kış güneşi ışığında parıldayan dev şehirin karşısında şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı. “Güzel Tanrım!” diye saygıyla soludu.

“Evet,” diye onayladı Dolmant. “Güzeldir ve bu Onun en harika işlerinden biri.”

Flüt ise hiç etkilenmemiş gözüküyordu. Kavalını çıkardı ve sanki Chyrellos’un bütün bu muhteşemliği önemsiz bir şeymiş gibi, ilgilenmeyerek, eğlenceli minik bir melodi çaldı.

“Doğru Bazilika’ya mı gideceksiniz, Ekselansları?” diye sordu Sparkhawk.

“Hayır,” diye cevapladı Dolmant. “Yorucu bir yolculuktu, bu konuyu Hiyerarşi’ye sunarken aklımın başımda olması gerekiyor. Annias’ın Kilise’nin bu en yüksek meclisinde birçok arkadaşı var; onlara söyleyeceklerimden hoşlanmayacaklar.”

“Sözleriniz konusunda şüpheye düşme olasılıkları olamaz, Ekselansları.”

“Belki olamaz ama saptırmaya çalışabilirler.” Dolmant düşünceli düşünceli kulak memesini çekiştirdi. “Sanırım desteğin olursa raporum daha çarpıcı olur. Topluluk önünde iyi misindir?”

“Eğer kılıcını kullanabilirse,” dedi Kalten.

Dolmant hafifçe gülümsedi. “Yarın evime gel, Sparkhawk. İfadeni beraber gözden geçirelim.”

“Bu yasal olur mu, Ekselansları?” diye sordu Sparkhawk.

“Ben yeminliyken yalan söylemeni istemiyorum, Sparkhawk. Tek istediğim belli suallere nasıl cevaplar vereceğin konusunda fikir vermek.” Tekrar gülümsedi. “Hiyerarşi önündeyken bana sürpriz yapmanı istemem. Sürprizlerden nefet ederim.”

“İyi o zaman, Ekselansları,” diye kabul etti Sparkhawk.

Tepeden aşağı kutsal şehrin büyük bronz kapılarına atlarını sürdüler. Nöbetçiler Dolmant’ı selamlayıp sorgusuz sualsiz geçmelerine izin verdiler. Kapının ilersinde geniş bir cadde uzanıyordu İki yanda büyük evler vardı,

nerdeyse birbirleriyle omuz omuza geçenlerin dikkatini çekmeye çalışıyorlarmış gibi gözüküyorlardı- Cadde insanlarla doluydu. Çoğu soluk önlükler giyen işçiler olmasına rağmen çoğunluk dini siyah, kasvetli kıyafetlerdeydi.

“Buradaki herkes din adamı mı?” diye Talen sordu. Oğlanın gözleri Chyrellos’un onu etkisine alan taraftarıyla açılmıştı. Cim-rrıura’nın arka sokaklarının alaycı küçük hırsızı sonunda önemsiz sayamayacağı bir şey görmüştü.

“Pek değil,” dedi Kalten, “ama Chyrellos’da biri Kilise cemaatından sanılırsa daha çok saygı görür, bu yüzden herkes siyah giyer.”

“Doğrusunu söylemek gerkirse Chyrellos sokaklarında biraz renk görmeğe hiçbir lafım olmazdı,” dedi Dolmant. “Bu etrafı devamlı kaplayan siyah canımı sıkıyor.”

“Peki, neden yeni bir tarz başlatmıyorsunuz, Ekselansları?” diye önerdi Kalten. “Bir daha ki sefer Bazilika’ya gittiğinizde pembe bir papaz cüppesi giyin ya da zümrüt yeşili. Yeşil size çok yakışır.”

“Eğer bunu yaparsam kubbe çöker,” diye suratını asarak acı acı söylendi Dolmant.

Başpiskoposun evi diğer yüksek mertebeli din adamlarının bir çoğunun saraylarının aksine basitti. Caddeden biraz gerideydi. Düzgünce kesilmiş fundalar ve demir bir parmaklıkla çevriliydi.

Dolmant’ın kapısında durduklarında, Sparkhawk, “Biz de genel toplantı binasına gideceğiz, Ekselansları,” dedi.

Başpiskopos başıyla onayladı. “Peki, yarın görüşürüz.”

Sparkhawk selamladı ve diğerlerinin önünde caddeden aşağı ilerledi.

“İyi bir adam değil mi?” dedi Kalten.

“En iyilerden biri,” diye cevapladı Sparkhawk. “Kilise ona sahip olduğu için çok şanslı.”

Pandion Şövalyeleri’nin Chyrellos’daki toplantı binası az işlek bir caddede kasvetli görünüşlü taştan bir binaydı. Cimmura’daki gibi hendeği yoktu. Yüksek bir duvarla çevriliydi ve ürkütücü bir kapıyla caddeden ayrılmıştı. Sparkhawk içeri girmelerini sağlayan törenden geçti, avluda atlarından indiler. Binanın yöneticisi Nas-han adlı, şişman bir adamdı. Onları selamlamak için merdivenlerden telaşla indi. İri şövalyenin elini sıkarken, “Evimiz onurlandı, Sor Sparkhawk,” dedi. “Cimmura’da işlerin sonucu ne oldu?”

“Annias’m dişlerini çekmeyi başardık,” dedi Sparkhawk.

“Bunu nasıl karşıladı?”

“Biraz hastalanmış gözüktü.”

“İyi.” Nashan Sephrenia’ya döndü. “Hoş geldiniz, küçük ana,” . diye selamlarken iki elinin avuçlarını öptü.

“Nashan,” dedi Sephrenia. “Öğün kaçırmadığmı görüyorum.”

Nashan güldü ve iri göbeğine vurdu. “Her erkeğin bir ya da i]g kötü huya ihtiyacı vardır,” dedi. “Hepiniz içeri gelin. İçerde bir tulum Arcian kırmızısı sakladım - tabii ki, midemin hatırı için - Ve bütün içebileceğimiz adam başı sadece bir ya da iki kadeh.”

“Nasıl işlediğini görüyor musun, Sparkhawk?” dedi Kalten. “Doğru insanı tanıyorsan kurallar değişebilir.”

Nashan’ın çalışma odası kumaşla örtülü, yer kırmızı halıyla kaplıydı. Yazıhane yerine geçen şatafatlı masa altın ve sedef kakmalıydı. Onları içeri alıp, etrafını kolaçan ederken, “Bir jest,” dedi özür dilercesine. “Chyrellos’da ciddiye almacaksak zenginlik yönünde bu küçük diz çökmeyi yapmamız gerekiyor.”

“Tamam, Nashan” dedi Sephrenia. “Alçakgönüllü olduğun için bu toplantı binasına yönetici olarak seçilmedin.”

“Birisinin görüntüyü kurtarması gerekiyor,” dedi. Sonra iç çekti. “Asla iyi bir şövalye olmadım,” diye kabul etti. “Sadece mızrak-da şöyle böyleydim ve büyülerimin çoğu daha yarı yoldayken üzerimde dağılıp gitmeye eğilimliydi.” Derin bir nefes aldı ve etrafına bakındı. “Gene de iyi bir yöneticiyim. Kilise politikasını iyi bildiğimden, birliğe ve Lord Vanion’a bu alanda savaş meydanından daha çok yararlı olabilirim.”

“Ancak muktedir olduğumuz kadarını yapabiliriz. Tanrı’nm elimizden geleni yapmamızı takdir ettiği söylendi,” dedi Sparkhawk.

“Bazen onu hayal kırıklığına uğrattığımı hissediyorum,” dedi Nashan. “İçimde derinlerde bir yerde daha iyisini yapabileceğimi düşünüyorum.”

“Kendini kırbaçlama, Nashan” diye nasihat etti Sephrenia. “Elene Tanrısı en bağışlayıcı olarak tanınır. Yapabileceğim yaptın.”

Nashan’ın süslü masasının etrafına oturdular. İdareci, bir rahip yardımcısını kadehler ve koyu kırmızı Arcian şarabı tulumunu getirmesi için yolladı. Sephrenia için çay, Talen ve Flüt için süt istetti.

Nashan şarap tulumunu kaldırırken, Sparkhawk’a, “Bundan ord Vanion’a bahsetmemiz gerekmiyor, değil mi?” dedi.

Sparkhawk kadehini kaldırarak, “Hiç bir işkence bunu bana söyletemez,” dedi.

“Eee,” dedi Kalten, “burada, neler oluyor?”

“Kötü gynler, Kalten,” dedi Nashan. “Kötü günler. Patrik yaşlandı, bütün şehir ölümünü beklerken nefesini tutmuş durumda.”

“Yeni patrik kim olacak?” diye sordu Sparkhawk.

“Şu anda bunu bilmenin imkanı yok. Cluvonüs halefini belirte-meyecek konumda. Cimmuralı Annias tahtı ele geçirmek için su gibi para harcıyor.”

“Ya Dolmant?” diye sordu Kalten.

“Kendini öne çıkaran biri değil,” diye cevapladı Nashan. “Kili-se’ye o kadar bağlı ki Bazilika’daki altın tahta göz dikecek birinin kişisel duygularına sahip değil. Sadece bu kadar da değil, kendine düşman ettiği kimseler var.”

“Düşmanları severim.” Kalten sırıttı. “Sana kılıcını bileyli tutman için iyi bir neden verirler.”

Nashan Sephrenia’ya bakü. “Styricum’da bir şeyler mi oluyor?” diye sordu.

‘Tam olarak ne demek istiyorsun?”

“Şehir birden Styriclerle dolup taştı,” diye cevapladı. “Buraya Elene inancından tavsiyeler aramak için geldiklerini söylüyorlar.”

“Bu saçma.”

“Bende öyle düşündüm. Kilise üç bin yıldır hiçbir başarıya ulaşmadan Styricleri döndürmeye çalışıyor ve şimdi kendi isteklerinle Chyrellos’a akın edip, döndürülmek için yalvarıyorlar.”

“Aklı başında hiç bir Styric böyle bir şev yapmaz,” diye israr etti Sephrenia. “Tanrılarımız kıskançtır ve inancından dönenleri sert cezalandırırlar.” Gözleri kısıldı. “Bu hacılar nereli olduklarını belirttiler mi?” diye sordu.

“Duyduğum kadarıyla hayır. Hepsi sıradan taşralı Styricler gibi gözüküyorlar.” »

“Belki açıklamak istemedikleri kadar uzun bir yolculuk yapmışlardır.”

“Sanırım Zemoch olabilirler, ne dersin?” diye Sephrenia’ya sordu Sparkhawk.

“Otha şimdiden doğu Lamorkand’ı ajanlarıyla sardı,” “Chyrellos, Elene dünyasının merkezi. Casusluk ve ka nşıklık yaratmak için mantıklı bir yer.” Bunu düşündü. “Muhte, melen bir müddet burada kalacağız,” diye fikrini belirtti. “Diğer birliklerin şövalyelerin gelişini beklememiz gerekiyor. Sanırım zamanımızı bu sıradışı din değiştirenleri araştırmakla geçirebiliriz.”

“Ben gerçekten buna zaman ayıramam,” diye katılmadığını belirtti Sparkhawk. “Şu anda kafamda çok daha önemli şeyler var. Otha ve Zemochlarla zamanı geldiğinde uğraşırız. Şimdi kendim; Ehlana’yı iyileştirip tahtına çıkarmaya ve belirli arkadaşların ölümlerini engellemeye vereceğim.” Kendini, Sephrenia’nmdetay-larmı anlattığı, Cimmura’daki taht odasında olanlara odakladığından beri dolaylı konuşuyordu.

“Tamam, Sparkhawk,” dedi Sephrenia. “Senin sorununu anlıyorum. Ben yanıma Kalten’i alacağım. Bakalım neler bulacağız.”

Günün geri kalanını Nashan’ın süslü çalışma odasında sohbet ederek geçirdiler. Ertesi sabah, Sparkhawk örme bir zırh ve sade, kukuletalı bir cübbe giyip şehrin diğer tarafındaki Dolmant’ın evine gitti. “Annias’a doğrudan suçlama yöneltmek boşuna olacaktır,” dedi Dolmant, “bu yüzden en iyisi o ya da Harparin’den hiç bahsetmemek. Sadece bu komplonun Pandion Birliği’ni kötülemek için olduğunu ortaya koyalım ve orada bırakalım. Hiyerarşi buradan kendine sonuçlar çıkaracaktır.”

Hafifçe gülümsedi. “Bu sonuçlardan çıkacak en az zarar Anni-as’m milletin içinde kendini aptal yerine koyması olacaktır. Bu başka hiçbir şeye yaramasa da, patrik seçme zamanı geldiğinde tarafsız başpiskoposların kararını pekiştirmeye yardımcı olabilir.”

“Bu da bir şeydir,” dedi Sparkhawk. “Arissa’nın evlilik konusunu ortaya koyacak miyiz?”

“Sanmıyorum,” diye cevapladı Dolmant. “Bu bütün Hiyerarşinin gerçekten ilgisini çekecek kadar önemli bir şey değil. Arissa’nın bekarlığının açıklanması Verdaneis başpiskoposundan gelebilir, iddia edilen evlilik onun bölgesinde yer alıyor ve belirtilen iddiayı reddedenin o olması mantıklı

olacaktır.” Dünya nimetlerinden kendini çekmiş yüzünde bir gülümseme dolaştı. “Ayrıca,” diye ekledi, “o benim arkadaşım.”

“Akıllıca,” dedi hayranlıkla Sparkhawk.

“Bundan çok hoşlandım,” dedi alçakgönüllülükle Dolmant.

Hiyerarşi’nin önüne ne zaman çıkacağız?”

“Yarın sabah. Beklemek anlamsız. Bunun tek faydası Annias’a „aZjlika’daki arkadaşlarını uyaracak zaman vermek olacaktır.”

“Buraya gelip Bazilika’ya sizle beraber gitmemi ister misiniz?”

“Hayır-Ayrı ayrı gidip, neyin peşinde olduğumuzla ilgili ipucu vermeyelim.”

“politik dalaverelerde iyisiniz, Ekselansları.” Sparkhawk sırıttı.

“Tabii ki öyleyim. Nasıl başpiskopos oldum sanıyorsun ki? Gün doğduktan sonraki üçüncü saat sırasında Bazilika’ya gel. Bu bana kendi raporumu sunmak için yeterli fırsatı ve Annias’ın taraftarlarının ortaya atabilecekleri olası sorularla, itirazları cevaplama zamanını verir.”

Sparkhawk ayağa kalkarken, “Çok iyi, Ekselansları,” dedi.

“Yarın dikkatli ol, Sparkhawk. Seni hata yaptırmaya çalışacaklardır. Ve Allah aşkına kontrolünü kaybetme.”

“Bunu hatırlamaya çalışacağım.”

Ertesi sabah Sparkhawk dikkatle giyindi. Siyah zırhı parlıyordu. Pelerini ve kolsuz, gümüşi zırh cübbesi yeni ütülenmişti. Faran’m alaca postu parlayana kadar tımarlanmış, toynakları parlaması için yağlanmıştı.

Kurik koca adamı eyerine kaldırırken, “Seni köşeye kıstırmalanna izin verme, Sparkhawk,” diye uyardı Kalten. “Din adamları çok üçkağıtçı olabilirler.”

“Dikkat edeceğim.” Sparkhawk koşumları kavradı ve topukla-nyla Faran’a dokundu. İri kırçıl genel toplantı binasının kapısından kutsal şehrin kalabalık sokaklarına doğru fırladı.

Chyrellos’un kubbeli Bazilika’sı bütün şehre hakimdi. Alçak bir tepenin üzerine inşa edilmişti ve kış güneşinde parıldayarak göğe doğru yükseliyordu. Bronz cümle kapısındaki muhafızlar Sparkhawk’ı saygıyla içeri kabul ettiler. Büyük kapılara çıkan mermer basamakların önünde atından indi. Kalkanının kayışlarını düzelterek, Faran’ın dizginlerini bir keşişe verdi ve sonra merdivenlerden çıkmaya başladı, mahmuzları mermerin üzerinde şıkırdıyordu. Merdivenlerin tepesinde siyah cüppeli, resmi bir genç din adamı yolunu kesti. “Aziz Şövalye,” diye itiraz etti genç adam, “silahlı olarak içeri giremezsiniz.”

“Yanlışınız var, Muhterem Peder,” dedi Sparkhawk. “Bu kurallar askeri birlikleri için geçerli değildir.”

“Böyle bir istisnayı daha önce hiç duymadım.”

“Şimdi duydun işte. Sorun çıkarmak istemiyorum ama başpis, kopos Dolmant tarafından çağırıldım ve içeri giriyorum.”

“Ama -“

“Komşu, bak burada büyük bir kütüphane var. Niye gidip şu kurallara bakmıyorsun? Birkaç tanesini kaçırdığını fark edeceğinden eminim. Şimdi, kenara çekil.” Siyah cüppeli adamın yanından sürtünerek geçti ve serin, tütsü kokan kadetralin içine girdi. Mücevher kaplı sunağa her zamanki selamı eğilerek verdi; uzun, vitraylı pencerelerden dökülen rengarenk ışıkların içindeki geniş orta koridorda ilerledi. Sunağın yanında bir kilise hademesi gümüş bir ayin kadehini gayretle parlatıyordu.

“Günaydın, dostum,” dedi sakin sesiyle Sparkhawk.

Adam nerdeyse kadehi düşürüyordu. “Beni korkuttunuz, Şövalye” derken gergince güldü. “Arkamdan geldiğinizi duymadım.”

“Halıdan olmalı,” dedi Sparkhawk. “Ayak seslerini boğuyor. Anladığım kadarıyla Hiyeraşi üyeleri toplantıdalar.”

Hademe başını sallayarak onayladı.

“Başpiskopos Dolmant bu sabah ortaya koyacağı bir konuda şahitlik yapmam için beni çağırdı. Toplantının nerede olduğunu söyleyebilir misin?”

“Sanırım, patriğin kabul salonunda. Size yolu göstermemi ister misiniz, Aziz Şövalye?”

“Nerde olduğunu biliyorum. Teşekkürler, komşu.” Sparkhawk mihrabın önünden geçti ve yan kapıdan yankı yapan bir koridora çıktı. Miğferini çıkarıp koltuğunun altına aldı. Bir düzine din adamının önlerindeki masalarda yığılı belgeleri düzenlemeye çalıştıkları bir odaya gelene kadar koridorda ilerledi. Siyah cübbeli adamlardan biri Sparkhawk’ı kapı girişinde gördü ve ayağa kalktı. “Size yardımcı olabilir miyim, Aziz Şövalye?” diye sordu. Kulaklarının üzerinde taşan gri saçların ince perçemleri peruk gibiydi.

“Adım Sparkhawk, peder. Beni, Başpiskopos Dolmant çağırdı.”

“Ah, evet,” dedi kel din adamı. “Başpiskopos sizi beklediğini söyledi. Geldiğinizi bildireceğim. Beklerken oturmak ister misiniz?”

“Hayır, aziz peder ayakta duracağım. Kılıç kuşandığınızda oturmak biraz tuhaf olur.”

Din adamı gülümsedi. “Bilemem,” dedi. “Nasıl bir şey?”

“Abartılı,” dedi Sparkhawk. “Başpiskoposa burada olduğumu söyleyecek misiniz?”

“Hemen, Aziz Şövalye.” Din adamı döndü ve sandaletlerini mermer zemine vurarak odanın öbür tarafındaki kapıya gitti. Birkaç dakika sonra geri geldi. Dolmant hemen içeri girmenizi söylüyor. Patrik de onlarla.”

“Bu bir sürpriz. Hasta olduğunu duymuştum.”

“Bu en iyi günlerinden biri, sanırım.” Din adamı önden gidip Sparkhawk için kapıyı açtı.

Kabul salonunun iki yanı sıra sıra, yüksek arkalıklı banklarla çevrilmişti. Banklar sade siyahlar içinde yaşlı din adamlarıyla doluydu, Elene Kilisesi’nin Hiyerarşisi. Odanın önünde yüksek bir platformun üstünde geniş altın bir taht duruyordu. Üstünde beyaz saten cüppeli ve altın piskopos başlıklı Patrik Cluvonus oturuyordu. Yaşlı adam uyukluyordu. Odanın ortasında işlemeli bir kürsü duruyordu. Dolmant önündeki meyilli rafın üzerindeki bir demet parşömenle, orada duruyordu. “Ah,” dedi, “Sör Sparkhawk. Gelmeniz çok iyi oldu.”

“Benim için bir zevk, Ekselansları,” diye cevapladı Sparkhawk.

Dolmant, Hiyerarşi’nin diğer üyelerine, “kardeşlerim,” dedi, “Pandion Şövalyesi, Sör Sparkhawk’ı sunmaktan onur duyarım.”

Sol, ön sırada oturan zayıf suratlı bir başpiskopos, “Sör Sparkhawk’ı biz de duyduk,” dedi buz gibi bir sesle. “Burada olma sebebi ne, Dolmant?”

“Şu anda tartışmakta olduğumuz konuyla ilgili kanıtlar sunmak için, Makova,” diye soğuk bir şekilde cevapladı Dolmant.

“Şimdiden yeteri kadarını duyduk.”

Sol sıradan babacan bakışlı şişman bir adam, “Kendi adına konuş, Makova,” dedi. “Askeri birlikler Kilise’nin kollarıdır ve onların üyeleri müzakerelerimizde memnuniyetle kabul edilirler.”

İki adam birbirleriyle bakıştılar.

“Sör Sparkhawk bu komplonun ortaya çıkarılması ve önlenmesinde vasıta olduğundan,” dedi kibarca Dolmant, “tanıklığının ispatı açıklıkla sağlayacağını düşündüm.”

“Haydi devam et, Dolmant,” diye sinirle konuştu soldaki zayıf suratlı başpiskopos. “Bu sabah ele almamız gereken çok daha önemli konularımız var.”

“Coombe başpiskoposunun arzu ettiği gibi olacak.” Dolrnant eğilip selam verdi. “Sör Sparkhawk,” dedi sonra, “bir Kilise Şövalyesi olarak doğruyu söyleyeceğinize yemin ediyor musunuz?”

“Ediyorum, Ekselansları,” dedi Sparkhawk.

“Lütfen burada toplanmış kimselere bu komployu nasıl ortaya çıkardığınızı anlatın.”

“Peki, Ekselansları.” Sparkhawk Krager ve Harparin arasındaki konuşmanın çoğunu, Piskopos Annias’ın ismini ve Ehlana’dan bahsedilen bölümleri atlayarak tekrarladı.

“ÖZEL konuşmalara kulak kabartmak alışkanlığınız mıdır, Sör Sparkhawk?” diye sinir bozucu şekilde sordu Makova.

“İş Kilise ya da Devlet güvenliğine gelince, evet, Ekselansları, ikisini de savunmak için yemin ettim.”

“Ah, evet. Sizin aynı zamanda Kraliçe Ehlana’nm Şampiyonu olduğunuzu unutulmuştum. Bu bazen bağlılıklarınız arasında karışıklık yaratmıyor mu, Sör Sparkhawk?”

“Ekselansları, Elenia’da Devlet ve kilise işleri nadir olarak birbirleriyle ters düşerler.”

“İyi söylediniz, Sör Sparkhawk,” diye onayladı şişman adam.

Coombe başpiskoposu eğildi ve yanında oturan soluk benizli adama bir şey fısıldadı.

Arkasından, “Bu komployu öğrendikten sonra ne yaptınız, Sör Sparkhawk?” diye sordu Dolrnant.

“Güçlerimizi topladık ve saldırıyı yapacak adamları durdurmak için Arcium’a yola çıktık.”

“Bu komplo dediğiniz şeyi niye Cimmura piskoposuna bildir-mediniz?” diye sordu Makova.

“Bu kumpas Arcium’da bir yere saldırıyı içeriyor,” diye cevapladı Sparkhawk. “Cimmura piskoposunun orada hiçbir otoritesi olmadığından bu konu onu ilgilendirmiyordu.”

“Pandionları da ilgilendirmiyordu. Niye Cyrinic Şövalyeleri’ni haberdar edip, işleri onlara bırakmadınız?” Mokava yanında oturanlara, öldürücü darbeyi vurmuş gibi kendinden hoşnut bakındı.

“Bu entrika bizim birliğimizi lekelemek için düzenlendi, ekselansla bu konuyla kendimiz ilgenmemiz için gerekli nedenleri bize verdiğini hissettik. Hem, Cyriniclerin kendi meseleleri küçük bir işle canlarını sıkmak istemedik.”

Makova aksi aksi homurdandı.

“Sonra ne oldu, Aziz Şövalye?” diye sordu Dolmant.

“Olaylar az çok beklenildiği gibi gitti, Ekselansları. Kont Ra-dun’u uyardık; sonrada paralı askerler geldiğinde arkalarından saldırdık. Çok azı kaçıp kurrulabildi.”

“Onlara haber vermeden arkadan mı saldırdınız?” Başpiskopos Makova saldırganca baktı. “Pandion Şövalyeleri’nin göklere çıkarılan kahramanlığı bu mu?”

“Önemsiz ayrıntılarla ilgileniyorsun, Makova,” diye öbür taraftan hırıldandı babacan bakışlı adam. “Senin kıymetli Annias’ın kendini aptal durumuna düşürdü. Şövalyeye saldırarak ya da tanıklığından kuşku yaratmaya çalışarak bunu örtmeye çalışmaktan vazgeç.” Kurnazca Sparkhawk’a baktı. “Bu komplonun kaynağı hakkında bir tahminde bulunmak ister misiniz, Sor Sparkhawk?”

“Buraya spekülasyonları dinlemeye gelmedik, Emban,” diye aceleyle söylendi Makova. “Şahit tahminleriyle değil, sadece bildiklerini hakkında ifade verebilir.”

Sparkhawk Başpiskopos Emban’a, “Coombe başpiskoposu haklı, Ekselansları,” dedi. “Sadece gerçeği söylemek için yemin ettim. Tahminler genelde bu noktadan çok uzaklardan geçer. Geçmişte, Pandion Birliği birçok kişiyi gücendirdi. Biz bazen katı ve insafsız bir gurup ters adamızdır. Birçok kişi içimizdeki bu vasfı nahoş bulur ve eski kinler zor kaybolur.”

“Doğru,” diye kabul etti Emban. “Bununla beraber, iş inancı savunmaya geldi mi, ismini söyleyebileceğim birilerinden daha çok dediğinden şaşmayan sana ve acımasız Pandionlara güvenirim. Söylediğin gibi eski kinler zor silinir ama yenileri de öyle. Ele-nia’da neler döndüğünü duydum, Pandionlarm lekelenmesinden kimin çıkarı olduğunu tahmin etmek o kadar zor değil.”

Makova gözleri dışarı fırlamış, ayağa kalkıp, “Piskopos Anni-as’ı mı suçlamaya kalkıyorsun?” diye bağırdı.

“Otur yerine, Makova,” dedi tiksintiyle Emban. “Varlığınla bizi pisletiyorsun. Salondaki herkes sahibinin kim olduğunu biliyor.”

“Beni suçluyor musun?”

“Yeni sarayının parasını kim ödedi, Makova? Altı ay önce benden borç almaya çalıştın ama şimdi gereken her şeye sahip gibi gözüküyorsun. Bu şüphe çekici mi? Seni kim destekliyor, Makova?”

“Bu gürültüde ne?” diye sordu zayıf bir ses.

Sparkhawk salonun ortasındaki altın tahta baktı. Patrik Cluvonus uyanmış, şaşkınca gözlerini kırpışürarak etrafına bakıyordu. Yaşh adamın başı cılız boynu üzerinde sallanıyordu, gözleri kızarmışh.

“Ruhani bir tartışma, Kutsalların Kutsalı,” dedi yavaşça Dolmant.

“Beni uyandırdınız,” diye huysuzca konuştu Patrik, “çok güzel bir rüya görüyordum.” Başlığına uzanıp çıkardı ve yere attı. Sonra somurtarak tahhna oturdu.

“Patrik tartışılan konuyu duymak ister mi?” dedi Dolmant.

“Hayır, istemem,” diye hemen kesti Cluvonus. “İşte orada.” Sonra çocukça çıkışı muhteşem bir şakaymış gibi kıkırdadı. “Odama geri gitmek istiyorum,” diye belirtti. “Defolun gidin, hepiniz.”

Hiyerarşi ayağa kalktı ve tek sıra dışarı çıkmaya başladı.

“Sen de, Dolmant,” diye tiz bir sesle ısrar etti patrik. “Ve Rahibe Clentis’i bana yollayın. Beni gerçekten düşünen tek kişi o.”

“Nasıl isterseniz, Kutsalların Kutsalı,” dedi eğilerek Dolmant.

Dışarı çıktıklarında, Sparkhawk, Demos Başpiskoposu’nun yanında yürüyordu. “Ne kadar zamandır böyle?” diye sordu.

Dolmant iç çekti. “En azından bir senedir. Kafası uzun zamandır çalışmıyordu ama deliliği bu seviyeye bu sene geldi.”

“Rahibe Clentis kim?”

“Bakıcısı, daha doğrusu hastabakıcısı.”

“Durumu genel tarafından biliniyor mu?

“Şüphesiz dedikodular var ama esas durumunu gizli tutmayı becerdik.” Dolmant tekrar iç çekti. “Onu şu andaki haline göre değerlendirme, Sparkhawk. Gençken patriklik tahtını onurlandırdı.”

Sparkhawk başıyla onayladı. “Biliyorum” dedi. “Sağlığı nasıl?”

“İyi değil. Çok zayıf. Fazla uzun yaşamayabilir.”

“Belki bundan dolayı Annias bu kadar hızlı hareket etmeye başladı.” Sparkhawk gümüş kabartmalı kalkanını kımıldattı. “Biliyorsunuz ki, zaman ondan yana.”

Dolmant yüzünü astı. “Evet,” diye kabullendi. “Senin görevini bu kadar önemli yapanda bu.”

Başka bir din adamı gelip onlara katıldı. “Ee, Dolmant,” dedi, “cok ilgin? bir sabah. Annias bu komploya neden karıştı?”

“Cimmura piskoposu hakkında bir şey söyleyemem, Yarris,” A[ye sahte bir masumiyetle itiraz etti Dolmant.

“Söylemen gerekmiyor. Her şey çok fazla yerli yerine oturmuş. IVfeclistekilerin belirtmek istediğin noktayı kaçırdığını sanmam.”

“Vardenais başpiskoposunu tanıyor musun, Sparkhawk?” diye sordu Dolmant. . “Birkaç sefer karşılaştık.” Sparkhawk diğer din adamına doğru herifçe eğilerek selam verdi, zırhı çıkırdadı. “Ekselansları,” dedi.

“Sizi tekrar gördüğüme sevindim, Sör Sparkhawk,” diye cevapladı Yarris. “Cimmura’da işler nasıl?”

“Gergin,” dedi Sparkhawk.

Başpiskopos Yarris, Dolmant’a baktı. “Makova’nm bu sabah olanların hepsim Annias’a rapor edeceğini biliyorsun, değil mi?”

“Gizli tutmaya çalışmıyordum. Annias kendini salak yerine koydu. Emelleri düşünüldüğünde kişiliğinin temeli bu amaca uygun.”

“Gerçekten öyle, Dolmant. Bu sabah bir düşman daha kazandın.”

“Makova zaten benden hiç hoşlanmazdı. Sırası gelmişken Sparkhawk ve ben senin görüşüne bir konuyu sunmak istiyoruz.”

“Öyle mi?”

“Bu Cimmura piskoposunun bir başka komplosunu içeriyor.”

“Haydi o zaman, ne yapıp yapıp, onun işini bozalım.”

“Bu sefer neyin peşinde?”

“Cimmura kraliyet meclisine sahte bir evlilik belgesi sundu.”

“Kim evlenmiş?”

“Prenses Arissa ve Dük Osten.”

“Bu saçma.”

“Prenses Arissa’da aynı şeyi söyledi.”

“Buna yemin eder misin?”

Dolmant başıyla onayladı. “Sparkhawk’da eder,” diye ekledi.

“Tüm bunların ana teması Lycheas’ı meşrulaştırmak, değil mi?”

Dolmant tekrar başını salladı.

“İyi o zaman. Bakalım bozacak mıyız, bozamayacak mıyız? Gidip sekreterimle konuşalım. Gerekli belgeleri hazırlayabilir.” Vardenais başpiskoposu kıkırdadı. “Annias’m kötü bir ay geçirdiğini söyleyebilirim. Bu bozulan sıradaki ikinci planı ve Sparkhawk ikisine de karışmış durumda.” İri Pandion’a baktı. “Zırhını üstünden çıkarma, oğlum,” diye tavsiyede bulundu. “Annias kürek kemiklerinin arasını bir hançer kabzasıyla süslemeye karar verebilir.”

Sparkhawk ve Dolmant Prenses Arissa’nın durumuyla ilgili yeminli ifadelerini verip Vardenais başpiskoposunun yanından ayrılarak Bazilika’nm orta koridoruna doğru yollarına devam ettiler.

“Dolmant/’ dedi Sparkhawk, “Chyrellos’da bu kadar çok Styric olmasının nedeni hakkında bir fikrin var mı?”

“Bunu duydum. İnancımızı öğrenmek istiyorlarmış.” “Sephrenia bunun saçmalık olduğunu söylüyor.” Dolmant yüzünü çarpıttı. “Büyük ihtimalle haklı. Bir ömür harcadım ama hâlâ bir tek Styric bile döndüremedim.”

“Onlar Tanrılarına çok bağlıdırlar,” dedi Sparkhawk. “Kırıcı olmak istemiyorum ama Styricler ve Tanrıları arasında çok yakın bir ilişki varmış gibi gözüküyor. Bizim Tanrımız biraz daha uzak.”

“Bir dahaki konuşmamda ona bundan bahsedeceğim.” Dolmant gülümsedi. “Eminim fikrine değer verir.” Sparkhawk güldü. “Bu biraz küstahça değil mi?” “Evet, öyle. Borrata’ya ne zaman yola çıkacağınızı sanıyorsun?” “Enaz birkaç gün. Zaman kaybetmekten nefret ediyorum ama diğer birliklerin şövalyelerinin Chyrellos’a gelmek için uzun birer yolculuk yapmaları gerekiyor, onları beklemek zorunda kaldım. Beklemek beni çok sabırsız hale sokuyor ama korkarım yapacak bir şey yok.” Dudaklarını büzdü. “Sanırım zamanımı etrafa burnumu sokarak geçireceğim. Bu bana meşgul olacak bir şeyler sağlar, Styriclerin ne yaptığını da çok merak ediyorum.” s

“Chyrellos sokaklarında dikkatli ol, Sparkhawk,” diye uyardı Dolmant. “Çok tehlikeli olabilirler.”

“Son günlerde bütün dünya tehlikeli, Dolmant. Bulduklarımdan sürekli seni haberdar edeceğim.” Sparkhawk döndü ve mahmuzları mermer zeminde şıkırdaya şıkırdaya koridoru takip etti.

On Üçüncü Bölüm

Sparkhawk genel toplantı binasına döndüğünde neredeyse öğleydi. Etraftaki kalabalığa çok az dikkat ederek, atını kutsal şehrin kalabalık sokaklarından yavaşça sürmüştü. Patrik Cluvonus'un kötüye giden durumu onu üzmüştü. Son günlerde dolaşan söylentilere rağmen, yaşlı adamın durumunu gözleriyle görmek içini yakan bir şok olmuştu.

Gösterişli kapıda durdu ve adet yerini bulsun diye içeri girmesine gerekli izni veren törenden geçti. Kalten avluda onu bekliyordu. "Nasıl geçti?" diye sordu sarışın adam.

Sparkhawk hızla atından inip miğferini çıkardı. "Herhangi bir kişinin fikrini değiştirip değiştirmediğimizi bilmiyorum," diye cevapladı. "Annias'ı destekleyen başpiskoposlar hâlâ destekliyorlar; karşıtları hâlâ bizim tarafımızda; tarafsızlar ise hâlâ suya sabuna dokunmadan duruyorlar."

"Bunca zamanı boşuna mı harcadık?"

"Tamamen değil. Bundan sonra Annias'm bağımsız oyları kazanması zor olabilir."

"Umarım aklını başına topladm, Sparkhawk." Kalten arkadaşına yakından baktı. "Havan kötü. Gerçekten ne oldu?"

"Cluvonus oradaydı."

"Bu şaşırtıcı işte. Nasıl gözüküyordu?"

"Korkunç."

"Seksen beş yaşında. Çok etkileyici gözükmesini bekleyemezsin. Biliyorsun, insanlar yaşlanır."

"Aklı başından gitmiş, Kalten," dedi Sparkhawk. "Bir çocuk gibi. Dolmant fazla yaşayacağını sanmıyor."

“O kadar kötü mü?”

Sparkhawk başıyla oayladı.

“O zaman bu, Borratta’ya bir an önce gidip gelmemizi oldukça önemli bir duruma sokuyor, değil mi?”

“Hemde çok,” diye onayladı Sparkhawk.

“Ne dersin, biz önden gidelim ve diğer birliklerin şövalyeleri bizi arkadan yakalasınlar mı?”

“Keşke öyle yapabilseydik. Ehlana’nm o taht odasında tek başına oturması fikrinden nefret ediyorum ama bunu yapmayacağız. Komier birlik gösterisi konusunda haklıydı, diğer birlikler bazen biraz hassastırlar. Daha başında onları kırarak çekip gitmeyelim.”

“Kimseyle Arissa hakkında konuştunuz mu?”

Sparkhawk onayladı. “Vardenais başpiskoposu ilgileniyor.”

“O zaman gün tamamen boşa harcanmamış.”

Sparkhawk homurdandı. “Bunları değiştirmek istiyorum.” Parmak boğumlarıyla zırhının göğüs parçasına vurdu.

“Senin için Faran’ın eyerini çıkarmamı ister misin?”

“Hayır, tekrar dışarı çıkacağım. Sephrenia nerede?”

“Sanırım, odasında.”

“Birisine onun atını eyerlet.”

“Bir yere mi gidiyor?”

“Büyük ihtimal.” Basamaklardan çıkıp toplantı binasına girdi.

Yaklaşık on beş dakika sonra Sephrenia'nın kapısı çaldı. Zırhını çıkarmıştı ve şu anda birliğini ya da rütbesini gösteren işaretleri olmayan sıradan gri bir cüppenin altına çelik bir gömlek giyiyordu. Kapının tahtalarının arasından, "Benim, Sephrenia," dedi.

"İçeri gel, Sparkhawk," dedi Sephrenia.

Sparkhawk kapıyı açıp içeri girdi.

Sephrenia kucağında Flütİe büyük bir iskemlede oturuyordu. Çocuk yüzünde mutlu bir tebessümle uyuyordu. "Bazilika'da işler yolunda gitti mi?" diye sordu.

"Bunu söylemek biraz zor," diye cevapladı Sparkhawk. "Din adamları hislerini saklamakta çok ustalar. Buradaki Styricler hakkında bir şey öğrendiniz mi?"

Sephrenia başını sallayarak onayladı. "Doğu kapısının yanındaki bir yerde toplanıyorlar. Orada üs gibi bir evleri var ama tam olarak yerini belirleyemedik."

"Niye gidip bulabilir miyiz diye bakmıyoruz ki? Bir şeyler yapmam lazım. Yerimde duramıyorum."

"Sen mi yerinde duramıyorsun? Sparkhawk? Kaya adam?"

"Sanırım sabırsızlık. Borrata'ya doğru yola çıkmak istiyorum."

Sephrenia başını salladı. Doğrulup Flüt'ü yavaşça kaldırdı ve yatağa yatırdı. Küçük kızı gri yün bir battaniye ile örttü. Flüt koyu gözlerini açtı, sonra gülümseyip tekrar uykuya daldı. Sephrenia minik yüzü öptü ve Sparkhawk'a döndü. "Gidiyor muyuz?" dedi.

Beraber avluya giden koridorda ilerlerken Sparkhawk, "Ondan çok hoşlanıyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Hoşlanmaktan biraz daha farklı. Belki bir gün anlarsın."

‘Styric evinin nerede olabileceği hakkında bir fikrin var mı?”p>

“Doğu kapısının yanındaki pazarda bir dükkan var. Styriclere çok miktarda et sattı. Etleri götüren hamal evin yerini biliyor.”

“Hamalı niye sorguya çekmediniz?”

“Dün orada değildi.”

“Belki bugün çalışıyordur.”

“Denemeye değer.”

Sparkhawk durdu ve Sephrenia’ya dik bir bakış fırlattı. “Açıklamamayı seçtiğin gizleri öğrenmeye çalışmıyorum, Sephrenia, ama sıradan Styriclerle Zemochları birbirlerinden ayırabilir misin?”

“Bu olası,” diye kabullendi Sephrenia, “tabii ki gerçek kimliklerini gizlemek için dikkat etmiyorlarsa.”

Kalten’in Faran ve Sephrenia’nm beyaz atıyla beklediği avluya indiler. Sarışın şövalyenin yüzünde kızgın bir ifade vardı. “Atın beni ısırdı, Sparkhawk,” dedi suçlarcasına.

“Faran’ı ona arkanı dönmeyecek kadar iyi tanırsın. Kanattı mı?”

“Hayır,” dedi Kalten.

“Sadece oyun yapıyormuş. Senden hoşlandığını gösteriyor.”

“Teşekkürler,” dedi Kalten. “Yanınıza takılmamı ister misiniz?”

“Hayır. Sanırım göze çarpmak istemiyoruz ve sen ara sıra bunu başarmakta güçlük çekiyorsun.”

“Bazen sevimliliğin beni eziyor, Sparkhawk.”

“Doğruyu söylemek için yemin ettik.” Sparkhawk, Sephrenia’ya eyere yerleşmesi için yardım etti, sonra Faran’a bindi. “Hava kararmadan geri geleceğiz,” dedi arkadaşına.

“Benim için acele etmeyin.”

Sparkhawk, minik Styric kadınla önlerindeki sokağa çıktı.

“Her şeyi şakaya çevirir, değil mi?” diye yorumladı Sephrenia.

“Evet, çoğu şeyi. Çocukluğundan beri dünyaya gülüyor. Sanırım bu yüzden onu çok seviyorum. Benim bakışım biraz daha kasvetli ve o benim olaylara doğru bakmama yardım ediyor.”

Chyrellos’un kalabalıklaşmaya başlayan sokaklarında atlarım sürdüler. Yerel tüccarların çoğu din adamlarının iç karartıcı siyahlarından etkilenmelerine rağmen, ziyaretçiler etkilenmemişti, parlak elbiseleri bir tezat oluşturuyordu. Geleneksel ipek giysileri zamanla solmayıp, parlak kırmızı, yeşil ya da mavi kaldığından, özellikle Cammorialılar çok renkliydiler.

Pazar yeri, genel toplantı binasından biraz uzaktaydı; oraya geldiklerinde üç çeyrek saat geçmişti.

“Bu dükkanı nasıl buldunuz?” diye sordu Sparkhawk.

“Styriclerin yedikleri belirli temel şeyler vardır,” diye cevapladı Sephrenia. “Eleneler bunları pek sık yemezler.”

“Sanırım, şu hamal bir tür et götürmüş dedin.”

“Keçi, Sparkhawk. Eleneler pek keçi tercih etmezler.”

Sparkhawk omuzunu silkti.

“Ne kadar kabasınız,” dedi hafifçe Sephrenia. “Sığır olmadıkça et yemezsiniz.”

“Sanırım siz bu düşünceye alışmışsınız.”

“En iyisi dükkana yanlız gideyim,” dedi Sephrenia. “Bazen biraz fazla göz korkutucu oluyorsun, bir tanem. Hamaldan cevaplar almak istiyoruz, eğer onu korkutursan alamayabiliriz. Atıma dikkat et.” Sephrenia dizginleri eline tutuşturdu ve pazara doğru uzaklaştı. Sparkhawk kan lekeli, brandadan iş gömlekli hırpani adamla konuşmak için patırtılı, gürültülü meydanı geçen Sephrenia’yı izledi. Sephrenia kısa bir zaman sonra döndü. Sparkhawk aşağı indi ve atına binmesine yardım etti.

“Evin nerede olduğunu söyledi mi?” diye sordu.

Sephrenia başıyla onayladı. “Doğu kapısının yakınlarında.”

“Haydi gidip bakalım.”

Yola çıktıklarında, Sparkhawk kendine uymayan bir şey yaptı-Uzanıp kadının elini tuttu. “Seni seviyorum, küçük ana,” dedi.

“Evet,” dedi sakince Sephrenia, “biliyorum. Gene de söylemen güzel bir şey.” Sonra gülümsedi. Gülümsemesi Sparkhawk’a bir şekilde Flüt’ü hatırlattı. “Bir ders daha, Sparkhawk,” dedi. “Bir kadınla kişisel ilişki içindeyken sık sık seni seviyorum diyemezsin.”

“Hatırlayacağım. Aynı şey Elene kadınları içinde geçerli mi?”

“Bu bütün kadınlar için geçerli, Sparkhawk. Cinsiyet ırktan çok daha önemli bir farktır.”

“Öğretmenim olacaksınız benim, Sephrenia.”

“Gene orta çağ şiiri mi okumaya başladın?”

“Ben mi?”

Pazar yerini geçip Chyrellos’un doğu kapısının yanındaki harap bir bölgeye girdiler. Cimmura’mn teneke mahalleleriyle aynı olmasa da, kutsal şehrin bu kısmı Bazilika’nın çevresindeki bölgeden çok daha fakirdi. Bir kere

burası daha az renkliydi. Sokaklardaki insanların elbiseleri birbirinin benzeri yavanlıktaydı ve etraf-daki birkaç tüccar soluk, havları dökülmüş giysiler giyiyordu. Bununla beraber bütün tüccarlarda başarılı olsun olmasın kendini önemli gören bir ifade vardı. Sonra Sparkhawk sokağın öbür ucunda elde eğrilmiş yünden, beyazlatılmamış, topaklı iş elbiseli, kısa boylu bir adam gördü. “Styric,” dedi kısaca.

Sephrenia başıyla onayladı ve yüzünü gizlemek için beyaz cübbesinin kukuletasını kaldırdı. Sparkhawk eyerinde doğruldu ve önemli bir insanın hizmetçisinin sahip olabileceği kibirli, hor görücü bir ifadeyi dikkatlice yüzüne takındı. Onlara özellikle dikkat etmeyen Styrici geçtiler. Irkının tüm üyelerinde olduğu gibi bu Styricin de koyu siyah saçı ve soluk bir teni vardı. Dar sokakta yanından geçen Elenelerden kısaydı, yüzündeki kemikler sanki bir şekilde daha pek tamamlanmamış gibi çıkıntılıydı.

Adamı geçtikten sonra Sparkhawk, “Zemoch mu?” diye sordu.

“Bunu bilmek imkansız,” diye cevapladı Sephrenia.

“Kimliğini büyüyle mi gizliyor?”

Sephrenia ümitsizce ellerini açtı. “Bunu bilemeyiz, Sparkhawk. Ya sadece sıradan, ormanlardan gelme ve aklında bir sonraki öğününden başka hiçbir şey olmayan bir Styricdir ya da tanıma girişimimize karşı bir hödüğü oynayan çok kurnaz bir sihirbazdır.”

Sparkhawk içinden küfretti. “Düşündüğüm kadar kolay olmayacak,” dedi. “Haydi gidelim ve bakalım, ne bulabileceğiz.”

Sephrenia’ya tarif edilen ev bir çıkmaz sokağın sonundaydı.

Dar sokağın girişini yavaşça geçerlerken Sparkhawk, “Açığa ç^.. madan izlemek zor olacak,” dedi.

“Pek değil,” diye ona katılmadı Sephrenia. Beyaz atını dizginle di. “Köşedeki dükkan sahibiyle konuşmamız gerekiyor.”

“Bir şey mi almak istiyorsun?”

“Tam değil, Sparkhawk. Gel. Göreceksin.” Eyerinden aşağı kay. di ve narin beyaz atın dizginlerini belirttiği dükkanın önündeki direğe bağladı. Etrafına bakındı. “Şu büyük savaş atın benim küçük, nazik Chiel’imi çalmaya kalkanların cesaretini kırabilir mi?” diye sordu. Elini sevecenlikle beyaz atın boynuna koydu.

“Bu konuyu onunla konuşacağım.”

“Konuşacak mısın?”

“Faran,” dedi çirkin kırçıla şövalye, “burada kal ve Sephrenia’nın kısrağını koru.”

Faran hafifçe kişnedi, kulakları hevesle ileri dikildi.

“Seni koca yaşlı deli,” diye güldü Sparkhawk.

Faran ağzıyla ona doğru bir hamle yaptı, dişleri Sparkhawk’in kulaklarından birkaç santim uzakta birbirine geçti.

“Nazik ol,” diye mırıldandı Sparkhawk.

Ucuz mobilyaların teşhirine ayrılmış bir oda olan dükkanın içinde, Sephrenia’nın tavrı şirinliğe hatta acayip bir biçimde uysa-lığa döndü. Sesinin karakteristik yapısına hiç uymayan bir tonda, “Sayın sahip tüccar,” dedi, “biz bu kutsal şehirde ruhuna teselli arayan büyük bir Pelosia soylusuna hizmet ediyoruz.”

Tüccar Sephrenia’ya dik dik bakıp, “Styriclerle iş yapmam,” dedi kabaca. “Zaten daha şimdiden Chyrellos’da siz pis kafirlerden bir yığın var.” Yüzüne aşırı bir iğrenmişlik ifadesi takındı, bir yandan da Sparkhawk’m hiç bir işe yaramadığını bildiği sihirden korunma işaretleri yapıyordu.

İri şövalye, Pelosialı tavrıyla, “Bak, işportacı, kendini bir şey sanma. Efendimin eşine vebana saygılı davranacaksın” dedi.

Dükkancının tüyleri dikendiken oldu. “Niçin,” diye dayılandı.

Sparkhawk bir yumrukta ucuz masanın üstünü paramparça etti. Adamın yakasını tutup öyle bir çekti ki burun buruna geldiler. Fısıltıya benzer korkunç bir sesle, “Birbirimizi anlıyor muyuz?” dedi.

“Bize gereken, saym sahip tüccar,” dedi Sephrenia yumuşakça/ “sokağa bakan iyi yerleştirilmiş odalar. Efendimiz insanların gelip gidişindeki akışı izlemekten hoşlanır.” Alçakgönüllülükle kirpiklerini indirdi. “Yukarda böyle bir yeriniz var mı?” ,

Dükkancının suratındaki ifade yukarı kata çıkan merdivenlere Önelirken çatışan duygular arasında kalmıştı.

Üst kattaki odalar eski püsküydü, pejmürde bile denebilirdi. Bir zamanlar boyanmıştı ama bezelye çorbası yeşili boya şimdi dökülmüş ve uzun şeritler halinde aşağı sarkıyordu. Bununla beraber Sparkhawk ve Sephrenia boyayla ilgilenmediler. Öndeki ana odanın pencereleri gördükleri kadarıyla çok kirliydi.

Dükkancı öncekinden daha saygılı, “Başka da var, küçük bayan,” dedi.

“Biz kendi incelememizi yapabiliriz, sayın sahip tüccar.” Sephrenia başını hafifçe dikleştirdi. “Aşağıdan duyduğum bir müşterinin ayak sesleri mi?”

Dükkancı gözlerini kırpıştırdı ve merdivenlerden aşağı fırladı.

“Sokağın yukarısmdaki evi pencereden görebiliyor musun?” diye sordu Sephrenia.

“Pencere camları kirli.” Sparkhawk toz ve kirleri silmek için gri cübbesinin eteğini kaldırdı.

“Yapma,” dedi Sephrenia. “Styriclerin gözleri çok keskindir.”

“Tamam,” dedi Sparkhawk. “Tozların arasından bakarım. Elene gözleri de en az o kadar keskindir.” Sephrenia’ya baktı. “Her dışarı çıkışında bu başına

gelir mi?” diye sordu.

“Evet. Sıradan Eleneler sıradan Styriclerden daha akılı değillerdir. Doğrusunu söylemek gerekirse her iki ırktan biri yerine bir kurbağayla sohbet etmeyi tercih ederim.”

“Kurbağalar konuşabilir mi?” Sparkhawk buna biraz şaşırmıştı.

“Nasıl dinleyeceğini bilirsen, evet. Pek hoşsohbet değillerdir.”

Sokağın sonundaki ev etkileyici değildi. Alt kat, araları kabaca sıvanmış taşlarla yapılmıştı, ikinci kat ise köşeli kesilmiş kütüklerdendi. Etrafındaki evler arasında bir şekilde göze çarpıyordu. İzlemeye devam ederlerken, ırkının karakteristik kıyafeti olan kötü örülmüş yün giysi giyen bir Styric sokaktan eve doğru ilerledi. İçeri girmeden önce etrafına baktı.

“Ne diyorsun?” diye sordu Sparkhawk.

“Söylemesi zor,” diye cevapladı Sephrenia. “Daha önce gördüğümüzün aynısından. Ya çok basit ya da çok yetenekli.”

“Bu uzun zaman alabilir.”

“Sadece akşam hava kararana kadar, tabii eğer haklıysam,” dj. yerek pencerenin kenarına bir iskemle çekti.

Sonraki birkaç saat boyunca eve birçok Styric girdi; güneş batıdaki koyu, kirli görünüşlü bulutların arkasından batarken diğerleri de gelmeye başladı. Parlak san ipek cüppeli bir Cammorialı gi2ij. ce çıkmaza girdi ve hemen içeri kabul edildi. Parlak, çelik bir göğüs zırhı giyen çizmeli bir Lamork ve eşlik eden iki arbaletli asker kibirlice evin kapısına geldiler, aynı çabuklukla içeri kabul edildiler. Buz gibi soğuk kış gecesinin karanlığı Chyrellos üzerine çökmeye başlarken, genelde Polesialılarm giydiği manda gönü zırhlı bir uşağın izlediği, koyu mor cübbeli bir leydi, kısa sokaktan, sert adımlarla eve doğru ilerledi. Kadının gözleri boş, hareketleri sarsakçaydı. Yüzü tarif edilemeyecek bir coşku ifadesi taşıyordu.

“Bir Styric evi için acayip konuklar,” diye yorumladı Sephrenia.

Sparkhawk başıyla onayladı ve kararan odada etrafına bakındı. “Işık ister misin?” diye sordu.

“Hayır. Gözükmeyelim. Evin üst katından sokağın gözlendiğine eminim.” Sonra Sparkhawk’ın burun deliklerini saçının ormansı kokusuyla doldurarak, ona yaslandı. “Ama elimi tutabilirsin,” dedi. “Her zaman karanlıktan korkarım.”

“Tabii ki,” diyen Sparkhawk, minik eli kendi elinin içine aldı. Dı-şardaki sokak kararana kadar belki bir çeyrek saat daha oturdular.

Birden Sephrenia bir acıyla soludu,

“Ne oluyor?” diye endişeyle sordu Sparkhawk.

Sephrenia hemen cevaplamadı, ayağa kalkıp ellerini avuçları yukarı gelecek şekilde kaldırdı. Önünde, donuk bir figür duruyor gibiydi. Figür, gerçekten çok, bir gölgeydi ve genişçe açılmış zırhlı eldivenli ellerinin arasından soluk bir parlama yayılıyor gibi gözüküyordu. Fügür yavaşça o kurşuni buluta yöneldi. Parlama bir an için daha da arttı, sonra Sephrenia’nın önündeki gölgenin kaybolmasıyla birleşip katılaştı. Sephrenia iskemlesine çökmüş, garip bir kederli saygıyla, ince uzun nesneyi tutuyordu.

“Bu ne, Sephrenia?” diye sordu Sparkhawk.

Nerdeyse inleme gibi bir sesle, “On iki şövalyenin bir diğeri daha öldü,” dedi. “Bu onun kılıcı, benim yükümün bir bölümü.”

Sparkhawk müthiş bir korkuyla nefes nefese kaldı. “Vanion mu?”

Sephrenia’nın parmakları, karanlıktaki şekli hissederek, kılıcın hizasındaki başın üstündeki armayı araştırdı. “Hayır, Lakus.”

Sparkhawk içinin hüzünle burulduğunu hissetti. Lakus yaşlı bir Pandiondu. Sparkhawk’m yaşıtı bütün şövalyelerin bir öğretmen ve v,ir arkadaş olarak

hayran oldukları, kar gibi beyaz saçlı, sert suratlı bir adamdı.

Sephrenia yüzünü Sparkhawk’m zırhlı omuzuna dayadı ve ağlamaya başladı. “Onu çocukluğundan beri tanırdım, Sparkhawk,” diye kederini ifade etti.

“Haydi genel toplantı binasına geri dönelim,” diye nazikçe önerdi Sparkhawk. “Bunu bir başka günde yapabiliriz.”

Sephrenia başını kaldırdı ve eliyle gözlerini sildi. “Hayır, Sparkhawk,” dedi sertçe. “Bu evde bu akşam bir şeyler oluyor, öyle şeyler ki bir daha uzun zaman tekrar olmayabilir.”

Sparkhawk bir şeyler söylemeye başlayacaktı ama tam kulaklarının arkasını hedeflemiş gözüken sıkıcı bir ağırlık hisseti. Şu anda biri ellerini kafatasının arkasına yerleştirmiş içeri bastırıyor gibi bir şeydi. Sephrenia dikkatlice ileri eğildi ve “Azash!” diye fısıldadı.

“Ne?”

Sephrenia sesinde çok kötü bir acelecilik tonlamasıyla, “Azash’m ruhunu çağırıyorlar,” dedi.

“Bu işi çözümlüyor o zaman” diyen Sparkhawk, ayağa kalktı.

“Otur aşağı, Sparkhawk. Bu iş daha sona ermedi.”

“Orada o kadar çok olamazlar.”

“Oraya gidip, evi yıkıp, herkesi parçalara ayırsan ne öğreneceksin? Otur. Dinle ve öğren.”

“Buna mecburum, Sephrenia. Yeminimin bir parçası da bu! Beş yüzyıldır bu böyle.”

“Yeminini boş ver,” diye kesti Sephrenia. “Bu daha Önemli.”

Sparkhawk kararsızlıkla iskemleye çöktü. “Ne yapıyorlar?”

“Sana söyledim. Azash’in ruhunu çağırıyorlar . Bu sadece onların Zemoch oldukları anlamına gelebilir.”

“Peki o zaman, oradaki Eleneler ne yapıyorlar? Cammorialı, Lamork ve Polesialı kadın?”

“Eğitim alıyorlar, sanırım. Zemochlar buraya öğrenmeye değil öğretmeye gelmişler. Bu ciddi bir şey, Sparkhawk; hemde hayal edemeyeceğin kadar ölümcül bir ciddiyette.”

“Ne yapacağız?”

“Şu an hiçbir şey. Burada oturup, izleyeceğiz.”

Sparkhawk tekrar o sıkıcı ağırlığı kafatasının kökünde hissetti.

“Azash çağrıya cevap verdi,” dedi yavaşça Sephrenia. “Şu anda ikimizinde sesizce oturması ve düşüncelerimizi rahat tutması önemli. Azash kendine yöneltilen düşmanca tutumu hissedebilir,”

.”Eleneler niçin Azash ayinine katılıyorlar ki?”

“Büyük ihtimalle ona taptıkları için alacakları ödül için. Yaşh Tanrılar ödülleriyle savurganlık yaparlardı - tabii işlerine gelirse.”

“Bir ruh kaybetmenin karşılığını ne tip bir ödül ödeyebilirki?”

Sephrenia omuz silkti, artan karalıkta zar zor fark edilebilir bir hareket. “Belki, uzun yaşam. Zenginlik, güç, kuddet - ve kadınlar için güzellik. Düşünmeye bile tenezzül etmediğim, başka şeyler de olabilir. Azash sapıktır ve sonunda ona inanları da sapıttırır.”

Aşağıdaki sokakt,a bir işçi elarabası ve meşalesiyle kaldırım taşlan üzerinde tangırdayarak gidiyordu. Arabadan yanmamış bir meşale aldı, alttaki dükkanın önündeki demir yüksüğün içine yerleştirdi ve tutuşturdu. Sonra tangırdamaya devam etti.

“İyi,” diye mırıldandı Sephrenia. “Artık dışarı çıktıklarında onları görebileceğiz.”

“Zaten gördük onları.”

“Korkarım, farklı olacaklar.”

Styric evinin kapısı açıldı ve ipek cübbeli Cammorialı dışarı çıktı. Aşağıdaki meşalenin aydınlattığı daireden geçerken, Sparkhawk yüzünün oldukça solmuş ve gözlerinin korkudan faltaşı gibi açılmış olduğunu gördü.

“O geri dönmeyecek,” dedi yavaşça Sephrenia. “Çok büyük ihtimalle hayatının geri kalanını bunun karşılığı olarak karanlıkta kalmaya cüret edemeden geçirmeye çalışacak.”

Birkaç dakika sonra, çizmeli Lamork sokağa çıktı. Gözleri ışıldıyordu ve yüzü vahşi bir gaddarlık ifadesiyle çarpılmıştı. Duygusuz iki arbaletli adamı arkasından yürüyorlardı.

“Kayıp,” diye iç çekti Sephrenia. : “Ne?”

“Lamork kayıp. Azash ona sahip oldu.”

Sonra Polesialı leydi evden çıktı. Mor cübbesinin önü dikkatsizce açılmıştı, çırılçıplaktı. Meşalenin ışığına geldiğinde Sparhavvk gözlerinin saydamlaştığını ve çıplak bedeninden kanlar sıç-adığını gördü. İri yarı uşağı cübbesinin önünü kapatmak için bazı girişimlerde bulundu ama kadın ona şiddetli fısıltıyla bir şeyler söyledi ve elini itti, sonra utanmadan vücudunu göstere göstere sokaktan aşağı yürüdü.

“Bu kâyıplıktan da öte,” dedi Sephrenia. “Artık tehlikeli. Azash onu güçlerle- ödüllendirmiş.” Kaşlarını çattı. “Onu takip edip, öldürme fikrinde seni ayartmak aklıma geliyor.”

“Bir kadını öldürebileceğimden emin değilim, Sephrenia.”

“O artık bir kadın bile değil, onun kafasını kesmemiz gerekiyor ama bu Chyrellos’da tedirginliğe neden olabilir.”

“Ne yapmak?”

“Onun kafasını kesmek. Onun gerçekten öldüğünü anlamanın tek yolu. Sanırım burada yeterli şeyi gördük, Sparkhawk. Haydi genel toplantı binasına geri dönelim ve Nashan’la konuşalım. Sanının yarın bunu Dolmant’a bildireceğiz. Kilise’nin her zaman bu tip şeylerle uğraşmak için yöntemleri vardır.”

“Bırak da kılıcı ben taşıyayım.”

“Hayır, Sparkhawk. Bu benim sorumluluğum. Taşımam gerekiyor.” Lakus’un kılıcını cübbesinin içine soktu, kapıya ilerledi.

Tekrar aşağı indiler. Dükkancı ellerinin oğuşturarak ortaya çıktı. “Evet,” dedi hevesle, “odaları alıyor musunuz?”

“Hiçbiri uygun değil,” dedi Sephrenia. “Efendimin köpeğini böyle bir yerde tutmam.” Yüzü çok solgundu, açıkça titriyordu.

“Ama -“

“Kapıyı aç, komşu,” dedi Sparkhawk, “yolumuza gideceğiz.”

“Peki o zaman niçin bu kadar uzun sürdü?”

Sparkhawk buz gibi donuk bir bakış attı, adam zorlukla yutkundu ve cebinde anahtar arayarak kapıya gitti.

Dışarda Faran, Sephrenia’nm beyaz kısrağının yanında korur gibi duruyordu. Toynaklarının altında, kaldırım taşlarının üzerinde kaba kumaştan yırtılmış bir parça vardı.

“Sorun mu?” diye sordu Sparkhawk.

Faran alay edercesine kişnedi.

“Anlıyorum,” dedi Sparkhawk.

Sephrenia’ya atma binmesine yardım ederken Sparkhawk’a sordu. “Bu da ne oluyor?”

“Birisi atını çalmaya çalışmış,” diye Sparkhawk omuz silkti. “Fa_ ran’da çalmamaya ikna etmiş.”

“Gerçekten onunla iletişim kurabiliyor musun?”

“Aşağı yukarı ne düşündüğünü biliyorum. Çok uzun zamandır beraberiz.” Eyere asılıp çıktı ve Pandion genel toplantı binasına doğru sokaktan aşağı atlarını sürdüler.

Bir mil kadar gitmişlerdi ki Sparkhawk’in sezgileri bir anda çalıştı. Anında harekete geçip Faran’m omuzlarını beyaz kısrağa doğru sürdü. Küçük atm kenara kaçmasıyla bir arbalet oku, biraz önce Sephrenia’nm bulunduğu yerden sinir bozucu bir vızlamayla uçup geçti. Ok sokağın başındaki evin duvarına çarparken Sparkhawk, “Atını sür,” diye gürüldedi. Kılıcını çekerek geriye baktı. Sephrenia çoktan topuklarını beyaz kısrağın sağrılarına geçirmiş, arkasında kendi gövdesini onunkine siper eden Sparkhawk’la sokaktan aşağı gürültülü bir tırısla fırlamıştı.

Birkaç sokak sonra Sephrenia adımlarını yavaşlattı. “Onu gördün mü?” diye sordu. Lakus’un kılıcı artık elindeydi.

“Göremedim. Arbalet bir Lamork anlamına gelir. Başka hiç kimse onları kullanmaz.”

“Evde Styriclerle beraber olan olabilir mi?”

“Büyük ihtimalle. Azash ya da Zemochlanndan biri senin varlığını hissetti mi?”

“Olabilir,” dedi Sephrenia. “Kimse Yaşlı Tanrıların güçlerinin nereye uzandığını bilemez. Saldırıya uğrayacağımızı nasıl bildin?”

“Eğitim. Birisinin bana silah yönelttiğini hissetmeyi öğrendim.”

“Ben’bana yöneltildiğini sandım.”

“İkiside aynı kapıya çıkıyor, Sephrenia.”

“İyi, ıskaladı.”

“Bu sefer. Sana örme zırh vermesi için Nashan’la konuşacağım.”

“Deli misin, Sparkhawk? Sadece ağırlığı beni dizlerimin üzerine çökertir, iğrenç kokusundan bahsetmiyorum bile.”

“Ağırlık ve koku, omuzlarının arasındaki bir oktan iyidir.”

“Kesinlikle sorusu bile olmaz.”

“Göreceğiz. Kılıcı kaldır da gidelim. Dinlenmen gerek ve başka biri saldırmadan, emniyette olacağın genel toplantı binasının içine götürmek istiyorum.”

On Dördüncü Bölüm

ERTESİ gün öğleye doğru, Sör Bevier Chyrellos'daki Pandion genel toplantı binasına geldi. Sör Bevier Arcium'dan bir Cyrinic Şövalyesiydi. Resmi zırhı gümüşi bir parlaklıkta cilalanmıştı, kolsuz zırh cübbesi beyazdı. Miğferinin siperliği yoktu ama kaim ya-naklığı ve ürkütücü bir burun koruyucusu vardı. Avluda atından indi, kalkanını ve Lochaber baltasını eğerine asıp, miğferini çıkardı. Bevier genç ve ince biriydi. Teni esmer, saçları kıvırcık ve mavimsi siyahtı.

Nashan yanında Sparkhawk ve Kalten ile onu selamlamak için genel toplantı binasının merdivenlerinden indi. "Evimiz onurlandı, Sör Bevier," dedi.

Bevier sertçe başını eğdi. "Lordum," diye karşılık verdi, "birliğimin eğitmeninin selamlarını size iletmem emredildi."

"Teşekkür ederim, Sör Bevier," dedi Nashan, bir şekilde genç şövalyenin katı resmiyetinden kendini geriye çekti.

"Sör Sparkhawk," dedi Bevier, tekrar başını sertçe eğerek.

"Birbirimizi daha önceden tanıyor muyuz, Bevier?"

"Eğitmenimiz sizi bana tarif etti, Lordum - sizi ve arkadaşınız Sör Kalten'i. Diğerleri geldiler mi?"

Sparkhawk, başını olumsuzca salladı. "Hayır. Sen ilksin."

"içeri gelin, Sör Bevier," dedi arkasından Nashan. "Zırhınızı çıkartmanız için bir hücre vereceğiz ve sıcak bir yemek için mutfakla konuşacağım."

"Eğer izin verirseniz, Lordum, önce kilisenizi ziyaret edebilir miyim? Birkaç gündür yoldayım ve şiddetle kutsal bir yerde dua etme ihtiyacı hissediyorum."

“Şüphesiz,” dedi Nashan.

“Biz atınıza bakarız/’ dedi genç adama Sparkhawk.

“Teşekkür ederim, Lordum.” Bevier tekrar başım eğdi ve basamaklardan yukarı doğru Nashan’ı takip etti.

“Çok neşeli bir yol arkadaşı olacak” dedi Kalten alaylı tavırla.

“Bizi tanıdıkça yumuşar,” dedi Sparkhawk.

“Umarım haklısındır. Cyriniclerin ayrıntılara çok dikkat ettiklerini duymuştum ama sanırım dostumuz bunu en aşırıya kaçıranlardan biri.” Merakla eyerde asılı Lochaber’i aldı. “Bu şeyi birinin üzerinde kullanmayı hayal edebiliyor musun?” Elinde olmadan titredi. Lochaber baltasının jilet keskinliğinde atmaca gagalı, altmış santimlik kocaman bir ağzı vardı. Ağır sapı yaklaşık yüz yirmi santim uzunluğundaydı. “Bununla bir adamı ıstakozu kabuğundan çıkarır gibi zırhından soyup çıkarırsın.”

“Sanırım amacı da bu. Biraz göz korkutucu, değil mi? Onu yerine kaldır, Kalten. Başka bir adamın oyuncaklarıyla oynama.”

Sör Brevier dualarını bitirdikten ve zırhını çıkardıktan sonra Nashan’m süslü çalışma odasında onlara katıldı.

“Size yiyecek bir şeyler verdiler mi?” diye sordu Nashan.

“Gerekli değil, Lordum,” diye cevapladı Bevier. “Eğer izin verirseniz, size ve şövalyelerinize akşam yemeği için yemekhanede katılacağım.”

“Tabii ki,” diye cevapladı Nashan. “Bize katılmanıza çok seviniriz, Bevier.”

Sonra Sparkhawk, Bevier’i Sephrenia’yla tanıştırdı. Genç adam saygıyla önünde eğildi. “Sizin hakkınızda çok şeyler duydum, Leydim,” dedi. “Öğreticilerimiz, Styric gizleri konusunda size büyük saygı duyarlar.”

“Çok nazik olduğunuz için böyle söylüyorsunuz, Aziz Şövalye. Yeteneklerim çalışma ve yaşımın sonucudur; herhangi bir özel nitelik

sonucu değildir.”

“Yaş mı, Leydim? Kesinlikle olamaz. Benden çok yaşlı olamazsınız ve otuzuncu yılıma daha birkaç ay var. Gençliğin taze pırıltısı hâlâ yanaklarınızda.”

Sephrenia samimiyetle gülümsedi, sonra Sparkhawk ve Kalten’e eleştirel bir şekilde baktı. “Umarım ikiniz dikkat ediyorsunuzdur,” dedi. “Biraz zerafet ikinizi de kırmaz.”

“Asla formalitelerde başarılı olmadım, küçük ana,” dedi Kalten.

“Fark ettim,” dedi Sephrenia. Sonra, “Flüt,” dedi biraz endişeyle “o kitabı yerine koy lütfen. Tekrar söylüyorum başka birine de dokunma.”

Birkaç gün sonra Sor Tynian ve Sör Ulath beraberce geldiler. Tynian, Elenia’nm kuzeyindeki krallık olan, Deria’dan iyi huylu bir Alcione Şövalyesi’ydi. Geniş yuvarlak yüzü dürüst ve dostçay-dı. Omuzları ve göğsü dünyadaki en ağır zırh olan Deria zırhı giymekten kas tutmuştu. İri zırhı üzerine gök mavisi bir kolsuz cüppe giyiyordu. Ulath, Sparkhawk’dan bir baş daha uzun cüsseli bir Genidian Şövalyesi’ydi.

Tam takım bir zırh giymiyordu, basit bir örme zırhı, sade konik bir miğferi vardı. Gömleğini örten yeşil bir kolsuz zırh cübbesi giyiyordu. Geniş bir kalkan ve ağır bir savaş baltası taşıyordu. Ulath sessiz, az konuşan, içine kapalı bir adamdı. Sarı saçları iki örgü halinde arkasına sallanıyordu.

Tynian genel toplantı binasının avlusunda atından inerken, Sparkhawk ve Kalten’e, “günaydın, beyler,” dedi. Onlara dikkatlice baktı. “Siz Sör Sparkhawk olacaksınız,” dedi. “Eğitmenimiz bir zamanlar burnunuzun kırıldığını söyledi.” Sonra sırıttı. “Tamam, Sparkhawk. Bu senin güzelliğini engellemiyor.”

“Bu adamı seveceğim,” dedi Kalten.

“Ve sen Kalten olmalısın,” dedi Tynian. Elini uzattı ve Kalten Arcionenin avucunda saklı ölü fareyi fark etmeden eli tuttu. Bir şaşkınlık küfürüyle

elini geri çekti. Tynian gülmekten kırıldı.

“Sanırım bu adamı ben de seveceğim,” diye belirtti Sparkhawk.

“Benim ismim Tynian,” diye kendini tanıttı Alcione Şövalyesi. “Buradaki sessiz arkadaşım Thelesia’dan Ulath. Birkaç gün önce bana yetişti. O zamandan beri on kelime bile konuşmadı.”

“Sen ikimiz yerine de konuşuyorsun,” diye homurdanan Ulath, eyerden aşağı kaydı.

“Tanrı’nm adına doğruyu söylüyor,” diye kabullendi Tynian. “Kendi sesimin bu tonuna karşı koyulmaz bir düşkünlüğüm var.”

Ulath kocaman elini uzattı. “Sparkhawk,” dedi.

“Fare yok değil mi?” diye sordu Sparkhawk.

El sıkarlarken Ulath’m yüzünden hafif bir tebessüm geçti. Sonra Kalten’in elini sıktı ve dördü genel toplantı binasının merdivenlerinden yukarı çıktılar.

“Bevier geldi mi?” diye Kalten’e sordu Tynian.

“Birkaç gün önce. Onunla daha önce karşılaştınız mı?”

“Bir kere. Eğitmenimiz ve ben Larium’a bir resmi ziyaret yapmıştık , oradaki genel toplantı binalarında Cyriniclere takdim edilmiştik. Onu biraz inatçı ve resmi bulmuştum.”

“Fazla değişmemiş.”

“Biz Cammoria’da tam olarak ne yapacağız? Eğitmen Darellon bu konuda çileden çıkaracak kadar sıkı ağızlı olabiliyor.”

“Bevier bize katılana kadar bekliyelim,” diye önerdi Sparkhawk. “Onun biraz hassas olabileceğini hissediyorum, bu yüzden o olmadan iş konuşup gücendirmeyelim.”

“İyi fikir, Sparkhawk. Bu beraberlik gösterisi eğer Bevier somurtmaya başlarsa bizi hemen ayırır. Genede, savaşta iyi bir adam olabileceğini kabul etmem gerekir. Hâlâ o Lochaber’i taşıyor mu?”

“Oh, evet,” dedi Kalten.

“Tüyler ürpertici bir şey, değil mi? Onu Larium’da çalışırken gördüm. Bacağım kadar kalın bir kazığın tepesini dörtnala giderken bir vuruşta uçurdu. Bende bir takım piyadenin arasından on metre genişliğinde gövdesiz kafalardan bir iz bırakarak geçebileceği hissi var.”

“O noktaya varmayacağını umalım,” dedi Sparkhawk.

“Düşüncen buysa, gezintinin tüm eğlencesini yok edeceksin.”

“Onu seveceğim,” dedi Kalten.

Sör Bevier kilisedeki öğle ayininin arkasından Nashan’ın çalışma odasında onlara katıldı. Sparkhawk’ın saptayabildiği kadarıyla Bevier geldiğinden beri bir tek ayini bile kaçırmamıştı.

Hepsi toplandığında Sparkhawk ayağa kalkarak, “İyi o zaman,” dedi, “konumuz şu. Cimmura piskoposu Annias’m, Chyrellos’da-ki patriklik tahtında gözü var. Elenia kraliyet meclisi onun kontrolü altında ve kraliyet hazinesinden ona para veriyorlar. Bu parayı, Cluvonus öldükten sonraki seçimi kazanmak için Hiyerarşi’den yeterli oyu satın almak için kullanıyor. Dört birliğin eğitmenleri onu engellemek istiyorlar.”

“Hiç bir dürüst din adamı oy vermek için para kabul etmez,” dedi Bevier, sesi nerdeyse şiddetliydi.

“Bunu kabul ediyorum,” dedi Sparkhawk. “Ne yazık ki birçok din adamı dürüstlükten çok uzak. Bu konuda dürüst olalım, baylar. Elene Kilisesi’nde yozlaşmış büyük bir grup var. Farklı olmasını dileyebilirdik ama gerçeklerle yüzleşmemiz gerekiyor. Bu oyların çoğu satılık. Şu anda - ve bu çok önemli - Kraliçe Ehlana iyi değil; yoksa Annias’m hazineyi kullanmasına izin vermezdi. Eğitmenler Annias’ı durdurmanın en iyi yolunun kraliçeyi

iyileştirmek için bir çare bulup, ona gücünü tekrar vermek olduğunda fikir birliğinde vardılar. Borrata'ya gitme sebebimiz bu işte. Üniversitedeki doktarlar hastalığının ne olduğunu belirleyip çaresini bulabilirler."

"Kraliçeyi yanımıza alacak mıyız?" diye sordu Tynian.

"Hayır. Bu mümkün değil."

"O zaman doktorlar bir şey bulmakta zorlanacaklar, değil mi?"

Sparkhawk başını salladı. "Sephrenia, gizlerdeki Pandion öğretmeni, bizimle gelecek. Kraliçe Ehlana'mn arazlarını en ince ayrıntılarına kadar anlatabilir, eğer doktorlar yakından görmek isterlerse bir görüntüsünü yaratabilir.

"Biraz dolambaçlı gözüküyor," diye belirtti Tynian. "Eğer yapmamız gereken bu ise bizde öyle yapacağız."

"Şimdi Cammoria'da çok fazla karışıklık var" diye devam etti Sparkhawk. "Merkezi krallıklar tamamiyle Zemoch ajanlarıyla doldu ve ellerinden geldiği kadar sorun yaratmaya çalışıyorlar. Sadece bu kadar da değil, Annias ne yapacağımızı kesinlikle tahmin etmiştir, bizi engellemeye çalışacaktır."

"Borrata Cimmura'dan oldukça uzak, değil mi?" diye sordu Tynian. "Piskopos Annias'in o kadar uzun kolu var mı?"

"Evet," dedi Sparkhawk, "Var. Cammoria'da Annias için çalışan bir dönek Pandion var. İsmi Martel, büyük ihtimalle bizi durdurmaya çalışacak."

"Sadece bir kere," diye homurdandı Ulath.

"Gene de kavga için yolumuzdan çıkmayalım," diye dikkat çekti Sparkhawk. "Esas görevimiz Sephrenia'yı güvenli biçimde Borrata'ya götürüp, geri getirmek. Daha şimdiden öldürme teşebbüsünde bulundular bile."

“Bunu engelleyeceğiz,” dedi Tynian. “Yanımıza başka kimseyi alıyor muyuz?”

“Silahtarım, Kurik,” diye cevapladı Sparkhawk, “ve Berit adlı genç Pandion çömezi. Gelecek vaadediyor; Kurik’in atlarla ilgilenmesi için birisinin yardımına ihtiyacı olacak.” Bir an düşündü “Sanırım yanımıza bir de çocuk alacağız,” dedi.

“Talen mi?” Kalten buna şaşırmış gözüktü. “Bu gerçekten iyi bir fikir mi Sparkhawk?”

“Chyrellos şimdiden yeteri kadar yozlaştı. Bu küçük hırsızı sokaklarda yitirmek iyi bir fikir değil sanırım. Hem özel yeteneklerini kullanabiliriz diye düşünüyorum. Bizimle gelecek diğer kişide Flüt isminde küçük bir kız olacak.”

Kalten şaşkınlıkla baktı.

“Sephrenia onu arkada bırakmak istemez,” diye açıkladı Sparkhawk, “ve onun geride bırakılabileceğinden emin değilim, Arci-umdaki manastırdan ne kadar kolay kaçtığını hatırlıyor musun?”

“Sanırım bunda haklısın,” diye kabullendi Kalten

“Çok doğrudan bir sunuş, Sor Sparkhawk,” dedi onaylarcasına Bevier. “Ne zaman gidiyoruz?”

“Sabah, erkenden,” diye cevapladı Sparkhawk. “Borrata’ya yolumuz uzun ve patrik gençleşmiyor. Başpisikopos Dolmant her an ölebilir diyor; Annias işte o an harekete geçecek.”

Bevier ayağa kalkarak, “hazırlıklarımızı yapmamız lazım,” dedi. “Baylar kilisedeki akşam ayininde bana katılacak mısınız?”

Kalten iç çekti. “Sanırım, katılacağız,” dedi. “Her şeyden önce bizler Kilise Şövalyeleri’yiz.”

“Biraz Tanrı yardımının zararı olmaz, değil mi?” dedi Tynian.

Akşama doğru bir grup kilise askeri genel toplantı binasının kapısına geldi. Askerlerin başındaki yüzbaşı, Sparkhawk ve diğerleri avluya indiklerinde, “Başpiskopos Makova’dan siz ve arkadaşlarınız için bir çağrı var,” dedi. “Sizinle Bazilika’da bir an önce konuşacak.”

“Atlarımızı alacağız,” dedi Sparkhawk. Şövalyelerin önünden ahıra gitti. İçeri girdiklerinde, sinirle küfretti.

“Sorun mu var?” diye sordu Tynian.

Faran’ı bölmesinden çıkaran Sparkhawk, “Makova, Piskopos Annias’m destekçisi” dedi. “Bizi engellemeye çahşacakmış gibime geliyor.”

Bevier eyerini atının arkasına atarken, “Çağrıya cevap vermemiz gerekiyor,” dedi. “Biz Kilise Şövalyeleri’yiz ve bağlantıları her ne olursa olsun, Hiyerarşi’nin üyelerinin emirlerine uymalıyız.” “Ve dışarda bir bölük asker var,” diye ekledi Kalten. “Makova •gi şansa bırakmıyor.”

“Gerçekten reddedeceğimizi düşünmüyor, değil mi?” dedi Bevier-

“Sparkhawk’ı o kadar iyi tanımıyorsun,” dedi Kalten. “Zaman zaman ters olabilir.”

“Bu konuda başka şansımız yok,” dedi Sparkhawk. “Haydi Bazilika’ ya gidelim ve bakalım başpiskoposun söyleyeceği neymiş.”

Atlarını avluya çıkarıp bindiler. Askerler yüzbaşıdan gelen sert bir emirle etraflarında sıraya geçtiler. Sparkhawk ve arkadaşları atlarından inerlerken Bazilika’nın önündeki meydan tuhaf bir şekilde boşaltılmıştı.

Geniş mermer merdivenlerden çıkmaya başladıklarında Kalten, “sanki bela bekliyorlarmış gibi gözüküyorlar,” diye belirtti.

Kilisenin geniş orta koridoruna girdiklerinde Bevier dizlerinin üzerine çöktü ve ellerini önünde birleştirdi.

Yüzbaşı ve askerlerinden bir mangası onların arkasından içeri girdiler. Yüzbaşı, “Başpiskoposu bekletmememiz lazım,” dedi. Sesinde bir şekilde Sparkhawk’ı rahatsız eden kibirli bir ton vardı. Bu hissi içine gömdü ve dindarca Bevier’in yanma diz çöktü. Kalten sırıttı ve eğildi. Tynian Ulath’ı dürttü ve dizlerinin üzerine çöktüler.

“Size dedim ki,” dedi yüzbaşı, sesi hafifçe yükseliyordu.

“Duyduk, komşu” dedi Sparkhawk. “Birazdan seninle olacağız.”

“Ama -“

“İlerde bekleyebilirsin. Çok geç kalmayacağız.”

Yüzbaşı döndü ve uzun adımlarla yürüyerek uzaklaştı.

“İyi bir dokunuş, Sparkhawk,” diye mırıldandı Tynian.

“Biz her şeyden önce Kilise Şövalyeleri’yiz,” diye cevapladı Sparkhawk. “Biraz beklemek Makova’yı yaralamaz. Endişelenmekten zevk alacağından eminim.”

“Ben de,” diye onayladı Tynian.

Yüzbaşı ilerde uzun adımlarla sabırsızca yürürken beş şövalye yaklaşık on beş dakika dizlerinin üzerinde kaldılar.

Cyrinic ellerinin açtığında Sparkhawk, “Bitirdin mi, Bevier?” diye nazikçe sordu.

“Evet,” diye cevapladı Bevier, yüzü inançtan ışıl ısıldı. “Şimdi kendimi temizlenmiş ve dünyayla barışık hissediyorum.”

“Bu hissi kaybetmemeye çalış. Coombe başpiskoposu büyük olasılıkla hepimizin sinirlerini bozacak.” Sparkhawk ayağa kalktı. “O zaman, gidiyor muyuz?”

Yüzbaşı söylenerek, “eh, sonunda,” dedi.

Bevier buz gibi baktı. “Herhangi bir mevkiniz var mı, Yüzbaşı?” diye sordu, “yani askeri olanın dışında demek istedim?”

“Ben markiyim, Sör Bevier.”

“Çok iyi. Dindarlığımız sizi rahatsız ettiyse, sizi tatmin etmekle mutluluktanda daha öteye varacağım. Ne zaman isterseniz düello şahidinizi gönderebilirsiniz. Tamamiyle emrinize amadeyim.”

Yüzbaşı görünür derecede solgunlaştı ve geri çekildi. “Ben yan-lızca emirleri izliyorum, Lordum. Kilise’nin bir şövalyesini gücendirmeyi hayal bile etmem.”

“Ah,” dedi soğukça Bevier. “O zaman, devam edelim. Daha önce belirttiğiniz gibi Coombe başpiskoposunu bekletmeyelim.”

Yüzbaşı orta koridordan aynlan holde önlerinden ilerledi.

“Çok iyi becerdin, Bevier,” diye fısıldadı Tyrian.

Cyrinik kısaca gülümsedi.

“Karnına bir metre çelik sunmak kadar insana tavırlarına dikkat etmesini hatırlatan başka bir şey yoktur,” diye ekledi Kalten.

Yüzbaşının onları götürdüğü salon cilalı mermer duvarlar, kumaş süslemeler ve koyu vişne rengi halılarıyla gösterişliydi. Zayıf suratlı Coombe başpiskoposu uzun bir masada oturmuş parşömen okuyordu. İçeri girmeleriyle kafasını kaldırdı, suratı kızgındı. “Niye uzun sürdü?” diye yüzbaşıya söylendi.

“Kilise Şövalyeleri ana sunağın önünde birkaç dakikayı dua ederek geçirmek zorunda hissettiler, Ekselansları.”

“Oh. Şüphesiz öyledir.”

“Çekilebilir miyim, Ekselansları?”

“Kal. Burada vereceğim emirleri uygulamak sana düşecek.”

“Ekselansları, nasıl isterse.”

Makova sonra dönüp sertçe şövalyelere baktı. “Bana söylendiğine göre siz baylar Cammoria’ya bir akın planı yapıyormuşsu-nuz,” dedi.

“Bunu hiç bir şekilde gizlemedik, Ekselansları,” diye cevapladı Sparkhawk.

“Bunu yasaklıyorum.”

“Birisi bunun sebebini sorabilir mi, Ekselansları?” diye tatlılıkla gordu Tynian.

“Hayır. Soramaz. Kilise Şövalyeleri Hiyerarşi’nin emri altındadır. Açıklamalar gerekli değildir. Hepiniz Pandion genel toplantı binasına geri dönecek ve ben canım isteyip size yeni direktifler yollayana kadar orada kalacaksınız.” Buz gibi sırıtmayla gülümsedi. “Yakında hepinizin evinize döneceğinize inanıyorum.” Sonra kendini topladı. “Hepsi bu kadar. Çekilmenize izin veriyorum. Yüzbaşı, siz bu şövalyelerin Pandion genel toplantı binasını terk etmemelerinden sorumlusunuz.”

“Peki, Ekselansları.”

Hepsi eğildiler ve sesssizce kapıdan dışarı süzüldüler.

Yüzbaşı koridorda mesafelice önlerinden ilerlerken Kalten, “Kısaydı, değil mi?” dedi.

“Konuyu inandırıcı olmayan bahanelerle örtmeye çalışmanın fazla bir anlamı yok,” diye cevapladı Sparkhawk.

Kalten arkadaşına doğru eğildi. “Emirlerine itaat edecek miyiz?” diye fısıldadı.

“Hayır.”

“Sör Sparkhawk,” diye ağzı açık şaşakaldı Bevier, “gerçekten Ki-lise’nin bir başpiskoposunun emirlerine aldırmamazlık etmeyeceksiniz değil mi?”

“Hayır, tam değil. Bana bütün gereken farklı emirler.”

“Dolmant mı?” diye sordu Tynian.

“İsmi hemen akla geliyor, değil mi?”

Başka bir gezinti fırsatları olmadı. İşgüzar yüzbaşı onları geriye genel toplantı binasına götürmekte ısrar etti. Binanın bulunduğu dar sokağın başına geldiklerinde, “Sör Sparkhawk,” dedi, “teşkilatınızın yöneticisine bu kapının kapalı kalacağını bildirmeniz çok iyi olacaktır. Hiç kimse ne girecek ne de dışarı çıkacaktır.”

“Ona söyleyeceğim,” diye cevapladı Sparkhawk. Faran’a hafifçe dokundu ve avluya doğru sürdü.

“Kapıyı kapalı tutturacağını gerçekten düşünmemiştim,” diye homurdandı Kalten. “Dolmant’a nasıl haber ulaştıracağız?”

“Bir şeyler düşüneceğim,” dedi Sparkhawk.

Daha sonra alacakaranlık şehrin üzerini sardığında Sparkhawk binayı çevreleyen duvarların siperlerini adımlarken zaman zaman aşağıdaki sokağa bakıyordu.

Kurik’in kaba sesi, “Sparkhawk,” diye aşağı avludan geldi, “yukarıda mısın?”

“Evet, buraya gel.”

Siperlere çıkan taş merdivenlerde ayak sesleri duyuldu. “Bizj mi görmek istedin?”

“Evet. Dışarda bir grup kilise askeri var. Kapıyı tutuyorlar. Dolmant’a haber iletmemiz lazım. Bir fikri olan var mı?”

Kurik düşünürken kafasını kaşıdı.

“Bana hızlı bir at verin, yarıp geçeyim,” diye önerdi Berit.

“Ondan iyi bir şövalye olacak,” dedi Talen. “Bana anlatıldığı kadarıyla şövalyeler saldırmayı severler.”

Berit dik dik oğlana baktı.

Talen geriye çekilirken, “vurmak yok,” dedi. “Artık daha fazla dayak olmayacağını kabul etmiştik. Ben derslerime dikkat ediyorum, sen de bana vurmuyorsun.”

“Daha iyi bir fikrin var mı?” diye sordu Berit.

“Birkaç tane.” Talen duvarın üzerine baktı. “Askerler duvarların dışındaki sokaklarda devriye geziyorlar mı?” diye sordu.

“Evet,” dedi Sparkhawk.

“Bu büyük bir problem değil ama, eğer gezmeselerdi daha da kolay olurdu.” Talen konuyu tekrar düşünürken dudaklarını büzdü. “Berit,” dedi, “yay kullanmakta iyi misindir?”

“Bu konuda eğitim gördüm,” dedi ciddiyetle çömez.

“Bunu sormadım. İyi misin dedim.”

“Yüz adımdan herhangi bir hedefi vurabilirim.”

Talen, Sparkhawk’a baktı. “Sizin yapacak başka bir şeyiniz yok mu?” diye sordu. Sonra tekrar Berit’e baktı. “Şu ilerdeki ahırı görüyor musun?” diye sorarken sokağın karşısını gösterdi, “damı sazdan olanı?”

“Evet.”

“O” sazların içine bir ok atabilir misin?”

“Kolayca.”

“Eğitimin artık işe yarayabilir.”

“Para kesesi çalmak için kaç ay eğitim gördün?” diye iğneleyerek sordu Kurik.

“O farklı, baba. Onu içeren bir kârlılık var.”

“Baba mı?” diye şaşkınca söylendi Berit.

“Bu uzun bir hikaye,” dedi ona Kurik.

“Dünyadaki herkes hangi sebepten çalarsa çalsın bir çanı din-ıer/’ dedi Talen, bir okul öğretmeni tonlamasını taklit ederek, “ve kirnse bir yangını aval aval seyretmekten kendini alamaz. Uzun bir hâlât bulabilir misin, Sparkhawk?”

“Ne kadar uzun?”

“Sokağa erişecek kadar. Olay şöyle gelişecek. Berit okunu yakar ve saz çatıya atar. Bütün askerler eğlenceyi izlemek için bu sokağa koşarlar. İşte o zaman ben, binanın öbür tarafından iple aşağı inerim-Kimsenin ruhu duymadan sokakta olabilirim.”

“Başka bir adamın ahırını yakamazsın” diye Kurik ürpermiş bir sesle karşı çıktı.

“Söndürecekler, Kurik,” dedi sabırlı bir tonla Talen. “Yeteri kadar uyarı olacak, çünkü hepimiz kalkıp avazımız çıktığı kadar ‘Yangın!’ diye bağıracağız. Sonra öbür duvardaki ipten aşağı ineceğim ve daha eğlence bitmeden beş sokak ilerde olacağım. Dolman t’in evinin nerede olduğunu biliyorum, ne bilmesini istiyorsanız ona söyleyebilirim.”

“Tamam,” diye onayladı Sparkhawk.

“Sparkhawk!” diye bağırdı Kurik. “Bunu yapmasına izin vermeyeceksin, değil mi?”

“Anlamlı bir taktik, Kurik. Oyalama ve hileler bütün iyi planların parçasıdır.”

“Şehrin bu tarafında odun ve saz kaç para bir fikrin var mı?”

“Bu kilise askerlerine yapacak yararlı bir şey verir,” diye omuz silkti Spafhawk.

“Bu acımasız, Sparkhawk.”

“Annias’ın patrik koltuğunda oturması kadar değil. Haydi gidip gerekenleri alalım. Yarın gün doğmadan Chyrellos’dan çıkıp gitmek istiyorum ve bütün bu askerler kapının dışında kamp kurmuşlarken bunu yapamam.”

Halat, yay ve bir sadak dolusu ok bulmak için aşağı indiler.

Tynian avluda karşılaştıklarında, “Ne düşündünüz,” diye sordu.

“Dolmant’a haber ileteceğiz,” dedi Sparkhawk.

Tynian, Berit’in taşıdığı yaya baktı. “Bununla mı?” diye sordu.

“Oldukça uzak bir atış değil mi?”

“İşin içinde başka şey var,” dedi Sparkhawk . Kısaca planı anlattı. Sonra merdivenlerden çıkarken elini Talen’in omuzuna koydu. “Dışardayken dikkatli olmanı istiyorum.”

“Çok fazla endişe ediyorsun, Sparkhawk,” diye cevapladı Talen. “Bunu uykumda bile yapabilirim.”

“Dolmant’a verecek bir nota ihtiyacın olabilir,” dedi Sparkhawk.

“Ciddi misin? Eğer durdurulursam yalanla işin içinden sıyrılabilirim, ama cebimde notla olmaz. Dolmant beni tanıyor, mesajın senden olduğunu anlar. Sen her şeyi bana bırak, Sparkhawk.”

“Yolda cep yoklamak için durma.”

“Tabii ki durmam,” diye kıvırtarak cevapladı Talen.

Sparkhawk iç çekti. Sonra hızla çocuğa Demos başpiskoposuna ne anlatacağını söyledi.

Plan aşağı yukarı Talen’in belirlediği gibi gitti. Devriye dar sokaktan geçer geçmez, Berit’in oku kayan bir yıldız gibi gitti ve ahırın saz çatısına gömüldü. Bir iki dakikada cızırdadı ve sonra mavimsi alevler çabucak çatının tepesine ulaştı. Alevler yayıldıkça önce kirli turuncu sonra da parlak sarıya dönüştü.

“Yangın!” diye bağırdı Talen.

“Yangın!” diye diğerleri taklit ettiler.

Kilise askerleri ağır ağır koşarak köşeyi dönüp, aşağıdaki sokakta neredeyse delirmek üzere olan ahırların sahibiyle karşılaştılar. Zavallı adam ellerini sıkarak, “Efendiler!” diye bağırdı. “Ahırım! Atlarım! Evim! Tanrım!”

İşgüzar yüzbaşı önce yangına sonra geriye genel toplantı binasının büyük duvarlarına kararsız bir sıkıntıyla bakıp duraksadı.

“Size yardım edeceğiz, Yüzbaşı,” diye duvarın üstünden aşağı bağırdı Tynian. “Açın kapıyı!”

“Hayır!” diye bağırarak cevapladı yüzbaşı. “İçerde kalın!”

“Bu kutsal şehrin yarısını kaybedebilirsin, dangalak!” diye haykırdı Kalten. “Hemen bir şey yapmazsan yangın yayılacak.”

“Sen!” diye ahırın sahibi olan vatandaşa bağırdı yüzbaşı. “Kovaları bul ve en yakın kuyuyu göster.” Aceleyle adamlarına döndü. “Bir sıra oluşturun,” diye emretti. “Pandion binasının ön kapısına gidin ve kullanabileceğimiz bütün adamları buraya getirin.” Artık kararlı gözüküyordu. Sonra burçların üzerindeki şövalyelere bir göz attı. “Ama buraya bir nöbetçi ayırın,” diye emretti.

“Yardım edebiliriz,” diye teklif etti Tynian. “Burada derin bir Jcuyu var. Adamlarımızı toplar ve kovalan kapının dışındaki adamlarına geçiririz. Burada esas ilgilenmemiz gereken şey Chyrellos’u kurtarmak. Diğer her şey ikincil derecede önemli olmalıdır.”.

Yüzbaşı tereddüt etti.

“Lütfen, Yüzbaşı!” Tynian’ın sesi içtenlikten titriyordu. “Size yalvarıyorum. Bırakın yardım edelim.”

“Peki,” diye söylendi yüzbaşı. “Kapınızı açın. Ama kimse genel toplantı binasının sınırlarını terk etmeyecek.”

“Tabii ki etmeyecek/’ diye cevapladı Tynian.

“Güzel halledildi,” diye homurdanan Ulath, bir yandan da yumruğuyla Tynian’ın omuzuna vurdu.

Tynian ona sırıttı. “Konuşmak ara sıra işe yarar, benim sessiz arkadaşım. Sen de bazen denemelisin.”

“Ben balta kullanmayı tercih ederim.”

“İyi, ben şimdi kaçıyorum, lordlarım,” dedi Talen. “Ben dışardayken sizin için halletmemi istediğiniz başka bir şey var mı?”

“Kafanı yapman gereken işten ayırma,” dedi Sparkhawk. “Doğruca gidip Dolmant’la konuş.”

“Ve dikkatli ol,” diye homurdandı Kurik. “Beni hayal kırıklığına uğratan bir oğul olmana rağmen seni kaybetmek istemem.”

Talen, şaşkm bir içtenlikle, “Duygusallık mı, baba?” dedi.

“Tam değil,” diye cevapladı Kurik. “Sadece annene karşı olan sorumluluk duygusu.”

“Onunla gideceğim,” dedi Berit.

Talen eleştirircesine iri çömeze baktı. “Bunu unut,” dedi kısaca. “Sadece beni engellersin. Beni affet, sayın öğretmenim ama ayakların çok büyük, dirseklerin etrafta sessizce yürüyemeyecek kadar çıkıntılı ve şu anda sana gizlice nasıl sıvışılacağım öğretecek zamanım yok.” Çocuk burçların gölgeleri arasında kayboldu.

“Bu olağanüstü çocuğu nerede buldunuz?” diye sordu Bevier.

“Bunu inanmayacaksın, Bevier,” diye cevapladı Kalten. “Buna kesinlikle inanmayacaksın.”

Tynian öğüt verircesine, “Pandion kardeşlerimiz belki bizlerden biraz daha dünyeviler, Bevier,” dedi. “Biz gözünü cennete dikmiş olanlar hayatın ek yerlerinde onlar kadar marifetli değiliz.”

Çok derin saygı ve samimi duygular taşıyormuş gibi Kalten’e baktı. “Ama hepimiz hizmet ediyoruz ve ne kadar namussuz ya da ahlak dışı olsa da Tanrı’nın çabalarınızı takdir ettiğinden eminim.”

Ulath kesinlikle ciddi bir suratla, “İyi oturttun,” dedi.

Saz damdaki yangın, kilise askerlerinin sonraki çeyrek saat boyunca üzerine boşalttıkları kova kova suyla duman ve buhar çıkarmaya devam etti. Sonunda ahırın sahibini yem deposunun üzerinde dövünür bırakarak da olsa, alevler yayılmadan söndürüldü.

“Tebrikler, Yüzbaşı, tebrikler!” diye duvarın üzerinden neşeyle bağırdı Tynian.

“İşi fazla ileri götürme,” diye homurdandı Ulath.

“Bu adamların ilk defa işe yarar bir şey yaptığını görüyorum,” diye itiraz etti Tynian. “Bu tip şeyler desteklenmeli.”

“İstersen başka yangınlar da çıkarabiliriz,” diye fikir verdi dev Genidian. “Bütün hafta boyunca su taşımalarını sağlayabiliriz.”

Tynian kulak memesini tuttu. Bir dakika kadar düşündükten sonra, “hayır,” dedi. “Yenilikten sıkılarak bütün şehri yanmaya bırakabilirler.” Kurik’e göz attı. “Oğlan gitti mi?” diye sordu,

Sparkhawk’ın silahtarı sesindeki gurur tonunu saklamaya çalışarak, “Fare deliğine giren yılan gibi kaydı,” diye cevapladı.

“Bir gün bu ufaklığın seni niye baba diye çağırdığını bize anlatmalısın.”

“Bir gün bu konuya geliriz, Lordum,” diye homurdandı Kurik.

Günün ilk ışıkları doğudan gökyüzüne sızmaya başlarken genel toplantı binasının ön kapısındaki dar sokağın ötesinden yüzlerce ayağın düzenli sesi geldi. Sonra Başpiskopos Dolmant beyaz bir katırın üzerinde, bir tabur kırmızı üniformalı askerin önünde gözüktü.

Genel toplantı binasının kapısını tutan kurumla kaplanmış yüzbaşı, “Ekselansları,” diye hayretle haykırdı, aceleyle ileri atılıp selam verdi.

“Nöbetiniz devralındı, yüzbaşı,” dedi Dolmant. “Adamlarınla kışlanıza dönebilirsiniz.” Biraz uygunsuz gördüğünü belli edercesine burnunu çekti. “Onlara temizlenmelerini söyle,” diye önerdi. “Baca temizleyicilere benziyorlar.”

“Ekselansları,” diye kem küm etti yüzbaşı, “Coombe başpiskoposu tarafından bu eve girip çıkılmasını engelllemekle görevlendirildim. Siz Ekselanslarının karşı emrini doğrulatmak için haber gönderebilir miyim?”

Dolmant bunu düşündü. “Hayır, Yüzbaşı,” dedi. “Sanmıyorum. Bir an önce çekilin.”

“Ama Ekselansları!”

Dolmant sertçe ellerini şaklattı ve arkasındaki kalabalık birlik kargıları ilerde yerlerini aldılar. En yumuşak sesiyle askerlerinin başındaki komutan, “albay,” dedi, “bu yüzbaşı ve adamlarına kışlalarına kadar refakat edebilecek durumda mısınız?”

“Hemen, Ekselansları,” diye sert bir selamla cevapladı subay.

“Ve sanırım elleri yüzleri düzgün bir hale girene kadar orada tutulmaları gerekiyor.”

“Tabii, Ekselansları,” dedi ciddiyetle subay. “Bu teftişi ben kendim yöneteceğim.”

“Titizce’, albay — hemde çok titizce. Kilisenin onuru askerlerinin dış görünüşünden yansır.”

“Ekselansları en ince detaya kadar dikkat edeceğime güvenebilir,” diye temin etti albay. “Hizmetimizin onuru en düşük rütbeli askerimizin dış görünüşüyle bile yansır.”

“Tanrı, dualarınızı kabul etsin albay.”

“Sadece ona hizmet etmek için yaşıyorum, Ekselansları.” Albay iyice eğilerek selam verdi.

İki adam da ne gülümsediler ne de göz kırptılar.

“Ah,” dedi arkasından Dolmant, “gitmeden, albay, bana o paçavralar içindeki küçük dilenci çocuğu getirin. Sanırım onu bu birliğin iyi kardeşleriyle bırakacağım - şüphesiz, Tanrı sevgisi için.”

“Tabii, Ekselansları.” Albay parmaklarını şaklattı ve güçlü kuvvetli bir çavuş Talen’i ensesinden çekerek başpiskoposun önüne getirdi. Sonra Dolmant’m taburu ilerleyip yüzbaşı ve adamlarını genel toplantı binasının yüksek duvarıyla kargıları arasına iyice sıkıştırdılar. Coombe başpiskoposunun isli askerlerinin silahları çabucak alındı ve sonra yakın takip altında sert adımlarla yürüyüşe geçtiler.

Dolmant uzanıp sevecenlikle beyaz katırının uzun boynunu okşadı; sonra yukarı burçlara baktı. “Daha gitmediniz mi, Sparkhawk?” diye sordu.

“Hemen hazırlanıyoruz, Ekselansları.”

“Gün ilerliyor, oğlum,” dedi Dolmant. “Tanrı’nın işinin üstesinden miskinlikle gelinmez.”

“Bunu aklımda tutacağım Ekselansları,” dedi Sparkhawk. Sonra gözleri kısıldı ve sertçe aşağı Talen’e baktı. “Geri ver” diye emretti.

“Ne?” diye sesinde kederli bir tonda cevap verdi Talen.

“Hepsini. En son parçasına kadar.”

“Ama, Sparkhawk -“

“Hemen, Talen.”

Çocuk söylenerek elbisesinin içinden türlü türlü değerli küçük eşyalar çıkarıp, şaşkın şaşkın bakan Demos başpiskoposunun ellerine yığmaya başladı. “Şimdi tatmin oldun mu, Sparkhawk?” diye ters ters yukarı bakarak sordu.

“Tam değil, ama bu bir başlangıç. Kapının içinde seni aradığımda daha iyi anlayacağım.”

Talen iç çekti ve diğer gizli ceplerine uzanıp Dolmant’m şimdiden taşmış ellerine birkaç eşya daha ekledi.

“Sanırım bu oğlanı da yanınıza alıyorsunuz, Sparkhawk?” diye soran Dolmant kıymetli şeylerini papaz cüppesine yerleştiriyordu.

“Evet, Ekselansları” diye cevapladı Sparkhawk.

“İyi. Sokaklarda başı boş dolaşmadığını bilerek daha rahat uyuyacağım. Acele edin, oğlum, Tanrı hızıyla.” Başpiskopos sonra katırını döndürdü ve sokaktan yukarı sürdü.

On Beşinci Bölüm

“YİNE DE,” diye kuşkusuz açıkça süslenmiş gençlik maceralarını anlatmaya devam etti Tynian, “yerel Lamork baronları bu soyguncudan bıkıp usanmıştı ve onları yok etmek için genel toplantı binamıza gelip yardım etmemizi istediler. Hepimiz Zamorch sınırında devriye gezmekten sıkılmıştık ve kabul ettik. Doğruyu söylemek gerekirse, bu işe doğal bir spor olayı gibi bakıyorduk -birkaç günlük sıkı at sürüş ve sonunda güzel canlı bir savaş.”

Sparkhawk dikkatini konudan uzaklaştırdı. Tynian’m ateşli konuşması Chyrellos’dan ayrılıp, Cammoria’nın güney krallığının sınırını geceli beri hemen hemen hiç kesilmemişti. Hikayeler başlangıçta eğlenceli olmakla beraber, sonraları tekrarlanmaya başladı. Tynian’m anlattığına göre, son on yılda Eosia kıtasındaki bütün •büyük savaşlara ve küçük çarpışmalara katılmıştı. Bu zararsız bir vakit geçirmeydi ve gerçekten Cammoria’dan Borrata’ya giderken millerin daha hızlı geçmesine yardımcı oluyordu.

Güneş burada Elenia’da olduğundan daha ılıktı, masmavi gökyüzündeki mantar şeklindeki bulutlan sürükleyen meltem neredeyse bahar kokuyordu. Etraflarını çeviren tarlalar hâlâ yeşildi, don yememişlerdi. Yol beyaz bir kurdela gibi vadilere dalıp, yeşilliklerle kaplı tepelere doğru kıvrıla kıvrıla çıkıyordu. Yoculuk için iyi bir gündü ve Faran açıkça bunun tadını çıkarıyordu.

Sparkhawk şimdiden yol arkadaşlarını değerlendirmeye başlamıştı. Tynian neredeyse Kalten kadar kaygısızdı. Bununla beraber, gövdesinin üst kısmının aşırı büyüklüğü ve silahlarını tutuşu iş oraya geldiğinde savaşta sağlam bir adam olacağına işaret ediyordu. Bevier belki biraz asabiydi. Cyrinic Şövalyeleri resmiyetleri ve sofuluklarıyla tanınırlardı. Ve alıngandılar. Bevier’in dikkatli idare edilmesi gerekiyordu. Sparkhawk, Kalten’e özel bir çift laf etmeye karar verdi. İş Bevier’i ilgilendirdiğinde arkadaşının sıradan şakalara düşkünlüğün kontrol altına alınması gerekebilirdi. Genç Cyrinic’inde tehlike durumunda becerikli olacağı açıkça gözüküyordu.

Ulath bir sırdı. Çok büyük bir ünü vardı ama Sparkhawk'ın kuzey Thalesia'mn Genidian Şövalyeleriyle pek işi olmamıştı. Dehşetli savaşçılar olarak ünlülerdi ama çelik plaka zırh yerine örme zırh giymeleri onu biraz düşündürüyordu. Dev Thalesialıya bu konuda sondaj yapmaya karar verdi. Hafifçe Faran'ı dizginleyip Ulath'm yetişmesine izin verdi.

“Güzel bir sabah,” dedi nazikçe.

Ulath homurdandı. Onu konuşturmak zor olabilirdi. Ama sonra hayret verici şekilde kendiliğinden konuşmaya başladı. “Thalesia'da hâlâ altmış santim kar var,” dedi.

“Berbat olmalı.”

Ulath omuz silkti. “Alışırsın. Hem karda güzel av olur - domuzlar, geyikler, troll'ler, bu tip şeyler.”

“Gerçekten troll'leri avlar mısınız?”

“Bazen. Ara sıra bir troll delirir. Eğer Elenelerin yaşadığı vadilere iner ve sığırları - ya da insanları - öldürmeye başlarsa onu avlamamız gerekir.”

“Oldukça büyük olduklarım duydum.”

“Evet. Oldukça.”

“Sadece örme zırhla onlarla döğüşmek tehlikeli değil mi?”

“O kadar da kötü değil. Genelde sadece labut kullanırlar. Bazen kaburgalarını kırabilirsin ama hepsi o kadar.”

“Tam takım bir zırh avantajlı olmaz mı?”

“Nehir geçiyorsan olmaz - ve Thalesia'da bir yığın nehir var. Bir adam nehrin dibinde oturuyor olsa bile zincir gömleğini çıkarabilir. Tam takım bir zırhtan kurtulman için nefesini tutman zor olabilir.”

“Bu anlamlı.”

“Bizde öyle düşündük. Bir zamanlar bizimde diğer birlikler gibi - sırf görünüş olsun diye - tam takım zırh giymemiz gerektiğini düşünen bir eğitmenimiz vardı. Kardeşlerimizden birini zincir gömlekle Emsat limanında denize attık. Gömleğini çıkarıp bir dakikadan az bir zamanda yukarı çıktı. Eğitmen tam takım zırh giyiyordu. Onu attığımızda tekrar yukarı çıkmadı. Belki aşağıda daha ilginç bir şey buldu.”

“Eğitmeninizi boğdunuz mu?” diye şaşırdı Sparkhawk.

“Hayır,” diye düzeltti Ulath. “Onu zırhı boğdu. Sonra Komier’i eğitmen seçtik. Salakça öneriler yapmayacak kadar anlayışlı.”

“Siz Genidianlar bağımsız bir birlik gibi gözüküyorsunuz. Gerçekten eğitmeninizi kendiniz mi seçiyorsunuz?”

“Siz seçmiyor musunuz?”

“Pek değil, hayır. Biz Hiyerarşi’ye bir isim listesi yollarız ve seçim yapmayı onlara bırakırız.”

“Biz onların işini kolaylaştırız. Sadece bir tek isim yollarız.”

Kalten yoldan grubun ortasına geri geldi. İri sarışın olası tehlikelere karşı çeyrek mil kadar önden at sürüyordu. “İlerde acayip bir şey var, Sparkhawk,” dedi gergince.

“Acayiple ne demek istiyorsun?”

“Bir sonraki tepenin üzerinde bir çift Pandion var.” Kalten’in sesinde hafifçe sıkıntı vardı ve görünür şekilde terliyordu.

“Kimler?”

“Oraya gidip sormadım.”

Sparkhawk sertçe arkadaşına baktı. “Sorun ne?” diye sordu.

“Emin değilim,” diye cevapladı Kalten. “Sadece, içimde yanlarına gitmemem gerektiği gibi sağlam bir his var. Sanırım seninle konuşmak istiyorlar. Bu fikri nereden aldığımı da sorma.”

“Tamam,” dedi Sparkhawk. “Gidip bakayım ne istiyorlar.” Faran’ı mahmuzlayıp tepeye çıkan uzun eğimli yolda tırısa kaldırdı.

İki atlı adam siyah Pandion zırhı giyiyordu ama Sparkhawk yaklaşırken ne geleneksel selam işaretini verdiler ne de miğferlerinin siperlerini kaldırdılar. Atları çok zayıftı, neredeyse iskelet gibiydi.

Sparkhawk, Faran’ı ikiliden birkaç metre ileride dizginledi, “Ne var kardeşlerim ?” diye sordu. Bir an burnuna kötü bir koku geldi ve tüyleri diken diken oldu.

Biri hafifçe döndü ve çelik kaplı koluyla aşağıdaki diğer vadiyi işaret etti. Hiçbir şey söylemedi. Ama yaklaşık yarım mil ileride yol kenarındaki yaprakları dökülmüş kara ağaç korusunu işaret ediyormuş gibi gözüküyordu.

“Pek bir şey -” diye başladı Sparkhawk; sonra korunun çatalsı dalları arasında bileyli çelik üzerindeki ani ışık parlamasını yakaladı. Bir elini gözlerine siper etti ve ağaç kümesine dikkatle baktı. Küçük bir hareket ve başka bir ışık parlaması gördü. “Anladım,” dedi. “Teşekkür ederim kardeşlerim. Pusudakileri bozguna uğratmak için bize katılmak ister misiniz ?”

Uzun bir süre siyah zırhlıların hiçbiri cevap vermedi, sonra biri kafasını onaylarmışcasına hafifçe eğdi. Sonra ikisi de yolun birer kenarına geçtiler ve atlarının üzerinde beklediler.

Acayip tavırlarından şaşıran Sparkhawk diğerlerine katılmak için atını geriye sürdü. “İlerde bizi bekleyen bela var,” diye bildirdi. “Sonraki vadide koruda saklanmış bir gurup silahlı adam var.”

“Pusu mu?” diye sordu Tynian.

"İnsanlar akıllarında kötülük olmadıkça saklanmazlar."

Bevier eyerindeki Lochaber'inin askısını açarak, "Kaç kişi olduklarını söyleyebilir misin?" diye sordu.

"Tam söyleyemem."

"Öğrenmenin bir yolu var," diyen Ulath, baltasına uzandı.

"Bu iki Pandion da kim?" diye sordu Kalten.

"Söylemediler."

"Sana da bana verdikleri türden bir his verdiler mi?"

"Ne çeşit bir his?"

"Birden kanın donmuş gibi."

Sparkhawk, başıyla onayladı. "Öyle bir şey," diye kabul etti. "Kurik," dedi, "sen, Berit'le beraber Sephrenia, Flüt ve Talen'ı gözden uzak bir yere al."

Silahtar kısaca başıyla onayladı.

Sparkhawk diğer şövalyelere, "O zaman tamam, baylar," dedi, "haydi gidip bir bakalım."

Savaş atlarının üzerindeki beş zırhlı şövalye nahoş görünüşlü silahlarını çekip tırısa kalktılar. Tepenin üstünde siyah zırhlı iki adam onlara katıldı. Sparkhawk o kötü kokuyu bir daha yakaladı ve tüyleri bir daha diken diken oldu.

"Borusu olan var mı?" diye sordu Tynian. "Geldiğimizi onlara bildirelim."

Ulath eyer çantalarından birini açtı ve bir çeşit kıvrık hayvan boynuzu çıkardı. Boynuz oldukça büyüktü, ucunda pirinç bir ağızlığı vardı.

"Hangi hayvanın böyle boynuzu var?" diye ona sordu Kalten.

“Ogre,” diye cevapladı Ulath. Sonra ağızlığı dudaklarına yerleştirdi ve şaşırtıcı, tatsız bir ses çıkardı.

Bevier üzengilerinin üzerinde doğruldu ve Lochaber’ini sallayarak bağırdı. “Kiliseni onuru ve Tanrı adına!”

Sparkhawk kılıcını çekti ve Faran’ın sağrısını mahmuzladı. İri at hevesle ileri atıldı, kulakları geri yatıp, dişleri ortaya çıkmıştı.

Kilise şövalyeleri otlar atlarının ayaklarını kamçılayarak, tepeden aşağı dörtnala inerlerken, karaağaç korusundan düş kırıklığı nidaları yükseldi. Sonra yaklaşık on sekiz zırhlı adam saklandıkları yerden çıkıp saldırıyı karşılamak için atlarını açıklığa sürdüler.

“Savaş istiyorlar,” diye sevinçle haykırdı Tynian.

“Onlara karıştığımızda dikkatli olun!” diye uyardı Sparkhawk. “Koruda saklanan başkaları da olabilir.”

Ulath son ana kadar borusunu üflemekten vazgeçmedi. Sonra çabucak eyer torbasına soktu ve savaş baltasını kafasının üstünde çevirmeye başladı.

Daha iki grup birbirine girmeden, pusudakilerden üç tanesi geride kaldı, dönüp atlarını panikle kamçılayarak kaçtılar.

İlk temas bir mil öteden duyulabilirdi. Sparkhawk ve Faran önde, diğerleri arkada yelpaze gibi açılmış, kama pozisyonundaydı-lar. Sparkhawk sağa sola omuzunun üzerinden geniş vuruşlar yapmak için üzengileri üzerinde ayağa kalktı. Bir miğferi yardı, adam eyerden düşerken içinden kanla beyin fışkırdığını gördü. Sonraki vuruşunda kılıcı kalkmamış bir kalkanı kesti ve kılıç kalkanı tutan kola geldiğinde bir çığlık duydu. Onu takip eden arkadaşlarının kalabalığa dalmasıyla arkasından darbe sesleri ve feryatlar işitti.

Pusucuların merkezine hücumları on tanesini ölü ya da yaralı bırakmıştı ama toplanıp tekrar saldırdıklarında yarım düzine daha adam arkalarından saldırmak için korudan gürültüyle fırladı.

Bevier atını döndürüp, “ilerleyin!” diye bağırdı, “diğerlerinin işini bitirirken ben bunları tutarımr Lochaber’ini kaldırıp saldırdı.

“Ona yardım et, Kalten!” diye arkadaşına seslendi Sparkhawk, sonra Tynian Ulath ve iki yabancıyla beraber ilk atakdan sağ kalanlara saldırdı. Tynian’m kılıcı Pandionların kullandıklarından daha enli ve çok daha ağırdı. Bu ağırlık silaha acımasız bir etkinlik veriyordu, Tynian eti ve zırhı aynı kolaylıkla kesiyordu. Ulath’ın baltasının, tabii ki, ne inceliği ne de mahareti vardı. Oduncuların ağaç kesebileceği gibi insanları kesiyordu.

Sparkhawk, kısa bir an için tuhaf Pandionlardan birinin omuzdan geniş bir vuruş yapmak için üzengilerinde ayağa kalktığım gördü. Şövalyenin zırhlı eldiveninde tuttuğu bir kılıçtan çok Sör Lakus’un cisimsiz hayaletinin Chyrellos’daki o döküntü üst katta Sephrenia’ya verdiği parlayan buluta benziyordu. Bulut Pandionun karşılaştığı hantal paralı askerin vücudundan tamamen geçmiş gibi gözüktü. Adamın yüzü bembeyazdı, korkuyla göğsüne baktı ama kan yoktu ve paslı zırhı zarar görmeden kalmışta. Bir dehşet çığlığıyla kılıcını attı ve kaçtı. Sonra Sparkhawk’ın dikkati başka bir düşman tarafmdan çekildi.

Pusudakilerin sonuncusu da öldükten sonra Sparkhawk, Kalten ve Bevier’e yardım etmek için Faran’ı çevirdi ama bunun tamamen gereksiz olduğunu gördü. Korudan saldıran adamların üç tanesi şimdiden yerdeydi. Bir diğeri eyerinin üstünde iki büklüm olmuş elleriyle midesine bastıryordu. Diğer ikisi Kalten’in kılıç, Beviefin Lochaber darbelerini çılgınca geçiştirmeye çalışıyorlardı. Kalten kılıçla aldatıcı bir hamle yaptı, sonra rakibinin silahını yumuşakça elinden düşürdü. Bevier’de o anda neredeyse sıradan bir ters vuruşla adamını kafasını kesti.

Sarışın adam kılıcını kaldırdığında, Sparkhawk, “Onu öldürme!” diye Kalten’e bağırdı.

“Ama -” diye itiraz etti Kalten.

“Onu sorguya çekmek istiyorum.”

Sparkhawk darmadağın çimenliği geçip de Bevier ve ona yaklaşırken Kalten'in suratı hayal kırıklığından asıldı.

Sparkhawk Faran'ı dizginledi. Yorgun ve korkmuş tutukluya, "Atından in," dedi.

Adam eyerinden aşağı kaydı. Ölü arkadaşları gibi o da birbirine oturmayan abuk sabuk bir zırh giyiyordu. Paslı ve yer yer çöküktü ama Kalten'in elinden uçurduğu kılıcı bileyli ve keskindi.

"Anladığım kadarıyla sen bir paralı askersin," dedi Sparkhawk.

Adam Polesialı aksanıyla, "Evet, Lordum," diye kekeledi.

Sparkhawk neredeyse dostça bir tavırla, "Bu iş pek iyi gitmedi, değil mi?" diye sordu.

Adam etrafındaki kıyıma bakıp, sinirlice güldü. "Hayır, Lordum, beklediğimiz gibi olmadı."

"Elinizden geleni yaptınız," dedi Sparkhawk. "Şimdi, bize sizi kiralayan adamın adı lazım."

"Adını sormadım, Lordum."

"O zaman onu tanımla."

"Ya-yapamam, Lordum."

"Görüşme düşündüğümden daha tatsız olacak," dedi Kalten.

"Onu ateşe sokalım," diye önerdi Ulath. ¦ "Ben her zaman zırhlarının içine kaynar zift dökmekten hoşlanırım - tabii ki yavaş yavaş," dedi Tynian.

"Başparmak sıkacağı," dedi sertçe Bevier.

Sparkhawk artık kül rengi bir suratı olan mahkuma, "Nasıl olacağını görüyorsun, komşu," dedi. "Konuşacaksın. Biz buradayız ama seni

kiralayan adam burada değil. Seni hoş olmayan şeylerle tehdit etmiş olabilir ama onları sana yapacağız. Kendini bir yığın rahatsızlıktan kurtar ve sorularıma cevap ver.”

“Lordum,” diye ağlayarak konuştu adam, “yapamam - hemde ölene kadar, işkence yapsanız bile.”

Ulath eyerinden aşağı kaydı ve yaltaklanan tutukluya yaklaştı. “Kes şunu,” dedi Genidian. Avucu açık elini tutuklunun başı üzerine kaldırdı ve Sparkhawk’m anlamadığı ama insan dili olmadığından rahatça şüphelendiği kaba, kulak tırmalayıcı bir lisanla konuştu. Esir paralı askerin gözleri boş bakmaya başladı ve dizleri üzerine çöktü. Kekeleyerek ama sesinde hiç bir ifade olmadan, Ulath’m konuştuğu dilde konuşmaya başladı.

Genidian Şövalyesi, “Bir büyü altında,” diye bildirdi. “Yapabileceğimiz hiçbir şey onu konuşturamayacak.”

Paralı asker artık o korkunç dilde daha hızlı konuşuyordu.

“Onu kiralayan iki kişiymiş,” diye tercüme etti Ulath, “kukuletalı bir Styric ve beyaz saçlı bir adam.”

“Martel!” diye bağırdı Kalten.

“Büyük olasılıkla,” diye onayladı Sparkhawk.

Esir tekrar konuştu.

“Üzerine büyü yapan Styricmiş,” dedi Ulath. “Benim tanımadığım bir büyü.”

“Ben de anlayabileceğimi sanmam,” diye kabul etti Sparkhawk. “Bakalım Sephrenia biliyor mu?”

Ah,” dedi Ulath, “bir şey daha var. Bu saldırı ona yönelikti.”

“Ne?”

“Bu adamlara verilen emir Styric kadını öldürmeleriymiş.”

“Kalten!” diye bağırdı Sparkhawk, ama sarışın adam çoktan atına atlamıştı.

“Ya ona ne olacak?” diye esiri gösterdi Tynian.

Sparkhawk, Kalten’in arkasından dörtnala giderken “Bırakın gitsin,” diye bağırdı. “Haydi gelin!”

Tepeye çıktıklarında, Sparkhawk geriye baktı. İki tuhaf Pandion görünürde yoktu. Sonra onları ileride gördü. Bir grup adam Ku-rik’in Sephrenia ve diğerlerini sakladığı kayalık tümseği sarmıştı. Siyah zırhlı iki şövalye sakince, saldırganlar ve tümsek arasında bekliyorlardı. Savaşmak için herhangi bir güç sarfetmiyorlar, sadece yerlerinde duruyorlardı. Sparkhawk izlerken saldırganlardan birinin attığı cirit siyah zırhlı Pandionlardan birinin gövdesinin içinden bariz bir zarar vermeden geçmiş göründü.

“Faran!” diye bağırdı Sparkhawk, “koş!” Bu çok nadir yapüğı bir şeydi. Faran’m eğitimi yerine bağlılığına sesleniyordu. İri at elinde olmadan hafifçe titredi, sonra çabucak diğerlerini geride bırakan sınırlarını zorlayan bir koşuya geçti.

Saldırganlar yaklaşık on kişiydiler. Yolların kesen iki gölgemsi Pandion’dan ürktükleri açıkça gözüküyordu. Sonra içlerinden biri etrafına bakındı ve arkasında diğerleriyle Sparkhawk’m saldırdığını gördü. Diğerlerini bağırarak ikaz etti. Saldırgan çapulcular, bir an şaşkınlıktan donakaldıktan sonra Sparkhawk’m profesyonellerde az gördüğü bir panikle, çayırı yıldırım gibi geçip kaçtılar. Sparkhawk, çelik nallarından kıvılcımlar çıkartan Faran’la, kayanın yanından yukarıya fırladı. Tam. tümseğin altında dizginleri çekerek atı yavaşlattı. “Herkes iyi mi?” diye Kurik’e bağırdı.

Kurik, Be’rit’le beraber arkasından doğrulduğu kayalardan aceleyle yapılmış göğüs yüksekliğindeki siperden, “İyiyiz,” diye cevapladı. “Ama şu iki şövalye gelene kadar sonuç belirsizdi.” Ku-rik’in gözleri onları saldırganlardan koruyan ikiliye bakarken biraz soğuktu. Sephrenia siperde onun yanma geldi, onun yüzü de ölü gibi beyazdı.

Sparkhawk iki tuhaf Pandiona döndü. “Sanırım tanışma ve açıklama zamanı geldi,” dedi.

İkili cevap vermedi. Onlara biraz daha yakından baktı. Üzerlerinde oturdukları atlar daha da iskeletimsi gözüktüler. Sparkhawk Sayvanların göz yerlerinde sadece boşluklar olduğunu ve paçavra dönmüş örtülerinin altından kemiklerinin fırladığını görünce titredi-Arkasından iki şövalye miğferlerini çıkardılar. Yüzleri zar gibi, belli belirsiz, nerdeyse saydamdı ve onlarında gözleri yoktu, gir tanesi çok genç gözüküyordu, açık san saçları vardı. Diğeri yaşlıydı ve saçları beyazdı. Sparkhawk hafifçe irkildi. İkisini de tanıyordu ve ikisinin de ölü olduğunu biliyordu.

“Sör Sparkhawk,” dedi Parasim’in hayaleti, sesi boş ve duygusuzdu, “araştırmanızı gayretle sürdürün. Zaman yanınızda olacak.”

Sephrenia ikiliye son derece ciddi bir tonla, “Ölüler evinden niçin geri geldiniz?” diye sordu. Sesi titriyordu.

“Yeminimizin gerektiğinde bizi karanlıklardan getirecek gücü var, küçük ana,” diye cevapladı Lakus’un figürü, onun sesi de boş ve bütün duygulardan yoksundu. “Diğerleri de ölecekler, kraliçe sağlığına kavuşmadan grubumuz artacak.” Boş gözlü hayalet sonra Sparkhawk’a döndü. “Sevgili anamızı iyi koru, Sparkhawk, çünkü ciddi bir tehlike altında. Eğer o yitirilirse, ölümlerimiz boşuna olacaktır ve kraliçe ölecektir.”

“Koruyacağım,” diye söz verdi Sparkhawk.

“Son bir şey daha. Ehlana’nm ölümünde bir kraliçeden daha çoğunu kaybedeceksin. Karanlık kapıda dikilip duruyor ve Ehlana ışık için tek ümidimiz.” Sonra ikiside titrekçe parıldayıp kayboldu.

Diğer dört şövalye kayalık tümsekten yukarı hızla çıkıp, atlarını dizginlediler. Kalten’in yüzü sararmıştı ve açıkça titriyordu. “Kimdi onlar?” diye sordu.

“Parasim ve Lakus,” diye sakince cevapladı Sparkhawk.

“Parasim mi? O öldü.”

“Lakus da.”

“Hayaletler mi?”

“Öyle gözüküyor.”

Tynian atından indi ve koca miğferini çıkardı. O da sararmıştı ve titriyordu. “Bende bir zamanlar ruh çağırmaya bulaşmıştım,” dedi, “ama isteyerek değildi. Genelde bir ruhun çağırılması gerekir ama bazen kendi kendilerine belirirler - özellikle de bitirmeden bıraktıkları önemli bir şey varsa.”

“Bu önemliydi,” dedi soğukça Sparkhawk.

“Bize söylemek istediğin başka bir şey var mı, Sparkhawk?” diye sordu Ulath. “Birkaç şeyi atlamış gibi gözüküyorsun.”

Sparkhawk Sephrenia’ya baktı. Sephrenia’nm yüzü hâlâ ölü gibi bembeyazdı ama toplandı ve başını sallayarak onay verdi.

Sparkhawk derin bir nefes aldı. “Ehlana ölecekti ama kristal içinde saklı tutan bir büyüyle sağ salim korunuyor. Büyü Sephrenia ve on iki Pandionun güçlerinin birleşmesinin sonucu,” diye açıkladı.

“Ben de bunu merak ediyordum,” dedi Tynian.

“Sadece bir tek problemi var,” diye devam etti Sparkhawk. “Şövalyeler en son Sephrenia kalana dek tek tek ölecekler.”

“Ya sonra?” diye sordu Bevier, sesi titriyordu.

“Sonra ben de gideceğim,” diye basitçe cevapladı Sephrenia.

Genç Cyrinic’in ağzından bir hıçkırık kaçtı. Boğuk bir sesle, “Ben nefes aldığım sürece olmaz,” dedi.

“İşleri hızlandırmak istiyen biri var,” diye devam etti Sparkhawk. “Bu Cimmura’yı terk etiğimizden beri Sephrenia’nm hayatına karşı yapılan üçüncü girişim.”

“Ama hepsini atlattım,” dedi Sephrenia. “Saldırının arkasında-kilerin kim olduğunu öğrenebildiniz mi?”

“Martel ve bir Styric,” dedi Kalten. “Styric paralı askerlere konuşmamaları için büyü yapmış, ama Ulath bir şekilde bozdu. Esirle anlamadığım bir dille konuştu. Adam aynı dille cevap verdi.”

Sephrenia sorar gibi Thalesialı şövalyeye baktı.

Ulath omuz silkerek, “troll diliyle konuştuk,” dedi. “İnsan dili değil, bu yüzden büyüyü atlattı.

Sephrenia dehşetle ona baktı. “Troll Tanrıları’na mı, danıştın?” diye ağzı açık kaldı.

“Bazen bu gerekir Leydim,” diye açıkladı. “Eğer dikkatliyseniz çok tehlikeli değildir.”

Bevier’in yüzü bölüm bölüm seyirtiyordu. “Lordum eğer siz izin verirseniz,” dedi, “Leydi Sephrenia’nm korunmasını kişisel olarak üzerime alacağım. Devamlı bu kahraman leydinin yanında kalacağım ve başka saldırılar olursa hayatım üzerine söz veririm ki ona zarar gelmeyecektir.”

Sephrenia’nı yüzünden kısa bir şaşkınlık ifadesi geçti ve yalvarırcasına Sparkhawk’a baktı.

O da Sepherenia’nın konuşulmamış itirazını umursamadan, “kötü bir fikir değil,” dedi. “Tamam o zaman Bevier. Onunla kal.”

Sephrenia ona susturucu bir bakış attı.

“Ölüleri toprağın altına koyacak mıyız?” diye sordu Tynian.

Sparkhawk başını salladı. “Mezar kazacak zamanımız yok. Kardeşlerim birer birer ölüyorlar ve Sephrenia listenin sonunda. Köylü görürsek burada cesetler olduğunu söyleriz. Alacakları ganimet kazı parasından çok daha fazla olacaktır. Haydi, yola koyulalım.”

BORRATA, Eosia’mn en eski yüksek öğretim merkezi olarak görkemli binalarıyla gelişmiş bir üniversite şehriydi. Geçmişte, Kilise bu kurumun Chyrellos’a taşınmasını çok istemişti ama öğretim görevlileri açıkça bağımsızlıklarını sürdürme arzusu ve Kilise denetiminden uzak kalmak için, bu fikre karşı çıkmışlardı.

Sparkhawk ve arkadaşları geldikleri gün akşama doğru yerel hanlardan birinde odalarını tutmuşlardı. Han Cammoria ve Ele-nia’da kaldıkları yol kenarı hanlarından çok daha konforlu ve kesinlikle daha temizdi. »

Sabah, Sparkhawk örme zırhını ve kalın yün cübbesini giydi.

Kalten hanın alt kattaki salonuna inen arkadaşına, “Seninle gelmemizi ister misin?” diye sordu.

“Hayır,” diye cevapladı Sparkhawk. “Bırakın da bu işi bir merasim yürüyüşüne çevirmeyelim. Üniversite buradan uzak değil, yol boyunca Sephrenia’yi koruyabilirim.”

Sör Bevier itiraz edecekmiş gibi baktı. Borrata’ya gelirken yolculuk sırasında ondan birkaç adım uzağa çok nadir giderek, kendi kendini atadığı Sephrenia’nm koruyucusu rolünü çok ciddiye alıyordu. Sparkhawk genç aşırı ciddi Cyrinice baktı. “Her akşam kapısının önünde aralıksız nöbet tuttuğunu biliyorum, Bevier,” dedi. “Niçin biraz uyumuyorsun? Eğer eyerden düşersen, bu onun - ya da geri kalanımızın - işine pek yaramaz.”

Bevier”in ifadesi sertleşti.

“Bunu kişisel olarak söylemedi, Bevier,” dedi Kalten. “Sparkhawk sadece diplomatik kelimesinin daha ne manaya geldiğini daha keşfedemedi. Hepimiz bir gün bulacağını umuyoruz.”

Bevier önce hafifçe gülümsedi sonra güldü. “Sanırım siz Pandi-yonlara alışmam biraz zaman alacak,” dedi.

“Bunu eğitim olarak da görebilirsin,” diye önerdi Kalten.

“Sen ve leydi tedaviyi bulmakta başarılı olursanız, Cimmura’ya dönerken, her türlü belayla karşılaşacağız,” dedi Sparkhawk’a Tyni-an. “Hem de bizi durdurmaya çalışan büyük ordularla karşılaşacağız.”

“Martel,” diye fikrini söyledi Ulath, “ya da Sarrinium.”

“Pek anlayamadım,” diye kabul etti Tynian.

“Bahsettiğin ordular oraya gitmemizi engellemek için Chyrellos - ve sonra Elenia - yolunu tutacaklar. Eğer güneye, bu iki limandan birine gidersek, bir gemi kiralayabilir ve Vardenais’dan Elenia’nm batı sahiline dolaşabiliriz.”

“Bırakında buna tedaviyi bulduktan sonra karar verelim,” dedi Sparkhawk.

Sephrenra Flüt’le beraber merdivenlerden indi. “Hazır mıyız?” diye sordu.

Sparkhawk başıyla onayladı.

Kısaca Flüt’le konuştu. Küçük kız başıyla onayladı ve odada Talen’in oturduğu yere doğru yürüdü. Sephrenia ona, “Sen seçildin, Talen,” dedi. “Ben yokken ona göz kulak ol.”

“Ama,” diye itiraz etmeye kalktı Talen.

Kurik bıkkınca, “Sadece söylediğini yap Talen,” dedi.

“Dışarı çıkıp etrafa bakacaktım.”

“Hayır,” dedi babası, “zaten çıkmayacaktın.”

Talen’in suratı asıldı. Flüt kucağına çıkarken, “Tamam,” dedi.

Üniversite yakın olduğundan Sparkhawk atları almamaya karar verdi; Sephrenia ile beraber Borrata'nın dar sokaklarında yürüdüler. Küçük kadın etrafa bakındı. "Uzun zamandır burada bulunmamıştım," diye mırıldandı.

"Okumaya bakışın düşünüldüğünde, üniversitede ilgini çekenin ne olduğunu hayal bile edemiyorum," diyen Sparkhawk gülümsedi.

"Ben öğrenim görmüyordum, öğretiyordum."

"Tahmin etmem gerekirdi. BevieıTe zaman nasıl geçiyor?"

"Kendi kendime hiçbir şey yapmama izin vermemesi - ve Ele-ne dinine döndürmeye çalışması haricinde, iyi." Ses tonu biraz alaycıydı.

"Sadece - fizik yapın kadar ruhunu da - korumaya çalışıyor."

"Komik olmaya mı çalışıyorsun?"

Sparkhawk buna cevap vermemeye karar verdi.

Borrata Üniversitesi'nin bulunduğu alan park gibiydi, öğrenciler ve öğretim üyeleri iyi korunmuş çimenlikler üzerinde dalgın dalgın dolaşıyorlardı.

Sparkhawk limon yeşili yelekli genç birini durdurdu. "Özür dilerim komşu," dedi, "bana tıp bölümünün yerini gösterebilir misin?"

"Hasta mısınız?"

"Hayır. Ama bir arkadaşım hasta."

"Ah. Doktorlar şuradaki Binayı kullanıyorlar." Öğrenci gri taşlardan yapılmış alçak görünüşlü bir binayı gösterdi.

"Teşekkürler, komşu."

"Umarım arkadaşınız çabuk iyileşir."

"Biz de öyle umuyoruz."

Binaya girdiklerinde siyah cübbeli tostoparlak bir adamla karşılaştılar.

“Afedersiniz, efendim,” dedi Sephrenia. “Doktor musunuz?”

“Evet.”

“Harika. Birkaç dakikanız var mı?”

Şişman adam dikkatle Sparkhawk’a bakıyordu. “Özür dilerim,” dedi kabaca. “Meşgulüm.”

“Bize meslektaşlarınızdan başka birini gösterebilir misiniz?”

Elini sallayarak, “Herhangi bir kapıyı deneyin,” dedi ve aceleyle onlardan uzaklaştı.

“Bu bir otacı için tuhaf bir tavır,” dedi Sparkhawk.

“Her meslek hödüklerden kendi payını alır,” dedi Sephrenia.

Antreyi geçtiler ve Sparkhawk siyah boyalı bir kapıyı çaldı.

“Ne var?” dedi bitkin bir ses.

“Bir doktora danışmamız gerekiyor.”

Uzun bir bekleyiş oldu. “Ah, tamam,” diye bitkin ses cevapladı. “İçeri gelin.”

Sparkhawk kapıyı açıp Sephrenia için tuttu.

Bölmenin içindeki dağınık masanın arkasında oturan adamın gözlerinin çevresinde koyu renk daireler vardı, birkaçhaftadır traş olmayı bırakmış gibi gözüküyordu. Yorgunluktan belirsizleşen bir sesle, “Hastalığınızın cinsi ne?” diye Sephrenia’ya sordu.

“Hasta olan ben değilim,” diye cevapladj Sephrenia.

Doktor Sparkhawk’ı gösterek, “O zaman, o mu?” diye sordu.

“Bana yeteri kadar sağlıklı gözüküyor.”

“Hayır,” dedi Sephrenia. “O da değil. Bir arkadaş adına buradayız.”

“Eve gitmem.”

“Bunu yapmanızı istemiyoruz,” dedi Sparkhawk.

“Arkadaşımız oldukça uzakta yaşıyor,” dedi Sephrenia. “Eğer belirtileri size tanımlarsak, derdinin nedenini tahmin edebileceğinizi düşündük.”

“Tahminlerde bulunmam,” dedi kısaca. “Belirtiler nelerdir?”

“Çoğu saranınkiler gibi,” dedi Sephrenia.

“O zaman öyledir. Siz teşhisi zaten koymuşsunuz.”

“Bazı kesin farklılıklar var.”

“Tamam. Farkları tanımlayın.”

“Ateş - hemde çok yüksek - ve aşırı terleme var.”

“Bu ikisi uymaz, küçükhanım. Ateş olduğunda deri kuru olur.”

“Evet, biliyorum.”

“Tıp eğitiminiz var mı?”

“Bazı kocakarı ilaçlarınmdan anlarım .”

Adam homurdandı. “Deneyimlerim kocakarı ilaçlarının iyileştirdiğinden çok öldürdüğünü söyler. Fark ettiğiniz diğer belirtiler ne?”

Sephrenia Ehlana’yı komaya sokan hastalığı titizlikle tanımladı.

Doktor dinlemek yerine Sparkhawk'a bakar gibi gözüküyordu. Yüzü birden bir işaret almış gibi uyandı, gözleri kısıldı ve ifadesi sinsileşti. Sephrenia bitirdiğinde, "Özür dilerim," dedi. "En iyisi geri gidip, arkadaşınıza bir kere daha bakmanız. Biraz önce tanımladığınız bilinen hiç bir hastalığa uymuyor." Sesi ters, hatta, kabaydı.

Sparkhawk yumruğunu sıkıp doğruldu ama Sephrenia elini onun koluna koydu. "Zamanınızı ayırdığınız için teşekkür ederiz, bilge efendi," dedi yumuşakça. "Haydi o zaman gidelim."

İkisi tekrar koridora çıktılar.

"Bu arka arkaya iki oluyor," diye homurdandı Sparkhawk.

"İki ne?"

"Kötü tavırlı insanlar."

"Belki bir nedeni vardır."

"Anlayamadım."

"Eğitmenlerde belli bir doğal küstahlık vardır.

"Bunu hiç göstermedin."

"Kontrol altında tuttum. Başka bir kapıyı dene, Sparkhawk."

Sonraki iki saat boyunca, yedi doktorla konuştular. Herbiri gparhavvk'ın yüzüne dikkatli bir bakış attıktan sonra, bilgisizlik numarası yaptılar.

Bir sonraki bürodan yeni çıkmışlardı ki, Sparkhawk, "bana bir bakış atıyorlar ve birden tamamiyle aptal oluyorlar - ya da bu sadece benim hayal gücüm?"

"Ben de farkına vardım," diye cevapladı Sephrenia.

“Yüzümün o kadar çekici olmadığını biliyorum ama daha önce hiç kimseyi aptallaştırmadı.”

“Bu tamamiyle güzel bir yüz, Sparkhawk.”

“Başımın önünü çevreliyor. Bir yüzden ne bekleyebilirsin ki?”

Sonunda eski püskü bir uzantı bölmenin arkasına yerleştirilmiş boyasız küçük bir kapıya geldiler. Sparkhawk kapıyı tıklattı ve geveler gibi konuşan bir ses karşılık verdi, “gidin.”

“Yardımınıza ihtiyacımız var, bilge efendim,” dedi Sephrenia.

“Gidip başka birinin canını sık. Sarhoş olmakla meşgulüm.”

“Bu yeter artık!” diye patladı Sparkhawk. Kapının tokmağını yakaladı ve itti ama kapı içerden kilitliydi. Tekmeleyip çerçevesini parçalayarak açtı.

Minnacık bölmenin içindeki adam gözlerini kırpıştırdı. Kanlı gözleri olan, kambur, ufak tefek, hırpani bir adamdı. “Kapıyı çok gürültülü çalıyorsun, dostum” dedi. Sonra geğirdi. “İyi de, orada dikilip durmayın. Gelin.” Başı öne arkaya sallanıyordu. Hırpanice giyinmişti, tutam tutam gri saçları her yöne doğru dikilmişti.

“Buradaki suda herkesi huysuz yapan bir şey mi var?” diye öfkeyle sordu Sparkhawk.

“Bilmiyorum,” diye cevapladı hırpani adam. “Asla su içmem.” Yamru yumru bir maşrapadan gürültüyle içti.

“Belli.”

“Günün geri kalanını birbirimize hakaretler yağdırarak mı geçireceğiz yoksa bana sorununuzu söylemeyi tercih eder misiniz?” Doktor uzağı göremiyormuşçasına gözlerini kısarak Sparkhawk’ın yüzüne baktı. “Ha, sen osun,” dedi.

“O ne?”

“Konuşmamamız gereken o.”

“Bunu açıklayabilir misiniz?”

“Birkaç gün önce buraya biri geldi. Buradan eli boş gidersen bunun binadaki her doktora yüz altın sağlayacağını söyledi.”

“Nasıl biriydi?”

“Askeri tavırları ve beyaz saçları vardı.”

“Martel,” dedi Sephrenia’ya Sparkhawk.

“Hemen tahmin etmemiz gerekirdi,” diye cevapladı.

“Cesaretinizi kaybetmeyin, dostlarım,” dedi samimice hırpani küçük adam. “Borrata’daki en iyi doktora ulaştınız.” Sırıttı. “Meslektaşlarım sonbahar gelince ördeklerle beraber güneye gidecekler. ‘Vak, vak, vak.’ Hiç birinden tıbbi bir tek kanı bile alamazsınız. Beyaz saçlı adam bazı belirtiler tanımlayacağınızı söyledi. Bir yerlerde bir leydi hastaymış, anladığım kadarıyla, arkadaşınız - bahsettiğiniz Martel - onun iyileşmemesini tercih ediyor. Niye onu hayal kırıklığına uğratmayalım?” Maşrapasından büyük bir yudum aldı.

“Siz mesleğinizin iftahar kaynağısınız, bilge efendim,” dedi Sephrenia.

“Hayır. Kötü düşünceli yaşlı bir ayyaşım. Gerçekten size niçin yardım etmeye niyetli olduğumu bilmek ister misiniz? Bütün paralar parmaklarının arasından kaçıp giderken meslektaşlarımın ız~ dırap çığlıklarını duymaktan zevk alacağım.”

“Sanırım, bu en az diğer bütün hepsi kadar iyi bir neden,” dedi Sparkhawk.

“Tamamiyle.” Hafif sarhoş doktor Sparkhawk’m burnuna bir göz attı. “Kırıldığında niçin düzelttirtmedin?” diye sordu.

Sparkhawk burnuna dokundu. “Başka şeylerle meşguldüm.”

“Eğer istersen senin için düzeltebilirim. Tek yapmam gereken bir çekiç alıp tekrar kırmak. Sonra da senin için düzeltebilirim.”

“Artık alıştım ama genede teşekürler.”

“Nasıl istersen. Tamam, tanımlamak için buraya geldiğiniz şu belirtiler de neler bakayım?”

Sephrenia bir daha bütün listeyi baştan aşağı saydı.

Doktor gözleri kısık kulağını kaşıyarak oturdu. Sonra masasının üzerinde yığılı darmadağın kağıtları karıştırdı ve yırtık deri kaplı kalın bir kitap bulup çıkardı. Birkaç dakika sayfalarını karıştırdı, sonra çarparak kapattı. “Tam düşündüğüm gibi,” dedi zafer kazanmışcasına. Tekrar geğirdi.

“İyi de ne?” dedi Sparkhawk.

“Arkadaşınız zehirlenmiş. Öldü mü?”

Soğuk bir ürperdi Sparkhawk’m midesini sardı. “Hayır,” diye cevapladı.

“An meselesi.” Doktor omuzunu silkti. “Rendor’dan nadir bir zehir. Kesinlikle ölümcül.”

Sparkhawk dişlerini sımsıkı kenetledi. Kulak tırmalayan bir sesle, “Cimmura’ya geri dönüp Annias’m bağırsaklarını deşeceğim,” dedi, “kör bir bıçakla.”

Kötü şöhretli küçük doktor birden ilgilenmiş gözüktü. “Şöyle yap,” diye tavsiye etti. “Tam göbeğin altından yandan yar. Sonra arkasından tekmele. Her şey oradan dışarı dökülmek zorunda.”

“Teşekkür ederim.”

“Ücret istemez. Eğer bir şey yapacaksan, doğru yap. Bundan sorumlu olanın bu Annias isimli kişi olduğunu anladım?”

“Hiç şüphesiz.”

“Git ve öldür o zaman. Zehir kullananlardan nefret ederim.”

“Bu zehir için bir panzehir var mı?” diye sordu Sephrenia.

“Benim bildiğim yok. Cippria’da birkaç doktorla konuşmanızı önerecektim ama arkadaşınız siz daha geri dönmeden ölecektir.”

“Hayır,” dedi Sephrenia. “O şimdilik güvencede.”

“Bunu nasıl becerdiğinizi bilmek isterim.”

“Leydi bir Styric,” dedi Sparkhawk. “Bazı sıradışı şeylerin yolunu bilir.”

“Sihir mi? Bu gerçekten işe yarıyor mu?”

“Bazen, evet.”

“İyi o zaman. Belki zamanınız vardır.” Kılıksız görünüşlü doktor masasının üzerindeki kağıtlardan birinin köşesini yırttı ve bir tüy kalemi neredeyse kurumuş bir mürekkebe batırdı. Kağıdın üzerine çiziktirirken, “Burdaki ilk iki isim Cippria’da oldukça uzman doktorlar,” dedi. “Sonuncu ise zehirin adı.” Kağıdı Sparkhawk’a verdi. “İyi şanslar,” dedi. “Şimdi buradan defolun gidin ki sen kapımı tekmelemeden önce yaptığıma devam edebileyim.”

On Altıncı Bölüm

“ÇÜNKÜ Rendorlulara benzemiyorsunuz,” dedi Sparkhawk. “Yabancılar orada çok dikkat çeker -genellikle dostça olmayan bir dikkat. Kendimi yerel bir Cipprialı diye yutturabilirim. Kurik’de. Rendor kadınları peçe taktığı için Sephrenia’nm görünüşü sorun olmaz. Diğerlerinin geride kalması gerekecek.”

Üniversitenin yanındaki hanın üst katında, geniş bir odada toplanmışlardı. Oda duvardaki birkaç sıra hariç boştu, dar pencerede perde yoktu. Sparkhawk doktorun söylediklerini ve Martel’in bu kez fiziksel karşılaşma yerine hileye başvurduğunu bildirdi.

“Saçımıza bir şey sürüp rengini değiştirebiliriz,” diye itiraz etti Kalten. “Bu bizi idare etmez mi?”

“Bu bir tarz meselesi,” diye açıkladı Sparkhawk. “Seni yeşile b>o-yayabilirim ama insanlar hâlâ bir Elenialı olduğunu anlar. Aynı şey aşağı yukarı geri kalanınız için de doğru. Hepinizin şövalye tavırları var. Bunları silmek yıllar alır.”

“Yani burada kalmamızı mı istiyorsun?” diye sordu Ulath.

“Hayır. Hep beraber Madel’e gidelim. Eğer Cippria’da beklenmedik bir şey olursa, size haberi oradan daha çabuk ulaştırım.”

“Sanırım bir şeyi gözden kaçırdın, Sparkhawk,” dedi Kalten. “Martel’in buralarda dolaştığını biliyoruz ve her yerde ajanları var. Eğer hepimiz zırhlar içinde Borrata’dan çıkarsak, biz daha yarım fersah gitmen bunu öğrenir.”

“Hacılar,” diye esrarlıca homurdandı Ulath.

Kalten kaşlarını çatarak, “Seni pek anlayamıyorum,” dedi.

“Eğer zırhlarımızı bir at arabasının içine koyar ve sade giyinirsek bir grup hacıya katılabiliriz. Bize bir bakan bir daha bakmaz.”

Bevier” e baktı. “Madel’i iyi biliyor musun?” diye sordu.

“Orada bir genel toplantı binamız var,” diye cevapladı Bevier. “Zaman zaman ziyaret ederim.”

“Türbe ya da kutsal yerler var mı?”

“Birçok. Ama hacılar kışın nadir yola çıkarlar.”

“Eğer paralan verilirse çıkarlar. Bir grup adam ve yolda giderken ilahiler söylemesi için bir rahip kiralayacağız.”

“Bu mümkün, Sparkhawk,” dedi Kalten. “Martel buradan ayrılırken hangi yoldan gideceğimizi bilmiyor, bu yüzden casusları çok fazla dağılmıştır.”

“Martel denen adamı nasıl tanıyacağız?” diye sordu Bevier. “Yani siz Cippria’da iken onunla karşılaşırsak?”

“Kalten tanıyor,” dedi Sparkhawk, “Talen’de bir kez gördü.” Sonra aklına bir şey geldi. Flüt’ü eğlendirmek için elindeli ipi iki elinin parmakları arasında dolaştırarak çeşitli şekiller yapan oğlana baktı. “Talen,” dedi, “Martel ve Krager’in resimlerini çizebilir misin?”

“Tabii ki.”

“Adus’un görüntüsünü de çıkarabiliriz,” diye ekledi Sephrenia.

“Adus kolay,” dedi Kalten. “Sadece bir gorilin üstüne zırh giydirmeniz yeter.”

“Tamam, o zaman bizde öyle yaparız,” dedi Sparkhawk. “Berit.”

“Evet, Lordum.”

“Git bir kilise bul - fakir bir tane. Kilise papazıyla konuş. Ona Madel’deki türbeleri ziyaret için bir hac gezisi finanse edeceğimizi söyle. Kilisesine düzenli gelenlerden en yoksul bir düzine kadarını yarın sabah buraya getirebilir mi diye sor. Onunda bizimle gelmesini isteyeceğiz - ruhlarımızın bekçisi olarak. Ve eğer kabul ederse kilisesine büyük bir bağış yapacağımızı söyle.”

“Nedenimizin ne olduğunu sormaz mı, Lordum?”

Kalten omuzların silkti, “Ona büyük bir günah işlediğimizi ve kefaretini vermek istediğimizi söyle,” dedi. “Sadece günahın ne olduğu konusunda çok belirgin olma.”

Bevier ağzı açık, “Sor Kalten,” diye araya girdi. “Bir din adamına yalan mı söyleyeceksiniz?”

“Bu bir yalan değil, Bevier. Hepimiz günahlar işledik. Daha bu hafta en az yarım düzine günaha girdim. Ayrıca fakir bir kilisenin rahibi işin içinde bağış olduğunda çok fazla soru sormayacaktır.”

Sparkhawk giysisinin içinden deri bir kese çıkardı. Birkaç sefer salladı ve içinden farklı bir şıngırtı sesi geldi. Kesenin ağzını açıp, “Tamam, beyler,” dedi, “bu hizmetin hepimizin hoşlanacağı bölümüne geldik - ayin için para toplamaya. Tanrı bonkörleri fark edecektir, bu yüzden utanmayın. Papazın hacıları ayarlamak için peşin paraya ihtiyacı olacaktır.” Keseyi etrafta dolaştırdı.

“Tanrı senet kabul eder mi?” diye sordu Kalten.

“Tanrı edebilir. Ben etmem. Keseye bir şeyler koy, Kalten.”

Ertesi sabah hanın avlusunda toplanan grup bir örnekmişçesi-ne pejmürdeydi - yamalı matem elbiseli dul kadınlar, işsiz zanaat- ¦ karlar ve bir grup aç dilenci. Hepsi bitkin kocamış atlar ve uykulu bakışlı katırlara binmişlerdi. Sparkhawk pencereden onlara baktı. Kalten’e, “Söyle hancıya karınlarını doyursun,” dedi.

“Oldukça kalabalıklar, Sparkhawk.”

“Daha bir iki mil gitmeden bayılmalarını istemem. Ben gidip papazla konuşurken sende bununla ilgilen.”

Kalten omuz silkip, “Nasıl istersen,” dedi. “Banyo da yaptırayım mı? Bazıları pek temiz gözükmüyor.”

“Bu gerekli değil. Atlarını ve katılarını da doyur.”

“Fazla bonkör olmuyor muyuz?”

“Yıkılan at olursa sen mi taşıyacaksın?”

“Tamam bu işi hemen hallediyorum.”

Kilisenin papazı aitmiş yaşlarında endişeli bakışlı zayıf bir adamdı. Gümüşi gri saçı kıvırcıktı ve yüzü derin keder çizgileriyle doluydu. Sparkhawk’a eğilerek selam verdi, “Lordum.”

“Lütfen aziz peder,” dedi Sparkhawk, “sadece ‘hacı’ yeterli. Tanrı’nın önünde hepimiz eşitiz. Ben ve arkadaşlarım sadece sizin iyi, dindar cemaatınıza katılmak ve Tanrı’nın sonsuz merhametiyle, oradaki türbelerde ruhlarımızı huzura erdirebilmek için Madel’e seyahat etmek istiyoruz.”

“İyi söylediniz - şey - hacı.”

“Sofrada bize katılır mısınız?” diye sordu Sparkhawk. “Bu akşam uyumadan önce millerce yol alacağız.”

Papazın gözleri birden parladı. “Memnun olurum, Lordum -şey hacı, yani.”

Cammorialı hacıları ve bineklerini doyurmak oldukça zaman aldı. Mutfak ve ahırdaki hububat kapasitesi hatırı derecede azaldı.

“insanların bu kadar yediğini hiç görmedim,” diye söylendi Kalten. Üzerinde sıkıca sarılı işaretsiz bir cübbeyle hanın tam önünde atına atladı.

“Çok açtılar,” dedi Sparkhawk. “En azından Borrata’ya geri dönmeden birkaç iyi yemek yiyeceklerini görebileceğiz.”

“Sadaka mı, Sör Sparkhawk?” diye sordu Bevier. “Kişiliğinize pek uymuyor, değil mi? Merhametsiz suratlı Pandionlar hassas duygusallıklanyla tanınmazlar.”

“Onları ne kadar az tanıyorsun,” diye mırıldandı Sephrenia. Beyaz kısrağına bindi, sonra ellerini Flüt’e uzattı ama küçük kız başını salladı. Faran’a doğru yürüdü ve minik ellerini uzattı. İri alaca kafasını eğdi, Flüt kadifemsi burnunu okşadı. Sparkhawk bineğinin içinden tuhaf bir ürperti geçtiğini hissetti. Sonra, ellerini ısrarla iri Pandiona uzattı. Sparkhawk eğildi, onu kaldırıp eyerin önündeki yere oturttu ve pelerinine sardı. Flüt iyice yaslandı, kavalım çıkarıp ilk bulduklarında çaldığı melodiyi çalmaya başladı.

Konvoyun başındaki rahip, seyahat boyunca Elenelerin Tanrı-sı’nın korumasını dileyen bir dua okudu, Flüt’ün kavalından gelen ses titreşimleriyle sorgularcasma ikide bir kesilen bir dua.

“Ne yaptığına dikkat et,” diye fısıldadı Sephrenia. “O iyi bir adam ve doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapıyor.”

Flüt muzipçe gözlerini bir o yana bir bu yana döndürdü. Sonra esnedi, iyice sokulup çabucak uyudu.

Arkalarında takırdayarak gelen Kurik, zırhlarıyla malzemelerini taşıyan iki tekerlekli araba, açık sabah göğü altında Borrata’dan güneye doğru yola çıktılar. Esinti sertti ve rahiplerinin arkasından sabırla, ağır ağır ilerleyen hacıların yırtık pırtık giyisilerini uçuruyordu. Batıda tepeleri kar kaplı, alçak bir dağ silsilesi uzanıyordu. Güneş ışıkları bu beyaz çayırlardan parıldıyordu. Yol aldıkça hızları Sparkhawk’a hiç aceleleri yokmuş gibi gözüktü ama hacıların bineklerinin sık sık ve hırıltılı nefes alışları hayvanların mümkün olan en sıkı tempoda ilerlediğinin açık bir göstergesiydi.

Kalten atını konvoyun arkasından öne sürdüğünde öğlen olmuştu. Yakındaki hacıların dikkatini çekmeden yavaşça, “Arkamızdan gelen atlılar

var,” diye bildirdi. “Hızlı geliyorlar.”

“Kim oldukları hakkında fikrin var mı?”

“Kırmızı giyiyorlar.”

“O zaman, kilise askerleri.”

Kalten diğerlerine bakarak, “Farkında mısınız, ne kadar hızh değil mi?” diye yorum yaptı.

“Kaç kişiler?” diye sordu Tynian.

“Takviye edilmiş bir takım gibi gözüküyor.”

Bevier Lochaber baltasının tokasını açtı.

“Onu gözden uzak tut,” dedi Sparkhawk. “Geri kalanlar siz de sillahlannızı saklayın.” Sonra sesini yükseltti. “Aziz peder,” diye ileri bağırdı. “İlahiye ne dersiniz? Miller kutsal müzik eşliğinde çok daha kolay geçer.”

Papaz boğazını temizledi ve zayıf, akortsuz sesiyle söylemeye başladı. Yorgun ama papazlarının başlattığına hemen karşılık veren hacılarda katıldılar.

“Söyleyin!” diye arkadaşlarına emretti Sparkhawk ve hepsi bildik ilahiye katıldı. Şarkıyı avazı çıktıkları kadar söylerlerken, Flüt kavalını çıkardı ve alaycı minik bir zıt bir melodi çaldı.

“Şunu kes,” diye mırıldandı Sparkhawk. “Ve eğer bir sorun çıkarsa aşağı kayıp şu tarlaya dal.”

Flüt ona bakarak gözlerini oynattı.

“Sana söylediğim gibi yap, genç bayan. Eğer çarpışma olursa ayaklar altında ezilmeni istemem.”

Kilise askerleri ilahi söyleyen hacılar konvoyuna bir bakış bile atmadan gürültüyle geçtiler ve kısa zamanda gözden kayboldular.

“Sinir bozucu,” diye yorum yaptı Ulath.

“Gerçekten,” diye onayladı Tynian. “Dehşete düşmüş hacılardan bir kalabalığın ortasında çarpışmak ilginç olabilirdi.”

“Ne dersiniz, bizi mi arıyorlar?” diye sordu Berit.

“Bunu söylemek zor,” diye cevapladı Sparkhawk. “Ama bunu sormak için onları durdurmayalım.”

Cemaatin zavallı bineklerini düşünerek yavaş yavaş güneye, Madel’e doğru ilerlediler ve Borrata’dan çıktıktan dört gün sonra öğlen üzeri liman şehrinin varoşlarına vardılar.

Papaz onlara nazari bir bakış attı. “Bunun tamamı bir kurnazlıktı, değil mi, Lordum?” diye tırmalaycı bir sesle sordu. “Ben belki fakir - sıkıntıda bir kilisenin zavallı rahibiyim ama gördüğümde Kilise Şövalyeleri’inin tavır ve davranışlarını tanırım.”

“Affedin, aziz peder,” diye cevapladı Sparkhawk. “Cemaatınızı burada, Madel’deki kutsal yerlere götürün. Onlara dualarında rehberlik edin ve iyi beslendiklerine göz kulak olun. Sonra Borrata’ya dönüp kalan parayı nasıl uygun görürseniz öyle kullanın.”

“Peki, bunu vicdanım temiz olarak yapabilir miyim, oğlum?”

“Hem de tertemiz olarak, aziz peder. Arkadaşlarım ve ben çok önemli bir mesele için Kilise’ye hizmet ediyoruz, yardımınız Chyrellos’daki Hiyerarşi üyeleri tarafından takdir edilecektir - çoğu tarafından.” Sonra Faran’ı döndürdü, geriye arkadaşlarına doğru sürdü. “Bevier,” dedi. “Bizi genel toplantı binanıza götür.”

“Bende bunu düşünüyordum, “diye cevapladı Bevier. “buradaki genel toplantı binamız yerel otoriteler ve diğer insanlar tarafından yakından

izleniyor. Şu andaki kılığımızla bile tanınacağız.”

Sparkhawk homurdandı. “Doğru. Alternatif düşünebilir misin?”

“Belki. Rastlantı eseri, şehrin varoşlarında villası olan bir akrabam var - doğu Arciumdan bir marki. Onu yıllardır görmedim-ailemiz onu ticaretle ilgilendiği için beğenmiyor - ama belki beni hatırlar. İyi biri, doğru yaklaşırsam, misafirperverliğini sunabilir.”

“Denemeye değer. Tamam. Haydi yolu göster.”

Madel’in batı varoşlarından dolaşıp yerel kum taşından yapılmış alçak duvarla çevrili aşırı süslü bir eve geldiler. Ev yoldan biraz uzağa inşa edilmişti. Yaprak dökmeyen ağaçlar ve iyi bakılmış çimenliklerle çevriliydi. Evini önünde çakıllı bir avlu vardı; orada atlarından indiler. Sade üniformalı bir uşak evden çıkıp soru sorarcasına yaklaştı.

“Marki’ye ikinci kuzeni, Sor Bevier ve birkaç arkadaşının onunla birkaç kelime etmek istediğini söyleme zahmetine katlanır mısınız?” diye nazikçe sordu Cyrinic.

“Hemen, Lordum.” Uşak döndü ve eve girdi.

Bir müddet sonra evden çıkan adamın toplu ve kırmızı bir yüzü vardı. Kolsuz Arciah yeleği ve taytı yerine Güney Cammoria’da çok yaygın olan renkli ipek cüppelerden giyiyordu. Yüzünde büyük bir hoşgeldin gülümsemesi vardı. “Bevier,” diye uzak kuzenini sıcak bir tokayla selamladı. “Cammoria’da ne yapıyorsun?”

“Sığınacak yer arıyorum, Lycien,” dedi Bevier. Aydınlık genç yüzü bir an karardı. “Aile sana iyi davranmadı, Lycien,” diye kabul etti. “Beni ve arkadaşlarımı geri çevirirsen seni suçlayamam.”

“Saçmalama, Bevier. Ticarete atılma kararı benimdi. Ailenin geri kalanının bununla ilgili ne hissedeceğini biliyordum. Seni gördüğüme sevindim. Sığınacak yerden mi bahsettin?”

Bevier başını salladı. “Burada hassas bir Kilise meselesi için bulunuyoruz,” dedi “ve şehirdeki Cyrinic genel toplantı binasını izleyen bir yığın göz var. Bunu sormanın büyük bir şey olduğunu biliyorum ama kendimizi sana zorla misafir ettirebilir miyiz?”

“O da ne demek, oğlum, o da ne demek.” Marki Lycien sertçe ellerini çırptı ve ağırlardan bir yığın seyis çıktı. “Ziyaretçilerin binekleri ve arabasıyla ilgilenin,” diye emretti. Sonra elini Bevie/in omuzuna koydu. “İçeri gelin,” diye hepsini davet etti. “Evim sizin evinizdir.” Alçak kemerli kapıdan eve doğru ilerledi. İçinde çatırdayan birkaç odunun olduğu bir şömine ve basit minderlerle döşenmiş, hoş bir odaya doğru takip ettiler. “Dostlarım, lütfen oturun,” dedi. Sonra tahmin yürütürcesine onlara baktı. “Bu sizin Kilise meselesi oldukça önemli olmalı, Bevier,” diye fikir yürüttü. “Dış görünüşlerinden anladığım kadarıyla, arkadaşlarının dört askeri birliği temsil ettiğini söyleyebilirim.”

“Gözleriniz keskin, Marki,” dedi Sparkhawk.

“Bundan yüzden başım belaya girecek mi?” diye sordu Lycien. Sırıttı. “Bu umurumda değil. Sadece hazırlıklı olmak isterim.”

“Pek olası değil,” diye temin etti Sparkhawk. “Özellikle görevimizde başarılı olursak. Lordum, limanda bağlantılarınız var mı?”

“Çok miktarda, Sör …”

“Sparkhawk,” diye tamamladı Pandion.

“Kraliçe Ehlaria’nın şampiyonu mu?” Lycien şaşırmış gözüktü. “Rendor’daki sürgününüzden döndüğünüzü duydum ama biraz çabuk ortaya çıkmadınız mı? Cimmura’da olup Piskopos Anni-as’m leydinizin işini görme girişimlerini alt etmeye çalışmanız gerekmiyor mu?”

“Oldukça bilgilisiniz, Lordum,” dedi Sparkhawk.

Lycien omuz silkti. “Çok geniş ticari bağlantılarım vardır.” Beyler” e göz kırptı. “Beni ailemin gözünde rezil eden de bu. Acentelerim ve gemi

kaptanlarım gezileri sırasında çok bilgi toplarlar.”

“Anladığım kadarıyla, Lordum, sizde Cimmura piskoposundan pek hoşnut değilsiniz?”

“O aşağılık bir heriftir.”

“Tam bizim hislerimiz,” diye onayladı Kal ten.

“O zaman çok iyi, Lordum,” dedi Sparkhawk. “İçinde olduğumuz iş piskoposun artan gücünü engelleme girişimi. Eğer başarılı olursak, onu daha yan yolda durdurabiliriz. Size daha fazlasını söyleyebilirdim ama detayları bilmeniz sizin için tehlikeli olabilir.”

“Bunu takdir ediyorum, Sör Sparkhawk,” dedi Lycien. “Söyleyin, nasıl yardımcı olabilirim?”

“İçimizden üçünün Cippria’ya gitmesi gerekiyor,” diye cevapladı Sparkhawk. “Kendi güvenliğiniz için sizin gemilerinizden biri yerine serbest bir kaptanın gemisine binmemiz daha iyi olabilir. Bize böyle bir kaptan gösterebilirseniz ve ona sunmak için dikkatlice yazılmış bir mektup verirseniz, gerisini biz halledebiliriz.”

Kurik etrafına bakındı, “Sparkhawk,” dedi sertçe, “Talen nerde?”

Sparkhawk aceleyle döndü. “İçeri girdiğimizde arkadan geliyor diye düşündüm.”

“Ben de öyle.”

“Berit,” dedi Sparkhawk, “git onu bul.”

“Hemen, Lordum.” Çömez aceleyle odadan çıktı.

“Sorun mu var?” diye sordu Lycien.

“Aksi bir oğlan, kuzen,” dedi Bevier. “Anladığım kadarıyla oldukça yakından izlenmesi gerekiyor.”

Kalten güldü. “Berit onu bulacaktır. Bu genç adama acayip güvenim var. Talen birkaç şiş ve çürükle geri gelebilir ama bunların onun için çok eğitici olacağından eminim.”

“İyi, her şey kontrol altındaysa,” dedi Lycien, “o zaman, niye mutfağa haber yollamıyalım? Hepinizin aç olduğundan eminim. Ve aynı zamanda, belki biraz şarap?” Dindar bir ifade takındı. “Kilise Şövalyeleri’nin az yiyip az içenler olduklarını biliyorum ama bir damla şarabın sindirime iyi geldiğini duydum.”

“Bunu ben de duydum,” diye onayladı Kalten.

“Sizden küçük kız için biraz süt ve benim için bir fincan çay isteyebilir miyiz, Lordum?” diye sordu Sephrenia. “Şarabın ikimize de iyi geleceğinden emin değilim.”

“Tabii ki, madam,” diye neşeyle cevapladı Lycien. “Bunu benim düşmem gerekiyordu.”

Berit arkasından çeke çeke Talen’i getirdiğinde ikindi olmuştu. Hâlâ oğlanın tuniğinin yakasından sıkıca tutan çömez, “Aşağıda limanın yanındaydı,” diye rapor verdi. “İyice aradım. Daha bir şey çalacak zaman bulamamış.”

Çocuk, “Sadece denizi görmek istemiştim,” diye itiraz etti. “Daha önce hiç deniz görmemiştim.”

Kurik merhametsizce geniş deri kemerini çıkarıyordu.

Talen Berit’in pençesinden kurtulmak için çırpınarak, “Bir dakika bekle, Kurik,” dedi. “Eğer beni döversen, onu kendime saklarım.” Yalvarır gibi Sparkhawk’a baktı. “Bu önemli,” dedi. “Ona kemerini geri takmasını söyle, bende sana bulduğumu söyleyeyim.”

“Tamam, Kurik,” dedi Sparkhawk. “En azından şu anlık boş-ver.” Sonra sertçe oğlana baktı. “Bu iyi bir şey olmak zorunda, Talen,” diye tehdit etti.

“Öyle Sparkhawk. İnan bana.”

“Görelim bakalım.”

“Şey, sokaktan aşağı yürüyordum. Söylediğim gibi, limanı, gemileri ve bunun gibi şeyleri görmek istedim. Bir şarap dükkanının yanından geçiyordum ve bir adamın dışarı çıktığını gördüm.”

“İnanılmaz,” dedi Kalten. “Madel’deki insanlar gerçekten sık sık şarap dükkanlarına giderler mi?”

“İkinizde bu adamı tanıyorsunuz. Krager, bana Cimmura’da izlettiğiniz kişi. Onu takip ettim. Kıyıdaki eski püskü görünüşlü bir hana gitti. Eğer isterseniz sizi oraya götürebilirim.”

“Kemerini tak, Kurik,” dedi Sparkhawk.

“Bunun için zamanımız var mı?” diye sordu Kalten.

“Sanırım, biraz zaman harcayabiliriz. Martel zaten bizi birkaç kez engellemeye çatıştı. Eğer Ehlana’yı zehirleyen Annias ise, kesinlikle herhangi bir panzehir bulmamamız için uğraşacaktır. Bu da Martel benden önce Cippria’ya ulaşmaya çalışacaktır manasına geliyor. Onu yakalayabilirsek bu bilgiyi Krager’e zorla söyletiriz.”

“Sizinle geleceğim,” dedi hevesle Tynian. “Eğer Annias’m elini burada, Madel’de kesebilirsek işimiz çok daha kolay olacaktır.”

Sparkhawk düşündü, sonra başını salladı. “Sanmıyorum,” dedi. “Martel ve kiralık adamları Kaltenle beni tanıyorlar. Geri kalanınız tanınmıyor. Eğer ikimiz Kalten’i yakalayamazsak, hepiniz Madel’de onu arıyor olacaksınız. Kim olduğunuzu bilmezse bu daha kolay olacaktır.”

“Anlamlı,” diye kabullendi Ulath.

Tynian hayal kırıklığına uğramışça baktı. “Bazen çok fazla düşünüyorsun Sparkhawk,” dedi.

“Bu onun kişisel özelliği,” dedi Kalten. “Pelerinlerimiz Madel sokaklarında dikkat çeker mi, Lordum?” diye markiye sordu Sparkhawk. Lycien kafasım salladı. “Burası bir liman şehri,” dedi. “Dünyanın her yerinden insan var, bu yüzden iki yabancı daha olması o kadar dikkat çekmez.”

“iyi,” dedi Sparkhawk, arkasında Kalten ve Talen ile beraber kapıya doğru ilerledi. “Çok geçmeden geri geliriz.”

Atları bırakıp, şehre yaya gittiler. Madel bir nehir ağzına kurulmuştu, sahilden gelen sert esintinin taşıdığı deniz kokusu çok ku-vettliydi. İki şövalye ve Talen limana yaklaştıkça sokaklar kıvrılıp, daraldı ve artan bir şekilde dökülmeye başladı. “Bu han ne kadar uzakta?” diye sordu Kalten. “Çok uzakta değil,” dedi Talen.

Sparkhawk durdu. “Krager içeri girdikten sonra etrafa bakma şansın oldu mu?” diye sordu.

“Hayır. Bakacaktım ama Berit beni yakaldı.” “Niye o işi şimdi yapmıyorsun? Eğer ben ve Kalten ön kapıdan geçersek ve Krager etrafı izliyorsa biz içeri girmeden arka kapıdan , çıkıp gider. Bak bakalım arka kapıyı bulabilecek misin?”

“Tamam,” dedi Talen, gözleri heyecandan parlıyordu. Sokaktan aşağı hızla gitti.

Kalten, “Kötü huylarına rağmen iyi bir delikanlı,” dedi. Kaşlarını çattı. “Bu hanın arka kapısı olduğunu nereden biliyorsun?”

“Her hanın bir arka kapısı vardır, Kalten, hiçbir şey için olmasa da yangın için vardır.” “Sanırımhaklısm.”

Talen döndüğünde, bütün hızıyla koşuyordu. Arkasında onu kovalayan yaklaşık on adam vardı, en başlarında ne dediği anlaşılmadan bas bas bağıran da Adus’du.

Talen yanlarından geçerken, “Dikkat,” diye bağırdı. Sparkhawk ve Kalten pelerinlerinin altından kılıçlarını çektiler ve saldırıyı karşılamak için hafifçe

açıldılar. Adus'u takip eden adamların kılıkları hırpaniydi, paslı kılıçlar, baltalar, çivili topuzlar gibi çeşitli silahlar taşıyorlardı. Adus yavaşladı ve elini sallayarak adamlarını öne aldı, "Öldürün onları!" diye böğürdü.

Çatışma kısa sürdü. Dar sokakta saldıran adamların sıradan rıhtım kabadayıları oldukları açıktı. Eğitimli iki şövalyeye denk değildiler. Daha taktiksel bir hata yaptıklarını anlamadan dördü yerdeydi. Geri kalanı kaçamadan iki tanesi daha kanlı taşlara yığıldı. Sonra Sparkhawk yerlerde yayılmış gövdelerin üzerinden atlayıp Adus'a saldırdı. İri hayvan, şövalyenin ilk vuruşunu savuşturdu sonra kılıcının kabzasını iki eliyle tuttu ve Sparkhawk'a doğru gelişigüzel salladı. Sparkhawk bu vuruşları kolayca saptırdı ve rakibinin örme zırhlı kaburgalarıyla omuzlarına ustaca, acı veren kesik ve yaralar açarak karşılık verdi. Bir müddet sonra, Adus, hızla koşarak kaçtı, bir tarafını da kanlı eliyle bastırıyordu.

Arkasından nefes nefese yetişen Kalten, hâlâ elindeki kanlı kılıcıyla, "Onu niçin takip etmedin?" diye sordu.

"Adus benden hızlı koşar," dedi Sparkhawk. "Yıllardır bilirim."

Talen sokağın yukarısından geldi, soluk soluğaydı. Kaldırım taşları üzerindeki kesilmiş gövdelere hayranlıkla baktı. "İyi becer-diniz, Lordlarım," diye onları tebrik etti.

"Ne oldu?" diye sordu Sparkhawk.

"Hanı geçtim," diye omuz silkti Talen. "Sonra arkaya döndüm. Tam o anda diğerleriyle birlikte orada saklanan şu iri yarı bir aralıktan çıktı. Beni yakaladı ama elinden sıyrıldım. Sonra kaçtım."

"İyi düşünmüşsün," dedi Kalten.

Sparkhawk kılıcını kabzasına soktu. "Buradan uzaklaşalım."

"Niçin Adus'u takip etmiyoruz?" diye sordu Talen.

“Çünkü bizim için tuzaklar kuruyorlar. Martel Krager’i bizi tuzağa çekmak için yem olarak kullanıyor. Onu bu kadar kolay bulmamızın nedeni de bu.”

“Bu beni de tanıdıkları manasına mı geliyor?” Talen’in sesi afallamış gibiydi.

“Evet,” dedi Sparkhawk. “Hatırlıyor musun, Cimmura’da benim için çalıştığını bulmuşlardı? Krager etrafta onu takip ettiğini biliyordu ve Adus’a tarifini verdi. Adus’un belki beyni olmayabilir ama gözleri keskindir.” Bir küfür mırıldandı. “Martel benim düşündüğümden de kurnazmış, artık beni sinirlendirmeye başlıyor.”

Kıvrılan yoldan geri dönerlerken, Kalten, “Zamanı gelmişti,” diye mırıldandı.

On Yedinci Bölüm

MOR bir alacakaranlık Madel'in dar sokaklarının üzerine çöktü, yıldızlar gözükmeye başlıyordu. Sparkhawk, Kalten ve Talen kıvrılan dar sokaklarda arkalarından takip edebilecek olası kimseleri atlatmak için, sık sık köşelerden dönerek, arada sırada da gerisin geriye yürüyerek ilerlediler.

Yaklaşık yarım saat sonra Kalten, "biraz fazla tedbirli olmuyor muyuz?" diye sordu.

"Martel'e pek fazla şans tanımasak iyi olur," dedi Sparkhawk. "Bizi avlamak için birkaç kişiyi harcamaya hep hazırdır. Gecenin bir yarısı kalkıp Lycien'in evini paralı askerlerle çevrilmiş bulmak istemem."

"Sanırım, bunda haklısın."

Hava iyice kararırken Madel'in batı kapısından çıktılar. Yolun biraz ilerisindeki bir fundalığa girmişlerdi ki Sparkhawk, "arkamızdan kimsenin gelmediğinden emin olmak için bir süre burada bekleyelim," dedi.

Hışırdayan fidanların arasına çöküp, şehre giden yolu tüm dik-katleriyle gözlediler. Fundalıkta bir yerde uykulu bir kuş şikayet edercesine homurdandı, bir öküz arabası yoldan aşağı Madel'e doğu tangırdayarak geçti.

"Gece olmasına bu kadar az kalmışken herhangi birinin şehri terk etmesi pek olası değil, değil mi?" diye yavaşça sordu Kalten.

"Bende bunu hesapladım," dedi Sparkhawk. "Şu anda dışarı çıkan her kim olursa olsun çok önemli bir işi vardır."

"Ve bu iş biz olabiliriz, değil mi?"

Şehirden bir gıcırtı sesi geldi, arkasından onu cansız bir gürültü ve ağır bir zincir şıkırtısı takip etti.

“Kapıyı kapattılar,” diye fısıldadı Talen.

Sparkhawk, “bunu bekliyordum,” diye ayağa kalktı. “Gidelim.”

Fundalıktan çıkıp yolu takip ettiler. Yolun iki tarafında karanlıkta belli belirsiz çıkan ağaçlar ve gecenin içine uzanan tarlaların kenarlarında bir çizgi oluşturan gölgemsi çalılar vardı. Talen endişeyle iki şövalyeye yakın gidiyor gözleri etrafta dört dönüyordu.

“Neyin var oğlum,” diye sordu Kalten.

“Daha önce karanlıktan sonra şehir dışında hiç bulunmamıştım,” diye açıkladı Talen. “Her zaman bu kadar siyah mıdır?”

Sarışın adam omuz silkti. “Bu yüzden gece deniyor.”

“Niye kimse meşale yakmıyor,” diye şikayet etti Talen.

“Niçin? Tavşanlar nereye gittiklerini görsünler diye mi?”

Lycien’in evi kapısındaki tek bir meşaleyle etrafındaki ağaçların koyu gölgeleri arasında duruyordu. Girişin önündeki avluya geldiklerinde Talen gözle görülür biçimde rahatlamıştı.

Tynian girişten çıkıp, “Şanslı mıydınız?” diye sordu.

“Biraz belaya bulaştık,” dedi Sparkhawk. “İçeri girelim.”

Koca omuzlu Alcione binadan içeri girerlerken suçlarcasına, “Size hepimizin birlikte gitmesi gerektiğini söylemiştim,” dedi.

“O kadar büyük bela değildi,” diye temin etti Kalten.

Diğerleri Lycien’in onları ilk götürdüğü geniş odada bekliyorlardı. Sephrenia iki Pandionun üstündeki kan izlerine dikkatle bakarak ayağa kalktı. “İyi misiniz?” diye sordu, sesi endişeliydi.

“Bir grup sporcu arkadaşla karşılaştık,” diye cevapladı Kalten. Pelerinine baktı. “Bu kanlar onların.”

“Ne oldu,” diye Sparkhawk’a sordu Sephrenia.

“Adus, hana gittiğimizde bizi pusuya düşürmeye çalıştı,” dedi. “Yanında bir grup rıhtım kabadayısı vardı.” Düşünceli bir ifadeyle durdu. “Biliyor musunuz, işler ne zaman iyiye gitse Krager’le karşılaşıyoruz. Bir ya da iki sefer tesadüf olabilirdi ama bu iş çok sık olmaya başladı ve onu takip etmeye çalıştığımız her seferinde karşımıza bir tuzak çıktı.”

“Sence bu planlanmış bir şey mi?” diye sordu Tynian.

“Öyle gözüküyor.”

“Martel arkadaşını böyle tehlikeye atar mı?” Bevier şaşırmıştı.

“Martel’in arkadaşı yoktur,” dedi Sparkhawk. “Adus ve Krager, kiralık adamlardan başka bir şey değiller. İşe yarıyorlar ama onlara özel bir bağlılık hissetmiyor. Kragefe bir şey olursa gözyaşı dökeceğini sanmam.” Gözlerini yere dikip dolaşmaya başladı. “Belki durumu lehimize çevirebiliriz.” Kalten’e baktı. “Niye Madel sokaklarında gözükmeyesin ki?” dedi. “İşi fazla şansa bırakma, insanlar senin şehirde olduğunu bilsinler.”

“Niye olmasın ki?” Kalten omuz silkti.

Tynian sırıttı. “Martel ve kiralık adamları geri kalanımızı tanımıyorlar, bu yüzden Kalten’in etrafında dikkat çekmeden dolaşabiliriz. Aklına gelen bu muydu?”

Sparkhawk başıyla onayladı. “Eğer Kalten’in tek başına olduğunu zannederlerse ortaya çıkabilirler. Martel’in oyunlarından sıkıldım, bu yüzden artık kendi oyunumuzu oynama zamanı geldi.” Bevier’in kuzenine baktı. “Sokak kavgaları yerel otoriteleri ne kadar rahatsız ediyor, Lordum?” diye sordu.

Lycien güldü. “Madel bir liman kentidir, Sor Sparkhawk. Kavga denizcilerin karakterinin bir parçasıdır. Otoriteler onların minik dalaşlarına pek fazla dikkat etmezler - tabii ki cesetler ortadan kaldırılırsa. Anlıyorsunuz ya, halk sağlığı.”

“İyi.” Sparkhawk arkadaşlarına baktı. “Krager ya da Adus’u yakalama şansınız olmayabilir ama Martel’in dikkatini çekmeyi başarabilirsiniz. Bu da benim, Sephrenia ve Kurik ile beraber fark edilmeden bir gemiye binmemizi sağlayabilir. Cippria’ya gittiğimizde devamlı dönüp arkama bakmamayı tercih ederim.”

“İşin tek zor bölümü sizi gözükmeden limana götürmek olacak,” dedi Kalten.

“Limana gitmek gerekli değil,” dedi Lycien. “Buradan yaklaşık beş mil uzakta nehirin üzerinde depolarım var. Bir yığın serbest çalışan açık deniz kaptanı kargolarını benim için oraya getirir. Şehre gitmeye hiç gerek kalmadan yolculuğunuzun orada ayarlanabileceğinden eminim.”

“Teşekkürler, Lordum,” dedi Sparkhawk. “Bu sorunu çözüyor.”

“Ne zaman gitmeyi planlıyorsunuz?” diye sordu Tynian.

“Daha fazla gecikmekte bir fayda görmüyorum.”

“O zaman, yarın?”

Sparkhawk başıyla onayladı.

“Seninle konuşmalıyım. Odama gelebilir misin?”

Sparkhawk odadan çıkan Sephrenia’yı takip etti. “Bu diğerlerinin önünde tartışamayacağımız bir şey mi?” diye sordu.

“Bizim münakaşa ettiğimizi görmemeleri daha iyi olur.”

“Münakaşa mı edeceğiz?”

“Büyük ihtimalle.” Sephrenia odasının kapısını açıp onu içeri aldı. Flüt yatağın üstünde bağdaş kurmuş, koyu renk kaşları, iki elinin parmakları arasında bir yün ipinden yaptığı karışık ağ gözlerine odaklanmaktan birleşmişti. Bu Talen’in ona göstermek için yaptığından çok daha karmaşıktı. Başını kaldırdı ve gülümsedi; eserini onlara göstermek için gururla küçük ellerini uzattı.

“O da bizimle gelecek,” dedi Sephrenia.

“Kesinlikle hayır,” dedi sertçe Sparkhawk.

“Sana münakaşa edeceğimizi söylemiştim.”

“Bu saçma bir fikir, Sephrenia.”

“Hepimiz birçok saçma şey yaparız, bir tanem.” Sevgiyle gülümsedi.

“Yapma,” dedi Sparkhawk. “Beni böyle kandıramayacaksın.”

“Beni bıktırma, Sparkhawk. Onu, yapmaya karar verdiğini her zaman yaptığını bilecek kadar, uzun zamandır tanıyorsun, bizimle Rendor’a gelmeye karar verdi.”

“Eğer söyleyeceğim bir tek şey varsa, o da bizle gelmeyeceği.”

“İşte bütün mesele de bu, Sparkhawk. Söyleyebileceğin bir şey yok. Anlayamayacağın bir şeyle uğraşıyorsun. Her durumda bizimle gelecek, nazik bir şekilde kabul etmiyorsun?”

“Nezaket benim güçlü yanlarımdan biri değildir.”

“Fark ettim.”

“Tamam, Sephrenia,” dedi kararlı bir biçimde, “peki söyle, kim o, kim? Onu gördüğümüz ilk anda tanıdın, değil mi?”

“Şüphesiz.”

“Niçin şüphesiz? O sadece altı yaşında ve sen nesillerdir Pandionları bırakıp gitmedin. Onu nasıl tanıyabilirsin ki?”

Sephrenia iç çekti. “Elene mantığı her zaman bir konuyu gerçek olduğunu bildiği olaylarla örter. Çocuk ve ben, bu dünyanın tanımlayamadığı oldukça özel bir duyguyla yakınız. Anlamaya bile başlayamayacağınız bir şekilde birbirimizi tanıyoruz.”

“Teşekkürler,” dedi soğukça Sparkhawk.

“Senin zekanı küçük görmüyorum, bir tanem,” dedi, “ama gtyric yaşantısının felsefi olarak kabul etmeye hazır olmadığınız bir bölümü var.”

Surat asan Sparkhawk’ın kaşları çatıldı. “Tamam, Sephrenia,” dedi, “bırak bir kere de ciddi olarak ele almaktan hoşlanmadığın su Elene mantığıyla deneyeyim. Flüt, bir bebekten pek büyük olmayan bir çocuk.”

Küçük kız ona dik dik baktı.

Sparkhawk buna aldırmayıp devam etti. “İnsanların yaşamadığı, en yakın yerleşim bölgesinden uzakta, Arcian sınırı yakınında bir yerde, birdenbire ortaya çıktı. Darra’nm güneyindeki bir yetimhaneye bırakmaya çalıştık ve kaçmakla kalmadı dörtnala gitmemize rağmen bizim epey önümüze geçti. Sonra bir şekilde Faran’ı sırtına oturmasına izin vermeye ikna etti; Faran ben söylemedikçe kimseyi yanma yaklaştırmaz. Dolmant’la karşılaştığında, suratında Flüt’le ilgili acayip bir şey sezinlediğini görebilirdin. Sadece bu kadar değil, sen yetişkin şövalyelere talim çavuşu gibi kabadayılık yapıyorsun ama Flüt ne zaman bir şey yapmaya ya da bir yere gitmeye karar verse, hiç savaşmadan teslim oluyorsun. Bütün bunların hepsiyle, onun sıradan bir çocuk olmadığını göremez misin?”

“Mantığını çalıştıran sensin. Araya girmeyi hayal bile etmedim.”

“İyi o zaman. Bakalım mantık bizi nereye götürecek. Oldukça çok Styric tanıyorum. Sen ve diğer sihirbazlar hariç, hepsi neredeyse aptal ve ilkel, burada hiç şüphesiz seni kırma niyetim yok.”

“Şüphesiz.” Sephrenia’nm eğlenen bir ifadesi vardı.

“Flüt’ün sıradan bir çocuk olmadığı gerçeğini kabul ettiğimize göre, geriye ne kalır?”

“Senin tahminin ne, Sparkhawk?”

“Sıradan olmadığına göre, özel biri. Styricum’da bu bir tek manaya gelebilir. O bir sihirbaz. Başka hiçbir şey bunu açıklayamaz.”

Sephrenia alay edercesine alkışladı. “Muhteşem, Sparkhawk,” diye kutladı.

“Ama bu imkansız, Sephrenia. O sadece bir çocuk. Gizleri öğrenecek zamanı bulmuş olamaz.”

“Bazıları doğuştan bilgilere sahiptir. Hem o gözüktüğünden daha yaşlı.”

“Kaç yaşında?”

“Sana söylemeyeceğimi biliyorsun. Birinin doğum anının tam ne zaman olduğun bilmek, düşman elinde güçlü bir silah olabilir.”

Sparkhawk’ın aklına rahatsız edici bir düşünce geldi. “Kendi ölümüne hazırlanıyorsun, değil mi, Sephrenia? Eğer başaramazsak, seninle beraber olan on iki Pandion birer birer ölecekler, sonra sen de öleceksin. Flüt’ü senin yerine geçmesi için hazırlıyorsun.”

Sephrenia güldü. “Sevgili Sparkhawk, gerçekten ilginç bir fikir. Bir Elene olduğun düşünüldüğünde bunu anlamana şaşırdım.”

“Biliyor musun, son zamanlarda çok sinirlendirici bir tavır takındın? Bana esrarengiz gözükmeye çalışma, sadece Elene olduğum için bana çocuk muamalesi yapma.”

“Hatırlamaya çalışırım. O zaman gelmesini kabul ediyorsun?”

“Başka seçim hakkım var mı?”

“Hayır. Hatta hiç yok.”

ERTESİ sabah erken kalktılar, Marki Lycien’in evinin önündeki çiğ yağmış avluda toplandılar. Yeni doğan güneş oldukça parlaktı, ağaçların arasından yayılarak sabahın erken saatinin kendine özgü, mavimsi renkli gölgelerini etrafa saçıyordu.

Sparkhawk geride kalanlara, “Size zaman zaman haber yollayacağım,” dedi.

“Dikkatli ol,” dedi Kalten.

“Her zaman dikkatliyim.” Sparkhawk Faran’ın sırtına fırladı.

“İyi yolculuklar, Sör Sparkhawk,” dedi Bevier.

“Teşekkür ederim, Bevier.” Sparkhawk etrafındaki diğer şövalyelere baktı. “O kadar somurtkan olmayın, baylar,” dedi. “Eğer şansımız yardım ederse, bu iş uzun sürmez.” Tekrar Kalten’e baktı. “Eğer Martel’le karşılaşırsan saygılarımı ilet.”

Kalten başıyla onayladı. “Bir baltayla.”

Marki Lycien iri doru bir ata binmişti, evinin önünden geçen yola doğru önden ilerledi. Sabah serin olmasına rağmen tam soğuk değildi. Sparkhawk baharın .uzak olmadığına karar verdi. Omuzlarını hafifçe oynattı. Lycien’in ona ödünç verdiği ciddi iş adamı elbisesi üstüne pek iyi oturmuyordu. Bazı yerleri dar, bazı yerleri ise rahatsız edercesine boldu.

“İlerden döneceğiz,” dedi Lycien. “Ormanın içinden depolarıma giden bir yol var. Etrafında küçük bir yerleşim yeri gelişiyor. Gemiye bindikten sonra atlarınızı geri götürmemi ister misiniz?”

“Hayır, Lordum,” diye cevapladı Sparkhawk. “Sanırım onları da yanımıza alacağız. Rendor’da neyle karşılaşacağımızı bilmiyoruz. Güvenebileceğimiz bineklere ihtiyacımız olabilir, Cippria’da at niyetine neler yutturduklarını gördüm.”

Lycien’in alçak gönüllülükle ‘küçük bir yerleşim’ dediği yer, tersanesi, evleri, hanları ve meyhaneleriyle büyükçe bir köy çıktı. Bir düzine büyük tekne, üzerlerinde cıvıl cıvıl kaynayan liman işçileriyle depoların önündeki iskelelere bağlanmıştı.

Sparkhawk çamurlu sokaktan nehre doğru giderlerken, “Oldukça faaliyet var, Lordum,” dedi.

Lycien “Birisinin başarılı olduğu kesin,” dedi. Gülümsedi. “Bunun yanında, buranın yaşaması için harcadığımdan fazlasını palamar ücretini artırarak geri alıyorum.” Etrafına bakındı. “Niye şuradaki meyhaneye gitmiyoruz, Sör Sparkhawk?” diye önerdi. “Serbest çalışan kaptanlar orayı tercih ederler.”

“Tamam,” diye kabul etti Sparkhawk.

Lycien kır atından inerken, “Sizi Üstat Cluff diye tanıtacağım,” dedi. “Sıradan bir isim. Denizcilerin konuşmayı sevdiklerini ama dinleyicileri konusunda her zaman seçici olmadıklarını keşfettim. Anladığım kadarıyla azda olsa işinizi gizli tutmak istiyorsunuz.”

Sparkhawk atından inerken, “Çok anlayışlısınız, Lordum,” diye cevapladı. Kurik ve Sephrenia’ya “Çok uzun sürmez,” dedi.

“Son Rendor’a gidişinde de söylemiştin” diye söylendi Kurik.

“Hepimiz bu sefer farklı olacağını umalım.”

Lycien oldukça sakin iskele meyhanesinin içine doğru ilerledi. Tavan alçaktı, koyu ağır kirişler sağa sola dağılmış ışıklı gemici fe-nerleriyle süslenmişti. Önde geniş bir pencere vardı ve sabah güneşinin ışığı içeri akıp, yerlerdeki yeni samanları ışıldatıyordu. Bir grup orta yaşlı, sağlam görünüşlü adam pencerenin yanındaki masada oturmuş, ellerinde ağzına kadar dolu maşrapalarla ciddi ciddi konuşuyorlardı. Marki Sparkhawk’ı masaya doğru getirirken başlarını kaldırdılar. Biri Lycien’i saygıyla, “Lordum,” diye selamladı.

“Baylar,” dedi Lycien, “bu Üstat Clufftır, dostlarımdan biri. Benden kendisini tanıtmamı istedi.”

Hepsi sorarcasına Sparkhawk’a baktılar.

“Bir derdim var, beyler,” dedi Sparkhawk. “Katılabilir miyim?”

Kaptanlardan biri, kısa kesilmiş kıvırcık gümüşi saçlı, sert bakışlı bir adam, “Buyur otur,” diye davet etti.

“Ben ayrılıyorum baylar,” dedi Lycien. “İlgilenmem gereken şeyler var.” Başını hafifçe eğdi, döndü ve meyhaneden çıkıp gitti.

Kaptanlardan biri ekşi bir yüz ifadesiyle, “Herhalde palamar ücretlerini artırmak için bir yol var mı diye bakmaya gitmiştir,” dedi.

“Benim ismim Sorgi,” diye kıvırcık saçlı kaptan kendini tanıttı. “Bahsettiğiniz şu problem ne, Üstat Cluff?”

Sparkhawk sanki biraz utanmış gibi hafifçe öksürdü. “Şey,” dedi, “her şey birkaç ay önce başladı. Buradan pek uzak olmayan bir yerde yaşayan bir leydi olduğunu duydum,” diye başlayıp, ilerledikçe süsledi. “Babası çok zengin ve yaşlıydı, bu yüzden leydiye büyükçe bir mal varlığı miras kalmak üzereydi. Problemlerimden biri her zaman pahalı zevklerimin olması; ama cüzdanımda bunları karşılayacak kadar para olmamasıydı. Aklıma zengin bir eşin bu problemi çözebileceği geldi.”

“Anlamlı,” dedi Kaptan Sorgi. “Evlenmek için gerekli gördüğüm tek neden de bu.”

“Buna pek katılmıyorum,” diye cevapladı Sparkhawk. “Ona bazı ortak arkadaşlarımız varmış gibi bir mektup yazdım, oldukça sıcak bir cevap geldiğinde şaşırdım. Mektuplarımız gittikçe daha yakınlaştı, sonunda beni davet etti. Terzime daha da borçlanıp, babasının evine büyük bir enerji ve muhteşem yeni giysilerle gittim.”

“Her şey planınıza uygun gidiyormuş gibi gözüküyor, Üstat Cluff,” dedi Sorgi. “Şu probleminiz de neymiş?”

“Tam şimdi ona geliyordum, Kaptan. Leydi orta yaşlı ve çok varlıklı. Eğer eli ayağı birazcık bile düzgün olsaydı, birisi onu yıllar önce kapardı, bu yüzden bu konuda fazla bir beklentim yoktu. Onun sade - hatta çirkin olduğunu varsaymıştım. Ama dehşet bir şey beklemiyordum.” Ürpermiş gibi yaptı. “Baylar, size tarif bile edemem. Ne kadar zengin olursa olsun, her sabah o şeyle kalkmaya değmezdi. Kısa bir süre sohbet ettik - sanırım havayla ilgili - ve sonra özür dileyip oradan ayrıldım. Erkek kardeşi yoktu, bu yüzden kaba tavrıma itiraz edecek kimse olasılığını merak bile etmiyordum. Ama hesaba katmadığım şey kuzenleriymiş. Koca bir bölük kuzeni var ve haftalardır peşimdeler.”

“Seni öldürmek istemiyorlar, değil mi?” diye sordu Sorgi.

Sparkhawk üzüntülü bir tonda, “Hayır,” diye cevapladı. “Beni geri götürüp, evlendirmek istiyorlar.”

Bütün kaptanlar neşeyle masayı yumruklayarak gülmekten kırıldılar. İçlerinde biri gözündeki yaşları silerken, “sanırım aşırı kurnazlık edip kendin kaybettin, Üstat Cluff,” dedi.

Sparkhawk somurtganca başıyla onayladı. “Haklısın,” dedi.

“ilk mektubu yollamadan ona bir göz atmak için bir yol bulmalıydın,” diye sırıttı Sorgi.

“Bunu şimdi anlıyorum,” diye kabullendi Sparkhawk. “Sanırım kuzenler beni aramaktan vazgeçene kadar memleketi terk etme zamanı geldi. Cippria’da yaşayan, son günlerde işleri iyi giden bir yeğenim var. Tekrar yere basabilene kadar kendimi ona kabul ettirebileceğimden eminim. Siz baylardan yakında oraya doğru yelken açacak var mı? Kendim ve bir çift aile hizmetkarı için yer ayırtmak istiyorum. Madel’deki ana limana gidecektim ama içimde kuzenlerin oraları gözlediklerine dair kuvvetli bir his var.”

Kaptan Sorgi, “Ne diyorsunuz, baylar?” dedi. “Bu arkadaşa yardım edecek miyiz?”

Diğerlerinden biri, “Ben hemen Rendor’a gidiyorum,” diye cevapladı, “ama malımı Jiroch’a götüreceğim.”

Sert sesli bir kaptan gürledi, “Ben edemem. Gemimin altı kazındı. Ama bazı tavsiyelerde bulunabilirim. Eğer sizin şu kuzenler Madel’deki ana iskeleleri gözlüyorlarsa, bunları da gözlüyorlardır. Şehirdeki herkes Lycien’in buradaki doklarını biliyor.” Kulak memelerinden birini çekti. “Bir zamanlar birkaç kişiyi gizlice bir yerlerden kaçırmıştım - tabii ki uygun bir fiyatla.” Jiroch’a gidecek kaptana baktı. “Kaptan Mabin, ne zaman yelken açıyorsun?”

“Öğle gelgitiyle.”

Yardımsever kaptan, “Ya sen?” diye Sorgi’ye sordu.

“Bende.”

“İyi. Kuzenler buradaki dokları gözlüyorlarsa, bir gemi kiralayıp bekar arkadaşımızı takip etmeye çalışabilirler. Onu açıkça Ma-bin’in gemisine yerleştirin. Sonra, nehirden aşağı inip gözden kaybolduğunuzda, Sorgi’nin gemisine aktarın. Kuzenler takip etmeye karar verirlerse, Mabin onları Jiroch’a götürür ve Üstat Cluff da emniyetle Cippria yolunda olur. Ben olsaydım böyle yapardım.”

Sorgi, “İyi düşündün dostum,” diye onayladı.

“Baylar,” dedi Sparkhawk. “Size sonsuza kadar borçluyum.”

“Sonsuza kadar değil, Üstat Cluff,” dedi Sorgi. “Finansal güçlüklerini kabul eden kişi yolculuk ücretini gemiye binmeden öder. Ya da en azından benim gemimde öyledir.”

“Yarısını burada yarısını Cippria’ya geldiğimizde versem kabul eder misiniz?” diye karşılık verdi Sparkhawk.

“Korkarım hayır, dostum. Senden çok hoşlandım ama benim konumumu anlayabileceğinden eminim.”

Sparkhawk iç çekti. “Bizim atlarımız da var,” diye ekledi. “Sanırım onları taşımak için de fazladan para isteyeceksin?”

“Doğal olarak.”

“Bende bundan korkuyordum.”

Faran, Sephrenia’nm kısrağı ve Kurik’in tombul atını yüklemek işi Sorgi’nin denizcilerinin görünüşte tamir yaptıkları yelken bezi bir paravananın arkasında yapıldı. Öğleden biraz önce Sparkhawk ve Kurik Jiroch’a gidecek gemiye bindiler. Arkalarında Flüt’ü kucağında taşıyarak gelen Sephrenia ile açıkça lombar ağzına çıktılar.

Kaptan Mabin onları üst güvertede karşıladı. “Ah,” diye sırıttı, “işte bizim gönülsüz damat. Niye sen ve dostların biz yelken açana kadar güvertede dolaşmıyorsunuz? Kuzenlerin hepsine seni görmeleri için yeterli fırsatı tam.”

“Kaptan Mabin, benim bu konuda aklıma gelen yeni fikirler var,” dedi Sparkhawk. “Eğer kuzenler bir gemi kiralayıp sizi takip ederler ve yetişirlerse, gemide olmadığım anlaşılacak.”

“Beni kimse yakalayamaz, Üstat Cluff.” Kaptan güldü. “İç De-niz’deki en hızlı gemi bende. Hem, denizcilik kurallarını bilmediğiniz açıkça belli oluyor. Savaşmak istemedikçe kimse başka birinin gemisine denizde bordalayamaz.”

“Ya,” dedi Sparkhawk. “Bilmiyordum. O zaman güvertede dolaşırız.”

Kaptanın yanından uzaklaşırlarken Sephrenia, “Damat mı?” diye mırıldandı.

“Bu uzun bir hikaye,” dedi Sparkhawk.

“Son günlerde bu uzun hikayelerin sayısı oldukça arttı. Bir gün bir kenara oturalımda bana da anlatabil.”

“Belki bir gün.”

Sephrenia oldukça sert, “Flüt,” dedi, “aşağı gel.”

Sparkhawk yukarı baktı. Küçük kız serenin ucundan küpeştenin parmaklığına uzanan ip merdivenin yarısına kadar tırmanmıştı. Biraz surat astı, sonra söyleneni yaptı. Sparkhawk Sephrenia’ya, “Her zaman nerede olduğunu biliyorsun, değil mi?” diye sordu.

“Her zaman,” diye cevapladı Sephrenia.

Bir gemiden öbürüne geçiş Lycien’in depolarında biraz uzakta nehrin ortasında, akıntı yönünde yapıldı ve iki gemidede yapılan faaliyetlerle gizlendi. Kaptan Sorgi gözden ırak tutmak için yolcularını çabucak alt güverteye koşturdu, sonra iki gemi kiliseden eve dönen iki yaşlı kadm gibi sağa sola sallana sallana, nehirden aşağı sessizce yollarına devam ettiler.

Sorgi kısa bir süre sonra, güverteden aşağı inen merdivenlerden bağırdı, “Madel rıhtımlarından geçiyoruz. Üstat Cluff ortalarda gözükme yoksa güvertem yavuklunun kuzenleriyle doluverir.”

“Gerçekten çok merak ediyorum, Sparkhawk,” dedi Sephrenia.

“Bir hikaye uydurdum,” Sparkhawk omuz silkti. “Denizcilerin dikkatini çekecek kadar çarpıcıydı.”

“Sparkhawk hikaye yazmakta ustadır,” diye fikrini söyledi Ku-rik. “Çömezken sık sık yalan söyleyerek kendini beladan kurtarırdı.” Mızıldanan silahtar kucağında uyuklayan Flüt’le bir kuşetin üzerinde oturuyordu. “Biliyorsunuz,” dedi yavaşça, “hiç kızım olmadı. Küçük oğlanlardan daha iyi kokuyorlar, değil mi?”

Sephrenia bir kahkaha patlattı. “Bunu Aslade’ye söyleme,” diye uyardı. “Bir tane daha denemek isteyebilir.”

Kurik korkuyla gözlerini yukarı dikti. “Bir daha olamaz,” dedi. “Evde dolaşan bebeklere lafım yok ama sabah bulantısına tekrar katlanamam.”

Yaklaşık bir saat sonra Sorgi aşağı indi. “Şu anda nehrin ağzından çıkıyoruz,” dedi, “ve arkamızda tek bir tekne dahi yok. İyi bir kaçış yaptığınızı söyleyebilirim, Üstat Cluff.”

“Teşekkürler Tanrım,” diye coşkuyla karşılık verdi Sparkhawk.

Sorgi, “Söyler misin, dostum,” dedi, “şu leydi söylediğin kadar çirkin miydi?”

“Kaptan Sorgi, ne kadar çirkin olduğuna inanamazsınız.”

“Belki de siz biraz fazla hassassınız, Üstat Cluff. Deniz gittikçe soğuyor, gemim yaşanıp, eskiyor ve kış fırtınaları kemiklerimi sızlatıyor. Eğer şu Leydinin mal varlığı söylediğiniz kadar çoksa ben epey çirkinliğe katlanırım. Hatta bir tanıtma mektubuna karşılık yolculuk ücretinizin bir kısmını geri vermeyi bile düşünebilirim. Belki de onun iyi taraflarına dikkat etmediniz.”

“Bu konuyu konuşabiliriz,” diye kabul etti Sparkhawk.

“Yukarı çıkmam gerekiyor,” dedi Sorgi. “Şehirden yeteri kadar uzaklaştığımızda güverteye çıkabilirsiniz.” Döndü ve merdivenlerden yukarı çıtı.

“Sanırım, seni hikayeyi anlatma derdinden kurtaracağım,” dedi Sparkhawk’a Sephrenia. “Gerçekten şu eskimiş, mirasa konacak çirkin kadın masalını kullanmadın, değil mi?”

Sparkhawk omuz silkti. “Vanion’un söylediği gibi eskiler en iyileridir.”

“Ah, Sparkhawk. Beni hayal kırıklığına uğrattın. Bu hayali leydinin ismini zavallı kaptana vemekten nasıl kurtulacaksın?”

“Bir şeyler düşünürüm. Niye güneş batmadan güverteye çıkmıyoruz?”

Kurik fısıltıyla, “Sanırım, çocuk uyudu,” dedi. “Uyandırmak istemiyorum. Siz ikiniz gidin.”

Sparkhawk başıyla onayladı ve kabinden Sephrenia’yla çıktı.

“Ne kadar nazik olduğunu hep unuturum,” dedi yavaşça Sephrenia.

Sparkhawk başını sallayarak onayladı. “Tanıdığım en iyi ve en yardımsever insan,” dedi. “Eğer sınıf farkı olmasaydı, ondan mükemmel bir şövalye olurdu.”

“Gerçekten sınıf bu kadar önemli mi?”

“Bana göre değil, ama kuralları ben yapmadım.”

İkindi güneşinin yandan geldiği güverteye çıktılar. Kıyıdan gelen meltem tatlı bir serinlikteydi, dalgaların tepelerini yakalıyor ve onları gökkuşağı renklerine dönüştürüyordu. Jiroch’a giden Kaptan Mabin’in teknesi, geniş bir kanal olan Arcian Boğazı’ndan geçmek için batıya doğru bir rotada, rüzgarla iyice yana yatmıştı. Yelkenleri ikindi güneşinde kar beyazı bir renkte şişmişti ve rüzgarın önünde suyun üzerinde seken bir deniz kuşu gibi gidiyordu.

Sparkhawk Sephrenia ile beraber üst güverteye çıktıklarında, “Cippria ne kadar çeker, Kaptan Sorgi?” diye sordu.

“Yüz elli fersah, Üstat Cluff,” diye cevapladı Sorgi. “Eğer bu rüzgar devam ederse üç gün.”

“İyi bir süre, değil mi?”

Sorgi homurdandı. “Bu eski banyo küveti fazla su almasaydı daha da çabuk ulaşırdık.”

Sephrenia, “Sparkhawk!” diye nefes nefese bağırırken kolundan aceleyle çekti.

“Ne var?” Sparkhawk merakla baktı. Sephrenia’nın yüzü ölü gibi sararmıştı.

Kaptan Mabin’in zarif gemisinin Arcian Boğazı’na doğru yol aldığı yerden biraz ötede, bir leke bile olmayan gökyüzünde, yoğun tek bir siyah bulut belirdi. Rüzgara karşı ilerliyor ve her an büyüyüp, özellikle kötü bir şeyin işareti olurcasma kararıyordu. Sonra dönmeye başladı, başlangıçta oldukça hantaldı sonra hızlandıkça hızlandı. O döndükçe, merkezinden uzun, kara bir parmak çıktı, aniden fırlayarak aşağı indi, indi, ta ki simsiyah ucu boğazın kabaran yüzüne değene kadar. Uçsuz bucaksız huni yukarı çekilen deniz boyunca kararsızca ilerlerken tonlarca su birden dönen ağızdan yukarı çekildi.

Gemi direğinin tepesinden aşağı, “Hortum!” diye bağrılarak alarm verildi. Gemiciler dönen ağza korkuyla bakarak küpeşte parmaklıklarına koştular.

Koca şey kaynayan huninin içinde kaybolan Mabin’in gemisinin üzerine doğru ilerledi.

Geminin kaburgası ve gövdesi dev hortumun içinde döne döne yüz metre kadar havaya kalktı ve ızdırap veren bir yavaşlıkta tekrar yüzeye düştü. Bir parça yelken hastalanmış beyaz bir kuş gibi sallanıp çırpınarak indi.

Kara bulut ve ölümcül hortum geldikleri gibi birden kayboldu.

Mabin’in gemisi de kayboldu.

Denizin üstü enkazla doldu ve kalabalık bir grup beyaz martı belirdi, sanki geminin yok oluşunu belirtmek için enkazın üstüne dalıp çıkıyorlardı.

On Sekizinci Bölüm

KAPTAN Sorgi hava kararana kadar Mabin’in gemisinin yok olduğu enkaz dolu suları taradı ama sağ kalan yoktu. Sonra gemisini tekrar güneydoğuya çevirip Crppria’ya doğru rotasını tuttu.

Sephrenia iç çekti ve küpeştenin parmaklıklarına sırtını yasladı. “Aşağı inelim, Sparkhawk.”

Sparkhawk, aşağı inen merdivenlerden onu takip etti.

Kurik bir tek yağ lambası yakmıştı. Yukardan gelen ışık, küçük, karanlık bölmeli odacığı sallanan gölgelerle dolduruyordu. Flüt uyanmış, kabinin ortasındaki yere çakılmış masada oturup önünde duran tasa şüpheyle bakıyordu.

Kurik, “Sadece yahni, küçük kız,” diyordu. “Bir şey yapmaz.”

Flüt parmaklarını koyu sosa daldırdı ve üzerinden damlalar akan bir et parçası çıkardı. Kokladı ve sorarcasına silahtara baktı.

“Tuzlanmış domuz,” dedi Kurik.

Flüt elinde olmaksızın titredi ve parçayı tekrar sosun içine bıraktı. Sonra tası sertçe ileri itti.

“Styricler domuz yemezler,” dedi Kurik’e Sephrenia.

Kurik kendini savunurcasma, “Ahçı gemicilerin yediği şeyin bu olduğunu söyledi,” dedi. Sparkhawk’a baktı. “Kaptan diğer gemiden sağ kalan kimse buldu mu?”

Sparkhawk başını olumsuzca salladı. “Hortum tamamını paramparça etmiş. Büyük ihtimalle aynı şey mürettabata da olmuştur.”

“Şansımız varmış ki o gemide değildik.”

“Hem de çok,” diye onayladı Sephrenia. “Hortumlar kasırgalar gibidir. Tamamen açık bir gökyüzünde belirmez ve rüzgara karşı gitmezler ya da bunun yaptığı gibi yön değiştirmezler. Bu bilinçli olarak yönlendirilmiş.”

“Sihir mi?” diye sordu Kurik. “Eğer bu gerçekten mümkünse böyle bir havayı kim ister ki?”

“Emin değilim.” Sephrenia’nm gözünde keskin bir şüphe vardı.

“Açık konuşalım,” dedi Sparkhawk. “bir şeyler mi sezinledin?”

Sephrenia’nm bakışları daha da keskinleşti. “Son aylarda Styric cüppeli, kukuletalı biriyle birkaç sefer karşılaştık. Birkaç defa Cimmura’da gördünüz; bizi Borrata yolunda pusuya düşürmeye çalıştı. Styricler nadiren yüzlerini örterler. Buna hiç dikkat ettiniz mi?”

“Evet, ama bağlantıyı kuramıyorum.”

“Bu şey yüzünü örtmek zorunda, Sparkhawk. O insan değil.”

Sparkhawk bakakaldı. “Emin misin?”

“Yüzünü görene kadar kesin konuşamam ama ortaya çıkan ipuçları öyle olduğunu gösteriyor.”

“Annias gerçekten böyle bir şey yapabilir mi?”

“Bu Annias değil. Temel büyüleri biraz bilebilir ama böyle bir şeyi var edemez. Bunu sadece Azash yapabilir. Sadece o bu tip şeyleri çağırmaya cesaret edebilir. Genç Tanrılar yapmazlar, hatta Yaşlı Tanrılar bile yapmamaya yemin ettiler.”

“Azash niye Kaptan Mabin ve mürettebatını öldürmek istesin?”

“Gemi, o yaratık orada olduğumuzu düşündüğü için yok oldu.”

Kurik kuşkuyla itiraz etti, “Bu biraz abartı, Sephrenia. Eğer o kadar güçlüyse niçin yanlış tekneyi batırdı.”

“Yeraltı dünyasının yaratıkları o kadar karmaşık yaratılmamışlardır Kurik,” diye cevapladı Sephrenia. “Basit oyunumuz onu aldattı. Güç ve akıl her zaman yan yana gitmez. Styricum’un büyük sihirbazlarının çoğu odun kafalıdır.”

“Ben de pek anlamıyorum,” diye şaşkınca çatılmış kaşlarla kabullendi Sparkhawk. “Şu anda yaptığımızın Zemochla hiç ilgisi yok. Azash Annias’a yardım etmek için niye yolundan ayrılsın ki?”

“Hiç bir bağlantı olmayabilir. Azash’m hep kendi sebepleri vardır. Büyük ihtimalle yaptıklarının Annias ile hiç ilişkisi yoktur.”

“Bu hiçbir şeyi açıklamıyor, Sephrenia. Bu şey hakkında yanıl-mıyorsan, o Martel için çalışıyor ve Martel’de Annias için.”

“Tam tersi olmadığından emin misin? Azash gelecekteki gölgeleri görebilir, içimizden biri onun için tehlike olabilir. Martel ve yaratık arasında gözüken ittifak sadece bir işi kolaylaştırmaktan başka bir şey olmayabilir. Azash gelecekteki felaketleri görebilir. İçimizden biri belki onun için bir tehlikedir. Martel ve yaratık arasındaki ittifak belki de sadece kolaylık olsun diyedir. “

Sparkhawk kaygıyla tırnağını kemirmeye başladı. “Bir bu eksikti,” dedi, “kafayı takacak bir şey daha.” Sonra aklına bir fikir geldi. “Bir dakika. Lakus’un hayaletinin ne söylediğim hatırlıyor musun - hani şu ‘karanlık kapıda ve Ehlana ışık için tek umudumuz’ lafları? Azash karanlık olabilir mi?”

Sephrenia başıyla onayladı. “Mümkün.”

“Durum böyleyse, o zaman yok etmeye çalışacakları Ehlana olmayacak mı? Etrafını saran kristal içinde tamamen korunuyor ama eğer onu iyileştirmek için bir yol bulamadan bize bir şey olursa, o da ölecek. Bu yüzden Azash güçlerini Annias ile birleştirmiş.”

“ikinizde biraz fazla büyütmüyor musunuz?” dedi Kurik. “Bir tek olay üzerinde bir yığm spekülasyon yapıyorsunuz.”

“Olasılıklara karşı hazır olmak zarar vermez, Kurik,” dedi Sparkhawk. “Sürprizlerden nefret ederim.”

Silahtar homurdandı ve ayağa kalktı. “Aç olmalısınız. Geminin mutfağına inip akşam yemeği getireyim. Yerken konuşabiliriz.” “Domuz olmasın,” dedi sertçe Sephrenia.

“O zaman, ekmek ve peynir,” diye fikrini söyledi Kurik. “Ve belki de bir miktar meyve?”

“Bu yeterli, Kurik. Flüt’e de yetecek kadar getirsen iyi olur. Bu yahniyi yemeyeceğini biliyorum.”

“Tamam,” dedi Kurik. “Onun yerine ben yiyeceğim. Benim siz Styricler gibi ön yargılarım yok.”

ÜÇ GÜN sonra Cippria’nm liman şehrine geldiklerinde hava kapalıydı. Göğü örten bulut tabakası ince ve yüksekti, içinde rut-betin zerresi yoktu. Şehir güney güneşinin ısısından korunmak için kalın duvarlı, alçak beyaz binalardan oluşuyordu. Limandan dışarı çıkıntı yapan iskeleler Rendor ağaçtan oldukça yoksun bir krallık olduğundan taşdan yapılmıştı.

Denizciler Kaptan Sorgi’nin gemisini iskelelerden birine demirlerken, Sparkhawk ve diğerleri üzerlerinde kukuletalı siyah cüppeleriyle güverteye çıktılar. Üst güvertedeki kıvırcık saçlı denizciye katılmak için üç basamak daha tırmandılar.

Sogri palamarları dikatsizce açan denizcilere bağırdı, “İskeleyle aramıza usturmaçaları koyun!” Başını iğrenerek salladı. “Her yanaşmamızda bunu söylemem gerekiyor,” diye homurdandı. “Limana yanaştığımızda tek düşünebildikleri en yakındaki meyhane.” Sparkhawk’a baktı. “Eee, Üstat Cluff. Fikrinizi değiştirmediniz mi?”

Sparkhawk yedek elbiselerinin bulunduğu denkin üzerine oturup, “Korkarım ki hayır, Kaptan,” diye cevapladı. “Size yardım etmek isterim ama bahsettiğim leydinin bütün ümidi benim üzerime odaklanmış durumda. Esasında bu sizin kendi iyiliğiniz için. Eğer benden bir sunuyla onun evinde

görünürseniz kuzenleri benim yerimi zorla söyletebilirler. Zorla konuşturulmak kimsenin hoşuna gitmez. Hem, işi şansa bırakmak istemem."

Sorgi homurdandı. Sonra hepsine şüpheyle baktı. "Bu Rendor giysilerini nereden buldunuz?"

"Dün baş kasarada biraz alışveriş yaptım." Sparkhawk giydiği kukletalı siyah cüppenin önünü çekiştirerek omuz silkti. "Gemicilerinizden bazıları limana yanaştığınızda göze batmak istemiyor."

"Bunu iyi biliyorum," dedi Sorgi. "Son defa Jiroch'a geldiğimde üç gün boyunca gemi ahçısı aradım." Siyah cüppesi ve yüzünü örten kaim peçesiyle Sephrenia'ya baktı. "Ona uyacak şeyleri nereden buldun?" diye sordu. "Denizcilerim o kadar ufak tefek değil."

"Dikiş konusunda çok beceriklidir." Sparkhawk Sephrenia'nın beyaz cüppesinin rengini nasıl değiştirdiğini açıklamanın gerekli olmadığını düşündü.

Sorgi kıvırcık saçlarını kaşıdı. "Hayatım boyunca Rendorların niçin siyah giydiklerini anlayamadım," dedi. "Böylece iki katı daha sıcak olacağını bilmiyorlar mı,?"

"Belki farkına varmamışlardır," diye cevapladı Sparkhawk. "Üstelik Rendorlulular akıllı değildir, sadece beşbin yıldır buradalar."

Sorgi güldü. "Belki de ondandır," dedi. "Cippria'da şansınız açık olsun, Üstat Ckıff. Eğer şu sizin kuzenlerden birine rastlarsam sizi hiç duymadığımı söyleyeceğim."

Sparkhawk Sorgi'nin elini sıkarak, "Teşekkür ederim, Kaptan," dedi. "Buna ne kadar müteşşekkir olduğumu bilemezsiniz."

Atlarını rıhtıma uzatılan eğik iskeleden indirdiler. Kurik'in tavsiyesiyle Rendor yapımı olmadıklarını gizlemek için eyerlerini battaniyelerle örttüler. Sonra denklerini eyerlerine bağladılar, atlarına bindiler ve dikkat çekmiyen

bir yürüyüşle rıhtımdan uzaklaştılar. Sokaklar Rendorlularla kaynıyordu. Şehirde yaşayanlar bazen açık renkli elbiseler giyiyorlardı ama çöl insanlarının hepsi siyah giyisi-liydi ve kukuletaları takılıydı. Sokaklarda sadece birkaç kadın vardı, hepsi de peçeliydi. Sephrenia hizmetkar gibi Sparkhawk ve Ku-rik'in arkasından geliyordu. Kukuletası ileri çekilmişti, peçeside sıkıca burnunu ve ağzını kapatacak şekilde takılmıştı.

Sparkhawk omuzunun üzerinden geriye, "Gördüğüm kadarıyla buradaki adeti biliyorsun," dedi.

Sephrenia cüppesini Flüt'ün bacaklarına sararken, "Yıllar önce buradaydım," diye cevapladı.

"Kaç yıl önce?"

"O zaman Cippria'nın bir balıkçı köyü olduğunu söylememi ister misin?" diye cilveli bir sesle sordu. "Yirmi çamur kulübeyle?"

"Cippria beş yüzyıldır önemli bir liman."

"Ne, o kadar oldu mu?" dedi. "Sanki dün gibi. Gördün mü, zaman ne çabuk geçiyor?"

"Bu imkansız!"

Sephrenia neşeyle güldü. "Bazen ne kadar saf oluyorsun, Sparkhawk," dedi. "Soruna cevap vermeyeceğimi bilmene rağmen niçin devam edip duruyorsun?"

Sparkhawk utandı. "Sanırım, bunu hak ettim, değil mi?"

"Evet, ettin."

Kurik açıkça sırıtıyordu.

"Haydi durma söyle," dedi Sparkhawk.

"Neyi söyleyeyim, Lordum?" Kurik'in gözleri masum bir ifadeyle açılmıştı.

Kıvrılan dar sokaklarda cübbeli Rendorlularm arasına karışıp limandan uzaklaştılar. Sparkhawk ev ve dükkanların beyaz sıvalı duvalarından yansıyan sıcaklığı hâlâ hissedebiliyordu. Rendor'un o tanıdık kokusunu da yakalayabilmişti. Hava kuru ve bunaltıcıydı. Etraftan zeytin yağı ve keskin baharatlarda kaynayan koyun eti kokusu yayılıyordu. Civarda ağır parfümlerin iç bayıltıcı kokusu vardı ama geçici ağılların direnen pis kokusu hepsini bastırıyordu.

Şehir merkezinin yakınlarında dar bir sokağın ağzından geçtiler. Sparkhawk'a soğuk bir ürperti geldi, sanki gerçekten çağırıyor-muşcasına bir kere daha çanların sesini duyuyormuş gibi hissetti.

Lordunun ürperdiğini gören Kurik, "Bir şey mi var?" dedi.

"Şurası Martel'i son gördüğüm ara sokaktı."

Kurik sokağa bir göz attı. "Sık konutlar," diye yorum yaptı.

"Hayatta kalmamı sağlayanda bunlar oldu," diye cevapladı Sparkhawk. "Hepsi birden üzerime arılamadılar."

"Nereye gidiyoruz, Sparkhawk?" diye sordu arkadan Sephrenia.

"Yaralandıktan sonra kaldığım manastıra," diye cevapladı. "Sokaklarda gözükmek istemezsiniz herhalde. Oradaki başrahip ve keşişlerin çoğu Arcian ve sır tutmayı bilirler."

"Beni iyi karşılayacaklar mı?" diye şüpheyle sordu Sephrenia. "Arcian keşişleri tutucudur, Styriclerle ilgili önyargıları vardır."

"Başrahip geniş görüşlü," diye temin etti Sparkhawk, "üstelik manastırı hakkında birtakım şüphelerim de var."

"Ya?"

"Keşişlerin göründükleri gibi olduklarını sanmıyorum. Manastırın içinde cilalı zırhlar, mavi kolsuz şövalye cüppeleri ve çeşitli silahlarla dolu gizli

bir silahlık bulursam pek şaşırmayacağım.”

Sephrenia “Cyrinicler mi?” diye sordu.

“Rendor’a göz kulak olmak istiyen sadece Pandionlar değil,” diye cevapladı.

Batı varoşlarına yaklaşırlarken Kurik, “Bu koku da ne?” dedi.

“Geçici ağıllar,” dedi Sparkhawk. “Cippria’dan büyük miktarda sığır gemiyle dışarı yollanır.”

“Dışarı çıkmak için herhangi bir kapıdan geçmemiz gerekir mi?”

Sparkhawk başını olumsuzca salladı. “Şehir duvarları Estandist Sapkınlığı bastırma zamanında yıkıldı. Yerel ahali tekrar inşa etmeye tenezzül etmedi.”

Takip ettikleri dar sokaktan, böğüren çelimsiz bakışlı sığırların doldurduğu dönüm dönüm geçici ağıların arasına çıktılar. Akşam olmak üzereydi ve gökyüzünü kaplayan bulutlar gümişi bir parlaklık almaya başlamıştı.

“Şu manastır daha ne kadar uzakta?” diye sordu Kurik.

“Yaklaşık bir mil kadar.”

“Burası o ara sokaktan oldukça uzak, değil mi?”

“Ben bunun farkına on yıl önce vardım.”

“Niçin daha yakında bir sığmak bulmadın?”

“Emin olan hiçbir yer yoktu. Manastırın çanlarını duyabiliyordum, bu yüzden sesi takip ettim. Bana düşünecek bir şey verdi.”

“Çok kan kaybetmiş olmalısın.”

“O akşam birkaç sefer aklımdan aynı düşünce geçti.”

“Baylar,” dedi Sephrenia, “devam etmeye ne dersiniz? Ren-dor’da gece çabuk olur ve güneş battıktan sonra çöl soğuğur.”

Manastır ağıllardan sonraki yüksek, taşlık bir tepenin üzerindeydi. Kaim bir duvar etrafını çevreliyordu, kapısı kapalıydı. Sparkhawk kapının önünde atından indi ve asılı sağlam bir ipi çekti. İçerde küçük bir çan çmgırdadı. Biraz sonra kapının yanında taşların arasındaki dar parmaklıklı pencere deliğinin kepengi açıldı. Keşişin birinin kahverengi sakallı yüzü dikkatle dışarı baktı.

“İyi akşamlar, birader,” dedi Sparkhawk. “Başrahibinize bir haber iletebilir miyim?”

“İsminizi ona söyleyebilir miyim?”

“Sparkhawk. Beni hatırlayabilir. Birkaç yıl önce bir müddet burada kalmıştım.”

Keşiş tekrar kepengi kapatırken kabaca, “Bekle,” dedi.

“Pek içten değil, değil mi?” dedi Kurik.

“Rendor’da dinadamları pek hoş karşılanmazlar,” diye cevapladı Sparkhawk. “Biraz dikkat normaldir.”

Alaca karanlık çökerken beklediler.

Sonra kepenk tekrar açıldı. “Sör Sparkhawk!” diye dini cemaatten çok resmi geçite uyan bir ses ortada patladı.

“Lordum,” diye cevapladı Sparkhawk.

“Orada bir dakika bekleyiniz. Kapıyı açacağız.”

İçerden zincirlerin şıkırtısı, kaim demir halkalardan çekilen ağır çubuğun kulak tırmalayan sesi duyuldu. Kapı ağır ağır açıldı ve başrahip onları karşılamak için dışarı çıktı. Heybetli, siyah sakallı, kırmızı yüzlü, dürüst ve samimi bakışlı bir adamdı. Uzun boylu ve omuzları kocamandı.

Sparkhawk’in ellerini ezecek bir kavrayışla sıkarken, “Tekrar gördüğüme sevindim, dostum,” dedi. “İyi gözüküyorsun. Burayı terk ettiğinde biraz soluk ve bitkindin.”

“On yıl oldu, Lordum,” diye belirtti Sparkhawk. “Bu kadar zamanda insan ya iyileşir ya da ölür.”

“Öyle olur, Sör Sparkhawk. Öyle. Gel ve arkadaşlarını getir.”

Sparkhawk hemen arkasından gelen Kurik ve Sephrenia ile Fa-ran’ı kapıdan geçirdi. İçerde cesaret kırıcı duvarlarla çevrelenmiş bir bina vardı. Rendordaki tüm binalarda kullanılan beyaz harçla sıvanmıştı ve onları yaran pencereler sanki gerektirdiğinden fazla dardı. Sparkhawk bunların okçular için mükemmel bir savunma ve saldın yeri olacağını profesyonelce fark etti.

“Nasıl yardımcı olabilirim, Sparkhawk?” diye sordu başrahip.

“Tekrar sığınağa ihtiyacım var, Lordum,” diye cevapladı Sparkhawk. Bu artık bir alışkanlık oluyor, değil mi?”

Başrahip sırıttı. “Bu sefer arkanda olan kim?” diye sordu.

“Tanıdığım biri değil Lordum ve öyle kalmasını istiyorum. Özel konuşabileceğimiz bir yer var mı?”

“Tabii ki.” Başrahip kepenkleri ilk açan kahverengi sakallı keşişe döndü. “Atlarınla ilgilen, birader.” Bu bir isteği değil daha çok askeri bir emrin bütün sertliğini taşıyordu. Keşiş fark edilir derecede doğruldu ama tam olarak selamlamadı.

Başpahip etli elini Sparkhawk’m omuzuna vurup, “O zaman arkamdan gelin, Sparkhawk,” diye gürledi.

Kurik atından inip Sephrenia’ya yardım etmeye gitti. Sephrenia Flüt’ü ona verdi ve eyerinden aşağı kaydı.

Başrahip onları ana kapıdan geçirdi, aralıklı küçük yağ lamba-larıyla aydınlatılmış kemerli, taş bir koridora soktu. Bu belki yağ kokuşuydu ama burasının kendine has, kutsal - ve de güvenli -bir havası vardı. Koku Sparkhawk’a on yıl öncesini hatırlattı. Etrafına bakınırken, “Burası fazla değişmemiş,” diye mırıldandı.

“Kilise hiç değişmez,” diye cevapladı Başpapaz, “ve kurumları da bu kaliteyi yakalamaya çalışır.”

Başrahip koridorun öbür ucundaki iki kanatlı kapıyı açtı, kitaplarla dolu, yüksek tavanlı, köşede yanmayan odun kömürü mangalı olan bir odanın içine doğru onu takip ettiler. Oda kuzeydeki manastırların başpapazlarmkinden çok daha konforlu gözüküyordu. Pencereler kalın üçgen cam parçalarından kurşun şeritlerle bir-Ileştirilerek yapılmış, soluk maviyle dalgalı biçimde boyanmıştı. Döşeme koyun postundan kilimlerele örtülmüştü, uzak köşedeki dağınık yatak sıradan manastır karyolasından oldukça genişti. Tıkış tıkış kitap rafları yerden tavana kadar uzanıyordu. Başrahip üzeri yükselen belgelerle yığılı bir masanın çevresindeki iskemleleri göstererek, “Lütfen oturun,” dedi. “Hâlâ arayı kapatmaya mı, çalışıyorsunuz?” Sparkhawk iskem-lelerden birini alıp, dokümanları göstererek, gülümsedi.

Başrahip yüzünü ekşitti. “Her ay yeniden başlıyorum,” dedi. “Bazıları büro için yaratılmamıştır,” Masanın üstündeki karmaşıklığa acı acı baktı. “Buradaki sorunu ancak bir ateş çözebilir diye düşünüyorum. Cyrellos’daki katiplerin raporlarımı özlemeyecek-lerinden eminim.” Merakla Sparkhawk’ın yol arkadaşlarına baktı.

“Kurik,” diye silahtarını tanıştırdı Sparkhawk.

“Kurik,” diyip başıyla onayladı Başpapaz.

“Ve bu leydi Sephrenia’dır, Pandionlarm gizler öğretmeni.

“Sephrenia’mn kendisi mi?” Başpapazın gözleri açıldı ve saygıyla ayağa fırladı. “Hakkınızdaki öyküleri yıllardır duyuyorum, madam. Ününüz oldukça büyük.” Koca bir gülümsemeyle hoşgel-din selamı verdi.

Sephrenia peçesini kaldırıdı ve gülümsemesini iade etti. “Çok nazik olduğunuz için böyle söylüyorsunuz, Lordum.” Oturdu ve Flüt’ü kucağına aldı. Küçük kız iyice yerleşip büyük siyah gözlerini başpapaza dikti.

“Güzel çocuk, Leydi Sephrenia,” dedi Başpapaz. “Kızınız mı?”

Sephrenia güldü. “Oh, hayır, Lordum,” dedi. “O bir Styric çocuğu. Ona Flüt diyoruz.”

“Ne tuhaf bir isim,” diye mırıldandı. Sonra bakışlarını Sparkhawk’a çevirdi. “Konunun aramızda tutulmasını ima etmiştin,” dedi merakla. “Niye anlatmıyorsun?”

“Kıtada neler olduğuyla ilgili haber alıyor musunuz, Lordum?”

Sakallı başrahip tekrar otururken merakla, “Evet, devamlı bilgi alıyorum,” dedi.

“O zaman Elenia’mn durumunu biliyorsunuz?”

“Kraliçenin hastalığını mı, demek istedin? Ve Piskopos Anni-as’m ihtiraslarını mı?”

“Evet. Her neyse, bir müddet önce, Annias Pandion Birliği’ni lekelemek için çok karışık bir komplo hazırladı. Onu engellemeyi başardık. Saraydaki genel bir toplantıdan sonra dört birliğin eğitmenleri gizli bir toplantı yaptılar. Annias patrik tahtını deli gibi istiyor ve askeri birliklerin ona karşı koyacağını biliyor.”

“Gerekirse kılıçla,” diye ateşli bir sesle .onayladı Başrahip. “Onu kendim gebertmek isterdim.” Sonra biraz fazla ileri gittiğini fark etti. “Tabii ki, eğer dünyayla ilişkisini kesmiş bir birliğin üyesi olmasaydım,” diye pek inandırıcı olmayan bir şekilde bitirdi.

“Çok iyi anladım, Lordum,” diye onu temin etti Sparkhawk. “Eğitmenler bu konuyu görüştüler ve piskoposun bütün gücü-nün-ve onu Chrelllos

ulaştırmasının-Elenia’daki konumundan kaynaklandığı, bu otoriteyi sadece Kraliçe Ehlana hasta olduğu sürece sürdürebileceği sonucuna vardılar.

“Detayları biliyorum. Geçen hafta Başpiskopos Dolmant’tan gündemdekiler hakkında haber aldım. Borrata’da ne buldunuz?”

“Oradaki doktorlardan biriyle konuştuk, bize Kraliçe Ehla-na’nm zehirlendiğini söyledi.”

Başpiskopos bir korsan gibi küfrederek ayağa kalktı. “Sparkhawk, sen onun şampiyonusun! Niçin Cimmura’ya geri dönüp kılıcını Annias’a saplamıyorsun?”

“Baştan çıkmıştım,” diye kabullendi Sparkhawk, “ama şu anda için bir panzehir bulmamızın çok daha önemli olduğuna karar verdim. Daha sonra Annias ile uğraşmak için yeterince zaman olacak ve iş o noktaya geldiğinde acele etmemeyi tercih ederim. Her neyse, Borrata’daki doktor zehirin Rendor kökenli olduğunu söyledi ve bizi buradaki bir kaç meslektaşına yolladı.”

Başrahip aşağı yukarı odayı adımlamaya başladı, yüzü hâlâ öfkeden kıpkırmızıydı. Konuşmaya başladığında sesindeki bütün keşişsel alçak gönüllülük kaybolmuştu. “Eğer Annias’ı tanıyorsam, sizi her adımınızda durdurmaya çalışacaktır. Haklı mıyım?”

“Kesinlikle, evet.”

“Ve Cippria sokakları dünyadaki en emin yer değil -on yıl önce öğrendiğin gibi. İyi o zaman,” dedi ” şöyle yapacağız. Annias sizin tıbbi tavsiye aradığınızı biliyor, değil mi?”

“Eğer bilmiyorsa, o zaman uyuyordur.”

“Tamamiyle öyle. Eğer bir doktorun yanına giderseniz ona sizinde ihtiyacınız olacaktır, bu yüzden size izin vermeyeceğim.”

“Vermeyecek misiniz, Lordum?” diye yavaşça sordu Sephrenia.

“Özür dilerim,” diye geveledi Başrahip. “Belki işi biraz abartt-tım. Söylemek istediğim bütün gücümle bunun tam tersi tavsiye de bulunacağım idi. Bunun yerine birkaç keşişi gönderip doktorları buraya getirteceğim. Böylece işi Cippria sokaklarında şansa bırakmadan onlarla konuşabileceksiniz. Sonra da sizi şehirden kaçırmak için bir yol bulacağız.”

“Bir Eleniah doktor çağrı üzerine hastanın evine gider mi?” diye sordu Sephrenia.

“Eğer kendi sıhhati söz konusuysa gider,” dedi kapalı bir şekilde Başpahip. Birden biraz utanarak baktı. “Bu pek keşişçe bir söylem değil, değil mi?” diye özür diledi.

“Bilmiyorum,” dedi Sparkhawk. “Keşiş vardır keşiş vardır.”

“Biraderlerden birkaç tanesini onları alıp getirmeleri için şehre yollayacağım. Bu doktorların isimleri neler?”

Sparkhawk Borrata’daki çakırkeyf doktorun verdiği parşömen parçasını iç cebinden çıkardı ve başrahibe verdi.

Tok sözlü adam bir göz attı. “Birinciyi zaten sende biliyorsun, Sparkhawk,” dedi. “Sana bakan oydu.”

“Ah? Gerçekten ismini çıkaramadım.”

“Şaşırmadım. Çoğu zaman sayıklıyordun.” Başrahip parşömene gözlerini kısarak baktı. “Diğeri bir ay önce öldü,” dedi, “ama Doktor Voldi sorabileceğin bütün sorulara cevap verebilir. Biraz kendisini beğenir ame Cippria’daki en iyi doktordur.” Ayağa kalktı, kapıya gitti ve açtı. İki genç görünüşlü keşiş dışarda bekliyorlardı. Sparkhawk Vanion’un Cimmura’daki genel toplantı binasındaki odasının kapısında nöbet bekleyen iki genç Pandiona ne kadar çok benzediklerini fark etti. Başrahip sertçe, “Sen,” diye birine emretti, “şehre git ve Doktor Voldi’yi getir. Hayır cevabını kabul etme.”

“Hemen, Lordum,” diye cevapladı genç keşiş. Sparkhawk keşişin ayaklarının, sanki topuklarını çarpmak üzereymiş gibi hafifçe birleştiğini fark etti.

Başrahip kapıyı kapatı ve iskemlesine döndü. “Sanırım< bir saat kadar sürer.” Sparkhawk’in sırıtışını gördü. “Komik bir şey mi var, dostum?” diye sordu.

“Önemli değil, Lordum. Sadece genç keşişlerin yeniliklerini açıklayan tavırları var.”

Başrahip biraz mahcupça bakarak, “O kadar belli oluyor mu?”

“Evet, Lordum. Eğer nereye bakacağınızı biliyorsanız, oluyor.”

Başrahip yüzünü ekşitti. “Çok şükür ki, yerel halk bu tip şeyleri pek bilmiyor. Ağzını sıkı tutacaksın, değil mi, Sparkhawk?”

“Şüphesiz, Lordum. On yıl önce buradan ayrıldığımda birliğinizin türünden oldukça emindim, hâlâ hiç kimseye söylemedim.”

“Bunu tahmin etmeliydim. Siz Pandionlar keskin gözlüsünüzdür.” Ayağa kalktı. “Akşam yemeği yollatacağım. Buralarda oldukça iri keklikler var ve benim kesinlikle harika bir şahinim var.” Güldü. “Chyrellos’a rapor yollamak yerine yaptığım şey de bu. Bir parça kızarmış kuşa ne dersiniz?”

“Sanırım idare edebiliriz,” diye cevapladı Sparhavv.

“Ve aynı zamanda, sen ve dostlarına şarap önerebilir miyim? Ardan kırmızısı değil ama çok kötü değil. Burada yapıyoruz. Buralardaki topraklar üzüm hariç hiçbir şey yetiştirmeye yaramıyor.”

“Teşekkürler, Lordum,” diye cevapladı Sephrenia, “ama çocuk ve ben süt alabilir miyiz?”

“Korkarım sadece keçi sütü, Leydi Sephrenia,” diye özür diledi.

Sephrenia’mn gözleri parladı. “Keçi sütü çok iyi olur, Lordum. İnek sütü hafiftir ve Styricler biraz daha sıkı şeyler tercih ederiz.”

Sparkhawk omuz silkti.

Başrahip diğer genç keşişi akşam yemeği ve süt için mutfağa yolladı, arkasından Sparkhawk, Kurik ve kendisi için kırmızı şarap koydu. İskemlesinin arkasına yaslandı, kadehinin sapıyla oynuyordu. “Birbirimize açık sözlü olabilir miyiz, Sparkhawk?” diye sordu.

“Şüphesiz.”

“Ayrıldıktan sonra burada olanlarla ilgili bir haber aldın mı?”

“Tam değil,” diye cevapladı Sparkhawk.

“Rendorların sihir hakkında ne düşündüklerini biliyorsun?”

“Hatırladığım kadarıyla büyücülük diyorlar.”

“Evet, öyle diyorlar ve cinayetten daha büyük bir suç olarak bakıyorlar. Sen gittikten sonra bu tip bir şey patlak verdi. Bölgedeki en yüksek rütbeli din adamı olduğumdan araştırma üzerime kaldı.” Alay edercesine gülümsedi. “Çoğu zaman Rendorlular ben geçerken tükürürler ama birisi ‘büyücülük’ diye fısıldayınca, bembeyaz suratlar ve dışarı fırlamış gözlerle koşarak bana gelirler. Genelde suçlamalar boş çıkar. Sıradan bir Rendor hayatı buna bağlı olsa bile en basit büyünün Styricçe sözlerini hahrlayamaz, ama zaman zaman suçlamalar baş gösterir - genelde garez, kıskançlık ve küçük nefretlerden kaynaklanır. Ama olay bu sefer oldukça faklıydı. Cippria’da birisinin ileri derecede karmaşık bir büyü yaptığının gerçek delileri vardı.” Sparkhawk’a baktı. “O akşam sana saldıran adamlardan herhangi biri gizler konusunda ustamıydı?”

“İçlerinden biri, evet.”

“O zaman belki de bu sorumu cevaplar. Büyü birini ya da bir şeyin yerini belirlemeye kalkmanın bir parçası gibi gözüküyordu. Belki de o

araştırmanın hedefi sendin.”

“Karmaşıklıktan bahsettiniz, Lordum,” dedi Sephrenia. “Biraz daha açıklayabilir misiniz?”

“Cippria sokaklarında dolaşan parlayan bir görüntü vardı,” diye cevapladı. “Bir tür ışıltıyla kaplıymış gibi gözüküyormuş.”

“Peki bu görüntü tam olarak ne yapmış.”

“İnsanları sorguya çekmiş. Hiç biri soruları sonradan hatırlaya-madı ama sorgulamanın oldukça sert olduğu gözüküyor. Ben kendi gözlerimle bir yığm yanık gördüm.”

“Yanıklar mı?”

“Görüntü kimi sorgulamak isterse emri altına almış. Onlara dokunduğunda yanık bir yer bırakmış. Zavallı kadının birinin bütün kolu dirsekten eline kadar tamamen yanmıştı. Nerdeyse bir el şeklinde olduğunu söyleyebilirim - çok fazla parmağı olmasaydı.”

“Kaç parmak?”

“Dokuz ve iki başparmak.”

Sephrenia fısıldadı. “Bir Damork.”

“Genç Tanrılar’in Martel’i bu şeyleri çağıracak güçlerden arındırdıklarını söylemiştin,” dedi Sparkhawk.

“Onu Martel çağırmadı,” diye cevapladı. “Başka biri tarafından onun emrettiğini yapması için yollandı.”

“Bu sonuçta aynı kapıya çıkıyor, değil mi?”

“Tam değil. Martel, Damork’u sadece kontol edebilir.”

“Ama bütün bunlar on yıl önce oldu,” diye omuz silkti Kurik. “Şimdi ne fark eder ki?”

Sephrenia kulak tırmalayıcı bir sesle, “Sen işin önemli tarafını kaçırıyorsun, Kurik,” diye cevapladı. “Biz Ramork’un son zamanlarda ortaya çıktığını düşünmüştük ama o şu anda içine karıştığımız bütün her şey daha başlamadan, on yıl önce buradaydı.”

“Seni pek anlayamıyorum,” diye kabullendi.

Sephrenia Sparkhawk’a baktı. Ölümcül sakinlikteki bir sesle, “O sensin, bir tanem,” dedi. “O ne ben, ne Kurik, ne Ehlana ne de Flüt. Demork’un ataklarının hepsi sana yönelik. Çok, çok dikkatli ol, Sparkhawk. Azash seni öldürmeye çalışıyor.”

On Dokuzuncu Bölüm

DOKTOR Voldi, altmışlarında, mızmız, ufak tefek bir adamdı. Saçları tepesinde azalmış ve bunu saklamak için dikkatle öne doğru taranmıştı. Artan beyazları saklamak için boyadığı da oldukça açıktı. Siyah cübbesini çıkardı, Sparkhawk beyaz çizgili bir önlük giydiğini gördü. İlaç kokuyor ve kendisini çok büyük görüyordu.

Küçük yapılı doktor başpapazın dağınık çalışma odasına girdiğinde oldukça geç olmuştu, bu saatte çağınlmaktan rahatsız olduğunu saklamak için başarısızca çabalıyordu. “Lordum,” diye sarsak bir eğilmeyle siyah sakallı din adamını selamladı.

Din adamı ayağa kalkarak, “Voldi,” dedi, “geldiğin iyi oldu.”

“Keşişiniz acil olduğunu söyledi. Hastayı görebilir miyim?”

“Çok uzun bir seyahat yapmaya hazır değilseniz olamaz,” diye mırıldandı Sephrenia.

Voldi onu uzun uzun süzdü. “Rendorluya benzemiyorsunüz, madam” diye belirti. “Hatlarınızı değerlendirirsem, size Styric diyebilirim.”

“Gözleriniz çok keskin doktor.”

Başrahip Sparkhawk’ı göstererek, “Bu adamı hatırlayacağından eminim,” dedi.

Doktor boş boş iri Pandion’a baktı. “Hayır,” dedi, “çıkaramayacağım.” Sonra kaşlarını çattı. “Söyleme,” diye ekledi, farkında olmadan avcunun içiyle saçlarını öne taradı. “On yıl önceydi, değil mi? Bıçaklanan o adam sendin değil mi?”

“Çok iyi bir hafızanız var, Doktor Voldi,” dedi Sparkhawk. “Sizi çok geç saatlere kadar tutmak istemeyiz, niye işimize dönmüyoruz? Borrata’dan bir doktor sizi tavsiye etti. Bazı alanlardaki fikirlerinize büyük saygısı var.”

Sparkhawk doktora çabucak bilgi verdi ve bir parça akla uygun övgü eklemeye karar verdi. “Şüphesiz, yine size gelecektik,” dedi. “Ününüz Rendor sınırlarının çok ötesine kadar yayıldı.”

Voldi hafifçe üstüne basma çeki düzen vererek, “Şey,” dedi. Sonra riyakarca alçakgönüllü bir ifade takındı. “Hastalar için harcadığım çabalarımın taktir gördüğünü bilmek kıvanç verici.”

“Saygıdeğer Doktor, bizim ihtiyacımız olan,” diye araya girdi Sephrenia, “son zamanlarda zehirlenen bir arkadaşımızı iyileştirmek için vereceğiniz tavsiyeler.”

“Zehirlendi mi?” dedi sertçe Voldi. “Emin misiniz?”

“Borrata’daki doktor oldukça emin,” diye cevapladı Sephrenia. “Arkadaşımızdaki belirtileri tanımladık ve o, durumu oldukça nadir bir Rendor zehirinin etkileri olarak teşhis etti. Zehirin ismi -“

Voldi bir elini kaldırıp, “Lütfen, madam,” dedi. “Ben kendi teşhisimi koymayı tercih ederim. Belirtileri tanımlayın.”

“Tabii.” Sephrenia Borrata Üniversitesi’ndeki doktorlara söylediklerini sabırla tekrar etti.

Minik doktor o anlatırken aşağı yukarı dolaşıyordu, gözleri yerdeydi ve elleri arkasında kenetlenmişti. Bitirdiğinde, “Sara hastalığını konu dışı tutabiliriz,” diye düşüncelere daldı. “Bununla beraber bazı diğer hastalıklar kasılmalara neden olabilir.” Yalandan bilge bir ifadeye büründü. “Ateş ve terlemenin birleşimi, işte bu en önemli ipucu. Arkadaşınızın rahatsızlığı doğal bir hastalık değil. Borrata’daki meslektaşımın teşhisi doğru. Kesinlikle zehirlenmiş ve bence bu işte kullanılan zehir darestimdir. Rendoı’un çöllerindeki göçebeler ona ölümotu derler. Koyunları da insanları öldürdüğü şekilde öldürür. Göçebeler önlerine gelen her çalıyı kökünden söktükleri için bu zehir çok nadirdir. Teşhisim meslektaşımınkiyle uyuşuyor mu?”

Sephrenia hayran olurcasına, “Tamamen, Doktor Voldi,” dedi.

“İyi o zaman.” Cüppesine uzandı. “Yardımcı olduğuma sevindim.” ‘

“Tamam da, şimdi ne yapacağız?” dedi Sparkhawk.

Voldi omuz silkti, “Cenaze için hazırlıklar yapm.”

“Ya panzehir?”

“Yok. Korkarım arkadaşınız ölüme mahkum.”

Bunu söylerken tavrında rahatsız edici bir gurur vardı. “Birçok i zehirin aksine darestim kan yerine beyine zarar verir. Bir kez mideye indi mi - tık.” Parmaklarını şakları. “Söyleyin, arkadaşınızın . zengin ve güçlü düşmanları var mı? Darestim çok pahalıdır.”

“Zehirleme politik nedenle oldu,” dedi umutsuzca Sparkhawk. “Politika.” Voldi güldü. “Bütün para bu adamlarda, değil mi?” I Kaşlarını çattı. “Bana öyle geliyor ki-” Tekrar saçını sıvazlayarak I kesti. “Bunu nereden duymuştum?” Yağlı saçlarını dikkatle boza-î rak, kafasını kaşıdı. Sonra parmaklarını şaklattı. “Ah, evet,” dedi I zafer kazanmışçasma. “Hatırladım. Dabour’da bir doktorun I Zand’daki kral ailesinin fertlerinden birkaç kişiyi iyileştirdiğiyle il-I gili bazı söylentiler duydum - ama bu sadece bir söylenti. Normal-I de bu bilgi hemen bütün diğer doktorlara yayılacaktı ama bu koli nuyla ilgili bazı şüphelerim var. O arkadaşı tanıyorum; yıllardır ¦İtip dünyasında onun hakkında dolaşan çirkin hikayeler var. Bu I mucizevi şekilde beliren tedavilerin bazı yasak uğraşların sonucu I olduğunu ileri sürenler var.”

“Ne gibi uğraşlar?” diye kasıtlıca sordu Sephrenia. “Sihir, madam. Ne olabilir ki? Dabour’daki arkadaşımın büyü-I cülükle uğraştığı bir duyulursa anmda kafasını kaybedecektir.”

“Anlıyorum,” dedi. “Bu tedaviyle ilgili size gelen söylentinin kaynağı bir tek mi?”

“Oh, hayır,” diye cevapladı. “Birçok kişi bana bunu söyledi. Kralın kardeşi ve bir yığın yeğeni hastandı. Bu Dabour’lu doktor I -ismi Tanjin’dir-saraya

çağrıldı. Hepsinin de darestimle zehirlendiğini doğruladı, sonra da onları iyileştirdi. Şükran borcu olarak, I kral tedavinin nasıl yapıldığını sakladı ve sadece emin olmak için Tanjin'i tamamen affettiğini bildirdi." Budalaca sırıttı. "Kralın otoritesi Zand'daki sarayından dışarı çıkmadığından, affı pek önemsemeyin. Her neyse, biraz bilgisi olan herkes bu işin nasıl halledildiğini bilir." Kibirli bir ifadeye büründü. "Buna tenezzül etmezdim," diye belirtti, "ama Tanjin kötü şöhreti olan bir açgözlü ve kralın çok fazla para ödediğini sanıyorum."

"Yardımınız için teşekkür ederim Doktor Voldi," dedi Sparkhawk. "Arkadaşınız için üzgünüm," dedi Voldi. "Korkarım siz Dabo-ur'a gidip gelene kadar o çoktan ölmüş olacaktır. Darestim yavaş etki eder ama her zaman ölümcüldür."

"Mideye saplanan bir kılıçta öyledir," dedi kasvetli bir ifadeyle Sparkhawk. "En azından arkadaşımızın intikamını alabileceğiz."

"Ne korkunç bir düşünce," diyen Vbldi titredi. "Kılıcın birisine o kadar zarar verebileceği konusunda bu kadar bilgili misiniz?"

"Kesinlikle," diye cevapladı Sparkhawk.

"Oh, tamam. Öyle olmanız gerekiyordu değil mi? Şu eski yaralarınıza bir göz atmamı ister misiniz?"

"Çok teşekkürler, Doktor. Şu anda tamamen iyileştiler."

"Harika. Onları tedavi edişimden gurur duyuyorum, biliyorsunuz. Az bilgili bir doktor sizi öldürürdü. Tamam, artık gitmem lazım. Yarın beni bekleyen yoğun bir gün var." Cüppesine sarıldı.

"Teşekkür ederim, Doktor Vbldi," dedi başrahip. "Kapıdaki birader size eve kadar tekrar eşlik edecek."

"Benim için bir zevkti, Lordum. Tatlı bir sohbetti." Voldi eğildi ve odadan çıktı.

“Tantanalı bir küçük budala, değil mi?” diye söylendi Kurik.

“Öyledir,” diye onayladı Başrahip. “Ama, çok da iyidir.”

“Çok az,” diye iç çekti Sephrenia, “çok, çok az. Elimizde olan şey söylentiler ve boş maceralar peşinde koşacak zamanımız yok.”

“Ben başka seçenek görmüyorum, ya sen? Dabour’a gitmemiz gerekiyor. En ufak bir şansı bile ihmal edemeyiz.”

“Belki de düşündüğünüz kadar zayıf değildir, Leydi Sephrenia,” dedi Başrahip. “Voldi’yi iyi tanıyorum. Gözleriyle görmediği hiçbir şeyi onaylamaz, ben de Rendor kralının ailesinden birilerinin hastalandığı ve sonra iyileştiği hakkında söylentiler duydum.”

“Elimizde olan tek şey de bu,” dedi Sparkhawk. “Onu izlememiz gerekiyor.”

“Dabour’a gitmenin en hızlı yolu sahili takiben denizden gidip Güle Nehri’nden yukarı çıkmaktır,” diye tavsiye etti Başrahip.

“Hayır,” dedi sertçe Sephrenia. “Sparkhawk’ı öldürmeye çalışan yaratık son seferinde başarısız olduğunu artık fark etmiştir. Yol boyunca her adımda hortum çıktı mı diye arkamıza bakarak gitmek isteyeceğimizi sanmıyorum.”

“Her durumda Dabour’a Jiroch yoluyla gitmeniz gerekiyor,” dedi Başrahip. “Karadan gidemezsiniz. Yılın bu zamanında bile kimse burasıyla Dabour arasındaki çölü geçemez. İmkansız.”

“Öyle yapmamız gerekiyorsa, yapacağız,” dedi Sparkhawk.

“Oralarda dikkatli olun,” diye uyardı Başrahip. “Şu anda Ren-do/da karışıklık var.”

“Burada her zaman karışıklık vardı, Lordum.”

“Bu sefer biraz daha farklı. Arasham Dabour’da yeni bir din savaşı için vaazlar veriyor.”

“Bunu yirmi yıldan beri yapıyor, değil mi? Bütün kış boyunca çöl insanlarını kışkırtır durur ve sonra yazın sürülerinin başına geri dönerler.”

“İşte bu sefer farklı olan da bu, Sparkhawk. Hiç kimse çöl göçebelerini umursamıyor ama bir şekilde şehirde yaşayan insanların aklını çelmeye başladılar, bu da işi biraz daha ciddi bir hale sokuyor. Arasham çok coşkulu ve göçebeleri Dabour’da tutuyor. Nerdeyse bir ordusu var.”

“Rendor’un şehirlileri o kadar salak değildir. Onları bu kadar etkileyen nedir?”

“Bazı insanların söylentiler yaydığını duydum. Şehirlilere Eshandist hareketin kuzey krallıklarında yeniden sempati kazandığını söylüyorlar.”

“Bu saçma,” diye matrak geçti Sparkhawk.

“Şüphesiz öyle ama Cippria’da, yüzyıllardır ilk defa Kilise’ye karşı başarılı olabilecek kadar çok insanı inandırmayı becerdiler. O kadar da değil, ülkeye gizli gizli büyük çapta silah da sokuluyor.”

Sparkhawk’m kafasında bir şüphe belirmeye başladı. “Bu söylentileri kimin yaydığı konusunda bir fikrin var mı?” diye sordu.

Başrahip omuz silkti. “Tüccarlar, kuzeyli seyyahlar ve onlar gibi kimseler. Hepsi yabancı. Genelde Elenia konsolosluğunun yakınındaki mahallede kalıyorlar.”

“Bu ilginç değil mi?” diye düşüncelere daldı Sparkhawk. “Bana sokakta saldırının olduğu akşam Elenia konsolosluğuna çağırılmıştım. Elius hâlâ konsolos mu?”

“Niçin sordun, evet, hâlâ öyle. Nereye varmaya çalışıyorsun?”

“Son bir soru daha, Lordum. Adamlarınızdan beyaz saçlı bir adamın konsolosluğa girip çıktığını gören oldu mu?”

“Bir şey söyleyemeyeceğim. Onlara böyle bir şeye dikkat etmelerini söylemedim. Anladığım, aklında belirli bir şey var?”

“Evet, Lordum.” Sparkhawk ayağa kalktı, odada aşağı yukarı yürümeye başladı. “Niye Elene mantığını bir daha denemeyeyim ki, Sephrenia?” dedi. Parmaklarıyla saymaya başladı. “Bir: Piskopos Annias patrik tahtına göz dikti. İki: Dört askeri birliğin hepsi ona karşı ve bu Annias’ın ihtiraslarını engelleyebilir. Uç: Tahtı ele geçirmek için Kilise Şövalyeleri’nin itibarını sarsmalı ya da dikkatlerini başka yöne çekmeli. Dört: Burada, Cippria’daki Elenia kon-, solosu kuzeni. Beş: Konsolos ve Martel’in birbirleriyle ilişkileri var. On yıl önce bu konudan bilgim oldu.”

Biraz şaşıran başrahip, “Elius’un piskoposla yakınlığı olduğunu bilmiyordum,” dedi.

“Bunu gizli tuttular,” dedi Sparkhawk. “Sonuç olarak,” diye devam etti, “Annias’ın yeni patrik seçileceği zaman geldiğinde Kilise Şövalyeleri’nin Chyrellos’dan gitmesini istiyor. Burada, Rendoı’da bir ayaklanma olursa Kilise Şövalyeleri ne yapacaklar?”

Başrahip, Sparkhawk’ın birliğinin yapısıyla ilgili şüphelerini açıkça ortaya çıkaran kelimelerini unutarak, “Tam takım bu krallığa saldırırız,” diye belirtti.

“Ve bu askeri birlikleri Chrellos’daki seçim tartışmalarından tamamen uzaklaştıracaktır, değil mi?”

Sephrenia Sparkhawk’a baktı. “Bu Elius ne tip bir adam?”

“Biraz zekası ve daha az hayal gücü olan ikinci sınıf çıkarcı.”

“Bana pek etkileyici gelmedi.”

“Değildir.”

“O zaman ona talimatları veren başka birileri olmalı, değil mi?”

“Kesinlikle.” Sparkhawk bir daha başrahibe döndü. “Lordum,” dedi, “Ana karargahınıza, Eğitmen Abriel’e mesaj yollayabilir misiniz? Doğrudan ona gidebilecek mesajlar?”

Başrahip ona buz gibi bir bakış attı.

“Birbirimize içten olmayı kabul etmiştik, Lordum,” diye hatırlattı Sparkhawk. “Sizi utandırmaya çaışmıyorum, bu acil bir konu.”

“Tamam, Sparkhawk,” diye cevapladı biraz sertçe Başrahip. “Evet, Lord Abriel’e mesaj yollayabilirim.”

“İyi. Sephrenia bütün detayları biliyor, size aktaracak. Kurik ve benim yapmam gereken şeyler var.”

“Yine ne planlıyorsun?” diye sordu Başrahip.

“Elius’a uğrayacağım. Etrafta neler döndüğünü biliyor ve onu bildiklerini paylaşmaya ikna edebileceğimi sanıyorum. Siz Lari-um’a mesaj yollamadan bütün bunları doğrulamamız gerekiyor.”

“Bu çok tehlikeli.”

Sparkhawk, “Annias’ın patrikliği alması kadar değil, ne dersin?” dedi. “Burada güvenli bir hücreniz var mı?” diye sordu.

“Mahzende pişmanlık hücresi var. Sanırım kapısı kilitlenebilir.”

“İyi. Sanırım Elius’u sorguya çekmek için buraya getireceğiz. Sonra onu içeri tıkarsınız. Bizim burada olduğumuzu öğrendikten sonra gitmesine izin veremem. Sephrenia durup dururken adam öldürenleri onaylamıyor. Eğer birden ortadan kaybolursa, başına gelenler hakkında bir belirsizlik oluşur.”

“Onu esir aldığınızda bağırmaz mı?”

Kurik koca hançerini çekip, “Pek olası değil, Lordum,” diye temin etti. Kabzasını avcunun içine sertçe vurdu. “Uyuyor olacağına aranti verebilirim.”

Sokaklar sakindi. Öğleden sonra gökyüzünü saran bulutlar git-işti ve yıldızlar pırıl pırıl parlıyorlardı.

Kurik Sparkhawk’la beraber boş sokaklarda ilerlerken yavaşça, Ay yok,” dedi. “Bu işe yarayacak.”

“Son üç akşamdır geç doğuyor,” dedi Sparkhawk.

“Ne kadar geç?”

“Birkaç saatimiz daha var.”

“Yükselmeden manastıra dönebilecek miyiz?”

“Dönmemiz gerekiyor.” Sparkhawk kavşağa gelmeden durdu ve bir evin köşesinden etrafa göz attı. Kısa pelerinli elinde mızrak ve küçük bir fener taşıyan bir adam sokak boyunca ayaklarını sürterek uykulu uykulu yürüyordu.

“Bekçi,” diye fısıldadı Sparkhawk ve Kurik ile beraber iyice girinti yapmış bir kapı girişinin gölgelesine doğru çekildiler.

Bekçi ağıra ağır geçti, elindeki fener binaların duvarlarında insanı korkutacak kocaman gölgeler yapıyordu.

“Daha dikkatli olmalıydı,” diye beğenmediğini belirtti Kurik.

“Hislerin bu koşullar altında neyin doğru olabileceği konusunda yanlış şeyler söylüyor.”

Bekçi uzaklaştıktan sonra sokakta ilerlemeye devam ettiler.

“Doğruca konsolosluğun kapısından mı gireceğiz?” diye sordu Kurik.

“Hayır. Yaklaştığımızda, çatıdan içeri gireceğiz.”

“Sparkhawk, ben kedi değilim. Damdan dama atlamak benim eğlence anlayışıma uymuyor.”

“Şehrin bu tarafındaki evlerin hepsi birbirine bitişik inşa edilmiş. Çatılar işlek karayolu gibi.”

“Ya,” diye homurdandı Kurik. “O zaman, iş değişir.”

Elenia kralığının konsolosluğu yüksek beyaz sıvalı bir duvarla çevrili oldukça geniş bir binaydı. Her köşedeki uzun sırıklara meşaleler yerleştirilmişti. Duvarın yanından dar bir yol gidiyordu.

“Bu dar yol bütün çevresini dolaşıyor mu?” diye sordu Kurik.

“Buraya son gelişimde dolaşıyordu.”

“Planında önemli bir boşluk var, Sparkhawk. Şu çatılardan duvarın üstüne kadar atlayamam.”

“Ben de atlayabileceğimi sanmıyorum,” diyen Sparkhawk kaşlarını çattı. “Haydi etrafını dolaşalım ve öbür tarafa bakalım.”

Evlerin konsolosluk duvarına bakan tarafından kıvrılarak dolaşan dar sokakta yavaş yavaş ilerlediler. Bir köpek çıkıp Kurik bir taş atana kadar onlara havladı. Köpek acı acı bağırdı ve üç ayak üzerinde kaçtı.

“Şu anda bir hırsızın ne hissettiğini anlıyorum,” diye homurdandı Kurik.

“Orada,” dedi Sparkhawk.

“Orası nerede?”

“Tam şurada. Yardımsever bir adam çatısında tamirat yapıyor. Duvarın kenarına istiflenmiş kalas yığınını görüyor musun? Haydi gidip bakalım ne kadar uzunlar?”

Sokağın karşısındaki inşaat malzemelerinin yanma gittiler. Kurik kalasları ayağıyla ölçerek ayırdı. “Küçük,” diye gözlemledi.

“Deneyene kadar bilemeyiz,” dedi Sparkhawk.

“Tamam. Çatıya nasıl çıkacağız?”

“Kalasları duvara dayayacağız. Eğer yeterli eğimde yatırırsak, üzerlerinden tırmanır ve arkamızdan yukarı çekeriz.”

“Kendi kuşatma makinelerini yapman gerekmediğine seviniyorum, Sparkhawk,” diye huysuzca yorum yaptı Kurik. “Tamam. Deneyelim.”

Birkaç kalası duvara dayadılar ve Kurik terleyip homurdanarak kendini güçlükle çatıya çekti. Kenardan aşağı,” Tamam,” diye fısıldadı, “yukarı gel.”

Sparkhawk ilerlerken eline batan büyük bir kıymıkla kalasdan yukarı tırmandı. Sonra Kurik ile beraber büyük gayretlerle kalasları arkalarından yukarı çektiler ve teker teker çatının konsolosluğun duvarına bakan tarafına taşıdılar. Duvarların üzerinde titreyerek yanan meşaleler soluk bir ışık veriyordu. Son kalası taşırlarken Kurik birden durdu, “Sparkhawk,” diye yavaşça seslendi.

“Ne var?”

“İki çatı ilersi. Orada yatan bir kadın var.”

“Kadın olduğunu nerden biliyorsun?”

“Çünkü çırıl çıplakta ondan.”

“Ne,” dedi Sparkhawk, “o mu. Bu bir Rendor adetidir. Ayın yükselmesini bekliyor. Burada kadının karnına gelen ayın ilk ışınlarının doğurganlığını arttırdığına dair bir hurafeleri vardır.”

“Bizi görmez mi?”

“Görse bile bir şey söylemez. O ayı beklemeye dalmış. Devam et, Kurik. Burada durup alık alık bakma.”

Bir kalası dar yolun üzerinden uzatmak için azimle çabaladılar. Kalas ileri itildikçe ağırlığı arttığından gittikçe zorlaşan bir işti. Sonunda inatçı kalas

konsolosluk duvarının tepesine tak diye düştü. Üzerinden birkaç kalas daha kaydırdılar sonra da dar bir köprü şeklinde bitiştirdiler. Tam sonuncuyu itiyorlardı ki Kurik aniden homurdanarak durdu.

Sparkhawk, “Ne oldu?” diye sordu.

Kurik öfkeyle, “Bu çatıya nasıl çıktık, Sparkhawk?” diye sordu.

“Eğik bir kalasa tırmandık.”

“Nereye gitmek istedik?”

“Şuradaki konsolosluğun duvarının üstüne.”

“Peki o zaman niçin bu köprüleri yapıyoruz?”

“Çünkü-” Sparkhawk birden kendini çok aptal hissederek sustu. “Kalası doğrudan konsolosluk duvarına dayabilirdik mi?”

“Tebrikler, Lordum,” dedi alay ederek Kurik.

Sparkhawk kendini savunurak, “Köprü mükemmel bir çözüm,” dedi.

“Ama tamamiyle gereksiz.”

“Bu çözümün mükemmelliğini değiştirmiyor, değil mi?”

“Tabii ki değiştirmiyor.”

“O zaman niye karşıya geçmiyoruz?”

“Önden sen git. Ben çıplak bayanla bir süre konuşacağım.”

“Boş ver, Kurik. Onun kafasında başka şeyler vardır.”

“Gerçekten onu üzen buysa, ben bir doğurganlık uzmanıyım.”

“Haydi gidelim, Kurik.”

İğreti köprülerinden konsolosluk duvarına geçtiler, dallan aşağıdaki gölgeler arasından yukarı kadar uzanan iyi sulanmış bir incir ağacına kadar gizlenerek gittiler. Ağaçtan aşağı indiler, Sparkhawk yönlerini belirlerken bir ya da iki saniye durdular.

“Konsolosun yatak odasının nerede olduğunu biliyor olamazsın, değil mi?” diye fısıldadı Kurik.

“Hayır,” diye yavaşça cevapladı Sparkhawk, “ama tahmin edebilirim. Burası bir Elenia konsolosluğu ve bütün resmi Elenia binaları aşağı yukarı aynıdır. Kişisel bölümler arkada, yukarıdadır.”

Kurik alay edercesine, “Çok iyi, Sparkhawk,” dedi. “İşleri oldukça kolaylaştırıyor. Binanın dörtte birini aramamız gerekecek.”

Gölgeler içindeki bahçeden gizlenerek gittiler ve kitlenmemiş bir arka kapıdan içeri girdiler. Karanlık bir mutfaktaktan geçip loş aydınlatılmış salona çıktılar. Kurik Sparkhawk’ı kuvvetle çekti.

Sparkhawk, “Ne-” diye boğuk bir fısıltıyla itiraz etmeye kalkü.

“Şşşş!”

Salonda aşağı yukarı inip çıkan bir mum parlaması vardı. Orta yaşlı şişmanca bir kadın, kahya ya da ahçı, mutfak kapısına doğru yürüdü. Kadının vücudu kapının girişinde belirdiğinde Sparkhawk geriye sindi. Sonra kadın tokmağı tuttu ve kapıyı sıkıca kapattı.

“Geldiğini nasıl anladın?” diye fısıldadı Sparkhawk.

“Bilmem,” diye fısıldayarak cevapladı Kurik. “Birden oldu işte.” Kulağını kapıya dayadı. “Uzaklaşıyor,” diye haber verdi.

“Gecenin bu vakti ne yapıyor?”

“Kim bilir? Belkide sadece bütün kapıların kitlendiğinden emin olmak istemiştir. Aslade her akşam bunu yapar.” Tekrar dinledi, “İşte,” dedi,

“Şimdi başka bir kapıyı daha kapattı ve artık onu duyamıyorum. Sanırım yatağa gitti.”

“Merdivenler ana girişin tam karşısında olacaktı,” diye fısıldadı Sparkhawk. “Etrafta bir başkası dolaşmadan ikinci kata çıkalım.”

Ok gibi salona daldılar, merdivenleri hızla adımlayıp üst kata çıktılar.

“Süslü bir kapı ara,” diye fısıldadı Sparkhawk. “En lüks odanın konsolosa ait olması gerekiyor. Sen şuradan git, ben buradan.”

Ayrıldılar ve parmak uçlarında zıt yönlere gittiler. Sparkhawk, koridorun sonunda özenle oyulmuş yaldızla boyanmış bir kapı buldu. Yavaşça açtı ve içeri baktı. Hayal meyal yanan tek bir yağ lambasının ışığında yatağında sırt üstü uzanan yaklaşık elli yaşlarında şişman kırmızı yüzlü bir adam gördü. Adam gürültüyle horluyordu. Sparkhawk onu tanıdı. Yavaşça kapıyı kapattı ve Kurik’i aramaya gitti. Silahtarı onu merdivenlerin başında karşıladı.

“Konsolos kaç yaşında?” diye fısıldadı Kurik.

“Yaklaşık elli.”

“O zaman gördüğüm o değil di. Öbür uçta oyma bir kapı var. Yatakta yirmi yaşlarında bii genç adamla yaşlı bir kadın var.”

“Seni gördüler mi?”

“Hayır. Meşguldüler.”

“Konsolos yanlız uyuyor. Koridorun bu ucunda.”

“Ne dersin diğer taraftaki kadın karısı olabilir mi?”

“Bu onları ilgilendirir, değil mi?”

Yaldız boyalı kapıya ilerlediler. Sparkhawk kapıyı açtı, içeri girip yatağa gittiler. Sparkhawk uzanıp konsolosun omuzunu tuttu. Adamı sarsarak sessizce, “Ekselansları,” dedi.

Konsolosun gözleri açıldı. Kurik'in hançerinin sapıyla kulağının arkasına sertçe vurmasıyla boş boş bakmaya başladı. Baygın adamı koyu bir battaniyeyle sıkıca sardılar ve Kurik yumuşak gövdeyi teklifsizce omuzuna attı. "Gereken her şeyi aldık mı?"

"Hepsi bu," dedi Sparkhawk, "gidelim."

Tekrar merdivenlerden inip mutfağa gittiler. Sparkhawk evin ana bölümlerine giden kapıyı kapattı. Kurik'e usulca, "Burda bekle," dedi. "Önden gidip bahçeyi kontrol edeyim. Kimse yoksa ıslık çalacağım." Gölgelerle dolu bahçeye daldı, ağaçtan ağaca ilerledi, gözleri en ufak bir uyarıyı bile almaya hazırdı. Birden kendini adam akıllı eğlendirdiğini fark etti. Kalten ve o, daha çocukken, geceleri muzurluk için babasının evinden durmadan kaçtıkları o zamanlardan beri bu kadar çok eğlenmemişti.

Islıkla kötü bir bülbül taklidi yaptı.

Bir saniye sonra mutfak kapısından gelen Kurik'in boğuk fısıltısını duydu. "Sen misin?"

"Bir an için, "Hayır," diye cevaplamak istedi ama sonra kendini kontrol altına aldı.

Konsolosun haraketsiz vücudunu incir ağacına çıkarmakta biraz güçlük çektiler ama sonunda başardılar. Sonra iğreti köprülerini geçip kalasları tekrar çatının üstüne çektiler.

"Hâlâ orada," diye fısıldadı Kurik.

"Kim?"

"Çıplak bayan."

"Orası onun damı."

Kalasları çatının öbür tarafına taşıyıp aşağı indirdiler. Önce Sparkhawk aşağı indi. Büyük bir dikkatle kosolosun ağır gövdesini indirdiler. Kurik'in

de aşağı inmesinin ardından kalasları tekrar duvarın yanına yığdılar.

Sparkhawk ellerini çırparken, “her şey kolayca oldu,” dedi.

Kurik tekrar gövdeyi omuzuna attı. “Karısı onu özlemez mi?”

“Eğer koridorun öbür ucundaki odada gördüğün oysa pek fazla özleyeceğini sanmam. Niye manastıra geri dönmüyoruz?”

Gövdeyi değişerek taşıdılar; yaklaşık yarım saat sonra şehrin kenar mahallelerine ulaştılar. Sparkhawk’ın omuzundaki konsolos inledi ve güçsüzce kıpırdandı.

Kurik tekrar kafasına vurdu.

Başrahibin odasına girdiklerinde Kurik baygın adamı yere attı. Sparkhawkla bir an birbirlerine baktılar ve ikiside kontrolden çıkmış kahkahalarla gülmeye başladılar. .

“Bu kadar komik olan ne?” diye sordu Başrahip.

“Bizimle gelecektiniz, Lordum,” dedi Kurik. “Yıllardır böyle eğlenmemiştim.” Gülmeye başladı. “Sanırım köprü en iyisiydi.”

“Ben çıplak bayanı daha çok beğendim,” dedi Sparkhawk.

“Siz ikiniz de içtiniz mi?” diye şüpheyle sordu Başrahip.

“Bir damla bile içmedik,” diye cevapladı Sparkhawk. “Ama iyi bir düşünce, elinizin altında bir şeyler var mı? Sephrenia nerede?”

“Uyumaları için onu ve çocuğu ikna ettim.” Başrahip durdu. “Ne çıplak bayanı?” diye sordu, gözleri meraktan parlıyordu.

Hâlâ gülen Sparkhawk, “çatısının üzerinde doğurganlık ayininden geçen bir kadın vardı. Kurik’ün biraz şaşırmasına sebep oldu.”

“Yüzü güzel miydi?” Başrahip Kurik’e sırıttı.

“Gerçekten bilemiyorum, Lordum. Yüzüne bakmıyordum.”

Sparkhawk kendini hâlâ coşkulu hissetmesine rağmen biraz daha ciddi, “Lordum,” dedi, “kendine gelir gelmez Elius’u sorguya çekeceğiz. Lütfen ona söyleyeceğimiz şeylerden rahatsız olmayın »

“Çok iyi anladım, Sparkhawk,” diye cevapladı Başrahip.

“İyi. Tamam, Kurik, hadi ekselanslarını uyandıralım, bakalım söyleyecek neleri var.”

Kurik konsolosun gevşek vücudunu saran battaniyeyi çekti, baygın adamın kulaklarını ve burnunu çimdiklemeye başladı. Bir saniye sonra konsolosun gözleri kırpıştı sonra homurdandı ve gözlerini açtı. Bir an onlara boş boş baktı, sonra hızla doğruldu. “Kimsiniz? Neredeyim?” diye sordu.

Kurik sertçe kafasının arkasına bir şaplak attı.

“Ne olduğunu görüyorsun, Elius,” dedi kibarca Sparkhawk. “Sana Elius dersem kızmazsın, değil mi? Herhalde beni hatırlayabilirsin. Adım Sparkhawk.”

“Sparkhawk? Öldüğünü zannediyordum.”

“Bu abartılmış bir söylenti, Elius. Şimdi, kaçırılmış durumdasın. Sana soracağımız birkaç sorumuz var. Eğer onlara rahat rahat cevap verirsen her şey senin için çok daha iyi olacak. Yoksa seni bekleyen çok, çok kötü bir gece var.”

“Buna cesaret edemezsiniz!”

Kurik tekrar vurdu.

Elius kafasının arkasını iki eliyle kapamaya çalışarak, “Ben Ele-nia kıratlığının konsolosu ve Cimmura psikoposunun kuzeniyim.” diye bağıra çağıra konuştu. “Bunu bana yapamazsınız.”

Sparkhawk iç çekti. “Bunu yapabileceğimizi göstermek için birkaç parmağını kır, Kurik,” dedi.

Kurik ayağını konsolosun göğsüne dayayıp yere itti, güçsüzce çırpınan tutsağın sağ bileğini büktü.

“Hayır!” diye domuz gibi bağırdı Elius. “Yapma. İstediğiniz her şeyi söyleyeceğim.”

Sparkhawk çelik gömleğini ve kılıcını astığı kemeri açığa çıkarmak için Rendor tipi cübbesini açıp sohbet edercesine başrahibe, “Durumun ciddiliğini anlar anlamaz iş birliği yapacağını söylemiştim, Lordum,” dedi.

“Yöntemleriniz .çok kesin, Sör Sparkhawk,” dedi Başrahip.

Sparkhawk zırhlı dirseklerinden birini kaşıyarak, “Ben basit bir adamım, Lordum,” diye cevapladı. “İncelikten pek anlamam.” Tutsağı ayağıyla dürttü. “İyi o zaman, Elius, işleri senin için kolaylaştıracağım. ilk olarak yapman gereken birkaç şeyi doğrulaman.” Bir iskemle çekti ve oturdu. “Öncelikle, kuzenin, Cimmura psikoposunun patriklik tahtında gözü var, doğru değil mi?”

“Bu konuda kanıtınız yok.”

“Başparmağını kır, Kurik.”

Konsolosun bileğini hâlâ sıkı sıkı tutan Kurik adamın kenetlenmiş yumruğunu zorla açtı ve baş parmağını kavradı. “Kaç parçaya ayırayım, Lordum?” diye nazikçe sordu.

“Kırabildiğin kadar kır, Kurik. Ona düşünecek bir şey ver.”

“Hayır! Hayır! Doğru!” Elius nefes nefese kaldı, korkudan gözleri faltaşı gibi açılmıştı.

Sparkhawk rahatlayan bir gülümseme ile “Gerçekten ilerleme gösteriyoruz,” diye fikrini belirtti. “Şimdi. Geçmişte Martel isimli beyaz

saçlı bir adamla iş ilişkilerin vardı. O zaman zaman kuzenin için çalışıyor. Haksız mıyım?”

“E-evet,” diye kem küm etti Elius.

“Fark ettin mi, cevap verdiğin sürece çok kolaylaşıyor? On yıl önce Martel ve uşaklarını üzerime yollayan sendin, değil mi?”

“Bu onun fikriydi,” diye pat diye söyledi Elius. “Kuzenimden onunla işbirliği yapmak için emirler almıştım. O akşam seni çağırmamı o önerdi. Seni öldürmeye niyeti olduğunu bilmiyordum.”

“O zaman sen çok safsın, Elius. Son zamanlarda, kuzey kırallık-larından gelen birçok seyyah Cippria’da Rendorist harekete olan sempatinin arttığı hakkında söylentiler yayıyorlar. Martel’in bu kampanyayla herhangi bir bağlantısı var mı?”

Elius ona bakakaldı, dudaklarını korkudan sımsıkı kitlenmişti.

Kurik yavaşça başparmağını geri bükmeye başladı.

“Evet! Evet!” Acıdan geriye kaykılarak domuz gibi bağırdı.

“Neredeyse kötü alışkanlıklarına geri dönüyordun, Elius,” dedi Sparkhawk. “Senin yerinde olsaydım dikkat ederdim. Martel’in buradaki kampanyasının amacı Rendor şehirlilerinin Kiliseye karşı bir ayaklanmada Eshandist göçebelere katılması. Haklı mıyım?”

“Martel bana o kadarını açıklamadı. Sanırım asıl amacı bu.”

“Ve silah sağlıyor değil mi?”

“Sağladığını duydum.”

“Bu seferki nazik bir soru Elius, bu yüzden dikkatli dinle. Burada işleri karıştırmanın gerçek amacı Kilise Şövalyelerinin buraya gelip olayları yatıştırması. Öyle değil mi?”

Elius somurtarak başını salladı. “Martel’in kendisi söylemedi ama kuzenim son mektubunda o kadarını ima etti.”

“Ve isyan Chyrellos’daki Bazilikada yeni patrik seçimiyle aynı zamana çakışacak?”

“Gerçekten bilmiyorum, Sör Sparkhawk. Lütfen inanın. Büyük ihtimalle haklısınız ama gerçekten emin olarak söyleyemem.”

“Bunu şimdilik geçeceğiz. Şimdi çok merak ettiğim bir şey var. Martel tam şu anda nerede?”

“Dabour’a Arazham ile konuşmaya gitti. Yaşlı adam müritlerini taşkınlığa zorluyor. Kiliseleri ve Kilisenin kamulaştırdığı arazileri yakmaya başlayacaklar. Martel bunu duyduğunda çok kızdı ve alelacele Dabour’a gitti.”

“Erken olduğu için değil mi?”

“Tahmin edebildiğim kadarıyla evet.”

“Sanırım hepsi bu kadar,” dedi müşfikçe Sparkhawk. “Gerçekten bu akşamki iş birliğinden dolayı sana teşekkür etmek isterim.”

“Beni bırakıyor musunuz?” diye kuşkuyla sordu konsolos.

“Hayır, korkarım bırakmayacağız. Martel eski bir arkadaşım. Dabour’a gittiğimde ona sürpriz yapmak istiyorum, ona geldiğimi haber verme riskini göze alamam. Bu manastırın mahzeninde bir pişmanlık hücresi var. Şu anda kendini çok pişman hissettiğinden eminim ve günahlarını düşünmen için sana zaman vermek istiyorum. Bana söylendiği kadarıyla hücre oldukça konforlu. Bir kapısı, dört duvarı, bir tavanı ve hatta bir zemini var.” Başrahibe döndü. “Bir zemini var değil mi, Lordum?”

“Evet,” diye onayladı Başrahip, “güzel ve soğuk bir taştan.”

“Bunu yapamazsınız!” diye tiz bir çığlıkla itiraz etti Elius.

“Sparkhawk, birini kendi rızası olmadan pişmanlık hücresinde tutamazsınız,” dedi Kurik. “Kilise kanunlarını ihlal etmektir.”

“Sanırım haklısınız. Ben sadece pislik yapmak istedim. O zaman durma öbür türlü hallet.”

“Peki, Lordum,” dedi Kurik. Hançerini çekti. “Söyleyin Lordum,” dedi, “manastırınızın mezarlığı var mı?”

“Evet, hemde oldukça güzel bir tane.”

“İyi. Onları tarlalara sürükleyip çakallara bırakmaktan nefret ederim.” Konsolosun saçından tuttu ve kafasını geriye yatırdı.

Sonra hançerini korkudan büzülmüş adamın boğazına dayadı. Profesyonelce, “Bir saniye bile sürmez, Ekselansları,” dedi.

“Lordum,” diye ciyakladı Elius.

Başrahip sahte bir acımayla, “Korkarım bu iş tamamiyle benim kontrolümden çıktı,” dedi. “Kilise Şövalyeleri’nin kendilerine göre kuralları var. Burnumu sokmayı hayal bile edemem.”

“Lütfen,” yalvardı Elius. “Beni pişmanlık hücresine kapatın.”

“Günahlarından içtenlikle pişmanlık duyuyor musun?” diye sordu Başrahip.

“Evet! Evet! Bütün samimiyetimle utanıyorum.”

“Korkarım ki Sör Sparkhawk, bu tövbekara aracılık etmek zorundayım,” dedi Başrahip. “Tanrı ile arasındaki huzur sağlanana kadar onu öldürmene izin veremem.”

“En son kararınız bu mu, Lordum?” diye sordu Sparkhawk.

“Korkarım ki öyle, Sör Sparkhawk.”

“Peki, tamam. Kefaretini öder ödemez bize haber verin. Sonra onu öldüreceğiz.”

“Tabii ki, Sör Sparkhawk.”

Korkunç bir şekilde titreyen Elius bir çift iriyarı keşiş tarafından götürüldükten sonra odadaki üç adam gülmeye başladı.

“Bu gerçekten iyiydi, Lordum,” diye başrahibi tebrik etti Sparkhawk. “Tam doğru tonlamayı yaptınız.”

“Bu tip şeylerde çömez sayılmam,” dedi Başrahip. İri Pandiona cin gibi baktı. “Siz Pandionlarm zalimlikleri ünlüdür, özellikle iş tutukluları konuşturmaya geldiğinde.”

“Evet, bu konu hakkında bende söylentiler duydum” diye kabullendi Sparkhawk.

“Ama gerçekten insanlara bir şey yapmazsınız, değil mi?”

“Genelde yapmayız. İnsanları işbirliğine ikna eden ünümüz-dür, İnsanlara işkence etmenin ne kadar zor - ne kadar pis-bir iş olduğunu biliyor musunuz? Bu söylentileri kendimiz çıkardık. Her şeyden önce, eğer gerekmiyorsa niye uğraşalım ki?”

“Aynı şeyi düşünüyorum, Sparkhawk. Şimdi, şu çıplak bayan ve köprü hikayesini anlatın. Hiçbir şey atlamayın. Dünyadan elini eteğini çekmiş zavallı bir keşişim ve hayatımda pek eğlence yok.”

Yirminci Bölüm

Sparkhawk ürküp geri kaçıldı ve nefesini sertçe içine çekti. “Sephrenia, içine girmen gerekiyor muydu?” diye şikayet etti.

“Çocuk olma/’ derken, Sephrenia elindeki kıymığı bir iğneyle çıkarmaya devam etti. “Hepsini çıkarmazsam, iltihap toplayacak.”

Sparkhawk dişini sıktı. Kıkırdamasını engellemek için ağzını iki eliyle kapayan Flüt’e baktı.

“Bunun komik mi olduğunu sanıyorsun,” diye huysuzca sordu.

Flüt kavalından küçük alaycı bir ses çıkardı.

“Sparkhawk, düşünüyorum da,” dedi Başrahip. “Annias’ın Jiroch’da Cippria’da olduğu kadar adamı varsa tanınma olasılığına meydan vermemek için etrafından dolaşmak emniyetli olmaz mı?”

“Sanırım bunu denememiz gerekiyor, Lordum,” dedi Sparkhawk. “Jiroch’da bir arkadaşım var, nehirden yukarı gitmeden onunla konuşmam gerek.” Siyah cübbesine baktı. “Bunların bizi fark edilmeden geçirmesi lazım.”

“Bunun tehlikeli olduğunu düşünüyorum, Sparkhawk.”

“Eğer dikkatli olursak değil.”

Başrahibin verdiği yük katırını ve atları eyerleyen Kurik odaya geldi. Uzun ve dar bir tahta kutu taşıyordu. “Gerçekten bunu alman gerekiyor mu?” diye Sephrenia’ya sordu.

“Evet, Kurik,” diye yumuşak bir sesle cevapladı. “Gerekiyor.”

“içinde ne var?”

“Bir çift kılıç. Taşıdığım sorumluluğun bir parçası.”

“İki kılıç için oldukça büyük bir kutu.”

“Korkarım, başkaları da olacak,” içini çekti, sonra Sparkhawk’m elini şerit haline getirilmiş bir kumaşla sarmaya başladı.

“Bandaja gerek yok,” diye itiraz etti Sparkhawk. “Sadece kıymık.”

Sephrenia uzun sert bir bakış attı.

“Tamam. Neyin iyi olduğunu düşünüyorsan öyle yap.”

“Teşekkür ederim.” Bandajın ucunu bağladı.

“Larium’a haber yollar mısınız, Lordum?” diye sordu Sparkhawk.

“Limandan gidecek ilk gemiyle, Sör Sparkhawk.”

“Tekrar Madel’e geri döneceğimizi düşünmüyorum,” dedi. “Orada Marki Lycien’in evinde kalan bazı yol arkadaşlarımız var.”

Başrahip başıyla onayladı. “Onu tanıyorum,” dedi.

“Onlara da haber iletebilir misiniz? Her şeyin Dabour’da çözüleceğini, oradan eve gideceğimizi söyleyin. Sanırım onlar Cimmura’ya geri dönebilirler.”

“Bu işle ilgileneceğim, Sparkhawk.”

Sparkhawk bandajının düğümüne asıldı.

“Onu rahat bırak,” dedi Sephrenia.

Elini uzaklaştırdı. “Eğitmenlere ne yapacaklarını söylemeye çalışmıyorum,” dedi Başrahip’e, “ama mesajında Rendor sokaklarında dolaşacak Kilise Şovalyeleri’nin yerel halka bu söylentilere fazla kulak asarlarsa ne kadar nahoş şeylerle karşılaşabileceklerini hatırlatabileceğin! önerebilirsiniz.”

“Kesinlikle bunu raporumda belirteceğim.”

Sparkhawk ayağa kalktı. “Tekrar size borçlandım, Lordum,” dedi. “İhtiyacım olduğunda hep burada oluyorsunuz.”

“ikimizde aynı patrona hizmet ediyoruz,” dedi Başrahip. Sırıttı. “Hem,” diye ekledi, “bir şekilde sizden hoşlanıyorum. Siz, Pandionlar her zaman netice alıyorsunuz ve önemli olan bu, değil mi?”

“Bunu umabiliriz.”

“Çölde dikkatli ol dostum ve iyi şanslar.”

“Teşekkür ederim, Lordum.”

Manastırın merkezi avlusuna gittiklerinde çanlar sabah duası için çalmaya başladı. Kurik, Sephrenia’nm kılıç kutusunu yük katırının eyerine bağladı ve hepsi atlarına bindiler. Sonra çanlar üzerlerinde çalarken ön kapıdan dışarı çıktılar.

Tozlu sahil yoluna ulaşıp Jiroch’a doğru batıya döndüklerinde Sparkhawk efkarlıydı.

“Ne var, Sparkhawk?” diye sordu Sephrenia.

“Bu çanlar on yıldır beni çağırıp duruyor,” diye cevapladı.

“Her nasılsa bir gün bu manastıra geri geleceğimi biliyordum.” Eyerinin üzerinde doğruldu. “İyi bir yer,” dedi. “Ayrıldığım için biraz üzgünüm ama …” Omuz silkti ve atını sürmeye devam etti.

Sabah güneşi çok parlaktı ve yolun solundaki kaya, kum ve çakıllı boş araziden kör edercesine yansıyordu. Sağda dik bir set ışıldayan beyaz bir kumsala doğru iniyor ve ilerisinde İç Deniz’in koyu mavi suları uzanıyordu. Yarım saat sonra hava iyice ısındı.

Kurik yüzünden dere gibi akan terleri kurularken, “Burada hiç kış olmaz mı?” diye sordu.

“Bu kış işte,” dedi Sparkhawk.

“Peki yaz nasıl oluyor?”

“Berbat. Yazın gece yolculuk etmek zorundasındır.”

“Jiroch ne kadar uzakta?”

“Yaklaşık beş yüz fersah.”

“En az üç hafta.”

“Korkarımki öyle.”

“Hortum olsun olmasın gemiyle gitmeliydik.”

“Hayır, Kurik,” diye itiraz etti Sephrenia. “Hepimiz denizin dibinde yatarken, Ehlana’ya yardım edemeyiz.”

“Peşimizdeki o şey her durumda yerimizi bulmak için büyü kullanamaz mı?”

“Öyle yapamıyormuş gibi gözüküyor,” diye cevapladı. “On yıl önce Sparkhawk’ı ararken insanları sorgulamak zorunda kalmış. Şıp diye koklayarak bulamamış.”

“Bunu unutmuştum,” diye kabullendi.

Her gün daha yıldızlar kaybolmadan kalktılar. Güneş gün ortasında kafalarını döven bir sopa gibi yükselmeden sabahın ilk saatlerinde atlarını iyice zorladılar. Sonra binekleri isteksizce yakıcı güneş altında kavruk çalılardan otlarken, başrahibin almaları için üstelediği çadırın yetersiz gölgesinde dinlendiler. Güneş batıda alçalmaya başlarken yola çıkıp hava karardıktan çok sonraya dek devam ettiler. Ara sıra, gür bitki örtüsü ve gölgeyle çevrili bir kaynağa ulaştılar. O anlarda atları dinlendirmek ve acımasız güneşe karşı • koyabilmek için kuvvet toplamak amacıyla bir gün oyalandılar.

Billur gibi bir suyun kayalıktan aşağı akıp mavi bir gölette toplandığı ve palmiyelerle çevrili böyle bir kaynakta siyah zırhlı bir Pandion Şövalyesi'nin hayaleti onları ziyaret etti. Sparkhawk üzerinde bir peştemalla sırılsıklam göletten çıkmıştı ki batıda atlı bir karaltı gördü. Güneş karaltının ardında olmasına rağmen gölge yapmıyordu. Adamla atinin içinden güneşin kavurduğu tepeleri görebiliyordu. Bir kez daha o ölü gömülü mahzen kokusunu yakaladı. Karaltı yaklaştıkça atının boş gözlü bir iskeletten başka bir şey olmadığını gördü. Silahına uzanmaya kalkmadı, atlı hayalet onlara yaklaşırken fırın gibi ısıtan sıcağa rağmen titreyerek, öyle durdu. Karalü birkaç metre ilerde iskeletimsi atını dizginledi ve ölümcül yavaşlıkta bir hareketle kılıcını çekti. Sephrenia'ya yankılayan tek düze bir sesle, “Küçük ana,” dedi, “yapabileceğim her şeyi yaptım.” Selam vermek için silahın kabzasını miğferinin siperliğine doğru kaldırdı, kılıcı ters çevirip cisimsiz kolunun yanında kabzasını uzatarak sundu.

Sephrenia solmuştu, sendeliyordu, hayalete ulaşmak için sıcaktan yanan çakıllığı geçti ve kılıcın kabzasını iki eliyle tuttu. Titri-yen bir sesle, “Özveriniz unutulmayacaktır, Aziz Şövalye,” dedi.

“Ölüler Evi'nde hatırlama nedir ki, Sephrenia? Görevimin bana emrettiğini yaptım. Sadece bu sonsuz sessizlikte beni teselli etmeye yeter.” Sonra siperlikti yüzünü Sparkhawk'a çevirdi. Aynı boş sesle, “Selam, kardeşim,” dedi. “Bilesin ki yolun doğru. Dabour'da bulacaksın aradığımız cevabı. Yolunda başarılı olursan, Ölüler Evi'nden yankılayan çığlıklarımızla selamlayacağız seni.”

Sparkhawk boğuk bir sesle, “selam kardeşim,” dedi, “ve elveda.”

Sonra hayalet kayboldu.

Sephrenia uzun, tüyler ürperten bir inlemeyle yere yıkıldı. Sanki birden beliren kılıcın ağırlığı onu yere doğru ezmişti.

Kurik ileri fırladı, onun narin bedenini kollarının arasına alıp kaldırdı ve göletin yanındaki gölgeliğe taşıdı.

Sparkhawk, düştüğü yere doğru çıplak ayaklan altındaki kızgın çakılları düşünmeden, kararlı adımlarla ilerledi ve ölen kardeşinin kılıcını yerden aldı.

Arkasından Flüt'ün kavalının sesini duydu. Bu daha önce hiç duymadığı bir melodiydi. Soru sorarcasına, derin bir üzüntü ve acılı bir tür özlemle doluydu. Elinde kılıçla geriye döndü. Sephrenia palmiyelerin gölgesinde yatıyordu. Yüzü süzülmüş ve şimdilik kapalı gözlerinin etrafında koyu daireler belirmişdi. Kurik endişeyle yanında diz çökmüştü; Flüt bağdaş kurmuş kavalı dudaklarında tuhaf ilahimsi şarkıyı göklere doğru yolluyordu.

Sparkhawk çakıllığı geçip gölgede durdu. Kurik ayağa kalkıp ona katıldı. “Bugün devam edemez,” dedi silahtar, “hatta yarın bile.”

Sparkhawk başıyla onayladı.

Kurik gıcırtılı bir sesle devam etti, “Bu onu çok zayıflatıyor. Her şövalye öldüğünde Sephrenia biraz daha soluyor. Jiroch'a vardığımızda onu Cimmura'ya geri yollamak daha iyi olmaz mı?”

“Belki öyle ama gitmeyecektir.”

“Haklısın,” diye onayladı üzgünce Kurik. “Ama o ve küçük kız olmasaydı, çok daha hızlı yol alacağımızı biliyorsun, değil mi?”

“Evet ama gideceğimiz yere geldiğimizde onsuz ne yapardık?”

“Sanırım haklısın. Hayaleti tanıyabildin mi?”

Sparkhawk başıyla onayladı. “Sör Kerris,” dedi kısaca.

“Onu yakından tanıyamadım,” diye kabullendi Kurik. “Her zaman biraz soğuk ve resmi gözüktü.”

“Gene de iyi bir adamdı.”

“Sana ne söyledi? Onu duyamayacak kadar uzaktım.”

“Doğru yolda olduğumuzu ve ihtiyacımız olan cevabı Dabo-ur’da bulacağımızı söyledi.”

“İyi o zaman,” dedi Kurik. “Bu işe yaradı değil mi? Boşuna belirsizlik peşinde koşturduğumuzdan korkuyordum.”

“Ben de,” diye kabullendi Sparkhawk.

Flüt kavalını bir kenara bıraktı ve Sephrenia’nın yanında oturdu. Uzanıp hasta kadının elini yakaladı ve öylece tuttu. Minik yüzünün ifadesi ciddiydi ama başka hiçbir hissi açığa vurmuyordu.

Sparkhawk’m aklına bir fikir geldi. Sephrenia’nın yattığı yere gitti. “Flüt,” dedi yavaşça.

Küçük kız başını kaldırıp ona baktı.

“Sephrenia’ya yardım etmek için bir şey yapabilir misin?”

Flüt üzgünce başını salladı.

“Bunu yapmak yasaktır.” Sephrenia’nın sesi fısıltıdan farklı değildi ve gözleri hâlâ kapalıydı. “Sadece orada bulunan bizler bu yükü taşıyabiliriz.” Derin bir nefes aldı. Sonra, “Git üzerine bir şeyler giy, Sparkhawk,” dedi. “Çocuğun önünde böyle dolaşma.”

Günün geri kalanında ve ertesi günün tamamında göletin yanındaki gölgede kaldılar. Üçüncü günün sabahı Sephrenia doğrulup kararlı bir biçimde eşyalarını toplamaya başladı. “Zaman geçiyor, baylar ve hâlâ daha gideceğimiz uzun bir yolumuz var.”

Sparkhawk ona iyice baktı. Yüzü hâlâ bitkindi, gözlerinin çevresindeki koyu halkalar azalmamıştı. Peçesini almak için eğildiğinde ışıldayan siyah saçlarında birkaç beyaz tel gördü. “Burada bir gün daha kalsak daha da güçlenmez misin?” diye sordu.

“Fark edilir ölçüde değil,” diye bitkin cevapladı Sephrenia. “Durumum dinlenmekle düzelemez. Haydi. Jiroch’a uzun bir yol var.”

Önce yavaş ilerlediler ama birkaç mil sonra Sephrenia oldukça sert konuştu. “Sparkhawk,” dedi, “eğer böyle sallanmaya devam edersek bu yolculuk bütün kış sürecektir.”

“Tamam, Sephrenia, sen ne dersen öyle olsun.”

Yaklaşık on gün sonra Jiroch’a vardılar. Cippria gibi batı Ren-dor’un bu liman kenti, kaim duvarlı, beyaz harç ile kalınca sıvanmış düz çatılı evleri ile alçak, düz bir şehirdi. Sparkhawk onları bir seri kıvrılan sokaktan geçirerek şehrin nehirden çok uzak olmayan bir bölümüne götürdü. Burası yabancıların, özellikle teşvik edilmemekle beraber, en azından hoş görüldükleri bir semtti. Sokakta-kileri çoğu Rendorlu olmasına rağmen, kalabalıkta etrafa dağılmış bir yığın parlak cüppeli Cammorialı, birçok Lamork ve hatta birkaç Eleniah vardı. Sparkhawk ve diğerleri kukuletalarını kapalı tutup dikkat çekmemek için atlarını yavaş sürdüler.

Sokaktan biraz geride mütevazi bir eve geldiklerinde öğle olmak üzereydi. Evin sahibi Sor Voren’di, bir Pandion Şövalyesi, Ji-roch’ta bu durumu bilen birkaç kişi vardı. Liman kentindeki insanların çoğu onu orta zenginlikte Eleniah bir tüccar sanıyordu. İşin doğrusu ticaretle meşguldü. Hatta bazı yıllar para bile kazanmıştı. Bununla beraber Sör Voren’in Jiroch’da bulunmasının asıl nedeni ticaret değildi. Rendor’un genel nüfusu içinde saklanan çok miktarda Pandion Şövalyesi vardı ve Voren onların Demos’daki ana karargahla olan tek bağlantısıydı. Bütün iletişimleri ve mesajları onun elinden geçip, limandan yolladığı balyalara gizleniyordu.

Donuk, meraksız bakışlı, sarkık dudaklı bir uşak Sparkhawk ve diğerlerini evin içinden geçirip incir ağacı gölgeleri ve mermer bir fıskiyeli çeşmenin şırıltısıyla dolu duvarlarla çevrili bahçeye götürdü. Bakımlı çiçeklikler duvar kenarına dizilmişlerdi; hafifçe öne eğilmiş çiçekler rengarenkti. Voren çeşmenin yanındaki kanepede oturuyordu. İnce, uzun ve alaycı bir espri anlayışı vardı. Güney krallığında geçirdiği yıllar derisini eski bir eyer kadar koyulaştırmıştı. Orta yaşın sonlarında olmasına rağmen saçlarında ak

yoktu ama yanık yüzü kınşıklıkla doluydu. Boynu açık çizgili bir gömlek giyiyordu. Onların bahçeye girmesiyle ayağa kalktı.

Yandan kısaca uşağa bakarak, “Ah, Mahkra,” diye Sparkhawk’ı selamladı, “seni tekrar gördüğüme sevindim, eski dostum.”

Sparkhawk, “Voren,” diye Rendor tarzı kıvrak bir hareketle.

Voren arkasından uşağına, “Jintal,” dedi, “adam ol ve bunu limandaki vekilharcıma götür.” Bir parşömen kağıdını ikiye katlayıp esmer suratlı Rendorluya verdi.

“Nasıl emrederseniz, Sahip,” diye eğilerek cevapladı uşak.

Evin ön kapısının kapanış sesini duyana kadar beklediler.

“İyi bir çocuk,” diye fikrini söyledi Voren. “Şüphesiz korkunç derecede salak. Her zaman akıllı olmayan uşaklar bulmaya dikkat ediyorum. Zeki bir uşak genelde casustur.” Sonra gözleri kısıldı. “Bir dakika burada bekleyin,” dedi. “Gerçekten evden ayrıldığından emin olmak istiyorum.” Bahçeyi geçti ve içeri girdi.

“Hiç bu kadar gergin olduğunu hatırlamıyorum,” dedi Kurik.

“Burası dünyanın gergin bir bölgesi,” diye cevapladı Sparkhawk.

Birkaç saniye sonra Voren geri döndü. “Küçük ana,” diye Sephrenia’yi avuç içlerini öperek selamladı. “Beni kutsayacak mısın?”

Sephrenia gülümseyip alnına dokundu ve Styricçe konuştu.

“Son zamanlarda kutsanacak çok şey yapmamama rağmen bunu özlemişim,” diye itiraf etti Voren. Sonra Sephrenia’ya daha yakından baktı. “İyi değil misin, Sephrenia?” diye sordu. “Yüzün çok süzgün gözüküyor.”

Sephrenia elini yavaşça gözlerinin üzerinden geçirerek, “Belki sıcaktandır,” dedi.

Voren mermer kanepesini göstererek, “Buraya otur ” dedi. “Bütün Jiroch’daki en serin yerdir.” Gırgır geçercesine gülümsedi.

Sephrenia kanepeye oturdu ve Flüt onun yanına tırmandı.

Voren arkadaşının elini sıkarken, “Evet Sparkhawk ” dedi “seni tekrar Jiroch’a getiren sebep nedir? Geride bir şey mj bıraktın?”

“Unuttuğum bir şey yok,” diye cevapladı soğukça Sparkhawk.

Voren güldü. “Ne kadar iyi bir dost olduğumu göstermek için söylediğini Lillias’a anlatmayacağım. Selam, Kurik. Aslade nasıl?”

“İyidir Lordum.”

“Ya oğulların? Üç tane değil mi?”

“Dört. Sonuncu siz Demos’dan ayrıldıktan sonra doğdu.”

“Tebrikler,” dedi Voren, “belki biraz geç ama tebrikler.”

“Teşekkür ederim, Lordum.”

Sparkhawk şakalaşmayı keserek, “Seninle konuşmam gerek, Voren,” dedi, “ve fazla zamanımız yok.”

“Bunu arkadaş ziyareti olarak düşünmüştüm.” Voren iç çekti.

Sparkhawk buna aldırmadı. “Vanion Cimmura’da neler olduğu hakkında sana haber ulaştırmayı başardı mı?”

Voren’in yüzündeki hafif alaycı gülümseme kayboldu ve başını sallayarak onayladı. “Seni gördüğüme şaşırmamın bir nedeni bu. Borrata’ya gittiğini düşünüyordum. Orada şansın yardım etti mi?”

“Ne kadar yardım ettiğini bilemeyeceğim ama izini sürmeye değer bir iz bulduk.” Dişlerini sıktı, “Voren,” dedi kasvetli bir sesle, “Ehlana zehirlenmiş.”

Voren bir an baktı sonra küfretti. Buz gibi bir sesle, “Cimmura’ya geri dönmem ne kadar zaman alır merak ediyorum,” dedi. “Sanırım Annias’ı yeniden düzenlemek isteyeceğim. Kafasız çok daha güzel gözükür, öyle değil mi?”

“Sıranı beklemen gerekiyor,” dedi Kurik. “Aynı fikirde olan en az bir düzine kişi tanıyorum.”

“Her neyse,” diye devam etti Sparkhawk, “bir Rendor zehiri olduğunu öğrendik ve Dabou/daki bir doktorun panzehiri bildiğini duyduk. Şimdi gittiğimiz yer de orası.”

“Kalten ve diğerleri nerede?” dedi Voren. “Vanion onun ve diğer birliklerden şövalyelerin de senle beraber olduğunu yazmıştı.”

“Onları Madel’de bıraktık,” diye cevapladı Sparkhawk. “Rendorluya pek benzemiyorlar - ya da öyle davranamıyorlar. Doktor Tanjin ismini duydun mu?”

“Kralın esrarengiz hastalıklı erkek kardeşini iyileştiren mi? Şüphesiz. Ama bu konuda konuşmak istemeyebilir. Etrafta bu tedaviyi nasıl başardığı konusunda bazı tahminler var ve Rendorluların büyü konusunda neler hissettiklerini biliyorsun.”

“Onu konuşmaya ikna ederim,” dedi Sparkhawk.

“Kalten ve diğerlerini geride bırakmış olmamayı dileyebilirsin,” dedi Voren. “Dabour bu günlerde hiç de iyi bir yer değil.”

“Tek başıma başarmam gerekiyor. Cippria’dan eve dönmeleri ve beni orada beklemelerini söyleyen bir haber yolladım.”

“Cippria’da senin için mesaj gönderecek kadar güvenilebilecek i kimi buldun?”

“Şehrin doğusundaki Arcian manastırının başrahibine gittim. Onu uzun zamandır tanırım.”

Voren güldü. “Hâlâ Cyrinic olduğunu saklamaya çalışıyor mu?”

“Sen her şeyi bilir misin, Voren?”

“Ben mi, burada olma nedenim bu. Yine de iyi adamdır. Yöntemleri biraz sıradandır ama iş görür.”

“Dabour’da neler oluyor?” diye sordu Sparkhawk. “Oraya gözlerim kapalı girmek istemem.”

Voren Sephrenia’nın ayaklarının yanına, çimenlere yayılarak oturup ellerim dizine doladı. “Dabour hep tuhaf bir yer olmuştur,” dedi. “Eshand’m yuvasıydı, çöl göçebeleri onu kutsal bir şehir olarak görürler. Genelde bir düzine kadar dini fraksiyon her fırsatta oradaki kutsal yerlerin kontrolü için birbirleriyle savaşırlar.” Acı acı gülümsedi. “İnanır mısınız, orada, hepsi de Eshand’m son dinlenme yeri olduğuna inanılan yirmi üç türbe var? En azından bazılarının sahte olduğu hakkında kuvvetli şüphelerim var - bu kutsal adamı , öldükten sonra parçalayıp her parçayı ayrı ayrı gömmedilerse.”

Sparkhawk arkadaşının yanma çimenlerin üzerine çöktü. “Bu sadece bir düşünce ama,” dedi, “diğer fraksiyonlardan birine el altından destek sağlayıp, Arasham’ın konumunu yavaş yavaş zayıflatabilir miyiz?”

“Bu güzel bir fikir, Sparkhawk ama şu anda başka hiçbir fraksiyon yok. Arasham vahi aldıktan sonra olası bütün rakiplerini yok etmekle kırk yıl geçirdi. Merkezi Rendo/da dev boyutlarda bir kan gölü oluştu. Kafataslarından piramitler çölü benek benek kap-

İladı. Sonunda, Dabour’un kontrolünü ele geçirdi ve orayı öyle bir otoriteyle yönetiyor ki, yanında Zemoch’un Otha’sı bir liberal gibi kalır. Her delice hevesinde onu körlemesine takip eden binlerce kuduz müridi var. Güneşten pişmiş beyinleri, alevler çıkaran gözleriyle sokaklarda aylak aylak dolaşarak belirsiz dini kanunları çiğneyenleri arıyorlar. Yıkanmayan, bitli ve öfkeli, sokakları komşularını yakma fırsatı arayarak dolduran bir güruh.” “Yeteri kadar açıklayıcı,” dedi Sparkhawk. Sephrenia’ya göz attı. Flüt çeşmede bir mendil ıslatmış, kadının yüzünü nazikçe siliyor-du. Sephrenia,

özellikle başını sanki çocukmuşçasma. kızın omzuna dayamıştı. “Arasham bir ordu topladı mı?” diye Voren’e sordu.

Voren homurdandı. “Ancak bir salak ona ordu diyebilir. Hiç bir yere gidemezler çünkü her yarım saatte bir dua etmeleri gerekir ve şu yaşlı bunak adamın açıkça gözüken gerçekdışı beyanlarına bile gözleri kapalı itaat ediyorlar.” Haşince güldü.

“Çok uzun zamandır buradasın.” Sparkhawk güldü. “Rendor karakterini bozmaya başlamış.”

“Aptallık ve kirliliğe katlanamam, Sparkhawk. Arasham’m mü-ridleri cehalet ve pisliğin kutsallığına yürekten inanıyorlar.”

“Buna karşın, iyi bir hitabet yeteneği geliştirmeye başlamışsın.”

“Küçümseme birisinin sözlerle yaptığı güçlü çeşnidir,” dedi Voren. “Rendor’da düşündüklerimi açıkça söyleyemem, bu yüzden anlatımımı süslemek için kendime ayıracak çok zamanım oluyor.” Yüzü ciddileşti. “Dabour’da dikkatli ol, Sparkhawk, Arasham’m - bazılarım onun bile bilmediği - birkaç düzine havarisi var. Şehri gerçekte kontrol edenler onlar ve hepsi en az onun kadar deli.”

“O kadar kötü mü?”

“Daha da kötü.”

“Sen her zaman neşeli bir çocuktun, Voren,” dedi ince bir alaycılıkla Sparkhawk.

“Bu eksiklerimden biri. Her şeyin iyi tarafını görmeye çalışırım. Cippria’da olan ve bilmem gereken başka bir şey var mı?”

Sparkhawk yanındaki çimenleri yolarak, “Belki ilgilenmek istersin,” dedi. “Kuzeydeki Elene krallıklarında köylülerin Eshandist hareketin amaçlarını desteklediklerinden Kilise’ye karşı bir isyan eşiğinde oldukları inancını teşvik etmeye çalışan yabancılar var.”

“Ben de bu konuda bazı söylentiler duydum,” dedi Voren. “Burada Jiroch’ta daha o kadar ileri gitmediler.”

“Sadece bir an meselesi. Oldukça iyi organize olmuşlar.”

“Bunun arkasında kimin olduğu konusunda fikrin var mı?”

“Martel ve hepimiz onun kimin için çalıştığını biliyoruz. Plan, Hiyerarşi Chyrellos’da yeni patriği seçmek için toplandığı anda şehirlilerin Rendor’da Kilise’ye karşı isyan çıkaran Arasham’a katılmalarını sağlamaktan ibaret. Kilise Şövalyeleri ortalığı yatıştırmak için buraya gelmek zorunda kalacaklar, bu da Annias ile destekçilerine seçimde hareket özgürlüğü verecek. Askeri birliklere haber ilettik, ona göre hareket edecekler.” Sparkhawk çimenlerden kalktı.

“Uşağının haberi götürmesi yaklaşık ne kadar sürer?” diye sordu. “Geldiğinde biz gitmiş olmamız daha iyi olabilir. Pek akıllı olmayabilir ama Rendorluları bilirim, dedikoduyu severler.”

“Sanırım çok az zamanınız kaldı. Jintal’ın en hızlı temposu telaşsız, ağır ağır yürümektir. Yemek yiyecek zamanımız var.”

Sephrenia şakacı adama sordu. “Dabour’da kalacak emin bir yer var mı?”

“Dabour’da hiç bir yer gerçekten emin değildir,” dedi Voren. Sparkhawk’a baktı. “Perraine’i hatırlıyor musun?” diye sordu.

“Şu zayıf olan mı? Nerdeyse hiç konuşmayan?”

“Evet, o. Dabour’da bir sığır alıcısı rolünde. Mirrelek adıyla biliniyor ve aktarma ağılları yanında güzel bir yeri var. Çöl insanlarının ona ihtiyacı var - tabii ki kendi sığırlarını kendileri yemek istemiyorlarsa - bu yüzden şehirde az çok rahatça idare ediyor. Sizi misafir edecek ve beladan uzak tutacaktır.” Voren biraz sinsice sırıttı. “Beladan konuşurken,” dedi, “Lillias geri döndüğünü öğrenmeden Jiroch’dan çık git.”

“Hâlâ mutsuz mu?” diye sordu Sparkhawk. “Ben şimdiye kadar kendini avutacak birisini bulmuştur diye düşündüm.”

“Kesinlikle bulmuştur -hatta birkaç tane-ama Lillias’ı biliyorsun. Kin tutar.”

Sparkhawk kendini savunurak, “Ona dükkanı bırakmıştım,” dedi. “Kendini işe verseydi şimdiye kadar çok rahat ediyor olurdu.”

“Sorun, bir notla - ve mirasını bırakarak - elveda deyişin. Ona bağıracak, ağlayacak ve kendini öldürme tehditleri verecek şans tanımadın.”

“Amacım buydu.”

“Ona karşı çok acımasızdın, dostum. Lillias tiyatroyla büyüyor. Yaptığın gibi gecenin bir yansı ortadan gizlice kaybolunca muhteşem bir oyunculuk fırsatını onun elinden aldın.” Voren sırıtıyordu.

“Bunu sürdürmen gerçekten gerekiyor mu?”

“Sadece dostça bir uyarı yapmak istiyorum, Sparkhawk. Dabour’da karşılaşacağın birkaç bin uluyan fanatik Jiroch’da Lillias’la karşılaşmandan çok ama çok daha az tehlikelidir.”

Yirmi Birinci Bölüm

YAKLAŞIK yarım saat sonra Voren'in evini sessizce terk ettiler. Atlarına binerlerken Sparkhawk dikkatle Sephrenia'ya baktı. Öğleyi çok az geçmesine rağmen şimdiden yorgun görünüyordu. "Arkamızdaki şu şey nehirde de hortum çıkarabilir mi?" diye sordu.

Sephrenia kaşlarını çattı. "Söylemesi zor," diye cevapladı. "Normalde, hayır derdim çünkü yeteri kadar su yok. Ama yeraltı dünyasının yaratıkları eğer tercih ederlerse doğanın bazı kanunlarının da üstesinden gelirler. Nehrin genişliği ne kadar?"

"Çok değil," diye cevapladı Sparkhawk. "Bütün Rendor'da bir tek geniş nehir yapacak kadar bile su yok."

"Nehir kıyıları hortum yönlendirmeyi çok güçleştirir," dedi. "Mabin'in gemisini yok edenin nasıl değişken olduğunu gördün."

"O zaman bunu denememiz gerek," dedi. "Sen Dabour"a kadar at binmekten yorgun düşeceksin ve güneye indikçe hava daha da ısınacak."

"Benim hatırım için işleri şansa bırakma."

"Bu sadece senin için değil. Şimdiden oldukça çok zaman kaybettik ve tekneyle gitmek at sürmekten hızlıdır. Aceleyle tekneyi terk etme olasılığa karşılık kıyıya yakın gideriz."

Eyerine hafifçe yığılarak, "Hangisinin daha iyi olduğunu düşünüyorsan öyle olsun," dedi.

Parlak giysili şehirliler ve kuzey krallıklarının tüccarlarıyla karışmış siyah cüppeli çöl göçebeleriyle kaynayan sokağa çıktılar. Sokak gürültüydü ve şu kendine özgü - baharat, parfüm ve yanan zeytinyağının her tarafa yayılan - Rendor kokusuyla dolmuştu.

Sokaktan nehre doğru giderlerken Kurik merakla, “Bu Lillias da kim?” diye sordu.

“Önemli değil,” diye geçiştirdi Sparkhawk.

“Tehlikeliyse bilmemin çok önemli olduğunu düşünüyorum.”

“Lillias o tip bir tehlike değil.”

“Anladığım kadarıyla bir kadından bahsediyoruz.”

Kurik’in konuyu bırakmaya niyetli olmadığı açıktı. Sparkhawk yüzünü ekşitti. “Tamam. Jiroch’a on yıllığına gelmiştim. Voren beni Mahkra ismiyle bilindiğim bir dükkana yerleştirdi. Fikir ortada gözükmemem ve Martel’in kiralık adamlarının bulamamasıydı. Meşgul olmak için Voren’e bilgi topladım. Bunun için sokaktaki diğer tüccarlar gibi gözükmem gerekti. Hepsinin metresleri vardı, bir tane de bana gerekti. Adı Lillian’dı. Tatmin oldun mu?”

“Bu çok kısa oldu. Anladığım kadarıyla bu bayan çabuk kızan biriydi değil mi?”

“Hayır, Kurik. Lillias kin besleyen kadın türünden.”

“Oh, o türden. Onunla tanışmak isterim.”

“Hayır, istemezsin. Çığlıklara ve aşırı duygusallık gösteren o davranışlarla ilgileneceğini sanmam.”

“O kadar kötü mü?”

“Niye gecenin bir yarısı şehirden kaçtığımı düşünüyorsun ki? Ne dersin bu konuyu bırakabilir miyiz?”

Kurik kıkırdamaya başladı. “Güldüğüm için kusuruma bakmayın, Lordum,” dedi, “ama hatırladığım kadarıyla Talen’in annesiyle ilgili akılsızca davranışımı size söylediğimde konuya sizde sempatiyle bakmamıştınız.”

“Tamam. Artık ödeştik.” Sparkhawk ağzını kapatı ve Kurik’in kahkahalarına aldırmayarak atını sürmeye devam etti.

Çamur akan Güle Nehri’ne uzanan iskeleler dökülüyordu. Kokan balık ağlarıyla sarılıydılar. Jiroch ve Dabour arasındaki müşteri bulmaya çalışan düzinelerce geniş karınlı nehir teknesi onlara bağlanmıştı. Koyu renkli gemiciler üzerlerinde peştamallar ve kafalarına sarılı kumaşlarla göreve hazır tembel tembel yatıyorlardı. Sparkhawk atından indi ve üzerine bol gelen çizgili bir cüppe giymiş, kötü bakışlı, tek gözlü bir adama yaklaştı. Tek gözlü adam iskelede durmuş, çamurlu bir salapuryanın üzerindeki tembel görünüşlü üç gemiciye bas bas bağırarak emirler veriyordu.

“Senin teknen mi?” diye sordu şövalye.

“Ne olmuş?”

“Kiralık mı?”

“Bu fiyata bağlı.”

“Bunu çözebiliriz. Dabour kaç gün çeker?”

“Üç ya da dört gün, rüzgara bağlı.” Kaptan sağlam gözüyle Sparkhawk ve diğerlerinin değerini ölçüyordu. Aksi ifadesi değişti ve yaltak bir şekilde gülümsedi. “Niye fiyatı konuşmuyoruz ki, soylu bayım?” diye önerdi.

Sparkhawk biraz pazarlık yapar gibi gözüktü sonra Voren’in ona verdiği para kesesinin içine daldı ve nehir adamının kirli eline gümüşleri saydı. Adamın tek gözü keseyi görünce ışıldadı.

Tekneye bindiler, üç gemici halatları çözüp, eğik yelkeni açarken atlarını bağladılar. Nehir durgundu. Ardan Boğazı’ndan kıyıya esen sert meltem onları akıntıya karşı iyi bir hızla sürüklüyordu.

Atlarının eyerlerini çıkarırlarken Sparkhawk arkadaşlarına “Kendinize dikkat edin,” diye mırıldandı. “Kaptanımız gözü fırsatlar için açık bir

işadamı gibi gözüküyor.” Tek gözlü adamın dümen yekesini tuttuğu kıç tarafa gitti. “Mümkün olduğu kadar kıyıya yakın gitmenizi istiyorum,” dedi.

“Niçin?” Kaptanın tek gözü dikkat kesildi.

“Kız kardeşim sudan korkar,” diye uydurdu Sparkhawk. “Kendini güvende hissetmesi için kıyıya yakın gitmenizi istiyorum.”

“Siz ödüyorsunuz.” Kaptan omuz silkti. “Nasıl isterseniz öyle yapacağız.”

“Gece yolculuk eder misiniz?” diye sordu Sparkhawk.

Kaptan kafasını salladı. “Bazıları eder ama ben etmem. Bir yığın çıkıntı ve gözükmeyen kaya ağzımın tadını kaçırır. Hava karardığında kıyıya bağlanırız.”

“İyi. Gemicinin tedbirli olmasını severim. Seyahat güvenli olur - önemli olan bu.” Çelik gömleğini, ağır, geniş kılıcını göstermek için cübbesinin önünü açtı. “Ne demek istediğimi anladın mı?”

Kaptanın yüzü düşkınklığıyla karardı. “Beni teknemde tehdit etmeye hakkın yok,” diye güçsüzlüğünü gizlemek için bağırdı.

“Önce söylediğin gibi, ben ödüyorum. Mürettebatın bana güvenilebilir gözükmedi, ve seninki de itimat uyandıran bir surat değil, Kaptan.”

Kaptanın yüzü iyice asıldı. “Hakaret etmen gerekmiyor,” dedi.

“Sizi yanlış değerlendirmişsem sonradan özür dilerim. Yanımızda değerli olan bazı şeyler var ve bizde kalmasını tercih ederiz. Ben ve arkadaşlarım ön güvertede uyuyacağız. Sen ve adamların kıçta uyuyabilirler. Bu sizi çok fazla rahatsız etmez, değil mi?”

“Biraz fazla olmuyor musun?”

“Gergin dönemler, komşu. Gergin dönemler. Unutma, gece için kıyıya bağlandığımızda adamlarım kıç güvertede tut - ve uykuda yürüme

konusunda onları uyar. Bir tekne bu tip şeyler için çok tehlikeli bir yer olabilir ve uykum çok hafiftir.” Döndü ve baş güverteye doğru yürüdü.

İki taraftaki nehir kıyısıda yoğun ve sık bir bitki örtüsüyle kaplıydı. Ama dar yeşil şeritlerin gerisinde yükselen tepeler çorak ve kayalıktı. Sparkhawk ve arkadaşları ön güvertede oturmuş kaptanla denizcilerine dikkat edip, sıradışı bir hava belirtisi gözlüyorlardı. Flüt, Sparkhawk, Sephrenia ve Kurik ile sessizce konuşurken cıvadraya ata biner gibi oturmuş kavalını çalıyordu. Sephrenia ülkenin adetlerini bildiği için Sparkhawk’in tavsiyeleri esas olarak silah-tarmaydı. Kişisel hakaret olarak alınabilecek bazı küçük şeyler ve saygısızlık olarak kabul edilen diğer şeyler hakkında onu uyardı.

“Bu aptalca kuralları kim koydu?” diye sordu Kurik.

“Eshand,” diye ceyapladı Sparkhawk. “O bir deliydi ve deliler kuralların varlığından büyük rahatlık duyarlar.”

“Başka bir şey var mı?”

“Bir şey daha. Koyun sürüsüyle karşılaşırsan yolundan çekil.”

“Bir daha söyle?” Kurik’in sesi kuşkuluydu.

“Bu çok önemli, Kurik.”

“Ciddi değilsin!”

“Son derece ciddiyim. Eshand çocukken bir çobanmış ve sürüsüne doğru atını süren birisini gördüğünde çıldırırmış. Güç sahibi olduktan sonra, Tann’nın ona koyunların kutsal hayvanlar olduğu ve herkesin onlara yol vermesi gerektiğini bildirdiğini ilan etmiş.”

“Bu çılgınca, Sparkhawk,” diye yakındı Kurik.

“Şüphesiz öyle. Ama buranın yasası bu.”

“Elene Tanrısı’nm açıkladıkları her zaman Peygamberlerinin önyargılarıyla çakışıyor gözükmesi ne kadar garip değil mi?” diye mırıldandı Sephrenia.

Güneşin batmasıyla kaptan teknesini kıyıya bağladı. O ve adamları kıç güverteye ot şiltelerini yaydılar. Sparkhawk kalktı ve teknenin ortasına gitti. Elini Faran'm omuzuna koydu. İri alacalıya, "Uyuma," dedi. "Eğer gecenin bir yarısı gizlice etrafta dolaşmaya kalkan olursa bana haber ver."

Faran dişlerini gösterdi ve kıç güverteyi görecek şekilde yerini değiştirdi. Sparkhawk sağrısını okşayıp geriye, başa döndü.

Akşam yemeği olarak ekmek ve peynir yediler, sonra battaniyelerini güverteye serdiler.

Akşam hazırlıkları bittikten sonra Kurik, "Sparkhawk," dedi.

"Evet, Kurik?"

"Aklıma bir şey geldi. Dabour'a girip çıkan bir sürü insan var?"

" Arasham'm orada olması kalabalık kitleleri buraya çekiyor."

"Düşündümde. Dabour'a bir fersah kala tekneden inip şehre giden hacı gruplarına katılsak daha az dikkat çekmez miyiz?"

"Sen her şeyi düşünürsün, değil mi, Kurik?"

"Bana bunun için para veriyorsun, Sparkhawk. Şövalyeler bazen pratik olamazsınız. Beladan kurtarmak bir silahtarın görevidir."

"Bunu takdir ediyorum, Kurik."

"Bunun için fazladan para istemiyorum."

Gece olaysız geçti, sabahla beraber gemiciler halatları çözüp yelkeni açtılar. Ertesi gün öğlene doğru Kodhl şehrini geçtiler ve kutsal şehir Dabour'a doğru nehirden yukarı yolculuğa devam ettiler. Nehrin iki şehir arasındaki bölümü kalabalıktı. Organize bir trafik yoktu, tekneler ara sıra birbirine çarpıyordu. Böyle olaylara genelde küfürler ve hakaretler eşlik ediyordu.

Dördüncü gün öğle vakti Sparkhawk tek gözlü kaptanla konuşmak için kıça gitti. “Oldukça yaklaştık, değil mi?” diye sordu.

Kaptan bir tekneden kaçınmak için yekesini hızla hareket ettirerek, “Yaklaşık beş fersah daha var,” diye cevapladı. “Üç bacaklı eşşeğin uyuz oğlu!” diye diğer teknenin dümencisine bağırdı.

“Anan siğillerle kaplansın!” diye nazikçe cevapladı dümenci.

“Sanırım arkadaşlarım ve ben şehre ulaşmadan kıyıya çıkmak istiyoruz,” dedi kaptana Sparkhawk. “Arasham’m müritleriyle karşılaşmadan önce biraz etrafa bakınmak istiyoruz ve büyük ihtimalle iskeleler oldukça yakından gözleniyorlardır.”

“Akıllıca bir hareket olabilir,” diye onayladı kaptan. “İyi işler peşinde olmadığınızı hissediyor ve bulaşmamayı tercih ederim.”

“O zaman bu ikimizin işine de yarar, değil mi?”

Daha ikindi olmamıştı ki kaptan yekeyi kırdı ve teknesinin pruvasını bir kumsalın dar şeridine soktu. Sparkhawk’a, “Bu sizi getirebileceğim en yakın yer,” dedi. “İlerde kıyı çamurlaşıyor.”

“Dabour buradan ne kadar uzakta?” diye sordu Sparkhawk.

“Dört ya da beş mil.”

“İyi, yeteri kadar yakın.”

Gemiciler geminin ortasından kumlara doğru bir borda iskelesi uzattılar. Sparkhawk ile arkadaşları atlan ve yük katırını kumsala çıkardılar. Daha karaya yeni çıkmışlardı ki gemiciler borda iskelesini geri çekip uzun sırıklarla tekneyi nehre doğru ittiler. Sonra kaptan teknesini akıntıya soktu ve nehirden aşağı gittiler. Hoşça-kal diyen olmadı.

Sparkhawk Sephrenia’ya, “iyi misin?” diye sordu. Gözlerinin al-nndaki koyu halkalar kaybolmaya yüz tutmasına rağmen yüzü hâlâ süzgündü.

“İyi olacağım,” diye temin etti.

“Eğer birkaç şövalye daha kaybedersek olmazsın, değil mi?”

“Gerçekten bilmiyorum,” diye cevapladı. “Daha önce hiç bu durumda olmamıştım. Dabour’a gidelim ve Tanjin ile konuşalım.”

Kumsaldan yukarı, kavruk çalılıkların arasından atlarını sürdüler ve kısa zamanda Dabour’a giden tozlu yola ulaştılar. Yolda başka yolcular vardı, çoğu koyu gözleri dini coşkudan alev alev yanan siyah cüppeli göçebelerdi. Bir kere bir koyun sürüsünden dolayı yolun kenarına çekilmek zorunda kaldılar. Çobanlar katırlarını kibirlice sürüyor ve kasten hayvanlarıyla yolu mümkün olduğu kadar çok tıkıyorlardı. İfadelerinden karşı çıkacak kim olursa olsun meydan okumaya hazır oldukları açıktı.

“Koyunlardan hiç hoşlanmam,” diye mırıldandı Kurik, “koyun çobanlarından ise daha da az hoşlanırım.”

“Bunu belli etme,” diye tavsiye etti Sparkhawk.

“Buralarda çok koyun eti yerler, değil mi?”

Sparkhawk başıyla onayladı.

“Kutsal bir hayvanı kesip yemek tutarsızlık değil mi?”

“Tutarsızlık Rendor kafasının dikkate değer özelliklerinden biri.”

Koyunlar geçince Flüt kavalını kaldırıp acayip uyumsuz küçük bir melodi çaldı. Koyunların gözleri birden yabanileşti, sağa sola kaynaştılar, sonra arkalarından çılgınca kovalayan çobanlarla çöle doğru darmadağın kaçtılar. Flüt bir kıkırdamayla ağzını kapadı.

“Kes şunu,” diye çıkıştı Sephrenia.

Kurik hayretle, “Şu anda olan düşündüğüm şey mi?” dedi.

“Hiç şaşırmadım,” dedi Sparkhawk.

“Biliyor musun, bu küçük kızı gerçekten seviyorum?” Kurik bütün dişlerini göstererek sırıtıyordu.

Kalabalık bir hacı gurubunun peşine takılıp yollarına devam ettiler. Bir süre sonra alçak bir tepenin üstüne çıkıp altlarında uzanan Dabour şehrini gördüler. Orada nehrin kenarında toplanmış her zamanki beyaz sıvalı evler ve onların ilerisinde bütün yönlere yayılan yüzlerce geniş siyah çadır vardı. Sparkhawk bir elini gözlerine siper edip şehri inceledi. Şehrin doğu kısmını işaret etti, “Sığır ağılları orada,” dedi. “Perraine’i oralarda bir yerde bulabileceğiz.”

Dabour’un güney bölümündeki binalar ve çadırlardan uzak durarak keskin bir dönüşle tepeden aşağı indiler. Onlarla ağıllar arasında kurulmuş çadır grubunun arasından geçerlerken, boynunda pirinç bir zincir, ucunda ise bir cam parçası asılı, sakallı bir göçebe yollarını kesmek için bir çadırın arkasından çıktı. “Nereye gittiğinizi sanıyorsunuz?” diye sordu. Eliyle emredici bir hareket yaptı ve ellerinde kargılarla bir düzine siyah cüppeli ortaya çıktı.

“Sığır ağıllarında işimiz var, asil efendi,” diye yumuşakça cevapladı Sparkhawk.

“Oh, öyle mi?” Siyah sakallı dudak bükerek güldü. “Etrafta sığır görmüyorum.” Zafer kazanmış gibi etrafındaki müritlerine kendinden memnun aptalca bir sırıtışla baktı.

“Sığırlar geliyor, asil efendi,” dedi Sparkhawk. “Anlaşmaları yapmak için önden yollandık.”

Boynunda zincir olan adam kaşlarını çattı, bunda yanlış bir şey bulmak için kendini zorlamaya çalışıyordu. Sonunda kavgacı bir tonla, “Benim kim olduğumu biliyor musun?” diye sordu.

“Korkarım ki bilmiyorum, soylu efendi,” diye özür diledi Sparkhawk. “Sizinle tanışma şerefine ulaşamadım.”

“Kendini çok zeki sanıyorsun, değil mi?” diye sordu işgüzar adam. “Bütün”bu kibar sözler beni kandıramaz.”

Sparkhawk sesine gelen hafif bir kızgınlıkla, “Kandırmaya değil,” dedi, “sadece nazik olmaya çalışıyorum, komşu.”

Sakallı adam yumruğunu göğsüne vurarak, “Ben kutsal Arasham’ın en gözde havarisi, Ulesim’im,” dedi.

Sparkhawk eyerinde eğilerek, “Sizinle tanışma onurunun altında eziliyorum,” dedi.

“Tüm söyleyeceğin bu mu?” diye şaşkınlığını belirtti Ulesim, gözleri hakaret olarak algıladığı sözlerden dolayı dışarı fırlamıştı.

“Söylediğim gibi, Lord Ulesim, ezildim. Bu kadar ünlü biri tarafından karşılanacağımı beklemiyordum.”

“Seni karşılamak için burada değilim, inek çobanı. Seni gözaltına almak için buradayım. Atlarınızdan inin.”

Sparkhawk konumu değerlendirerek uzun bir bakış attı. Sonra Faran’ın sırtından indi ve Sephrenia’ya yardım etmeye gitti. Sephrenia Flüt’ü aşağı uzatırken, “Tüm bunların anlamı ne, Sparkhawk?” diye fısıldadı.

“Sanırım, kendini önemli göstermeye çalışan küçük bir yağcı,” diye fısıldayarak cevapladı. “Herhangi bir karışıklık çıkartmak istemiyorum, söylediği gibi yapalım.”

Ulesim kısa bir tereddütten sonra, “Esirleri çadırıma götürün,” diye emretti. Gözde havari ne yapacağını tam olarak bilmiyor gibi gözüküyordu.

Kargılı adamlar tehdit edercesine ileri çıktılar, içlerinden biri üzerinde kirli yeşil kumaştan yapılmış düşük bir flama bulunan çadıra doğru yol gösterdi.

Sertçe çadırın içine itildiler ve kapı sıkıca kapatıldı.

Kurik’in ifadesi küçümseme doluydu. “Amatörler,” diye homurdandı. “Kargılarını çoban değneği gibi tutuyorlar, silahımız var mı diye aramadılar bile?”

“Belki amatör olabilirler,” dedi yavaşça Sephrenia, “ama bizi esir almayı başardılar.”

Kurik cüppesinin altındaki hançerine uzanarak, “Çok uzun sürmez,” diye homurdandı. “Çadırın arkasından bir delik açacağım, sonra yolumuza koyulabiliriz.”

“Hayır,” dedi yavaşça Sparkhawk. “Eğer bunu yaparsak iki dakika içinde peşimize uluyan fanatiklerden bir güruh takılır.”

“Burada oturup kalmayacağız değil mi?” diye şüpheyle sordu Kurik.

“Bırak bu işi ben halledeyim, Kurik.”

Dakikalar geçerken boğucu çadırın içinde oturup beklediler.

Bir müddet sonra çadırın kapısı açıldı ve Ulesim arkasında iki adamıyla içeri girdi. “İsmin ne, inek çobanı,” dedi kibirle.

“Bana Mahkra derler, Lord Ulesim,” diye nazikça cevapladı Sparkhawk, “bunlar kız kardeşimle kızı ve hizmetkarım. Niçin alı-koyulduğumuzu sorabilir miyim?”

Ulesim’in gözleri kısıldı. “Kutsal Arasham’m otoritesini kabul etmeyenler var,” diye belirtti. “Ben Ulesim, onun gözde havarisi olarak bu yalancı peygamberlerin kökünü kazımayı ve onları direğe bağlayıp yakma cezasını vermeyi üstlendim. Kutsal Arasham bana sonuna kadar güveniyor.”

Sparkhawk şaşırmış bir ifadeyle, “hâlâ devam ediyor mu?” diye sordu. “Bütün Arasham karşıtlarının yıllar önce yok edildiğini sanıyordum.”

“Tam değil! Tam değil!” diye yarım bir çığlık attı Ulesim. “Hâlâ şehirlerde varlığını gizli gizli sürdüren ve çöllerde saklanan entrikacılarla komplocular

var. Bu suçluların her birini bulup çıkarana ve onları alevlere teslim edene kadar dinlenmeyeceğim.”

“Benden ve grubumdan korkacak bir şey yok, Lord Ulesim,” dedi Sparkhawk. “Tanrının kutsal peygamberine hürmet ediyoruz ve dualarımızda ona saygılarımızı sunuyoruz.”

“Öyle söylüyorsun Mahkra, ama kimliğini ispat edip kutsal şehirde yasal bir işin olduğuna beni ikna edebilir misin?” Fanatik sanki tam on ikiden vurmuş gibi iki avenesine gülümsedi.

“Tabii, niye olmasın, Lord Ulesim,” diye sakince cevapladı Sparkhawk, “sanırım yapabilirim. Biz buraya Mirrelek isimli bir sığır alıcısıyla konuşmak için geldik. Belki onu tanıyorsunuzdur?”

Ulesim kabararak ayağa kalktı. “Ben, kutsal Arasham’ın gözde havarisinin, sıradan bir sığır alıcıyla ne işim olabilir ki?”

Havarinin dalkavuklarından biri eğildi ve Ulesim’in kulağına bir şeyler fısıldadı. Havarinin ifadesi gittikçe güvenini yitirdi. Ulesim “Bahsettiğiniz sığır alıcısını çağırtacağım,” dedi isteksizce. “Hikayenizi onaylarsa, iyi; onaylamazsa, sizi yargılamak için kutsal Arasham’m kendisine götüreceğim.”

“Lord Ulesim nasıl isterse,” diye eğildi Sparkhawk. “Eğer haberciniz Mirrelek’e Mahkra küçük anasından selamlarla burada derse, hemen buraya gelip meseleyi açığa çıkaracaktır.”

Sakallı havari tehdit edercesine, “Dua et öyle olsun, Mahkra” dedi. Kulağına fısıldayan dalkavuğa döndü. “Git bu Mirrelek’i alıp getir. Bu inek çobanının söylediklerini ona tekrar et ve de ki, ben Arasham’ın gözde havarisi Ulesim hemen burada bulunmasını emrediyorum.”

“Hemen, gözde kişi,” diye cevaplayan adam koşar adımlarla çadırdan çıktı. Ulesim bir saniye Sparkhawk’a yiyecek gibi baktı sonra o ve çanak yalayıcısı çadırı terk ettiler.

“Kılıcın hâlâ sende, Sparkhawk,” dedi Kurik. “Niye şu çalçene-nin sesini kesmedin? Ben diğer ikisini halledebilirdim.”

“Gerekli değildi,” Sparkhawk omuz silkti. “Perrain’i şimdiden kendini Arasham’a vazgeçilmeyek adam yaptığını bilecek kadar iyi tanırım. Kısa zamanda burada olacaktır ve Ulesim’e - Kutsal Arasham’ın - gözde - havarisine haddini bildirecektir.”

“Kumar oynamıyor musun, Sparkhawk?” diye sordu Sephrenia. “Ya Perraine Mahkra ismini tanımazsa? Hatırladığım kadarıyla sen Jiroch’da o da yıllardır Dabour’daydı.”

“Rendor’da kullandığım ismi hatırlamayabilir, ama seninkini hatırlamamazlık edemez, küçük ana. Bu çok eski bir paroladır. Pandionlar yıllardır onu kullanıyorlar.”

Sephrenia gözlerini kırpıştırdı. “Gururum okşandı,” dedi, “ama niye kimse bana söylemedi?”

Sparkhawk onu daha da şaşırttı. “Hepimiz bildiğini sanıyorduk.”

Yaklaşık on beş dakika sonra Ulesim, sırım gibi, asık suratlı bir adamın yanında çadırdan içeri girdi. Ulesim’in yaltaklanan bir tavrı vardı ve ifadesi endişeliydi. “Size bahsettiğim adam bu”, saygıdeğer Mirrelek,” diye yaltaklandı.

İleri çıkıp Sparkhawk’ın eli samimi bir şekilde sıkan adam, “Ah, Mahkra,” dedi. “Seni yine gördüğüme çok sevindim. Sorun ne?”

Sparkhawk Pandion arkadaşına hafifçe eğilerek, “Küçük bir yanlış anlama, hepsi bu,” diye cevapladı.

“İyi, her şey açığa çıktı.” Sör Perraine gözde havariye döndü. “Öyle değil mi, Ulesim?”

“Ş-şüphesiz, saygıdeğer Mirrelek,” diye yaltaklandı Ulesim, suratı görülür derecede solmuştu.

“Dostlarımı gözaltında tutmak için elinde ne gerekçe vardı?” Perraine’nin sesi yumuşaktı fakat hafif bir kızgınlık vardı.

“Be-ben sadece kutsal Arasham’ı korumaya çalışıyordum.”

“Öyle mi? Peki senden korumanı istedi mi?”

“Şey - tam değil.”

“Anlıyorum. Cesursun, Ulesim. Kutsal Arasham’ın talimatlarına uymadan hareket edenlere neler hissettiğini biliyorsun, değil mi? Birçok kişi kendi başlarına hareket ederek kellesini kaybetti.”

Ulesim titremeye başladı.

“Bu olayı söylediğimde seni affedeceğinden eminim. Daha basit biri hemen cellat kütüğüne yollanırdı ama sen her şeyden önce onun gözde havarisisin, değil mi? Başka bir şey var mı, Ulesim?”

Suratı bembeyaz olan Ulesim sessizce kafasını salladı.

“O zaman, ben ve arkadaşlarım gidiyoruz. Geliyor musun, Mahkra?” Sör Perraine önlerinde çadıran çıktılar.

Dabou/un kenar mahallelerinde kurulan çadır şehirden geçerlerken Perraine sığır pazarının son zamanlardaki durumu hakkında uzun bir süre konuştu. Görünüşe göre geçtikleri çadırlar rastgele kurulmuşlardı ve sokağa benzer hiçbir şey yoktu. Kirli çocuklar kalabalık gruplar halinde kumların içinde oynuyorlardı. Yanlarından geçtikleri her çadırın gölgeli kısmından kalkan keyifsiz bakışlı köpekler ilgisizce birkaç kez havlıyorlardı.

Perrraine’nin evi çadırların biraz ötesinde otluk ve küçük bir arazinin merkezinde duran kare şeklinde bir yapıydı. Kapıya gelmeleriyle şövalye, “İçeri gelin,” dedi yüksek bir sesle. “Şu sizin sığır sürüsü hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum.”

İçeri girdiler. İçerisi loş ve serindi. Ev sadece tek bir odadan oluşuyordu. Bir tarafta basit yemek pişirme gereçleri, diğer tarafta da dağınık bir yatak vardı. Bir yığın geniş geçirgen testi çatı kirişine asılıydı. Bu testilerin her biri altlarından damlayan nemle yerde su birikintileri oluşturuyordu. Odada bir masa ve iki kanepe vardı. “Hiçbir şey süslü püslü değil,” diye özür diledi Perraine.

Sparkhawk evin arkasındaki kepenkleri iyi kapanmamış gözüken tek pencereye baktı. “Rahatça konuşabilir miyiz?” diye alçak bir sesle sordu.

Perraine güldü. “Evet, Sparkhawk” diye cevapladı. “Boş zamanlarımda o pencerenin dışında dikenli çalı yetiştiriyorum. Ne kadar büyüdüklerine ve dikenlerin boyuna hayran olursun. İyi gözüküyorsun, dostum. Çömezliğimizden beri seni görmedim.” Perraine çok hafif sezilen bir aksanla konuşuyordu. Pandionların çoğunun tersine bir Eleneli değildi, İç Eosia’nın uçsuz bucaksız köşelerinden bir yerden geliyordu. Sparkhawk ondan hep hoşlanmıştı.

“Nasıl konuşulacağını öğrenmiş gözüküyorsun, Perraine,” dedi Sephrenia.

“Daha önceleri hep sessizdin.”

Perraine gülümsedi. “Sorun aksanımdı, küçük ana,” dedi. “İnsanların benimle eğlenmesini istemedim.” Sephrenia’nm bileklerinden tuttu ve olarak öptü, onu kutsamasını istedi.

“Kurik’i hatırlıyor musun?” diye sordu Sparkhawk.

“Tabii ki,” diye cevapladı Perraine. “Beni mızrakla eğiten oydu. Selam, Kurik. Aslade nasıl?”

“Çok iyi, Sör Perraine. Hatırını sorduğunuzu söyleyeceğim. Burada dönen şu iş de ne - yani Ulesim ile olan, demek istedim?”

“O işgüzar dalkavuklardan biri.”

“Gerçekten havari mi?”

Perraine hırıldadı. “Arasham’m onun ismini bile bildiğinden eminim. Şüphesiz Arasham’in kendi ismini bile bilmediği günler oluyor. Ulesim gibi kendini havari atayan ve etrafta dolaşıp, dürüst insanları rahatsız eden düzinelercesi var. Şimdi büyük ihtimalle kaçmak için atını hızla sürüyordur. Arasham verdiği minik otoriteyi aşanlara karşı çok katı. Niye oturmuyoruz ki?”

“Bu kadar güç toplamayı nasıl basardın?” diye sordu Sephrenia. “Ulesim bir kralmışsın gibi davrandı.”

“O kadar zor değil. Arasham’in ağzında sadece iki dişi var ve onlarda çakışmıyor. İki haftada bir ona saygımın tarifsiz işareti olarak yumuşak, sütle beslenmiş bir dana veririm. Yaşlı adamlar midelerine çok düşkündür, bu yüzden Arasham bol bol teşekkür eder. Havariler kör değil, böylece Arasham’m kollayacağını sanıp fikirlerimi kabul ediyorlar. Şimdi, sizi Dabour’a getiren sebep ne?”

“Voren seni bulmamızı tavsiye etti,” dedi Sparkhawk. “Burada birisiyle konuşmamız gerekiyor ve dikkat çekmek istemiyoruz.”

Perraine alaycı bir biçimde, “Evim sizin evinizdir,” dedi. “Konuşmanız gereken bu kişi de kim?”

Sephrenia peçesini çıkarıp, “Tanjin isminde bir doktor,” dedi.

Perriane ona biraz daha yakından baktı. “Sen pek iyi gözükmüyorsun ama Jiroch’da doktor bulamadınız mı?”

Sephrenia gülümsedi. “Benim için değil, Perriane,” dedi. “Başka biri için. Bu Tanjin’i tanıyor musun?”

“Dabour’daki herkes onu bilir. Merkez meydanındaki ecza dükkanının arkasında oturur. Ama evi izlenir. Büyüyle uğraştığı konusunda söylentiler var ve bağnazlar onu iş üzerinde yakalamaya çalışıyorlar.”

“Meydana yürüyerek gitmek daha iyi olur değil mi, ne dersin?” diye sordu Sparkhawk.

Perraine başıyla onayladı.

“Ve sanırım güneş batana kadar bekleyeceğiz. Böylece dışarı çıktığımızda biraz karanlık basar - belki ihtiyacımız olur da.”

“Sizinle gelmemi ister misiniz?”

“Yanlız gitsek daha iyi olur. Senin burada kalman lazım, bizim değil. Tanjin şüphe altındaysa onu ziyaret etmen buradaki konumunu riske edebilir.”

“Ara sokaklardan uzak dur,” diye homurdandı Kurik.

Sparkhawk Flüt’e işaret etti ve o da itaatkarca yanma geldi. Sparkhawk ellerini onun omuzlarına koyup gözlerini yüzüne dikti. “Burada Kurik ile kalmanı istiyorum,” dedi.

Flüt şımarıkça gözlerini şaşı yaptı.

“Kes şunu,” dedi Sparkhawk. “Dinle küçük bayan, ciddiyim.”

“Sadece rica et, Sparkhawk,” diye tavsiye etti Sephrenia. “Emretme.”

“Lütfen, Flüt,” diye rica etti. “Lütfen burada kalır mısın?”

Flüt gülümsedi, ellerini önünde birleştirdi ve reverans yaptı.

Sephrenia, “Gördün mü, ne kadar kolaymış?” dedi.

Perraine ayağa kalkarak, “Zamanımız olduğuna göre, hepinize yiyecek bir şeyler hazırlayacağım,” dedi.

“Bütün şişelerinin delik olduğunu biliyor musun, Perraine,” diyen Kurik kirişlerde asılı damlayan testileri gösterdi.

Perraine, “Evet,” diye cevapladı. “Zemini kirletiyorlar ama etrafı serin tutmaya yarıyorlar.” Ocağa gitti, çakmak taşı, çelik ve çırayla birkaç saniye beceriksizce uğraştı. Sürgünlerden ve çöl çalılarının kıvrık dallarından çok küçük bir ateş yaktı. Sonra ateşe bir çaydanlık koydu, geniş bir tava alıp

içine yağ döktü. Tavayı kömürlerin üzerine koydu ve kapalı bir kaptan birkaç parça et aldı. Yağ kokmaya başladığında etleri tavaya attı. “Korkarım ki sadece koyun eti var,” diye özür diledi. “Konuk beklemiyordum.” Cızırdayan ete kokusunu örtmek için bol bol baharat döktü, sonra masaya büyük tabaklar getirdi. Tekrar ateşin başına gidip toprak bir çömleği açtı. Çömlekten bir tutam çay alıp fincanın içine attı, sonra da çaydanlıktan sıcak su koydu. Çalımla fincanı uzatırken, “Senin için, küçük ana,” dedi.

“Ne kadar güzel. Sen bir tanesin, Perraine.”

“Sadece hizmet etmek için yaşıyorum,” dedi biraz havalı. Masaya taze incir ve kalın bir dilim peynir getirdi, sonra dumanlar tüten tavayı ortaya koydu.

“Yanlış iş seçmişsin, dostum,” dedi Sparkhawk.

“Yemek pişirmeyi çok zaman önce öğrendim. Bir uşak tutabilirim ama yabancılara güvenmiyorum.” Oturdu. Yemeğe başladıklarında, “Orada dikkatli ol, Sparkhawk,” diye uyardı. “Arasham’ın müridlerinin kulaklarının arası iyi çalışmıyor ve hepsinin kafasına komşularını minik bir günah işlerken yakalama fikri takılmış. Arasham her akşam güneş battıktan sonra vaaz veriyor ve her akşam da yeni yasaklar çıkarmayı beceriyor.”

“Sonuncusu neydi?” diye sordu Sparkhawk.

“Sinekleri öldürmek. Onların Tanrı’nın habercileri olduğunu söylüyor.”

“Ciddi değilsin.”

Perraine omuz silkti. “Sanırım yasaklayacak şeyler bitiyor ve hayal gücü sınırlı. Biraz daha koyun eti ister misin?”

Sparkhawk onun yerine incir alıp, “Çok teşekkürler, Perraine,” dedi, “ama bir parça koyun eti benim sınırım.”

“Günde bir parça mı?”

“Hayır. Yılda bir.”

Yirmi İkinci Bölüm

GÜNEŞ gökyüzünü batıda pas rengine dönüştürüyordu ki Sparkhawk ve Sephrenia Dabour’un merkezinin yakınındaki meydana girdiler. Akşam ışığı meydandaki insanların yüzlerini ve binaların duvarlarını yakut kırmızısı bir renge çevirmişti. Sephrenia’nm sol kolu iğreti bir askıya alınmıştı, Sparkhawk diğer dirseğinden yardım eder gibi tutuyordu.

Sparkhawk kafasını diğer tarafa allayarak, “Tam şurada,” dedi.

Sephrenia peçesini burnu ve ağzı üzerinde biraz daha sıkılaştır-dı. Meydanın ortasında kaynaşan kalabalığa doğru ilerlediler.

Sağda solda, siyah cüppeli kukuletalı göçebeler binaların duvarlarına dayanmış, gözleri tetikte ve şüphe dolu geçen her surata dikkatle bakıyorlardı.

“Gerçek inananlar komşusunun günahları için her zaman tetikte bekler,” diye alay edercesine mırıldandı Sparkhawk.

“Her zaman öyle olmuştur, Sparkhawk. Kişisel dürüstlük insanın en sıradan - ve en azından en çekici - özelliklerinden biridir.” Gözleyicileraen birini geçtiler ve pis kokulu bir dükkana girdiler.

Eczacı yüzünde endişeli ifade olan küçük, tombik bir adamdı. Doktor Tanjin ile konuşmak istediklerini söylediklerinde, “Görmeyi kabul eder mi bilmiyorum,” dedi. “Biliyorsunuz, gözleniyor.”

“Evet,” dedi Sparkhawk. “Dışarda çoğunu gördük. Lütfen burada olduğumuzu söyleyin. Kardeşimin kolunda ciddi bir sorunu var.”

Sinirli eczacı dükkanın arkasında perdeli bir kapı girişinden aceleyle gitti. Bir saniye sonra geri geldi. “Özür dilerim. Yeni hasta almadığını söyledi.”

Sparkhawk sesini yükseltti. “Nasıl olur bir doktor yaralı birini görmeyi kabul etmez? Ettikleri yemin Dabour’da bir mana taşımıyor mu? Cippria’da

doktorlar daha dürüst. Dostum Doktor Voldi asla hasta ya da yaralı birinin yardım isteğini geri çevirmezdi.”

Bir saniye geçti ve perdeler aralandı. Aradan kafasını uzatan adamın çok iri bir burnu, sarkık bir alt dudağı, yelken kulakları ve zayıf, sulu gözleri vardı. “Voldi mi dediniz?” diye genizden gelen yüksek perdeden bir sesle sordu. “Onu tanıyor musunuz?”

“Tabii,” diye cevapladı Sparkhawk. “Kelleşmek üzere olan ufak tefek bir adam, sürekli saçlarını boyar. Kendini çok fazla beğenir.”

“Bu Voldi, tamam. Kız kardeşini buraya arkaya getir ve çabuk ol. Dükkanın dışından kimsenin seni görmesine fırsat tanıma.”

Sparkhawk Sephrenia’nm dirseğinden tutup perdelerin arkasına kadar eşlik etti.

İri burunlu adam, “girdiğinizi gören oldu mu?” diye sordu.

“Sanırım, çoğu.” Sparkhawk omuz silkti. “Meydanın duvarlarına koklayarak günah bulmak için akbabalar gibi dizilmişler.”

“Dabour’da böyle konuşmak güvenli değildir,” dedi Tanjin.

“Belki.” Sparkhawk etrafına bakındı. Oda pejmüreydi, köşelere tavana kadar açık tahta kutular ve kitap yığınları istiflenmişti. İnatçı bir yaban arısı dışarı çıkmaya çalışırken kafasını odadaki tek kirli cama çarptı. Odada duvara yaslanmış alçak bir divan, ortada bir masa ve birkaç tahta sandalye vardı. “İşe koyulalım mı, Doktor Tanjin?” diye önerdi.

“Tamam,” dedi Sephrenia’ya doktor, “otur, koluna bakayım.”

“Sizi mutlu edecekse bakabilirsiniz, Doktor,” diyen Sephrenia, bir iskemle çekti, askıdan çıkartıp cüppesinin kolunu sıvadı.

Doktor biraz çekinerek Sparkhawk’a baktı. “Şüphesiz anladınız, kız kardeşinizin şahsıyla ilgili bir küstahlık yapmıyorum ama kolunu

incelemem lazım.”

“Yöntemi anlıyorum, Doktor.”

Tanjin derin bir nefes aldı ve Sephrenia’nm bileğini birkaç kez ileri geri oynattı. Sonra parmaklarını nazikçe kolunda dolaştırdı, dirseğini büktü. Sonra parmaklan hafifçe Sephrenia’nm omuzuna dokunurken kolunu kaldırıp indirdi. Birbirine yakın gözleri kısıldı. “Kolunda hiçbir şey yok,” diye suçladı.

Sephrenia peçesini açarken, “çok nazik olduğunuz için böyle söylüyorsunuz,” diye mırıldandı.

“Madam!” dedi şok olmuş bir sesle. “Kendinizi örtün.”

“Oh, ciddi olmayın, doktor,” dedi. “Buraya kollar ve bacakları konuşmaya gelmedik.”

“Siz casussunuz!” diye ağzı açık kaldı.

“Bir anlamda öyle,” diye cevapladı Sephrenia. “Ama casusların da arada bir doktorlara danışması gerekir.”

“Hemen burayı terk edin,” diye emretti.

Sparkhawk kukuletasını geri iterek, “Daha yeni geldik.” Dedi. “Sevgili kız kardeşim durma,” dedi Sephrenia’ya- “Niçin buraya geldiğimizi anlat.”

“Söyleyin bana Tanjin,” dedi Sephrenia, “darestim kelimesi size bir şey ifade ediyor mu?”

Doktor ürktü, geri geri uzaklaşarak perdeli kapıya baktı.

“Mütevazi olmayın, Doktor,” dedi Sparkhawk. “Kralın erkek kardeşini ve birçok yeğenini darestimle zehirlendikten sonra tedavi ettiğiniz söyleniyor.”

“Bunu kimse ispat edemez.”

“İspata ihtiyacımız yok. Tedaviye ihtiyacım var. Bir arkadaşı-mız aynı durumda.”

“Darestim için tedavi ya da panzehir yoktur.”

“Peki nasıl oluyorda kralın kardeşi hâlâ yaşıyor?”

Doktor belli belirsiz meydanı işaret ederek, “Siz onlar için çalışıyorsunuz,” diye suçladı. “Beni kandırıp itiraf ettirteceksiniz.”

“Onlar kim?” diye sordu Sparkhawk.

“Arasham’ın fanatikleri. Çalışmalarımda büyücülük yaptığımı ispata çalışıyorlar.”

“Yapıyor musunuz?”

Doktor geriye doğru sindi, “Lütfen gidin,” diye yalvardı. “Hayatımı tehlikeye sokuyorsunuz.”

“Fark ettiğiniz gibi biz Rendorlü değiliz,” dedi Sephrenia. “Sizin ülkenizin insanlarının öngörülerini paylaşmıyoruz, bu yüzden sihir bizi rahatsız etmez. Geldiğimiz yerde oldukça sıradandır.”

“Bahsettiğim arkadaşımız bizim için çok önemli.” dedi Sparkhawk, “ve zehire çare bulmak için her şeyi göze alacağız.” Ne demek istediğini anlatmak için cüppesinin önünü açtı. “Ne olursa.”

Doktor örme zırh ve kmındaki kılıca şaşkın şaşkın bakakaldı.

“Doktoru tehdit etmeye gerek yok, sevgili kardeşim,” dedi Sephrenia. “Bulduğu tedaviyi açıklamaktan çok mutlu olacağın’ dan eminim. Her şeyden önce o bir doktor.”

Tanjin çaresizlik içinde, “madam neden bahsettiğinizi bilmiyorum,” dedi. “Darestim’in tedavisi yoktur. Bu söylentileri nereden duyduğunuzu bilmiyorum ama hepsinin kesinlikle yalan olduğuna sizi temin ederim.

Çalışmalarımda büyücülük kullanmıyorum. “Perdeli kapıya aceleyle bir göz daha attı.

“Ama Doktor Voldi kullandığınızı, hatta kralın ailesini iyileştirdiğinizi söyledi.”

“Şey, evet, sanırım iyileştirdim ama zehir darestim değildi.”

“Peki, neydi o zaman?”

“Ah, porgutta, sanırım.” Açıkça yalan söylüyordu.

“O zaman kral niçin sizi çağırttı, doktor?” diye üsteledi Sephrenia. “Basit bir müshil ilacı vücuddaki porguttayı temizler. Her doktor çırağı bunu bilir. Kesinlikle hafif bir zehir olamazdı.”

“Ah, şey, belki başka bir şeydi, tamamen unuttum.”

“Sevgili kardeşim, sanırım bu iyi doktorun söylediğimiz kimseler olduğumuzun dolaysız ispaü gibi güven verici bir şeylere ihtiyacı var,” dedi Sephrenia. İnatla pencereyi kırıp dışarı çıkmaya çalışan sinirli yaban arısına baktı. “Niye geceleri asla bir yaban arısı görmediğinizi hiç merak ettiniz mi, Doktor?” diye sordu.

“Bunu hiç düşünmedim.”

“Belki bundan sonra düşünürsünüz.” Styricçe mırıldanmaya başladı, parmakları bir büyüyü dokuyordu.

“Ne yapıyorsunuz?” diye haykırdı Tanjin. “Şunu durdurun!” Bir.eli önünde uzanmış Sephrenia’ya doğru ilerlemeye başladı, ama Sparkhawk onu durdurdu.

“Müdahale etme,” dedi iri şövalye.

Sephrenia parmağıyla işaret etti ve büyüyü bıraktı.

Böceğin vızıldayan kanatlarının sesine insanoğlunun bilmediği bir dilde neşeyle şarkı söyleyen ince, tiz bir ses katıldı. Sparkhawk tozlu pencereye baktı. Yaban ansı gitmiş yerine eski halk efsanelerinden gelme minnacık bir kadın havada duruyordu. Uçuk sarı saçları büyük bir hızla çırptığı zar gibi kanatlarının arasından sırtına dökülüyordu. Küçük çıplak gövdesi ve ufacık yüzü nefes kesecek kadar güzeldi.

Sephrenia, “İşte yaban arıları kendilerini böyle görürler,” dedi, “ve belki de gerçekten öyledirler - gündüz sıradan bir böcek ama gece harika bir yaratık.”

Tanjin gözleri faltaşı gibi açık, şaşkınlıktan dona kalmış bir vaziyette gerisin geri eski divanına düştü.

Sephrenia bir elini uzatıp periye şarkı söyler gibi mırıldandı, “buraya gel, küçük kardeş.”

Peri odaya daldı, şeffaf kanatlan vızıldıyor, ince sesi yükseli- . yordu. Sephrenia’nın açılmış avucuna hâlâ havayı döven kanatlarıyla zarifçe kondu.

Sephrenia döndü ve elini titreyen doktora doğru uzattı. “Güzel değil mi?” diye sordu. “Eğer isterseniz onu tutabilirsiniz - ama iğnesine dikkat edin.” Peri’nin elindeki minnacık meçi gösterdi.

Tanjin elleri arkasında geriye büzüldü. “Bunu nasıl yaptın?” diye titreyen bir sesle sordu.

“Yani bunu yapamaz mısın? O zaman senin alehinde olan suçlamalar sahte olmalı. Bu çok basit bir büyü - ilk öğrenilenlerden.”

“Görebildiğiniz gibi Doktor,” dedi Sparkhawk, “sihirle ilgili kuruntumuz yok. Arasham ya da fanatik müritlerine ihbar edilme korkusu olmadan bizimle serbestçe konuşabilirsiniz.”

Tanjin dudaklarını sıkıca kapatmış, Sephrenia’nın avucunda kanatlarını çırparak oturan periye bakmaya devam ediyordu.

“Beni bıktırmayın, Doktor,” dedi Sephrenia. “Sadece kralın erkek kardeşini nasıl iyileştirdiğinizi söyleyin, yolumuza koyulalım.”

Tanjin ondan uzaklaşmaya başladı.

“Sanırım burada zaman kaybediyoruz, sevgili kardeşim,” dedi Sparkhawk’a Sephrenia, “doktor işbirliği yapmayı reddediyor.” Elin kaldırdı. “Uç, küçük kardeş,” dedi periye ve küçük yaratık bir daha havalandı. “Şimdi gidiyoruz, Tanjin,” dedi.

Sparkhawk itiraz etmeye kalktı ama Sephrenia elini engelleyici bir şekilde koluna koyup kapıya doğru yürüdü.

Tanjin havada daireler çizen periyi göstererek, “Bunu ne yapacaksınız?” diye bağırdı.

“Ne mi yapacağım?” dedi Sephrenia. “Tabii ki hiçbir şey, Doktor. O burada oldukça mutlu. Arada sırada şekerle besleyin ve ortaya küçük bir tabak su koyun. Karşılık olarak sizin için şarkı söyleyecektir. Sakın yakalamaya çalışmayın. Bu onu çok kızdırır.”

“Onu burada bırakamazsınız!” diye haykırdı Doktor. “Eğer onu görürlerse büyücülükten yakılırım.”

“İşin aslını hemen anlıyor değil mi?” dedi Sephrenia.

“Bilimsel kafa bu kadarını fark eder.” Sparkhawk sırıttı. “Haydi gitmiyor muyuz?”

“Bekleyin!” diye çığlık attı Tanjin.

“Bize söylemek istediğiniz bir şey mi var, Doktor?” dedi yumuşakça Sephrenia.

‘Tamam. Ama kimseye söylememeye yemin etmeniz gerek.”

“Tabii ki. Dudaklarımız mühürlendi.”

Tanjin derin bir nefes aldı ve dışarıdan kimsenin dinlemediğine emin olmak için aceleyle perdeli kapıya gitti. Sonra döndü, onlan boğuk bir fısıltıyla konuştuğu odanın uzak köşesine eliyle çağırdı. “Darestim o kadar öldürücüdür ki doğal bir panzehiri ya da tedavi yolu yoktur,” diye başladı.

“Voldi’nin de bize söylediği buydu,” dedi Sparkhawk.

“Fark ettiğiniz gibi doğal bir panzehiri ya da tedavi yolu yoktur dedim,” diye devam etti Tanjin. “Yıllar önce, araştırmalarım sırasında çok eski ve garip bir kitapla karşılaştım. Eshand zamanından daha önce bulunmuştu, yasaklar etkili olmadan önce yazılmış. Anlattığına göre Rendordaki ilkel otacılar hastalarına sıradan büyülerden faydalanarak bakarlarmış.

“Bu bazen işe yarar, bazen yaramazmış - ama bazı şaşırtıcı tedaviler elde etmişler. Çalışma bilinen bir öge üzerineymiş. Dünyada muazzam gücü olan bir miktar nesne var. Çok eski doktorlar hastalarını iyileştirmek için bu tip şeyler kullanmışlar.”

“Anlıyorum,” dedi Sephrenia. “Styric otacılar da bazen tehlikeli girişimlere başvururlar.”

“Bu çalışma Daresiyan kıtasındaki Tamul İmparatorluğu’nda oldukça yaygındır,” diye devam etti Tanjin, “ama burada Eosia’da gözden düşmüştür. Eosialı doktorlar bilimsel teknikleri tercih ederler. Eleneler her zaman büyüden şüphe etmişlerdir. Ama darestim çok kuvvetli olduğundan alışılagelmiş panzehirlerin hiçbirinin etkisi yoktur. Büyülü nesneler olası tek tedavidirler.”

“Peki kralın erkek kardeşi ve yeğenlerini tedavi etmek için ne kullandınız?” diye sordu Sephrenia.

“Kendine has rengi olan kesilmemiş bir mücevherdi. Sanırım Daresia’dan gelme ama emin olamam. İnancıma göre Tamul Tanrıları o taşa kendi güçlerini aşılamışlar.”

“O taş nerede şimdi?” diye istekle sordu Sparkhawk.

“Korkarım yok oldu. Onu öğütüp toz haline soktum ve kralın akrabalarını tedavi etmek için şarapla karıştırdım.”

“Salak!” diye patladı Sephrenia. “Öyle bir nesne bu şekilde kullanılmaz. Tek yapman gereken hastanın vücuduna dokundurman ve gücünü dışarı çağırman.”

“Eğitim görmüş bir doktorum madam,” diye sertçe cevapladı.

“Ne böcekleri perilere çevirebilirim, ne kendimi havada durdurabilirim, ne de düşmalarımın üzerine büyüler yapabilirim. Ben sadece mesleğimin normal metodlarım takip edebilirim ve bu da hastanın ilacı mideye indirmesi anlamına gelir.”

“Sadece birkaç kişi için binlerce insanı iyileştirebilecek bir taşı yok ettin!” Sephrenia biraz gayretle öfkesini kontrol etti. “Bu tip nesnelerden başka bildiğin var mı?” diye sordu.

“Birkaç tane.” Omuz silkti. “Tamul’da, İmparatorluk sarayında büyük bir mızrak, Zemoch’da birkaç yüzük ama bunların insanları iyileştirmekte işe yarayacağından şüphem var. Polesia’da bir yerde mücevherli bir bilezik olduğu söyleniyor ama bu sadece bir efsane olabilir. Mithrium adası kralının kılıcı çok güçlü olarak ünlüdür ama Mithrium çağlar önce battı. Styriclerin birçok sihirli değnekleri olduğunu da duydum.”

“Bu da bir efsane,” dedi ona Sephrenia. “Tahta böyle bir güç için çok zayıf kalır. Başka?”

“Tek bildiğim Thalesia kraliyet tacının üzerindeki mücevher ama o da Zemoch istilası zamanından beri kayıp.” Kaşlarını çattı. “Bunun pek fazla yardımı olacağını sanmıyorum,” diye ekledi, “Arasham’ın dünyadaki en kuvvetli ve en kutsal şey olduğunu iddia ettiği bir tılsımı var. Gözümle görmedim, bu yüzden emin değilim. Arsham’m beyni kafasına bol geldiğinden bu konuda bilgisi yoktur. Zaten ondan bunu alamazsınız.”

Sephrenia yüzünün alt tarafını örtmek için peçesini tekrar taktı. “Samimiyetiniz için teşekkür ederim, Doktor Tanjin,” dedi. “Emin olunki

sırrınızı kimse öğrenemeyecek.” Bir saniye düşündü. Kolunu ileri uzatarak, “Sanırım kırık tahtasını yerine yerleştirmeniz gerekiyor,” dedi. “Bu ziyaretin meşruluğunu meraklılara ispat etmemizi sağlayacaktır ve sizi de bizim kadar koruyacaktır.”

“Bu çok iyi bir fikir, madam.” Tanjin bir çift çıta ve uzun beyaz bez hazırladı.

Sparkhawk o Sephrenia’nın kolunu sararken sordu, “Küçük bir dost tavsiyesi ister misiniz, Tanjin?”

“Dinliyorum.”

“Şöyle yapın. Eğer ben olsaydım, yanıma birkaç parça eşya alıp Zand’a giderdim. Orada kral sizi koruyabilir. Hâlâ daha sağken Dabour’dan çıkıp gidin. Fanatikler şüphelilikten eminliğe çok kolay geçebilirler ve yakıldıktan sonra masum olduğunuzu ispatlamanız pek bir işe yaramaz.”

“Ama sahip olduğum her şey burada.”

“Alevler ayaklarınızın altındayken bunların sizi çok rahatlatacağından eminim.”

Tanjan yaptığı işten başını kaldırıp zayıf bir sesle sordu, “Gerçekten benim bu kadar tehlikede olduğumu düşünüyor musun?”

Sparkhawk başıyla onayladı. “Hem daha da fazlası. Dabour’da kalıp, bir hafta daha yaşarsan şanslı olduğunu iddia ederim.”

Sephrenia sarılı kolunu askısına takarken, doktor korkunç bir şekilde titremeye başladı. Kapıya doğru gitmeye başladıklarında, “Bir dakika bekleyin,” dedi. “Ona ne olacak?” Pencerenin yanında havada hızla uçuşan periyi işaret etti.

“Ah,” dedi Sephrenia. “Özür dilerim. Neredeyse unutuyordum.” Birkaç kelime mırıldandı ve belirsiz el hareketleri yaptı.

Yaban arısı kafasını pencereye vurmaya devam etti.

Ecza dükkanından tamamen boşalmış meydana çıktıklarında hava kararmıştı.

“Pek fazla bir şey yok,” dedi Sparhavyk.

“Daha öncekilerden fazla. Ehlana’yı tedavi nasıl tedavi edeceğimizi biliyoruz. Yapmamız gereken nesnelerden birini bulmak.”

“Arasham’m tılsımının böyle bir gücü olup olmadığını söyleyebilir inisin?”

“Sanırım.”

“İyi. Perraine, Arasham’m her akşam vaaz verdiğini söyledi. Gidip onu bulalım. Tedavi için işe yarayacaksa bu vaazlardan bir düzine dinleyebilirim.”

“Peki tılsımı nasıl almayı planlıyorsun?”

“Bir şeyler düşünürüm.” Siyah cüppeli bir adam yollarını kesti. “Olduğunuz yerde kalın,” diye emretti.

“Sorun nedir, komşu?” diye sordu Sparkhawk.

Cüppeli adam suçlayarak, “Niçin kutsal Arasham’ın ayaklarının dibinde değilsiniz?” diye sordu.

“Sadece yolumuza gidiyorduk,” diye cevap verdi Sparkhawk.

“Bütün Dabour bilir ki, güneş batarken kutsal Arasham ahaliye konuşur. Niçin bildiğiniz halde orada değilsiniz?”

“Daha bugün geldik/’ diye açıkladı Sparkhawk, “ve kız kardeşimin incinen kolu için tıbbi yardım aramak zorundaydım.”

Fanatik surat asarak şüpheyle Sephrenia’nm askısına baktı. “Büyücü Tanjin’e baş vurmadınız değil mi?” diye rahaksız edici bir tonda sordu.

“Birinin canı yanarsa otacının diplomasını sormaz,” dedi Sephrenia. “Bununla beraber, temin ederim ki, doktor büyücülük yapmadı. Bir doktor gibi kırık kemiği yerine yerleştirdi ve sardı.”

“Doğruluk ve büyücülük bir arada olmaz,” dedi bağnaz adam.

“Sana ne söyleyeceğim biliyor musun, komşu,” dedi kibarca Sparkhawk. “İstersen bir kolunu kırayım böylece onu daha yakından inceleyebilir ve büyücülük yapıp yapmadığını anlayabilirsin.”

Fanatik endişeyle geri çekildi.

“Şimdi gel bakayım, arkadaşım,” dedi zevkle Sparkhawk, “cesur ol, fazla acımayacak ve kutsal Arasham’ın büyücülüğün kökünü kazımaktaki hevesini ne kadar takdir edeceğini düşün.”

“Kutsal Arasham’ın konuştuğu yeri bize tarif edebilir misin?” Sephrenia araya girdi. “Kalplerimiz onun söyleyeceklerini dinlemek için yanıp tutuşuyor.”

Sinirli adam parmağınla işaret ederek, “Şu yolun ilerisinde,” dedi. “Meşale ışıklarını görebilirsiniz.”

Hafifçe eğilen Sparkhawk, “Teşekkürler, arkadaşım,” dedi. “Sen niye bu akşamki vaazda yoksun?”

“Ben, şey, zor bir görevim var,” dedi adam. “Nedensiz orada olmayanları bulmam ve onları adalete tesim etmem gerekiyor.”

“Ah, anlıyorum,” dedi Sparkhawk. Arkasını döndü sonra tekrar geri döndü. “Senin için kolunu kırmamı istemediğinden gerçekten emin misin? Bir saniye bile sürmez.”

Fanatik aceleyle onlardan uzaklaştı.

“Herkesi tehdit etmen gerekiyor mu, Sparkhawk?”

“Beni kızdırdı.”

“Çok kolay kızıyorsun.”

Bunu düşündü. “Evet,” diye kabullendi. “Sanırım çabuk kızıyorum. Gidiyor muyuz?”

Kenar mahallelerde kurulan çadırlara gelene kadar Dabour’un karanlık sokaklarında yürüdüler. Biraz ilerde yakut kırmızısı bir parlama ışıldayan yıldızlara doğru yükseliyordu. Hızla çadırları geçip ışığa doğru ilerlediler.

Titreyerek yanan meşaleler şehrin güneyinde iki tepe arasındaki bir tür doğal anfinin ‘etrafını saran sırıkların uçlarına konulmuştu. Çukur Arasham’ın müridleriyle doluydu; delirmiş kutsal adamın kendisi de tepelerden birisinin ortalarında, geniş bir kaya parçasının üstünde ayakta duruyordu. Uzun boylu ve sıskaydı. Uzun gri sakalı, fırça gibi siyah kaşları vardı. Müridlerine nutuk çeken sesi tizdi ama diş yoksunluğundan dolayı kelimelerini anlamak zor-du.Sephrenia ve Sparkhawk kalabalığa karıştıklarında, yaşlı adam -ona bir rüyada verildiğini söylediği - Tanrı’mn özel bir vahiyinin çok uzayan ispatının ortasındaydı. İddiasında dev mantık boşlukları ve Rendor’da itikat olarak bilinen şeyde büyük atlamalar vardı.

Sephrenia çıtalar ve askıyı çıkarırken şaşkın bir tonla, “Söylediklerinin bir anlamı var mı?” diye fısıldadı.

“Anladığım kadarıyla yok,” diye fısıldadı Sparkhawk.

“Bende öyle tahmin ediyordum. Elene Tanrısı gerçekten bu tip histerik abuk sabuk sözleri teşvik eder mi?”

“Bende hiç etmedi.”

“Daha yaklaşabilir miyiz?”

“Sanmıyorum. Önündeki kalabalık oldukça sık.”

Arasham favori konularından birine döndü, Kilise’nin suçlanması. Belirttiğine göre, örgütlenmiş Elene dini En Yüce’nin seçtiği ve çok sevdiği

sözcüsünün yüksek mevkisini tanımadığından Tanrı tarafından lanetlenmişti.

“Ama kötülük cezalandırılacaktır!” diye ağzından tükürükler saçarak peltek peltek haykırdı. “Müridlerim yenilmezler! Biraz daha sabırlı olun, kutsal tılsımımı kaldıracağım ve sizi savaşa götüreceğim. Lanetli Kilise Şövalyeleri’ni savaşmak için üzerimize yollayacaklar ama onlardan korkmayın! Bu kutsal emanetin gücü tıpkı rüzgarın önünde uçuşan samanlar gibi silip süpürecektir!” Yumruğunda sıkıca tuttuğu bir şeyi başının üzerine doğru kaldırdı. “Mukaddes Eshand’m ruhunun kendisi bunu bana teyid etti!”

Sparkhawk, Sephrenia’ya, “Eee?” diye fısıldadı.

“Çok uzak,” diye mırıldandı. “Hiçbir şey hissedemiyorum. Yakma gitmemiz gerekiyor. Elinde ne tuttuğunu bile söyleyemem.”

Arasham’ın sesi kulak tırmalayıcı bir tona geçti. “Size şunu söylüyorum, siz inançlılar ve sözlerim gerçek. Tanrı’nm sesi bana hareketimizin şu anda bile kuzey krallıklarının ormanlarında ve tarlalarında yayıldığım açıkladı. Oradaki sıradan insanlar - erkek ve kız kardeşlerimiz - Kilise’nin boyunduruğundan usanmışlar ve kutsal davamıza katılacaklar.”

“Ona bunu söyleyen Martel’dir,” diye homurdandı Sparkhawk, “ve eğer Martel’in Tanrı’nm sesi olduğunu sanıyorsa o zaman benim düşündüğümden de daha çılgınmış.” Ayak parmaklarının ucunda kalktı ve kalabalığın üzerinden bakındı. Arasham’ın vaaz verdiği tepenin biraz aşağısında geniş, büyük bir çadır duruyordu. Sert sırıklardan bir çitle çevriliydi. “Hadi şu kalabalığın etrafından dolaşalım,” diye önerdi. “Sanırım yaşlı adamın çadırını gördüm.”

Kalabalığın kenarına kadar geri geri gittiler. Arasham ipe sapa gelmez nutkuna devam etti ama ileri geri konuşmaları mesafe ve müridlerinin fısıltıları arasında kayboldu. Sparkhawk ve Sephrenia kalabalığın arkasından savunma çiti içindeki karanlık çadıra doğru süzüldüler. Yaklaşık yirmi adım kadar yaklaşmışlardı ki Sparkhawk Sephrenia’nın koluna dokundu, durdular. Bir grup silahlı adam savunma çitinin önünde

duruyordu. “Vaazını bitirene kadar beklememiz gerekiyor,” diye mırıldandı Sparkhawk.

“Akhndakini söylemek ister misin? Sürprizden nefret ederim.”

“Çadıra girmeyi deneyeceğim. Eğer bu tılsım gerçekten güçlüyse, kalabalığın ortasında onu ihtiyardan almak zor olabilir.”

“Bunu nasıl başarmayı planlıyorsun, Sparkhawk?”

“Yağcılık yapmayı düşündüm.”

“Tehlikeli ve çok aleni olmaz mı?”

“Şüphesiz ama akli dengesi bozuk insanlarla uğraşırken aleni olman gerekir. Kurnazlığı anlayacak yoğun dikkatleri yoktur.”

Arasham’ın sesi tiz bir doruk noktasına doğru yükseliyordu. Müridleri gevelediği her açıklamanın sonunda batırıyorlardı. Sonra kutsamasını yaptı ve kalabalık dağılmaya başladı. Kıskanç havarilerden bir düğümle sarılı kutsal adam kaynayan kalabalığın içinden çadırına doğru yavaşça yürümeye başladı. Sparkhawk ve Sephrenia yolunun üzerinde bir yere doğru ilerlediler. “Kenara çekilin!” diye sertçe emretti havarilerden birisi. J

Sparkhawk sesi sarsak adımlarla yürüyen yaşlı adama ulaşacak kadar yüksek sesle, “Beni affedin, yüce havari,” dedi, “ama Deria kralından kutsal Arasham’a mesaj getirdim. Majesteleri Elene Kilisesi’nin gerçek liderine selamlarını yolluyor.”

Sephrenia boğazlanıyormuş gibi hafifçe bir ses çıkardı.

“Kutsal Arasham krallara bakmaz,” diye kibirle küçümsedi havari, “Şimdi çekil kenara.”

Arasham şaşırtıcı derecede zayıf bir sesle, “Bir saniye, Ikkad,” diye geveledi. “Derialı kardeşimizin mesajının geri kalanım dinleyeceğiz. Bu bizimle son konuştuğunda Tanrı’nın bize bahsettiği haberleşme olabilir.”

Sparkhawk yerlere kadar eğilerek, “En kutsal Arasham,” dedi, “Majesteleri, Deria Kralı Obler sizi kardeşi olarak selamlar. Kralımız çok yaşlıdır ve yaş her zaman bilgelik getirir.”

Arasham uzun gri sakalına vurarak, “Doğru,” diye onayladı.

“Majesteleri kutsal Eshand’m öğretilerinin uzun zamandır dikkatle üzerinde duruyor,” diye devam etti Sparkhawk, “sizin Ren-dor’daki ilerlemelerinizi hevesle takip etti. Kilise’nin faaliyetlerine artan bir tiksintiyle bakıyor. Kilise din adamlarının ikiyüzlü ve kendi çıkarlarına hizmet edenler olduklarını fark etti.”

“Tam benim kelimelerim,” dedi coşkuyla Arasham. “Bunları yüzlerce ya da binlerce kez söyledim.”

“Majesteleri sizin, düşüncesinin tükenmeyen kaynağı olduğunuzu biliyor, kutsal Arasham.”

Arasham kendine hafifçe çekidüzen vererek, “iyi,” dedi.

“Majesteleri Elene Kilise’sinin tasfiye zamanı geldiğine ve Kilise’nin günahlarını arındırmak için Tanrı’nın seçtiğinin siz olduğuna inanıyor.”

“Bu akşamki vaazımı dinledin mi?” diye sordu yaşlı adam. “Aynı konu üzerinde konuştum.”

“Doğru,” dedi Sparkhawk, “Majesteleri beni mesaj taşımakla görevlendirdiğinde söyledikleriyle sizin kelimelerinizin bu kadar çakışması beni hayrete düşürdü. Bununla beraber, bilinki, kutsal Arasham, majesteleri size sevgisi ve selamlarının sade tesellisinden çok daha fazla yardımı sağlamaya niyetli. Ama diğer niyetlerinin detaylarının sadece kulaklarınıza söylenmesi gerekiyor.” Etraflarında üzerlerine doğru bastıran kalabalığa şüpheyle baktı. “Böyle kalabalık bir yerde, gözüktüğü gibi olmayanlar bulunabilir ve size söylediklerim Chyrellos’a ulaşırsa, Kilise majestelerinin planladığını engellemek için bütün gücünü kullanacaktır.”

Arasham başarısızca uyanık gözükmeye çalıştı. “Tedbir sana yakışıyor, genç adam,” diye onayladı. “Gel çadırıma gidelim ki kardeşim Obler’in aklmdakileri tamamen bana açıklayabilesin.”

Sparkhawk işgüzar havarileri iterek aralarından yaşlı bağnaza kolu ve omuzuyla destek olmak için yol açtı. Yaltaklanan bir tonla, “Kutsal kişi,” dedi, “korkma bana yaslanmaktan, mukaddes Es-hand’m emrettiği gibi, genç ve kuvvetlilerin görevi, yaşlı ve bilgelere hizmet etmektir.”

“Ne kadar doğru konuşuyorsun, oğlum.”

Arasham’m çadırının içi kaba dış görünüşünden beklenmeyecek kadar lükstü. Ortadaki tek lamba pahalı yağ yakıyordu ve değer biçilemeyecek halılar kaba kum zemini örtüyordu. İpek kumaşlar çadırın arka bölümlerini perdeleliyor, bu perdelerin arkasından yeni yetme oğlan çocuklarının kıkırdamaları geliyordu.

Arasham ipek yastıklardan bir grubun üzerine çöküp, “Lütfen oturun, rahatınıza bakın,” diye samimice davet etti. “Önce yiyecek içecek bir şeyler alalım, sonra Derialı sevgili kardeşim Obler’in amacını anlatabilirsiniz.” Sertçe ellerini çırptı ve ipek kumaşlann arkasından badem gözlü bir oğlan çıktı.

“Bize biraz taze kavun getir, Saboud” dedi Arasham,

“Nasıl emrederseniz, En Kutsal.” Oğlan eğildi ve ipek perdenin arkasına çekildi.

Arasham yastıklarına gerisin geri yayıldı. “Deria’da davamıza karşı artan duyguları içeren haberi getirmene çok şaşırmadım,” diye peltekçe söylendi. “Bana böyle hislerin kuzey krallıklarında nadir olmadığı haberi gelmişti. Hatta, böyle bir mesaj daha yeni geldi.” Ara verdi. “Bana öyle geliyor ki - belki de bu her zaman düşüncelerini benimkine katan Tanrı’nm teşviki - sen ve diğer haberci birbirinizi tanıyor olabilirsiniz.” Çadırın loş aydınlanan kısmını örten ipek örtüye doğru döndü. “İleri çık, dostum ve danışmanım. Daira’dan gelen soylu ziyaretçimizin yüzüne bak ve söyle bana onu tanıyormusun.”

Örtünün arkasında bir gölge kımıldadı. Bir saniye tereddüt etmiş gibi gözüktü ve kukuletalı bir figür lambanın ışığına çıktı. Kukuletalı adam Sparkhawk’dan biraz kısaydı ve bir savaşçının güçlü omuzlanna sahipti. Uzandı, delici siyah gözlerini ve kalın aslan yelesi gibi kar beyazı saçlarını ortaya çıkarmak için kukuletasını geri itti.

Sparkhawk anında kılıcını çekmekten .alıkoyanın ne olduğunu merak etti. “Elbette, en kutsal Arasham,” dedi Martel o derin, tınılı sesiyle, “Sparkhawk ve ben birbirimizi çok uzun zamandır tanırız.”

Yirmi Üçüncü Bölüm

“UZUN zaman oldu, değil mi, Sparkhawk?” dedi Martel. Rahat görünmesine rağmen gözlerinde büyük bir dikkat vardı.

Sparkhawk biraz güç sarf ederek kasılmış adalelerini gevşetti. “Evet, öyle. En azından on yıl oldu. Daha sık görüşmeliyiz.”

“Bunun için çaba göstermeliyiz.”

Bu noktada kaldılar. Birbirlerinin gözlerine bakmaya devam ettiler. Sanki hava bir diğerinin ilk hareketi yapmasını beklerken gerginlikten çatırtılar çıkarıyor gibiydi.

“Sparkhawk,” dedi Arasham, düşünceli bir ifadeyle “çok sıradışı bir isim. Sanki daha önce bir yerlerde duymuşum gibime geliyor.”

“Çok eski bir isim,” dedi Sparkhawk. “Nesillerdir ailemde devam ediyor. Atalarımdan bazıları meşhurdur.”

“Belki oradan duydum,” diye kayıtsızca mırıldandı Arasham. “Eski ve birbirini seven iki arkadaşı tekrar birleştirebildiğime memnun oldum.”

“Sonsuza kadar size minnettar kalacağız, En Kutsal,” diye cevapladı Martel. “Sparkhawk’m yüzünü görmeyi ne kadar arzuladığımı hayal bile edemezsiniz.”

“Seninkini görmeyi arzuladığım kadar olamaz,” dedi Sparkhawk, yaşlı çılgına döndü. “Bir zamanlar Martel ve ben kardeş gibiydik, En Kutsal. Bizi ayıran yıllara yazıklar olsun.”

“Seni bulmaya çalıştım, Sparkhawk” dedi sakince Martel, “hem de birçok kez.”

“Evet, bunu duydum. Her zaman gözüktüğün yerlere aceleyle gittim ama oraya geldiğimde sen çoktan ayrılmış oldun.”

“Acil işler,” diye mırıldandı Martel.

“Hep böyle olur,” dedi öğüt verircesine Arasham, harap olmuş ağzı kelimeleri bozuyordu. “Gençlik arkadaşlarımız bizi bırakıp gittiler, yaşlı halimizde bizi yanlız bıraktılar.” Gözleri melankolik düşlerle kapandı. Tekrar açmadı; bir saniye sonra horlamaya başladı.

“Çok çabuk yoruluyor,” dedi yavaşça Martel. Sephrenia’ya döndü, bir gözü de Sparkhawk’taydı. “Küçük ana,” diye alay ve pişmanlık arası bir tonda selamladı.

“Martel.” Sephrenia başını kısaca eğdi.

“Ah,” dedi Martel. “Seni hayal kırıklığına uğratmış gibi gözüküyorum.”

“Kendini uğrattığın kadar olamaz.”

“Ceza mı, Sephrenia?” diye küçümserce sordu. “Şimdiye kadar yeterince cezalandırılmadığımı mı düşünüyorsun?”

“İnsanları cezalandırmak benim doğam değildir, Martel. Doğa ceza ya da ödül vermez - sadece akibetleri verir.”

“Tamam, o zaman. Akibetleri kabul ediyorum. En azından seni selamlamama ve kutsamanı istememe izin verecek misin?” Sephrenia’ nın bileklerini tuttu ve avuç içlerini çevirdi.

“Hayır, Martel,” diyerek ellerini kapattı Sephrenia, “sanmıyorum. Artık öğrencim değilsin. İzleyecek başka birini buldun.”

“Bu benim fikrim değildi, Sephrenia. Beni reddetmiştin, hatırlıyorsun.” İç çekti ve bileklerini bıraktı. Tekrar Sparkhawk’a baktı. “Adus’u seninle uğraşmak için yolladığım düşünüldüğünde,” dedi, “seni gördüğüme gerçekten şaşırdım, kardeşim. Onunla bu konu hakkında sertçe konuşmalıyım - tabii hâlâ yaşıyorsa.”

“Onu son gördüğümde kanlar içindeydi,” dedi Sparkhawk, “ama çok ciddi bir kanama değildi.”

“Adus kanı pek umursamaz - kendininki bile olsa.”

“Yolumdan çekilir misin, Sephrenia?” diyen Sparkhawk, cübbesinin önünü açtı ve kılıcının kınını hafifçe kımıldattı. “Martel ve ben birbirimizi son gördüğümüzde bir tartışmayı yarıda bırakmıştık. Sanırım devam etme zamanımız geldi.”

Martel’in gözleri kısıldı ve cübbesinin önünü açtı. Sparkhawk gibi onun da çelik gömleği ve geniş bir kılıcı vardı. “Harika fikir, Sparkhawk,” dedi, derinden gelen sesi fısıltıdan biraz yüksekti.

Sephrenia ikisini arasında durdu. “Kesin şunu, ikiniz de,” diye emretti. “Ne yeri, ne de zamanı. Bir ordunun tam ortasındayız.

Eğer oyununuzu burada, Arasham’ın çadırında oynarsanız daha bitiremeden Rendor’un yarısını burada bulacaksınız.”

Sparkhawk içinden yükselen sıcak bir hayal kırıklığı dalgası hissetti, ama onun haklı olduğunu biliyordu. Elini kılıcın kabzasından çekti. “Umarım yakın bir zamanda, Martel,” dedi buz gibi bir sesle.

“Seni zorlamaktan mutlu olacağım, kardeşim,” diye alaycı bir reveransla cevapladı Martel. Gözleri kısıldı. “Rendor’da ne yapıyorsunuz? Hâlâ Cimmura’da olduğunuzu düşünüyordum.”

“Bir iş gezisi.”

“Ah, anladığım kadarıyla darestimi buldunuz. Bunu size söylemekten nefret ediyorum ama boşuna zaman harcıyorsunuz. Panzehiri yok. Cimmura’daki o özel dosta tavsiye etmeden önce dikkatle kontrol ettim.”

“Şansını zorluyorsun, Martel,” dedi Sparkhawk.

“Her zaman öyle yaptım, kardeşim. Dedikleri gibi, risk yoksa, kâr da yok. Korkanm, Ehlana ölecek. Lycheas onun yerine geçecek ve Annias patrik olacak. Bu işten sıkı para kaldırmayı bekliyorum.”

“Her zaman bütün istediğin bu muydu?”

“Başka ne var ki?” Martel omuz silkti. “Diğer her şey bir hayal. Son zamanlarda Vanion nasıl?”

“İyi,” diye cevapladı Sparkhawk. “Sorduğunu söyleyeceğim.”

“Bundan onu tekrar görecek kadar çok yaşayacaksın varsayımı çıkıyor. Buradaki durumun şüpheli, eski dostum.”

“Seninki de öyle, Martel.”

“Biliyorum ama alıştım. Sen vicdan ve benzeri şeylerle iyice yüklüsün. Ben onları çok önceden bıraktım.”

“Şu evcil Damork’un nerede, Martel?” diye sordu Sephrenia.

Martel şaşırmış bir ifadeyle baktı ve sonra hemen kendini topladı. “Gerçekten en ufak bir fikrim bile yok, küçük ana,” diye cevapladı. “Çağrılmadan geliyor, bu yüzden ne zaman ortaya çıkacağını bilmiyorum. Belki geldiği yere geri döndü. Biliyorsun bunu sık sık yapması gerekiyor.”

“Yeraltı dünyasının yaratıkları hakkında hiç meraklı olmadım.”

“Bu ciddi bir gaflet olabilir.”

“Belki.”

Arasham yastıklarının üzerinde kımıldandı ve gözlerini açtı. “Uyuya mı kaldım?” diye sordu.

“Sadece kısa bir süre, En Kutsal,” dedi Martel. “Bu Sparkhawk ve bana arkadaşlığımızı yenilemek fırsatı verdi. Konuşacak çok şeyimiz varmış.”

“Hemde pek çok,” diye onayladı Sparkhawk. Bir an tereddüt etti ama sonra Martel’in kendisinden emin olduğu için durumun önemini kaçırdığına karar verdi. “Vaaz sırasında kutsal bir tılsımdan bahsettiniz, kutsal kişi,” dedi Arasham’a. “Görmemize izin var mı?

“Kutsal emaneti mi? Tabii ki.” Yaşlı adam cüppesinin içini el yordamıyla aradı ve bir kemiğin kıvnk yumrusu gibi gözüken bir şey çıkardı. Onu gururla ileri uzattı. “Bunun ne olduğunu biliyor musun, Sparkhawk?” diye sordu.

“Hayır, En Kutsal. Korkarım bilmiyorum.”

“Bildiğin gibi kutsal Eshand hayata bir çoban olarak başladı.”

“Evet, öyle olduğunu duydum.”

“Bir gün, daha çok gençken, sürüsünden bir dişi koyun, daha önce hiç benzerini görmediği, bembeyaz bir kuzu doğurmuş. O dölden olan bütün diğer koyunların tersine bu yavru kuzunun ka-I fasmm üzerinde boynuzlar varmış. Bu hiç şüphesiz, Tanrı’nm bir işaretiydi. Bu saf kuzu, açıkça kutsal Eshand’m kendisini sembolize ediyordu ve bu kuzunun boynuzlu olması sadece bir tek manaya gelebilirdi - Eshand’m Kilise’yi adaletsizliğinden dolayı cezalandırmak için seçilmiş olduğuna.”

“Tanrı’nm metodlan ne kadar esrarengiz,” diye şaşkınlık içinde kaldı Sparkhawk.

“Çok doğru, oğlum. Çok doğru. Eshand ona dikkatle baktı. Koç zamanla onunla konuşmaya başladı ve sesi Tanrı’mn kendi sesiydi. Ve böylece Tanrı Eshand’a ne yapması gerektiğini bildirdi. Bu kutsal emanet o koçun boynuzunun hakiki bir parçası. Şimdi onun niye bu kadar muazzam gücü olduğu anlayabiliyor musun.”

Sparkhawk saygılı bir sesle, “Açıkça, En Kutsal,” dedi. “Yaklaş, kız kardeşim,” dedi, Sephrenia’ya. “Bu mucizevi emaneti gör.”

Sephrenia ileri çıktı ve Arasham’m elindeki kıvrık boynuz parçasına dikkatle baktı. “Olağanüstü,” diye mırıldandı. Başım nerdeyse hissedilmeyecek kadar sallayarak, Sparkhawk’a bir göz attı.

Sparkhawk hayal kırıklığının acısını içinde hissetti.

“Bu tılsımın gücü lanetli Kilise Şövalyeleri’nin ve iğrenç büyücülerinin birlikte oluşturdukları bütün kuvvetin hakkından gelecektir,” diye açıkladı Arasham. “Bana Tanrı’nm kendisi söyledi.” Nerdeyse utangaçça gülümsedi. “Gerçekten olağanüstü bir şey keşfettim,” dedi. “Yanlız olduğumda, bu kutsal emaneti kulağıma götürüyorum ve Tanrı’nm sesini duyabiliyorum. Aynı kutsal Es-hand’a yaptığı gibi bana da talimat veriyor.”

“Bir mucize!” dedi yalandan bir şaşkınlıkla Martel.

“Değil mi?” Arasham’m gözlerinin içi güldü.

“Tılsımı görebilmemize izin verdiğin için minnettarız, En Kutsal,” dedi Sparkhawk, “ve bunun haberini kuzeyin krallıklarında yayacağız, değil mi, Martel?”

“Ah, şüphesiz.” Martel’in yüzüne bir kuşku gölgesi yerleşti.

“Şimdi anlıyorum ki, buraya gelişimiz Tanrı’nm planının bir parçası,” diye devam etti Sparkhawk. “Görevimiz bütün kuzey krallıklarında - her köyde ve her köşe başında - bu mucizeyi anlatmak. Şu anda bile Tanrı’nm ruhunun gördüğümü daha iyi tanımlamam için dilime güzel konuşma aşıladığını hissediyorum.” Uzanıp elini Martel’i sol omuzuna - oldukça sert - koydu. “Sen hissetmiyor musun, sevgili kardeşim,” diye coşkuyla sordu.

Martel hafifçe suratını buruşturdu, Sparkhawk omzun elinin altında büzüldüğünü hissetti. “Tabii, evet,” diye acılı bir sesle kabullendi Martel, “hatta, hissetmekten de öte.”

“Bu Tanrı’nm kudretidir!” Arasham sevinçten havaya uçtu.

“Evet,” dedi Martel, omzunu ovarak, “muhteşem.”

Fikir yavaş yavaş gelişiyordu, belki de Martel'i birden karşılarında bulmanın şaşkınlığından dolayı böyleydi ama her şey yerli •yerine oturmaya başladı. "Ve şimdi, En Kutsal," dedi, "bırakın majestelerinin mesajının geri kalanını ileteyim."

"Tabii. Kulaklarım açık sizi dinliyor."

"Majesteleri bana, siz burada, Rendor'da rüşvetçi Kilise'nin üzerine yürümeden önce kendi güçlerini düzenleme zamanı vermenizi rica etmemi emretti. Seferberliğini çok dikkatli yapmak zorunda çünkü Chyrellos'daki Hiyerarşi'nin her yerde casusları var. Size samimiyetle yardım etmeyi arzuluyor ama Kilise güçlü. De-ria'daki kuvvetini bir vuruşta yenebilecek yeterlikte gücü bir araya toplaması gerekiyor. Onun fikrine göre, siz güneyde güçlerinizi hazırlarken o da kendininkileri kuzeyde hazırlayacak, Kilise ne tarafa gideceğini bilemediğinden kafası karışmış olacak ve aniden harekete geçerek onun şaşkınlığından yararlanıp zafer üzerine zafer kazanacaksınız. Bu zaferlerin etkisiyle Kilise'nin güçlerinin cesareti kırılacak, moralleri bozulacak ve siz muzaffer olarak Chyrellos'a yürüyebileceksiniz."

Arasham ayağa kalkıp koç boynuzunu bir silah gibi kaldırarak, "Şükür Tanrım!" diye bağırdı.

Sparkhawk elini kaldırdı. "Ama," diye ikaz etti, "bu sadece Tan-rı'nın kendisinden gelebilecek büyük planın ancak siz ve majestelerinin aynı anda saldırmasıyla başarılı olabilme şansı var."

"Tabii ki, bunu görebiliyorum. Tanrı'nm kendi sesi böyle bir strateji için bana talimat verdi."

"Öyle olduğundan emindim." Sparkhawk yüzüne aşırı kurnaz bir ifade takındı. "Şimdi," diye devam etti, "Kilise bir yılan kadar sinsidir ve her yerde kulakları vardır. Sırrımızı saklamak için ne kadar çalışırsak çalışalım planımızı ortaya çıkarabilir. İlk yaptığı şey her zaman hileye başvurmaktır."

"Bunu ben de gördüm," diye kabullendi Arasham.

“Planımızı bir kere ortaya çıkardı mı, hile yapacaktır ve size sahte ulak yollayıp majesteleri hazır olmadan hazır olduğunu bildirmekten daha iyi bir hile yolu var mıdır ki? Ki böylece Kilise sizi ve havarilerinizi birer birer bozguna uğratabilir.”

Arasham kaşlarını çattı. “Bu doğru, değil mi?” dedi. “Ama böyle bir hileden nasıl kurtulabiliriz ki?”

Sparkhawk düşünüyormuş gibi yaptı. Sonra birden parmaklarını şaklattı. “Buldum!” diye bağırdı. “Kilise’nin hilekarlığını bir kelimeyle bozmaktan daha iyi ne olabilir ki - sadece siz, ben ve Pe-ria kralının bildiği bir kelime? Böylece mesajın gerçek olduğunu bilebilirsiniz. Zaman geldi diye size gelen ama bu kelimeyi tekrar edemeyen kişi kesinlikle ve kesinlikle Kilise’nin size yolladığı yılan olacaktır. Siz de buna göre davranacaksınız.”

Arasham düşündü. “Tabii, evet,” diye mırıldandı sonunda. “Bunun Kilise’nin planını bozacağına kesinlikle inanıyorum. Ama kimsenin kalplerimizden çıkarıp alamayacağı söz ne olabilir ki?”

Sparkhawk yüzü öfkeyle dolan Martel’e göz attı. “Güçlü bir kelime,” derken derin derin düşünüyormuş gibi gözlerini kısarak çadırın tavanına baktı. Oyun açıktı - hatta çocukça - ama bunak Arasham’ı cezbedecek ve eski günlerin hatırına, Martel’in birkaç hesabını ödemek için harika bir fırsat sağlayacak türden bir şeydi.

Sephrenia iç çekti ve boyun eğercesine gözlerini yukarı kaldırdı. Sparkhawk kendini birazcık mahcup olmuş hissetti. Bekleyişle ileri uzanmış, dişsiz ağzıyla boşluğu çiğneyen ve uzun sakalıyla oynayan Arasham’a baktı.

“Ben, tabii ki, şüphesiz, gizlilik yemininizi sorgusuz sualsiz kabul edeceğim, En Kutsal,” dedi sahte bir tevazzuyla. “Buna rağmen, hayatım üzerine yemin ederim ki size büyük bir gizlilikle vermek üzere olduğum kelime Kral Obler’e başşehri Acie’de söyleyene kadar dudaklarımın arasından asla çıkmayacaktır.”

“Ben de size yemin ediyorum, soylu dostum Sparkhawk,” diye coşkuyla bağırdı yaşlı adam. “İşkence bile bu kelimeyi dudaklarımın arasından alamayacak.” Görkemli bir şekilde kendini doğrultmaya çalıştı.

“Yemininiz beni onurlandırdı, En Kutsal,” diye Rendor tarzı koca bir reveransla cevapladı Sparkhawk. Yaşlı adama yaklaştı, eğildi ve fısıldadı, “Koçun boynuzu.” İyi kokmayan Arasham başını sallayarak onayladı.

“Çok iyi bir söz!” diye bağırdı Arasham. Sparkhawk’in başını yakaladı ve gürültülü bir şekilde ağzından öptü.

Kızgınlıktan yüzü solan Martel duyabilecek kadar yakma gelmeye çalıştı ama Sephrenia önüne geçti. Martel’in gözleri kızgınlıkla parladı ve Sephrenia’yı yolundan atmak olan ilk tepkisini açık bir güçle frenledi.

Sephrenia başını kaldırdı ve doğru yüzüne baktı, “Evet?” dedi.

Martel bir şeyler mırıldandı, döndü ve sinirden parmak boğumlarını kemirerek çadınn uzak köşesine gitti.

Arasham hâlâ Sparkhawk’m boynuna asılı duruyordu. “Sevgili oğlum ve habercim,” diye çığlık attı, gözleri yaşlarla doluydu. “Kesinlikle bana Tanrı tarafından yollandın. Artık yenilemeyiz. Tanrı bizim yanımızda. Bırakın kötülük önümüzde titresin.”

Sparkhawk yaşlı adamın kollarını boynundan çözerken, “Doğru,” diye onayladı.

Yüzü hâlâ öfkeden beyaz olan Martel, “Bir fikrim var, kutsal kişi,” dedi. “Sparkhawk eninde sonunda bir insan ve dünya talihsizliklerle dolu. Daha açık söylemek -“

“Talihsizlik mi?” diye çabucak sözünü kesti Sparkhawk. “İnancın nerede kaldı, Martel? Bu Tanrı’nm planı, benim değil. Tanrı O’nun için bu hizmeti yapana kadar ölmeme izin vermeyecek. Tanrı güçlüklere katlanmamı sağlayacak ve bütün tehlikelerden uzak tutacak. Bu görevi tamamlamak benim kaderim, Tanrı başarısızlığa uğramamam için bana gözkulak olacak.”

“Şükür Tanrı’ya!” diye coşkuyla bağıran Arasham tartışmaya son verdi.

O anda badem gözlü oğlan kavunları getirdi ve konuşma daha genel konulara kaydı. Martel, Sparkhawk’a surat asarken Arasham Kilise’ye karşı ipesapa gelmez bir eleştiri daha getirdi. Sparkhawk gözlerini şaşırtacak kadar güzel olan kavundan ayırmadı. Her şey çok kolay olmuştu ve bu onu endişelendiriyordu. Martel bu kadar kolay alt edilemeyecek kadar akıllı ve hin fikirliydi. Durumu anlamaya çalışırcasına çadırın öbür tarafındaki, uzun zamandır nefret ettiği beyaz saçlı adama baktı. Martel’in afallamış, hüsrana uğramış bir ifadesi vardı - ve bu o değildi. Bildiği Martel asla hislerini açığa çıkarmazdı. Sparkhawk gittikçe daha az emin hissetmeye başladı.

“Aklıma bir şey geldi, En Kutsal,” dedi. “Bu işte zaman çok can alıcı, bir an önce Deria’ya dönüp, burada, Rendor’da her şeyin hazır olduğunu majestelerine bildirmemiz ve ikimizin kalbinde kitlenmiş olan o kelimeyi ulaştırmamız gerekiyor. Şüphesiz iyi atlarımız var fakat hızlı bir tekne bizi nehirden aşağı götürüp Jiroch’da-ki limana günler önce bırakabilir. Belki siz - ya da havarilerinizden biri - burada Dabour’da güvenilebilecek bazı tekne sahiplerini tanıyorsunuzdur.”

Arasham muğlak bir şekilde ona göz kırptı. “Bir tekne mi?” diye mırıldandı.

Sparkhawk’m gözünü zayıf bir kımıltı yakaladı ve Sephrenia’nın sanki sadece elbisesinin yenini silkeliyormuş gibi kollarını kımıldattığını gördü.

“Kiralamak mı, oğlum?” Arasham gülümseyerek ona baktı. “Kiralamaktan bahsetmeyelim. Emrimde muhteşem bir tekne var. Onu hayır dualarımla beraber alacaksın. Jiroch’a güvenlikle ulaştığından emin olmak için nehir kıyısında devriye gezsinler diye seninle beraber bir alay - hayır bir tümen - yollayacağım.”

“Nasıl emrederseniz öyle olacak, En Kutsal,” dedi Sparkhawk. Çadırın öbür tarafındaki Martel’e sevinç dolu bir gülümsemeyle baktı. “Bu şaşırtıcı değil, sevgili kardeşim. Gerçekten böyle bir bilgelik ve bonkörlük sadece Tanrı’dan gelebilir.”

“Evet,” diye kasvetle cevapladı Martel. “Bundan eminim.”

Sparkhawk ayağa fırlayıp, “Çabuk davranmam gerekiyor, kutsal Arasham.” diye işi aceleye getirdi. “Atlarımızı ve eşyalarımızı şehrin dışında bir hizmetkara bıraktık. Kız kardeşim ve ben onları bir an önce alıp bir saat içinde geri geleceğiz.”

“Nasıl uygun görüyorsan, oğlum,” dedi Arasham, “havarilerime nehirden aşağı yolculuğunuz için tekneyi ve askerleri hazırlamalarını söyleyeceğim.”

“Sana çitlerden dışarı çıkan yolu göstereyim, kardeşim,” dedi birbirine geçmiş dişlerinin arasındanMartel.

“Memnuniyetle, sevgili kardeşim,” dedi Sparkhawk. “Beraberliğin her zaman kalbimi neşeyle doldurur.”

“Hemen geri gel, Martel,” diye talimat verdi Arasham. “Yazgının bu fevkalade dönüşümünü konuşmamız ve Tanrı’ya lütfundan dolayı teşekkürlerimizi sunmamız gerekiyor.”

“Peki, En Kutsal,” dedi eğilerek Martel. “Hemen geleceğim.”

“Bir saat içinde, Sparkhawk,” dedi Arasham.

“Bir saat içinde, En Kutsal,” diye iyice eğilerek onayladı Sparkhawk. Döneğin omzuna bir kere daha elini pat diye koydu, “Haydi gel, Martel,” dedi.

“Tabii.” Sparkhawk’m dostça vuruşundan bir kere daha büzülen Martel yüzünü buruşturdu.

Çadırın dışına çıktıklarında, Martel Sparkhawk’a döndü, yüzü öfkeden bembeyazdı. “Ne yaptığını zannediyorsun?” diye sordu.

“Bugün hırçınız, değil mi, eski dost?” dedi yumuşakça.

Martel etrafta dolaşıp duran havari kalabalığından kimsenin duymayacağından emin olmak için etrafa bakıp, “Neyin peşindesin,

Sparkhawk?” diye hırladı.

“Biraz önce çarkının dönmesini engelledim, Martel,” diye cevapladı Sparkhawk. “Arasham birisi ona gizli kelimeyi getirmedikçe burada oturacak. Sana Kilise Şövalyeleri’nin yeni patrik seçme zamanı geldiğinde Chyrellos’da olacaklarını garanti edebilirim, çünkü Rendor’da ilgilenmeleri gereken hiçbir şey olmayacak.”

“Çok akıllıca, Sparkhawk.”

“Beğendiğine sevindim.”

“Bana bir daha borçlandın,” diye hırıldadı Martel.

“Canın ne zaman çekerse iste, sevgili kardeşim,” d^d’i Sparkhawk. “Sana yardım etmekten çok ama çok mutlu olacağım.” Sephrenia’nın kolundan tuttu ve onu uzaklaştırdı.

Öfken köpüren Martel’in duyamayacağı mesafeye ulaŞhkların-da, “Aklını mı kaybettin, Sparkhawk?” diye sordu Sephrenja-

“Sanmam,” diye cevapladı. “Şüphesiz deliler asla gerçekten bunu bilemezler, değil mi?”

“Orada ne yapıyordun? Seni beladan uzak tutmak için kaç defa devreye girmek zorunda kaldığımı biliyor musun?”

“Fark ettim. Sensiz beceremezdim.”

“Aptalca sırıtmayı bırakacak ve bunun arkasında ne olduğunu söyleyecek misin?”

“Martel burada olma nedenimize çok yaklaşmıştı,” diye açıkladı. “Zehirin olası bir panzehirini keşfettiğimizi fark etmemesi için yoluna bir şey çıkarmam gerekti.”

“Çadıra girmeden ne yapacağını biliyorsan niye bana söylemedin?”

“Nasıl bilebilirdim ki, Sephrenia? Onu görene kadar Martel’in bile orada olduğunu bilmiyordum.”

“Yani sen…” Gözleri birden faltaşı gibi açıldı.

Sparkhawk başıyla onayladı, “her şeyi o anda uydurdum,” diye itiraf etti.

“Ah, Sparkhawk,” dedi tiksintiyle, “sen bunu daha iyi bilirsin.”

Sparkhawk omuz silkti. “Kısa zamanda yapabileceğimin nerdeyse en iyisiydi.”

“Niye Martel’in omuzuna vurup duruyordun?”

“On beş yaşındayken o omzunu kırmıştı. Orası her zaman çok hassastır.”

“Bu zalimce,” diye suçladı.

“On yıl önce Cimmura’da, o ara sokakta olanlar da. Gidip Kurik ve Flüt’ü alalım. Sanırım Dabour’da yapabileceğimiz her şeyi yaptık.”

ARASHAM’IN teknesi onları nehirden yukarı taşıyan salapuryadan yaklaşık dört kat daha büyük bir mavna gibiydi. Kürekçilerin sıraları iki yanda uzanıyordu, siyah cüppeli bağnazlar, kılıç ve sopalarıyla meşale ışığıyla aydınlatılmış pruvayla kıçta kümelenmişti. Sparkhawk, Sephrenia, Kurik ve Flüt gemiye girerken, Martel onlardan önce döküntü iskeleye gelmiş, kıyıdaki kızgın bakışlı havarilerden biraz uzakta tek başına duruyordu. Döneğin beyaz saçları yıldızların ışığı altında parladı, betibenzi atmıştı.

“Bununla kurtulamayacaksın, Sparkhawk,” dedi alçak bir sesle.

“Öyle mi? En iyisi bir daha bak, Martel. Bana şimdiden kurtulmuşum gibi gözüküyor. Şüphesiz beni takip etmeye çalışabilirsin ama nehir kıyısında devriye gezen bu askerler büyük olasılıkla yoluna çıkacaktır. Sanırım, incinen gururundan kurtulduğunda, yapabileceğin tek şeyin burada kalmak

ve Arasham'dan sihirli kelimeyi öğrenmeye çalışmak olduğunu fark edeceksin. Rendor'da hazırladığın her şey bunu yapana kadar duracak."

"Bunu ödeyeceksin, Sparkhawk," dedi Martel.

"Çoktan ödediğimi düşünüyorum, eski dost," dedi Sparkhawk, "Cippria'da, öyle olduğuna inanıyorum." Uzandı ve o daha erişe-meden Martel omuzunu aniden geri çekti. Sparkhawk bunun yerine hakaret edercesine yanağını okşadı. "Kendine dikkat et, Martel. Seni tekrar görmek istiyorum - yakında - ve sağlıklı olmanı istiyorum, tüm arkadaşlarınla beraber. Bana inan, onlara ihtiyacın olacak." Sonra döndü ve bekleyen mavnaya borda iskelesinden çıktı.

Gemiciler bütün halatları çözüp mavnayı hafifçe akan akıntıya doğru ittiler. Sonra küreklerine koştular ve nehirden aşağı yavaşça kürek çekmeye başladılar. İskelenin ucunda duran yanlız adam küçülüp gözden kayboldu.

"Ah, Tanrım!" diye sevinçten uçarcasına çığlık attı Sparkhawk, "bunu seviyorum!"

Nehirden aşağı inmeleri bir buçuk günlerini aldı; Martel'in onlardan önce iskelelere yollayabileceği casuslardan kaçınmak için Ji-roch'dan bir fersah kadar yukarıda gemiden indiler. Sparkhawk önlemin gereksiz olduğunu kabul etti ama işi şansa bırakmanın bir anlamı yoktu. Şehre batı kapısından girip Voren'in evine doğru giderken kalabalığa karıştılar. Eve girdiklerinde akşam yaklaşıyordu.

Voren tekrar ortaya çıkmalarından biraz şaşırdı. Onlar bahçeye girerlerken, "Çabuk döndünüz," dedi.

"Şanslıydık," diye omuz silkti Sparkhawk.

"Şanstan da fazla," dedi Sephrenia. Küçük kadının sinirleri Dabour 'dan ayrıldıklarından beri düzelmemişti ve hâlâ Sparkhawk ile konuşmayı bile reddediyordu.

"Yanlış giden bir şey mi oldu?" diye yumuşakça sordu Voren.

“Fark ettiğim bir şey yok,” diye neşeyle cevapladı Sparkhawk.

“Kendini tebrik etmeyi kes, Sparkhawk,” diye patladı Sephrenia. “Sana sinirlendim, hemde çok.”

“Özür dilerim, Sephrenia ama yapabileceğimin en iyisini yaptım.” Voren’e döndü. “Martel ile karşılaştık,” diye açıkladı, “ve durdurmayı başardım. Bütün komplosu kendi başında patladı.”

Voren ıslık çaldı. “Yanlış bir şey görmüyorum, Sephrenia.”

“Yaptığı değil, Voren. Nasıl yaptığı.”

“Öyle mi?”

“Bundan bahsetmek istemiyorum.” Flüt’ü kollarının arasına aldı, fıskiyeli çeşmenin yanındaki kanepeye gitti ve oturup küçük kızla mırıldanarak Styricçe konuştu.

“Gözükmeden Vardenais’e giden hızlı bir gemiye binmemiz gerekiyor,” dedi Voren’e Sparkhawk, “bir şey yapabilir misin?”

“Kolaylıkla,” diye cevapladı Voren. “Eninde sonunda kardeşlerimizden birinin gerçek kimliği açığa çıkar. Onları Rendor’dan güvenle çıkarmak için bir yol bulduk.” Alaycı bir biçimde gülümsedi. “Aslında bu Jiroch’a geldiğimde yaptığım ilk şeydi. Limanda bir iskelem var. Ondan pek uzak olamayan bir sahil hanı var. Onu kardeşlerimizden biri işletiyor ve sıradan bir handa olan her şey orada da var - salon, ahırlar, yukarıda yatak odaları ve benzeri şeyler. Bir de mahzeni ve oradan benim ana depomun mahzenine giden bir geçidi var. Sular alçak olduğunda sahilden kimseye gözükmeden bir gemiye binebilirsiniz.”

“Damork’u şaşırtabilir mi, Sephrenia?” diye sordu Sparkhawk.

Sephrenia bir saniye ona baktı, sonra yumuşadı. Bir elinin parmak uçlarını hafifçe şakağına dokundurdu. Sparkhawk saçlarında artık daha çok beyaz olduğunu fark etti. “Sanırım,” diye cevapladı. “Damork’un hâlâ burada olup

olmadığını bile bilmiyoruz. Martel bize hakikaten gerçeği söylüyor da olabilir.”

“Ben buna güvenmem,” diye homurdandı Kurik.

“Öyle olsa bile,” diye devam etti Sephrenia, “Damork mahzenin - az çok yeraltı geçitlerinin - ne manaya geldiğini kavrayamaz.”

“Damork nedir?” diye sordu Voren.

Sparkhawk ona anlattı ve Madel’den çıktıklarında Kaptan Ma-bin’in gemisine Ardan Boğazı’nda ne olduğunu açıkladı.

Voren ayağa kalktı ve aşağı yukarı yürümeye başladı. “Bu bizim kaçma yolumuzun başa çıkabilmek için planlandığı türden bir şey değil,” diye kabul etti. “Sanırım birkaç tedbir daha alsam iyi olacak. Şu anda limanda altı gemim var. Niye hepsini aynı anda yollamıyayım ki? Eğer küçük bir filonun ortasında giderseniz, bu durumu biraz daha karıştırabilir.”

“Fazla ayrıntılı değil mi?” diye sordu Sparkhawk.

“Sparkhawk, ne kadar alçakgönüllü olduğunu biliyorum ama şu anda büyük ihtimalle dünyadaki en önemli adamsın - en azında Cimmura’ya gidip Vanion’a rapor verene kadar. Eğer başarabilirsem seni riske atmayacağım.” Bahçe duvarına gitti ve gözlerini kısarak batan güneşe baktı. “Acele etmemiz gerekiyor. Bu akşam alacakaranlıkla beraber sular alçalıyor, geminin küpeşte parmaklıkları iskelenin altına indiğinde mahzende olmanızı istiyorum. Güvenlikle gemiye bindiğinizden emin olmak için sizinle geliyorum.”

Hep beraber kıyıya doğru at bindiler. Seçtikleri yol onları Sparkhawk burada saklanırken dükkanını işlettiği tanıdık mahalleden geçirdi. Sokakların iki yanındaki binalar sanki eski arkadaşları gibiydi ve Sparkhawk güneş batıdan kaybolurken dar sokaklarda aceleyle evlerine giden insanlardan bağzılannı tanıdığını farketti.

“Zalim!” Arkalarından gelen ses büyük olasılıkla Arcian Boğa-zı’nm yarısından işitildi ve can sıkacak şekilde tanıdıktı. “Katil!”

“Oh, hayır!” Sparkhawk Faran’ı dizginleyerek inledi. “Ne kadar da yakındık.” Voren’in onları götürdüğü sadece bir sokak ilerde olan kıyı hanına özlemle baktı.

“Canavar!” ses tizleşen bir tonda devam etti.

“Ah - Sparkhawk,” dedi yumuşakça Kurik, “bu benim hayal gücüm mü yoksa şu bayan senin dikkatini mi çekmeye çalışıyor?”

“Bırak öyle kalsın, Kurik.”

“Nasıl isterseniz, Lordum.”

“Katil! Zalim! Canavar! Kaçak!”

Kısa bir ara oldu. “Cani!” diye ekledi kadın.

“Bunu hiç yapmadım,” diye mırıldandı Sparkhawk. İç çekti ve Faran’ı çevirdi. Ona bağıran cüppeli ve peçeli kadına, “Selam, Lillias,” dedi. Elinden geldiği kadar yumuşak bir tonda konuştu.

“Selam, Lillias?” diye feryat attı kadın. “Selam, Ulliasl Bütün söyleyeceğin bu mu, eşkiya?”

Sparkhawk gülümsemek için kendini zorladı. Kendine özgü bir şekilde Lillias’ı sevmişti ve onun kendini bu şekilde eğlendirdiğini görmek onu mutlu ediyordu. “İyi gözüküyorsun, Lillias,” dedi.

“İyi? İyi? Beni öldürürken mi? Kalbimi kesip alıp gittiğinde mi? Beni derin çaresizlikler bataklığının içinde batmış bırakıp gittiğinde mi?” Baş yukarıda kollar genişçe açılmış trajik pozda geriye yattı. “Beni bu mezbelede bir kuruşsuz bıraktığından beri dudaklarımın arasından bir lokma yiyecek zor geçmiştir.”

“Sana dükkanı bıraktım, Lillias,” diye itiraz etti Sparkhawk. “O ben ayrılmadan ikimizi de doyuruyordu.”

“Dükkan! Ben dükkanı ne yapayım? Esas olan kırılmış kalbim, Mahkra!” Kukuletasını geri attı ve peçesini yırttı. “Katil!” diye çığlık atta. “Yaptığına bak!” Uzun, parlak siyah saçlarını koparmaya ve esmer, kalın dudaklı yüzünü tırnaklamaya başladı.

“Lillias!” Sparkhawk beraber geçen yıllarında sadece birkaç sefer kullanmak zorunda kaldığı bir tonla gürledi. “Kes şunu! Kendini yaralayacaksın!”

Ama Lillias artık hızını almıştı, herhangi bir şeyin onu durdurması mümkün değildi. “Yaralamak mı?” diye şekilde bağırdı. “Yaralanmak umurumda mı? Ölü bir kadını nasıl yaralayabilirsin ki? Yara mı görmek istiyorsun, Mahkra? Kalbime bak!” Cüppesinin önünü yırtıp açtı. Ortaya çıkan kalbi değildi.

Kurik ortaya çıkan görüntüye bakakalıp, korku ve hayranlık karışımı bir sesle, “Oh, aman Tanrım,” dedi. Gülümsemesini saklayan Voren başını çevirdi.

“Oh, Tanrım,” diye inledi Sparkhawk. Eyerinden aşağı kaydı. “Lillias!” diye sertçe mırıldandı, “ört üstünü! Komşuları - izleyen çocukları - düşün.”

“Bana ne komşulardan? Bırak baksınlar!” Göğüslerini iyice çıkardı. “Kalbi ölmüş bir kadın için ayıp ne demektir ki?”

Sparkhawk ona doğru ilerledi. Yeteri kadar yaklaştığında, sıkılmış dişlerinin arasından konuştu. “Onlar çok güzeller, Lillias,” dedi, “ama onların etraftaki hiçbir erkeği şaşırtacağını sanmıyorum. Gerçekten buna devam etmek istiyor musun?”

Lillias daha az kararlı gözüktü ama cüppesinin önünü kapatmadı.

“İstediğin gibi olsun,” Sparkhawk omuz silkti. Sonra sesini yükseltti. “Senin kalbin ölmedi, Lillias,” diye nefesleri kesik ikinci kat balkonlarında

toplanmış seyircilere üstüne basa basa açıkladı. “Hatta ondan çok da uzak sanırım. Fırıncı Georgias’a ne demeli? Ve sucukçu Nendan?” İsimleri rastgele seçiyordu.

Lillias’m beti benzi attı ve cömert memelerini cüppesiyle örterek geriye büzüldü. “Biliyor musun?” diye kem küm etti.

Bu Sparkhawk’ı biraz inciltti ama göstermedi. “Tabii ki,” diye balkonlara oynayarak belirtti, “ama seni affediyorum. “Sen tam bir kadınsın ve bu yanlız olamayacağın manasına geliyor.” Uzanıp nazikçe kukuletasını kapattı. “İyi misin?” diye yavaşça sordu.

“Geçinip gidiyorum,” diye fısıldadı.

“İyi. Tamamen bitirdik mi?”

“Sanırım tamamlamak için bir şeylere daha ihtiyacımız var, ne dersin?” Yüzü umutla bakıyordu.

Sparkhawk gülmemek için kendini zor tuttu.

“Bu ciddi, Mahkra,” diye fısıldadı. “Toplumdaki konumum buna bağlı.”

“Bana güven,” diye mırıldandı. “Beni aldattın, Lillias,” dedi balkonlara doğru, “ama burada olmayıp başıboş dolaşmanı engel-leyemediğimden seni affediyorum.”

Lillias bir saniye bunu düşündü, sonra ağlayıp Sparkhawk’ın kollarına düştü ve yüzünü göğsüne gömdü. “Bu sadece seni çok özlediğim için, Mahkra’cığım. Güçsüzleştim. Ben zavallı, cahil -tutkularının esiri - bir kadından başka bir şey değilim. Beni gerçekten affedebilir misin?”

“Ortada affedecek ne var ki, Lillias’ım?” dedi asilce. “Sen toprak gibisin, deniz gibisin. Vermek senin doğanın bir parçası.”

Lillias kendini geriye attı. “Döv beni!” diye bağırdı. “Dövülmeyi hak ettim!” Sparkhawk’ın gördüğü kadanyla kocaman, gerçek gözyaşları

parıldayan siyah gözlerinde dolmuştu.

“Oh, hayır,” diye bunun nereye varacağını tahmin edip reddetti. “Dayak yok, Lillias,” dedi. “Sadece bu var,” ve ona tek bir öpücük verdi. “Kendine iyi bak, Lillias,” diye yavaşça mırıldandı. Sonra o daha kollarını boynuna dolayamadan çabucak geri çekildi. Kollarının ne kadar kuvvetli olduğunu biliyordu. “Ve şimdi, kalbi-358

mi parçalasa da, seni tekrar terk etmem gerekiyor,” diye yüksek sesle konuştu. Uzandı ve peçesini tekrar yüzüne örttü. “Ben kaderin benim için ayırdığı yazgıyı ararken zaman zaman beni düşün.” Elini kalbinin üzerine koyma dürtüsünü engellemeyi başardı.

“Biliyordum!” diye bağırdı Lillias, Sparkhawk’dan daha çok izleyicilere. “Senin uzun ilişkilerin adamı olduğunu biliyordum! Aşkımızı sonsuza kadar kalbimde taşıyacağım, Mahkra’m ve mezara kadar sana sadık kalacağım. Eğer yaşarsan bana geri gel.” Tekrar iki kollarını açtı. “Eğer ölürsen, hayaletini rüyalarıma yolla, ruhunu her şeyimle teselli edeceğim.”

Sparkhawk üzerine uzanmış kollardan geri kaçtı. Sonra cüppesi çarpıcı bir şekilde kıvrılarak uçuşsun diye hızla döndü- ona bu kadarını borçluydu - ve Faran’m sırtına atladı. Dizginlerini çekip Fa-ran’ı şaha kaldırırken, “Elveda Lillias,” dedi. “Eğer bu dünyada birleşemezsek, Tanrı öbür dünyada birleşmemize izin versin.” Topuklarını Faran’m sağrısına vurdu ve dörtnala uzaklaştılar.

Sajıil hanının avlusunda atlarından inerlerken Sephrenia sordu, “Bütün bunları bilerek mi yaptın?”

“Biraz abartmış olabilirim,” diye kabullendi Sparkhawk. “Lillias zaman zaman bunu yapar.” Gülümsedi. “Ortalama haftada üç sefer kalbini kırdırır,” diye tarafsızca belirtti. “Her zaman sonuna kadar sadakatsiz ve iş kasanın yerini ilgilendirdiğinde sadece birazcık sahtekardır. Açgözlü ve aşırı dramatiktir.” Sonra geçmiş yılları düşünerek durdu. “Genede ondan hoşlandım. Hatalarına rağmen iyi bir kızdı, onunla yaşamak asla sıkıcı değildir. Bu gösteriyi ona borçluydum. Şimdi mahallede bir kraliçe gibi yürüyebilecek. Üstelik bana da pek pahalıya patlamadı, değil mi?”

“Sparkhawk, seni hiçbir zaman anlamayacağım.”

“Bu işi bu kadar eğlenceli yapanda bu, değil mi, küçük ana?” Ona dişlerini göstererek sırıttı. Flüt hâlâ Sephrenia’nın beyaz atının üzerinde kavahyla eğlenceli küçük sesler çıkarıyordu.

“Onunla konuş,” diye Sephrenia’ya önerdi Sparkhawk. “O anlı-yor.”

Flüt gözlerini Sparkhawk’a çevirdi, sonra onu indirmesine izin vermek için ellerini gönüllüce uzattı.

"İstediğin gibi olsun" Sparkhawk omuz silkti. Sonra sesini yükseltti. “Senin kalbin ölmedi, Lillias,” diye nefesleri kesik ikinci kat balkonlarında toplanmış seyircilere üstüne basa basa açıkladı. “Hatta ondan çok da uzak sanırım. Fırıncı Georgias’a ne demeli? Ve sucukçu Nendan?” İsimleri rastgele seçiyordu.

Lillias’m beti benzi attı ve cömert memelerini cüppesiyle örterek geriye büzüldü. “Biliyor musun?” diye kem küm etti.

Bu Sparkhawk’ı biraz inciltti ama göstermedi. “Tabii ki,” diye balkonlara oynayarak belirtti, “ama seni affediyorum. “Sen tam bir kadınsın ve bu yanlız olamayacağın manasına geliyor.” Uzanıp nazikçe kukuletasını kapattı. “İyi misin?” diye yavaşça sordu.

“Geçinip gidiyorum,” diye fısıldadı.

“İyi. Tamamen bitirdik mi?”

“Sanırım tamamlamak için bir şeylere daha ihtiyacımız var, ne dersin?” Yüzü umutla bakıyordu.

Sparkhawk gülmemek için kendini zor tuttu.

“Bu ciddi, Mahkra,” diye fısıldadı. “Toplumdaki konumum buna bağlı.”

“Bana güven,” diye mırıldandı. “Beni aldattın, Lillias,” dedi balkonlara doğru, “ama burada olmayıp başıboş dolaşmanı engel-leyemediğimden seni

affediyorum.”

Lillias bir saniye bunu düşündü, sonra ağlayıp Sparkhawk’ın kollarına düştü ve yüzünü göğsüne gömdü. “Bu sadece seni çok özlediğim için, Mahkra’cığım. Güçsüzleştim. Ben zavallı, cahil -tutkularının esiri - bir kadından başka bir şey değilim. Beni gerçekten affedebilir misin?”

“Ortada affedecek ne var ki, Lillias’ım?” dedi asilce. “Sen toprak gabisin, deniz gibisin. Vermek senin doğanın bir parçası.”

Lillias kendini geriye attı. “Döv beni!” diye bağırdı. “Dövülmeyi hak ettim!” Sparkhawk’ın gördüğü kadarıyla kocaman, gerçek gözyaşları parıldayan siyah gözlerinde dolmuştu.

“Oh, hayır,” diye bunun nereye varacağını tahmin edip reddetti. “Dayak yok, Lillias,” dedi. “Sadece bu var,” ve ona tek bir öpücük verdi. “Kendine iyi bak, Lillias,” diye yavaşça mırıldandı. Sonra o daha kollarını boynuna dolayamadan çabucak geri çekildi. Kollarının ne kadar kuvvetli olduğunu biliyordu. “Ve şimdi, kalbi-358

mi parçalasa da, seni tekrar terk etmem gerekiyor,” diye yüksek sesle konuştu. Uzandı ve peçesini tekrar yüzüne örttü. “Ben kaderin benim için ayırdığı yazgıyı ararken zaman zaman beni düşün.” Elini kalbinin üzerine koyma dürtüsünü engellemeyi başardı.

“Biliyordum!” diye bağırdı Lillias, Sparkhawk’dan daha çok izleyicilere. “Senin uzun ilişkilerin adamı olduğunu biliyordum! Aşkımızı sonsuza kadar kalbimde taşıyacağım, Mahkra’m ve mezara kadar sana sadık kalacağım. Eğer yaşarsan bana geri gel.” Tekrar iki kollarını açtı. “Eğer ölürsen, hayaletini rüyalarıma yolla, ruhunu her şeyimle teselli edeceğim.”

Sparkhawk üzerine uzanmış kollardan geri kaçtı. Sonra cüppesi çarpıcı bir şekilde kıvrılarak uçuşsun diye hızla döndü- ona bu kadarını borçluydu - ve Faran’m sırtına atladı. Dizginlerini çekip Fa-ran’ı şaha kaldırırken, “Elveda Lillias,” dedi. “Eğer bu dünyada birleşemezsek, Tanrı öbür dünyada birleşmemize izin versin.” Topuklarını Faran’m sağrısına vurdu ve dörtnala uzaklaştılar.

Sahil hanının avlusunda atlarından inerlerken Sephrenia sordu, “Bütün bunları bilerek mi yaptın?”

“Biraz abartmış olabilirim,” diye kabullendi Sparkhawk. “Lillias zaman zaman bunu yapar.” Gülümsedi. “Ortalama haftada üç sefer kalbini kırdırır,” diye tarafsızca belirtti. “Her zaman sonuna kadar sadakatsiz ve iş kasanın yerini ilgilendirdiğinde sadece birazcık sahtekardır. Açgözlü ve aşırı dramatiktir.” Sonra geçmiş yılları düşünerek durdu. “Genede ondan hoşlandım. Hatalarına rağmen iyi bir kızdı, onunla yaşamak asla sıkıcı değildir. Bu gösteriyi ona borçluydum. Şimdi mahallede bir kraliçe gibi yürüyebilecek. Üstelik bana da pek pahalıya patlamadı, değil mi?”

“Sparkhawk, seni hiçbir zaman anlamayacağım.”

“Bu işi bu kadar eğlenceli yapanda bu, değil mi, küçük ana?” Ona dişlerini göstererek sırıttı. Flüt hâlâ Sephrenia’nın beyaz atının üzerinde kavahyla eğlenceli küçük sesler çıkarıyordu.

“Onunla konuş,” diye Sephrenia’ya önerdi Sparkhawk. “O anlıyor.”

Flüt gözlerini Sparkhawk’a çevirdi, sonra onu indirmesine izin vermek için ellerini gönüllüce uzattı.

Yirmi Dördüncü Bölüm

ARCIAN Boğazı’nm ağzına kadar yolculuk olaysız geçti. Açık havada arkadan esen rüzgar ve onları koruyucu şekilde bir araya toplanmış Voren’in gemileriyle kuzeydoğuya doğru ilerlediler.

Üçüncü gün öğle vaktiydi ki, Sparkhawk Flüt’le beraber köpüren dalgaları izleyen Sephrenia’ya katılmak için güverteye çıktı. “Hâlâ bana kızgın mısın?” diye sordu.

Sephrenia iç çekti. “Hayır. Sanırım değilim.”

~Sparkhawk belirsiz rahatsızlık hissini nasıl kelimelere dökeceğinden emin değildi, bu yüzden konuya dolmabaçlı yaklaştı. “Sephrenia,” dedi, “sana Dabour’da her şey biraz fazla düzgün gitmiş gibi gözüktü mü? Ben bir şekilde, birisinin beni parmağında oynattığı hissine kapıldım?”

“Tam olarak neyi kastediyorsun?”

“O akşam birkaç defa Arasham’ı kurcaladığını biliyorum ama Martel’e bir şey yaptın mı?”

“Hayır. Eğer deneseydim hisseder ve beni etkisizleştirirdi.”

“Ben de öyle düşündüm..O zaman nesi vardı?”

“Seni anladığımdan emin değilim.”

“ikimizde Martel’i tanıyoruz. Zekidir ve hızla düşünüp karar verir. Benim yaptığım hemen görebileceği kadar açıktı ama bir tek hamle bile yapmadı. Sadece orada bir salak gibi durdu ve bütün komplosunu başına yıkmama izin verdi. Bu haddinden fazla kolay oldu ve bu beni endişelendiriyor.”

“Gerçekten bizi Arasham’ın çadırında görmeyi beklemiyordu, Sparkhawk. Belki şaşırmak dengesini bozdu.”

"Martel o kadar kolay şaşırmaz."

Sephrenia kaşlarını çattı. "Evet," diye kabul etti, "şaşırmaz" Bunu düşündü. "Lord Darellon'un biz Cimmura'dan ayrılmadan söylediklerini hatırlıyor musun?"

'Tamamen değil, hayır."

"Annias'ın konuyu Elene krallarına sunarken bir alık gibi davrandığını söyledi. Kontun gerçekten öldüğünü bile doğrulamadan Kont Radun'un öldüğünü bildirdi."

"Oh, evet, şimdi hatırladım. Ve sen bütün komplonun - kontu katletme girişimi ve suçu Pandionlara atmanın-bir Styric sihirbazından kaynaklanabileceğini söylemiştin."

"Belki olay bundan daha ileri gidiyor. Martel'in Damorkla bağlantısı olduğunu biliyoruz ve bu Azash'ın bir şekilde işe karıştığı anlamına geliyor. Azash her zaman Styriclerle iş görür, bu yüzden Elene kafasının işleyişi hakkında çok az deneyimi var. Styricum Tanrıları çok doğrudan hareket ederler ve nadiren kötü olasılıklar için tedbir alırlar - bu da büyük ihtimalle Styriclerin karmaşık olmamalarından kaynaklanıyordur. Şimdi, Arcium ve Rendor'daki entrikanın amacı Kilise Şövalyeleri'ni seçim sırasında Chyrellos'dan uzak tutmaktı. Annias Cimmura'daki sarayda bir Styric gibi davrandı ve. Martel da Arasham'ın çadırında aynısını yaptı."

"Biraz tutarsızsın, Sephrenia," diye itiraz etti Sparkhawk. "Bana ilk olarak Styriclerin karmaşık olmadıklarını söyledin sonra da benim bile anlayamadığım karışıklıkta bir açıklama yapıyorsun."

"Azash her zaman müridlerinin beyinlerini kontrolü altına alır," diye cevapladı, "ve onlar çoğunlukla Styricdirler. Hem Annias hem Martel'in ikisi birden Styric gibi davranmaya başlarlarsa, ,bu ortaya çok ilginç durumlar çıkarabilir, değil mi, ne dersin?"

"Özür dilerim, Sephrenia, ama bunu kabul edemem. Hataları ne olursa olsun Martel hâlâ bir Elene ve Annias bir din adamı. Hiç biri ruhunu

Azash’a vermez.”

“Belki bilinçli olarak değildir, ama Azash’ın kendine faydalı olabilecek insanların aklını çelmek için metodları vardır.”

“Bu nereye çıkıyor?”

“Tam emin değilim ama Azash’ın Annias’ın yeni patrik olmasını istemesinin bazı nedenleri var gibi gözüküyor. Bu aklımızda tutmamız gereken bir şey. Annias ve Martel aynı Styricler gibi düşünüyorlar, Styricler şaşırdıklarında hızlı karşılık veremezler. Bu ırksal bir özellik. Şaşırtma bize kullanılacak en iyi silah olabilir.”

“Bana kızma nedenin bu muydu - seni şaşırtmış olmam?”

“Tabii ki. Bunu bildiğini sanıyordum.”

“Bir dahaki sefere seni uyarmaya çalışacağım.”

“Buna sevinirim.”

İki gün sonra gemi Ucera Nehri’nin ağzına girdi ve Elenian liman şehri olan Vardenais’e doğru yoluna devam etti. İskelelere yaklaşırlarken Sparkhawk belayı gördü. Kırmızı elbiseli adamlar kıyıyı kontrol ediyorlardı.

İkisi alçak bir güverte kamarasının arkasına çömeldiklerinde Kurik, “Şimdi ne yapacağız?” diye sordu.

Sparkhawk kaşlarım çattı. “Sanırım körfezin karşısına geçip Ardan tarafında kıyıya çıkabiliriz.”

“Limanlan kontrol ediyorlarsa, sınırda da devriye geziyorlar-dır. Kafanı kullan, Sparkhawk.”

“Belki gece karşıya süzülebiliriz.”

“Bütün her şeyi belkiye bırakarak biraz hafife almış olmuyor muyuz?” diye sordu Kurik .

Sparkhawk küfretmeye başladı. “Cimmura’ya gitmemiz gerekiyor. On iki şövalyeden birisinin daha öleceği zaman yaklaştı ve Sephrenia’nm daha ne kadar yük taşıyabileceğini bilmiyorum. Düşün, Kurik. Her zaman taktikte benden iyisindir.”

“Çünkü zırh giymiyorum. Bu yenilmezlik duygusu insanın beynine tuhaf şeyler yapıyor.”

“Teşekkürler,” dedi soğukça Sparkhawk.

Kurik düşünceyle kaşlarını çattı.

“Evet?” diye Sparkhawk sabırsızca sordu.

“Üzerinde uğraşıyorum. Aceleye getirme.”

“İskeleye yaklaşıyoruz, Kurik.”

“Görebiliyorum. Gemileri arayıp aramadıklarına baksana?”

Sparkhawk başını kaldırıp kamaranın üzerinden dikkatlice gözledi. “Aramıyorlarmış gibi gözüküyor.”

“İyi. Bu hazırlıksız kararlar vermek zorunda kalmayacağız manasına geliyor. Aşağı inebilir ve bu işi çözebiliriz.”

“Herhangi bir fikrin var mı?”

“Sıkıştırıyorsun, Sparkhawk?” dedi Kurik. “Biliyorsun, bu senin hatalarından birisi. Her zaman daha tam ne yapacağına karar vermeden işlerin tam ortasına atılırsın.”

Gemileri katran sürülmüş bir iskeleye yanaştı, gemiciler orada toplanmış liman işçilerine halatları attılar. Borda iskelesini indirdiler, kutu ve balyaları aşağı iskelenin üstüne taşımaya başladılar.

Geminin ambarından takırtı sesleri geldi ve Faran hızla güverteye çıktı. Sparkhawk savaşatma hayretle baktı. Flüt iri alacalının geniş sırtında

bağdaş kurmuş kavalını çalıyordu. Çaldığı ninni gibi uyku getirici bir melodiydi. Daha Sparkhawk ve Kurik onu yakalamak için koşmadan, Faran'ın sırtına ayağının kenarıyla vurdu ve at uysalca aşağı iskeleye doğru yürüdü.

"Ne yapıyor?" diye haykırdı Kurik.

"Git Sephrenia'yı getir - çabuk."

Flüt atı kilise askerlerin iskelenin diğer ucundaki merkezlerine sürdü. Askerler çıkan her yolcu ve gemiciyi yakından inceliyorlardı ama Flüt ve ata dikkat bile etmediler. Arsızca önlerinde birkaç kez ileri geri gitti, sonra geri döndü. Sparkhawk'a bakarak kavalını çalmaya devam ediyordu. Küçük elini kaldırdı ve ona işaret etti.

Sparkhawk bakakaldı.

Flüt surat astı, sonra kasıtlı olarak atı askerlerin arasına sürdü. Askerler dalgınca önünden çekildiler ama hiçbiri ona bakmadı.

Kurik ile Sephrenia kamara girişinde belirdiklerinde Sparkhawk, "Orada ne oluyor?" diye sordu.

"Emin değilim," diye kaşlarını çatarak cevapladı Sephrenia.

Kurik, Flüt atı kırmızı üniformalı askerlerin arasına bir daha sürdüğünde, "Niçin askerler onunla ilgilenmiyorlar?" diye sordu.

"Onu görebildiklerini sanmıyorum."

"Ama tam önlerinde."

"Bu önemli değil gibi gözüküyor." Yüzünde yavaşça şaşkınlık ifadesi belirdi. "Bunu duymuştum," diye mırıldandı. "Ama sadece eski bir halk masalı olduğunu düşünmüştüm, yanılmışım." Sparkhawk'a döndü. "İskeleye indikten sonra dönüp gemiye baktı mı?"

"Onu takip etmemi işaret etti."

“Emin misin?”

“Bana öyle geldi.”

Sephrenia derin bir nefes aldı. “İyi,” dedi, “sanırım, anlamanın tek bir yolu var.” Daha Sparkhawk onu durduramadan ayağa kalktı ve kamara girişinin arkasından açığa çıktı.

“Sephrenia!” diye arkasından bağırdı Sparkhawk ama o duymamış gibi güverteyi geçmeye devam etti. Küpeşte parmaklıklarına geldi ve orada durdu.

Kurik boğazı sıkılıyormuş gibi, “Tamamen ortada,” dedi.

“Görebiliyorum.”

“Askerlerde kesinlikle tarifi vardır. Aklını mı kaçırdı?”

“Sanmam. Bak.” Sparkhawk iskeledeki askerleri işaret etti. Sephrenia tamamen ortada durmasına rağmen ona bakıyor gibi bile gözükmüyorlardı.

Flüt onu gördü ve emredici işaretlerinden birini daha yaptı.

Sephrenia iç çekti ve Sparkhawk’a baktı. “Burada bekle,” dedi.

“Beklemek? Nerede?”

“Burada - gemide.” Döndü, borda iskelesinden aşağı indi.

Sparkhawk ayağa kalkıp kılıcını çekerken umutsuzca, “İşte olacağı buydu,” dedi. Hemen iskeledeki askerleri saydı. “Çok fazla değiller,” dedi Kurik’e. “Eğer onları şaşırtırsak şansımız olabilir.”

“Bu iyi olmaz, Sparkhawk. Bekleyelim ve ne olacağını görelim.”

Sephrenia iskelede ilerledi ve tam askerlerin önünde durdu.

Ona aldırış bile etmediler.

Onlarla konuştu.

Dikkat bile etmediler.

Sonra gemiye doğru döndü. “Tamam, Sparkhawk,” diye bağırdı. “Bizi göremezler - ya da duyamazlar. Atlarla eşyalarımızı getirin.”

“Sihir mi?” diye sersemlemiş bir sesle sordu Kurik.

“Daha önce duyduğum bir tür değil,” dedi Sparkhawk.

“Sanırım söylediğini yapsak iyi olur,” diye önerdi Kurik. Büyü bittiğinde bu askerlerin ortasında olmak istemem.”

İskeleden aşağı inip kilise askerlerinin gözünün önüne çıkmak ve onlarla yüz yüze gelene kadar kayıtsızca sallana sallana ilerlemek ürkütücüydü. Askerlerin sıkılmış bir ifadesi vardı ama etrafta ters bir şey olduğuna dair bir emare göstermiyorlardı. İskeleden ayrılan her yolcu ve denizciyi sıradan bir şekilde durduruyorlardı ama Sparkhawk, Kurik ve atlara hiç dikkat etmediler. Askerler, Sparkhawk ve Kurik atları iskeleden kaldırımtaşı sokağa çıkarırken kenara çekildiler, sonra sıralarını tekrar sıklaştırdılar.

Sparkhawk bir kelime bile etmeden Flüt’ü Faran’ın sırtından indirip iri alacayı eyerledi. İşini bitirdiğinde Sephrenia’ya, “Tamam,” dedi, “bunu nasıl yaptı?”

“Her zamanki yolla.”

“Ama konuşamıyor -ya da en azından konuşmuyor. Büyüyü nasıl yaptı?”

“Kavalıyla, Sparkhawk. Bildiğini sanıyordum. Büyüyü söylemiyor, kavalıyla çalıyor.”

“Bu mümkün mü?” Ses tonu kuşkuluydu.

“Yaptığını daha şimdi gördün.”

“Sen de yapabilir misin?”

Sephrenia kafasının olumsuzca salladı. “Benim müzik kulağım yoktur, Sparkhawk,” diye itiraf etti. “Genel bir türün dışında, bir notayla diğerini ayıramam ve melodi tam doğru olmak zorunda. Gidiyor muyuz?”

Vardenais limanının sokaklarından yukarı atlarını sürdüler.

“Hâlâ gözükmez miyiz?” diye sordu Kurik.

Sephrenia hâlâ kavalıyla uyutucu havayı çalan Flüt’ü cüppesiyle sarıp, “Gerçekte tamamen gözükmez değiliz,” diye cevapladı. “Eğer öyle olsaydık, birbirimizi de göremezdik.”

“Hiç anlamıyorum.”

“Askerler orada olduğumuzu biliyorlardı, Kurik. Hatırladın mı, bize yol Vermek için kenara kaçıldılar? Sadece bize dikkat etmemeyi tercih ettiler.”

“Tercih mi?”

“Yanlış bir kelime. Tercih etmemeye teşvik edildiler diyelim.”

Vardenais’in kuzey kapısından nöbetçiler tarafından durdurulmadan çıktılar ve kısa zamanda Cimmura’ya giden yola ulaştılar. Hava haftalar önce Elenia’dan ayrıldıklarından beri değişmişti. Kışın soğuğu gitmiş, baharın ilk tomurcukları yolun iki yanındaki ağaçların dallarından çıkmıştı. Köylüler sabanlarının arkasında, tarlalarında, zengin koyu toprağı alt üst ederek, sebatla çalışıyorlardı. Yağmurlar bitmişti, gök etrafta tek tük kabarık beyaz bulutlarla benek benek ve maviydi. Rüzgar ılık ve güçlüydü. Toprak büyüme ve yeniden canlanma kokuyordu. Rendor tarzı cüppelerini gemiden ayrılmadan çıkarmışlardı ama Sparkhawk hâlâ örme zırhını ve vatkalı tuniğini rahatsız edici derecede sıcak buldu.

Kurik geçtikleri yeni sürülmüş tarlalara bakıyordu. “Umarım oğlanlar bizim tarlaları sürmeyi bitirmişlerdir,” dedi. “Eve geri döndüğümde o sıkıcı işi yapmaktan nefret ediyorum.”

“Aslade onların işi bitirmesiyle ilgilenecektir,” dedi Sparkhawk.

Kurik yüzünü ekşitti. “İş oraya geldiğinde benden daha iyi bir çiftçidir.”

“Kadınlar hep öyledir,” dedi Sephrenia. “Onlar ay ve mevsimlerle daha uyumludur. Styricum’da kadınlar her zaman tarlalarla uğraşır.”

“Erkekler ne yapar?”

“Mümkün olduğu kadar az şey.”

Cimmura’ya ulaşmaları beş gün aldı ve erken bir bahar öğleni oraya vardılar. Sparkhawk şehrin batısının yaklaşık bir fersah kadar uzağında bir tepenin üzerinde atını dizginledi. “Tekrar yapabilir mi?” diye Sephrenia’ya sordu.

“Kim, neyi yapabilir mi?”

“Flüt. İnsanların bize aldırış etmemesini sağlayabilir mi?”

“Bilmem. Niçin ona sormuyorsun?”

“Niye sen sormuyorsun? Benden hoşlandığını sanmıyorum.”

“Bu fikri sana ne verdi ki? Sana bayılıyor.” Hafifçe öne eğildi ve küçük kızla Styricçe konuştu.

Flüt başıyla onayladı ve tek eliyle belirsiz türden dairevi bir hareket yaptı.

“Ne dedi?” diye sordu Sparkhawk.

“Yaklaşık olarak genel toplantı binası Cimmura’nın diğer tarafında. İçindeki sokaklardan geçeceğimize şehrin etrafından dolaşmamızı tavsiye ediyor.”

“Yaklaşık olarak mı?”

“Tercüme ederken çok şey kaybediyor.”

“Tamam. O zaman onun istediği gibi yapacağız. Kesinlikle An-nias’ın Cimmura’da olduğumuzu bilmesini istemiyorum.”

Şehir surlarından bir mil uzaktan, tarlalar ve seyrek ağaçlıklar-¦ dan geçerek şehrin etrafını dolaştılar. Sparkhawk Cimmura'nın çekici bir şehir olmadığına karar verdi. Yerinin kendine has birleşimi ile var olan hava, binlerce bacadan çıkan dumanı yakalamışlatıla-rın üzerini sürekli kaplayan bir tabut örtüsü gibi gözüküyordu. Alçalan duman sarayı devamlı kirle kaplıymış gibi gösteriyordu.

Sonunda genel toplantı binasına bir mil kadar uzaklıktaki bir fundalığa geldiler. Toprak çalışan köylülerden oluşan beneklerle kaplanmıştı. Batı kapısından çıkan yol yolcularla canlanmıştı.

“Zamanın geldiğini söyle,” dedi Sephrenia'ya Sparkhawk. “Oradaki insanların çoğunun Annias'a çalıştığını tahmin ediyorum.”

“Biliyor, Sparkhawk. Aptal değil.”

“Hayır. Sadece biraz kaprisli.”

Flüt surat astı ve kavalını çalmaya başladı. Vardenais'de çaldığı uyutucu, rehavet verici havanın aynısıydı.

Genel toplantı binasının etrafında kümelenmiş birkaç eve doğru tarlanın içinden geçmeye başladılar. Yanlarından geçtikleri insanların onlara ilgi göstermeyeceğinden emin olmasına rağmen Sparkhawk içgüdüsel olarak gerildi.

“Rahat ol, Sparkhawk,” diye sertçe emretti Sephrenia. “İşini zorlaştırıyorsun.”

“Özür dilerim,” diye mırıldandı. “Alışkanlık, sanırım.” Biraz gayretle sakinleştirdi.

Bir grup işçi kalenin kapılarına giden yolu onarıyorlardı.

“Casuslar,” diye homurdandı Kurik.

“Nerden anladın?” diye sordu Sparkhawk.

“Kaldırım taşlarını yerleştirişlerine baksana, Sparkhawk. Ne yaptıkları hakkında en ufak bir fikirleri bile yok.”

Sparkhawk yol çetesini geçerlerken taşları yeni yerleştirilmiş bölüme dikkatle baktı, “baştan savma gözüküyor, değil mi?” diye onayladı.

“Annias yaşlanıyor olmalı,” dedi Kurik. “Asla bu kadar açık olmamıştı.”

“Sanırım aklında bir yığın şey var.”

Gürültü yaparak yoldan yukarı açılır kapanır köprüye doğru ilerlediler, kapıda nöbet bekleyen umursamaz dört zırhlı şövalyeyi geçerek avluya girdiler.

Genç bir çömez avlunun ortasındaki kuyunun ağzına takılı gıcırdayan bir çıkrıkdan su çekiyordu. Son bir minik çalımla Flüt kavalı dudaklarından ayırdı.

Çömez nefes nefese beklenmedik bir küfür savurdu ve kılıcına uzandı.

Sparkhawk atından inerken ona, “Sakin ol, kardeşim,” dedi.

“Kapıdan nasıl girdiniz?” diye bağırdı çömez.

İğdiş atından aşağı atlayan Kurik, “inanmayacaksın,” dedi.

“Affedin, Sör Sparkhawk,” diye kekeledi çömez. “Beni şaşırttınız.”

“Her şey yolunda,” diye onu temin etti Sparkhawk. “Kalten geldi mi?”

“Evet, Lordum. O ve diğer birliklerin şövalyeleri bir müddet önce geldiler.”

“İyi. Onları nerde bulabileceğimi biliyor musun?”

“Sanırım Lord Vanion’la çalışma odasmdalar.”

“Teşekkür ederim. Atlarımızla ilgilenecek misin?”

“Tabii ki, Sör Sparkhawk.”

Genel toplanü binasına girdiler ve merkezi koridordan binanın güney ucuna doğru ilerlediler. Sonra merdivenlerin basamaklarından kuleye tırmandılar.

Tepede bekleyen genç nöbetçi şövalyelerden biri saygıyla, “Sör Sparkhawk,” dedi, “Lord Vanion’a geldiğinizi haber vereceğim.”

“Teşekkür ederim, kardeşim,” dedi Sparkhawk.

Şövalye kapıyı tıklattı ve sonra açtı. “Sör Sparkhawk burada, Lordum,” diye Vanion’a bildirdi.

Sparkhawk odanın içinden, “tam zamanı,” diyen Kalten’in sesini duydu.

Genç şövalye yana çekilip eğilerek, “Lütfen girin, Sör Sparkhawk,” dedi. Kalten, Tynian, Bevier ve Ulath yerlerinden kalktılar, Sparkhawk ve diğerlerini selamlamak için ileri çıktılar. Berit ve Ta-len köşedeki bir sırada oturuyorlardı.

Kalten elini sertçe sıkarken Sparkhawk, “Ne zaman geldiniz,” diye sordu.

“Geçen hafta başı,” dedi sarışın adam. “Sizi geciktiren ne?”

“Yolumuz uzundu, Kalten,” diye açıkladı. Bevier, Tynian ve Ulath’ın ellerini konuşmadan sıktı. Sonra Vanion’a doğru eğildi. “Lordum,” dedi.

“Sparkhawk,” diye başını eğdi Vanion.

“Mesajlarımı aldınız mı?”

“Sadece iki taneyse, aldık.”

“İyi. Orada dönenlerden günü gününe haberdarsınız.”

Vanion bir taraftan Sephrenia’ya bakıyordu. “Çok iyi gözükmüyorsun, küçük ana,” dedi.

Elini bıkkınca gözlerinde gezdiren Sephrenia, “İyi olacağım,” dedi.

Kalten bir iskemle çekerek, “Otur,” dedi.

“Teşekkür ederim.”

“Dabour’da ne oldu, Sparkhawk?” diye sordu Vanion, gözleri dikkatliydi.

“Doktoru bulduk. Gerçekten Annias’m kraliçeye verdiği zehirden etkilenen bazı insanları iyileştirmişti.”

Vanion nefesini patlarcasına bırakıp, “Tanrıya şükür!” dedi.

“Çabuk rahatlama, Vanion,” dedi Sephrenia. “Tedavinin ne olduğunu biliyoruz ama kullanmadan önce bulmamız gerekiyor.”

“Seni pek anlayamıyorum.”

“Zehir son derecede etkili. Onu etkisizleştirmenin tek yolu sihir kullanmak.”

“O doktor kullandığı büyünün adını verdi mi?”

“Görünüşe göre kullanılan büyü yok. Dünyada muazzam gücü olan sayılı nesne var. Onlardan birini bulmamız gerekiyor.”

Vanion kaşlarını çattı. “Bu zaman alabilir,” dedi. “İnsanlar genelde bu şeyleri çalınmasın diye saklarlar.”

“Biliyorum.”

“Kesinlikle doğru zehiri tanımladığından emin misin?” diye Sparkhawk’a sordu Kalten.

Sparkhawk başıyla onayladı. “Onayını Martel’den aldım,” dedi.

“Martel? Onu öldürmeden konuşma fırsatı tanıdın mı?”

“Onu öldürmedim. Zamanı değildi.”

“Buna her zaman uyar, Sparkhawk.”

“İlk gördüğümde bende aynı şeyi düşündüm ama Sephrenia ikimizi de kılıçlarımızı bir kenara koymaya ikna etti.”

“Beni hayal kırıklığına uğrattın, Sephrenia,” dedi Kalten.

“Anlaman için orada olman gerekiyordu,” diye cevapladı Sephrenia.

“Niye o doktorun diğer insanları iyileştirmek için kullandığı o şeyi almadınız?” diye Sparkhawk’a sordu Tynian.

“Çünkü toz halinde getirip şaraba katmış ve onlara içirmiş.”

“Öyle mi yapılması gerekiyor?”

“Hayır, işin gerçeği, öyle yapılmaması gerekiyor. Sephrenia bu konuda çok sert konuştu.”

“Sanırım en iyisi baştan başlamanız,” dedi Vanion.

Sparkhawk bir iskemle çekerek, “Tamam,” dedi. Kısaca Arasham’ın “kutsal tılsımı” ve yaşlı adamın çadırında çevirdikleri dolapları anlattı.

“Kralımın ismini hiç çekinmeden kullanmışsın, Sparkhawk,” diye Tynian karşı çıktı.

“Bunu ona söylemen gerekmiyor, değil mi?” diye cevap verdi Sparkhawk.

“Rendor’dan uzak olan bir krallığın ismini kullanmam gerekti. Arasham’ın, büyük ihtimalle Deira’nm nerede olduğu konusunda sadece belli belirsiz bir fikri vardır.”

“O zaman, niye Thalesia’dan olduğunu söylemedin?”

“Arasham’ın daha önce Thalesia diye bir yeri duyduğunu pek zannetmiyorum. Her neyse, ‘kutsal tılsım’ sahte çıktı. Martel oradaydı ve yaşlı deliyi isyanını yeni patriğin seçim zamanına kadar ertelemeye ikna etmeye çalışıyordu.” Beyaz saçlı adamın komplosunu nasıl alt üst ettiğini açıklayarak devam etti. • “Dostum,” dedi hayranlıkla Kalten, “seninle gurur duyuyorum.”

“Teşekkür ederim, Kalten,” dedi alçakgönüllülükle Sparkhawk. “Oldukça iyi bir iş çıkardığımı düşünüyorum.”

“Arasham’ın çadırından çıktığımızdan beri kendi kendinin sırtını okşayıp duruyor,” dedi Sephrenia. Vanion’a baktı. “Kerris öldü,” dedi üzgünce.

Vanion başıyla onayladı, yüzü üzüntü doluydu. “Biliyorum,” dedi. “Nasıl öğrendin?”

“Hayaleti bize geldi ve kılıcını Sephrenia’ya verdi,” dedi Sparkhawk. “Vanion, bu konuda bir şey yapmamız gerekiyor. Bütün bu kılıçları ve onların sembolize ettikleri her şeyi taşımaya devam edemez. Birisi ona her kılıç verişinde daha da zayıflıyor.”

“iyiyim Sparkhawk,” diye ısrar etti Sephrenia.

“Sana ters düşmekten nefret ediyorum, küçük ana, ama kesinlikle iyi değilsin. Kılıçlardan iki tane daha gelirse, seni dizlerinin üzerine çökertecekler.”

“Kılıçlar nerede?” diye sordu Vanion.

“Yanımızda bir katır getirdik,” diye cevapladı Kurik. “Onun sırtındaki bir kutudalar.”

“Onları getirir misin, lütfen?”

“Hemen şimdi,” diye kapıya gitti Kurik.

“Aklından neler geçiyor, Vanion?” diye sordu Sephrenia.

“Kılıçları ben alacağım. Ve onlarla beraber her şeyi.”

“Alamazsın.”

“Alabilirim Sephrenia. Ben de taht odasmdaydım ve hangi büyünün kullanılacağını biliyorum. Onları taşıyacak olanın sen olması gerekmiyor. Orada olanlardan herhangi biri bunu yapabilir.”

“Sen yeteri kadar güçlü değilsin, Vanion.”

“İşi oraya getirdiğinde, seni ve kollarında olan her şeyi taşıyabilirim, öğretmenim. Şu anda sen benden çok daha önemlisin.”

“Ama -” Sephrenia irkildi. - Vanion elini kaldırdı. “Tartışma sona erdi, Sephrenia. Eğitmen benim. İznin olsa da olmasa da kılıçları senden alıyorum.”

“Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorsun, bir tanem. Sana izin vermeyeceğim.” Sephrenia’nm yüzü birden yaşlarla ıslandı. Ve insan duygularına uymayan bir gösteri ile ellerini sıktı. “Sana izin vermeyeceğim.”

“Beni durduramazsın,” dedi nazik bir sesle. “Eğer gerekirse senin yardımın olmadan da büyü yapabilirim. Eğer yaptığın büyüleri gizlemek istiyorsan, küçük ana, onları yüksek sesle söylememen gerekiyor, biliyorsun. İyi bir hafızam olduğunu biliyorsun.”

Sephrenia bakışlarını ona dikti. “Beni şaşırttın, Vanion,” diye belirtti. “Gençken hiç kaba değildin.”

“Hayat küçük hayal kırıklıklarıyla dolu, değil mi?” dedi kibarca.

“Seni durdurabilirim,” diye bağırdı, hâlâ ellerini sıkıyordu. “Senden güçlü olduğumu unuttun.” Sesinde acı bir zafer vardı.

“Tabii ki, öylesin. İşte bundan dolayı yardım çağırmak zorunda kalacağım. Birlikte büyü yapan on şövalyeyle başa çıkabilir misin? Ya elli? Ya da beş

yüz?”

“Bu haksızlık!” diye bağırdı Sephrenia. “Bu kadar ileri gideceğini bilmiyordum, Vanion - ve sana güvenmiştim.”

Aniden üstün bir role bürünüp, “Ve bu fedakarlığı yapmana izin vermediğim için güveneceksin, bir tanem,” dedi. “Seni bana boyun eğmeye zorluyorum, çünkü hakh olduğumu biliyorsun. Bu yükü bana atacaksın, çünkü şu anda yapman gerekenin diğer her şeyden daha çok önemli olduğunu biliyorsun ve ikimizin de yapıl-371

ması gerektiğini bildiği şeyi yapmak için her şeyi feda edeceksin.”

“Bir tanem,” diye ıstıraplı bir sesle başladı. “Bir tanem -“

“Söylediğim gibi,” diye Sephrenia’nın sözünü kesti Vanion, “tartışma bitti.”

Sephrenia ve Vanion’un gözleri birbirlerinin yüzlerine kitlenmiş durdurken uzun ve sıkıntılı bir sessizlik oldu.

“Dabour’daki doktor hangi nesnelerin kraliçeyi iyileştirebileceği konusunda ipucu verdi mi?” diye sordu Bevier.

“Daresia’da bir mızraktan, Zemoch’daki bir grup yüzükten, Pelosia’da bir bilezikten ve Thalesia kraliyet tacmdaki bir mücevherden bahsetti.”

Ulath homurdandı. “Bhelliom.”

“O zaman iş çözüldü,” dedi Kalten. “Thalesia’ya gideriz, War-gun’un tacını ödünç alır ve onunla geri geliriz.”

“O Wargun’da değil,” dedi Ulath.

“Wargun’da değil ne demek? Thalesia kralı o değil mi?”

“O taç beş yüzyıl önce kayboldu.”

“Bulabilmemiz mümkün mü?”

“Her şey mümkündür,” diye cevapladı koca Thalesialı, “ama insanlar beş yüzyıldır başarısızca onu arıyorlar. Bizim de o kadar zamanımız var mı?”

“Bhelliom nedir?” diye sordu Tynian.

“Efsaneler gül şeklinde yontulmuş çok büyük bir safir olduğunu söylerler. İçinde Troll Tanrıları’nm gücü olduğu var sayılıyor.”

“Öyle mi?”

“Bilmiyorum. Onu hiç görmedim. Kayıp, hatırladın mı?”

“Başka nesneler de olabilir,” diye belirtti Sephrenia. “Bütün etrafımızı büyünün sardığı bir dünyada yaşıyoruz. Zamanın başlangıcından beri geçen devirlerde Tanrıların aradığımız türden, güçlü, bir sürü şeyi yaratmayı uygun gördüklerini sanıyorum.”

“Niye bir tane yapılmıyor?” diye sordu Kalten. “Bir yığın insanı bir araya getirin ve bir şeyin üzerine - bir mücevher ya da taş ya da yüzük ya da her ne olursa - büyü yapürın?”

“Şimdi senin gizlerde niye hiç beceri kazanamadığını anlayabiliyorum, Kalten.” Sephrenia iç çekti. “En basit kuralları bile anlamıyorsun. Sihir Tanrılardan geliyor, bizden değil. Ödünç almamıza izin veriyorlar - eğer onlardan belirli bir şekilde istersek ama bu durumda aradığımız tür bir şeyi yapmamıza izin vermezler. Bu nesnelerinin içine yüklenen Tanrıların kendi güçlerinin bir parçası ve böyle bir şeyi kolayca feda edemezler.”

“Ah,” dedi sarışın adam. “Bunu bilmiyordum.”

“Bilmen gerekiyordu. On besindeyken bunu söylemiştim.”

“Unutmuş olmalıyım.”

‘Tek yapacağımız aramaya başlamak,” dedi Vanion. “Diğer eğitmenlere haber yollayacağım. Dört birliğinin bütün şövalyelerini bunun üzerinde çalıştıracağız.”

“Ve ben de dağlardaki Styriclere haber ileteceğim,” diye ekledi Sephrenia. “Sadece Styricum’da bilinen, böyle birçok şey var.”

“Madel’de ilginç bir şey oldu mu?” diye Kalten’e sordu Sparkhawk.

“Pek değil,” diye cevapladı Kalten. “Krager birkaç kez gözümüze çarptı ama her seferinde uzaktan. Olduğu yere yaklaştığımızda bizi atlattı. Üçkağıtçı küçük bir tilki, değil mi?”

Sparkhawk başıyla onayladı. “İşte onun yem olarak kullanıldığını düşünmeme neden olan da bu. Ne yaptığı hakkında bir fikir edinebildiniz mi?”

“Hayır. Hiç bir zaman yeteri kadar yaklaşamadık. Bununla birlikte, bir şeyin peşinde. Madel’de peynir fabrikasmdaki fare gibi aceleyle koşuşturuyordu.”

“Ad us ortaya çıktı mı?”

“Bazen. Talen ve Berit onu bir kere gördüler - o ve Krager şehirden giderlerken.”

“Nereye doğru gidiyorlardı?” diye Talen’e sordu Sparhavyk.

Talen omuz silkti. “Onları son gördüğümüzde geri Borrata’ya doğru gidiyorlardı,” dedi. “Ama bir kere gözden uzaklaştılar mı yön değiştirebilirler.”

“İri olanın başında bandaj vardı, Sör Sparkhawk,” diye bildirdi Berit, “ve kolu askıdaydı.”

Kalten güldü. “Hiçbirimiz fark etmeden onun büyük bir parçasını almış gözüküyorsun, Sparkhawk,” dedi.

“Almaya çalışıyordum” dedi acımasızca Sparkhawk. “Adus’dan kurtulmak hayatımın önemli hedeflerinden biri.”

Kapı açıldı ve Kurik ölen şövalyelerin kılıçlarını bulunduran tahta sandığı taşıyarak içeri girdi.

“Bunu yapmakta ısrar ediyor musun, Vanion?” diye sordu Sephrenia.

“Ortada başka bir tercih görmüyorum,” diye cevapladı Vanion. “Ben işimi oturarak - ya da yatakta yatarak - ya da iş ona geldiğinde ölüyken yapabilirim.”

Sephrenia’nın gözlerindeki hareket çok hafifti. Çok kısa bir an Flüt’e baktı ve küçük kız başıyla onayladı. Sparkhawk bu alışverişe sadece kendi tanık olduğundan emindi; her nedense bu onu son derece rahatsız etti.

“Kılıçları birer birer al,” diye Vanion’a talimat verdi Sephrenia. “Ağırlık çok fazla ve alışman için kendine zaman tanıman gerek.”

“Daha önce de kılıç taşıdım, Sephrenia.”

“Böylesini değil, bahsettiğim şey kılıçların ağırlığı değil. Onlarla beraber olan her şeyin ağırlığı.” Sandığı açtı ve Arcium’da Adus’un öldürdüğü genç şövalye Sör Parasim’in kılıcını çıkardı. Kılıcı tuttu, kabzasını Vanion’a uzattı.

Vanion ayağa kalktı ve kılıcı ondan aldı. “Hata yaparsam beni düzelt,” dedi ve Styricçe büyü yapmaya başladı. Sephrenia onunla beraber sesini yükseltti ama tonu daha yumuşak, daha az emin ve gözleri kuşku doluydu. Büyü doruk noktasına erişti ve Vanion birden çöktü, yüzü grileşiyordu. “Tanrım!” diye soluk soluğa konuştu, nerdeyse kılıcı düşürüyordu.

Sephrenia uzanıp dokunarak, “İyi misin, bir tanem?” dedi.

“Bırak da bir nefes alayım,” dedi Vanion. “Buna nasıl katlanabiliyorsun, Sephrenia?”

“Yapmamız gerekeni yaparız,” diye cevapladı. “Şimdiden kendimi iyi hissediyorum, Vanion. Diğer ikisini almana gerek yok.”

“Evet, var. Yakında birini daha kaybedeceğiz ve ruhu sana bir kılıç daha getirecek. O geldiğinde ellerinin boş olmasını istiyorum.” Doğruldu. “Tamam,” dedi neşesizce. “Diğerini ver.”

Yirmi Beşinci Bölüm

Sparkhawk o akşam kendini alışılmadık derecede yorgun hissetti. Sanki Rendor'da ki bütün sıkıntı onu yakalamış gibi gözüküyordu. Bitkinliğine rağmen hücre benzeri odasındaki dar kanpetinin üzerinde rahatsızca döndü. Dışarda dolunay vardı ve sarı renkli ışığını dar pencereden Sparkhawk'ın yüzüne yansıtıyordu. Acı bir küfür mırıldandı ve gözlerini ışıktan korumak için battaniyesini basma çekti.

Uykunun sınırında belki saatlerce gidip geldi; ama o yumuşak kapıdan sıyrılmaya çalışmasına rağmen, başaramadı. Battaniyesini üzerinden attı ve oturdu.

Bahar gelmişti ya da çok yakındı. Kış bitmeyecekmiş gibi gözüküyordu; gerçekten ne başarmıştı ki? Geçen aylarla birlikte Ehla-na'nm hayatı da akıp gitmişti. Gerçekten onu kristal mezarından kurtarmaya yaklaşmış mıydı? Ayın soğuk ışığında birden tüyler ürperten bir düşünceyle yüz yüze geldi. Annias ve Martel'in bütün karmakarışık entrikaları ve komplolarının bir tek amacı olması mümkün olamaz mıydı - onu geciktirmek için Ehlana'yı duygusuz durumda bırakarak zaman kazanmak? Belki de düşmanlarının entrikaları başarılı olmak için planlanmamıştı. Belki de onların tek amacı geciktirmekti. Bir şekilde kullanıldığını ve bu kim ya da her ne ise onunla zalim bir şekilde oynayıp kızgınlığı ile hüsranından zevk aldığını hissetti. Bunu düşünmek için tekrar sırt üstü uzandı.

Onu uyandıran ani bir üşüme oldu, bu kemiklerinin içine işliyor gibi gelen bir soğuktu ve daha gözlerini açmadan yanlız olmadığını biliyordu.

Kanpetinin ayak ucunda, emaye siyah çeliğin üzerinde parıldayan ay ışığıyla, zırhlı bir figür duruyordu. Tanıdık mezar kokusu odayı doldurdu. "Uyan, Sör Sparkhawk," diye tüyler ürperten boş bir tonda emretti figür. "Sizinle konuşacaklarım var."

Sparkhawk oturdu. "Uyandım, kardeşim," diye cevapladı. Hayalet siperliğini kaldırdı ve Sparkhawk tanıdık bir yüz gördü. "Üzgünüm, Sör

Tanis,” dedi.

“Bütün insanlar ölür,” diye tekdüze bir sesle konuştu hayalet, “ve ölümüm amaçsız değildi. Sadece bu düşünce Ölüler Evi’nde beni teselli edecek. Bana kulak ver, Sparkhawk, zamanım az. Sana talimatlar getirdim. Bu uğruna öldüğüm şeyin amacı.”

“Seni dinleyeceğim, kardeşim Tanis,” diye söz verdi Sparkhawk.

“Tam bu gece Cimmura katedralinin altındaki mahzene git. Orada izlemen gereken talimatlar verecek diğer bir rahatsız ruhla karşılaşacaksın.”

“Kimin ruhu?”

“Onu tanıyacaksın, Sparkhawk.”

“Emrettiğin gibi yapacağım, kardeşim.”

Kanpetin ayak ucundaki hayalet, kılıcını çekti. “Ve şimdi senden ayrılmam gerekiyor, Sparkhawk” dedi. “Götürüp kılıcımı vermeliyim ki sonsuz sessizliğe geri döneyim.”

Sparkhawk iç çekti. “Biliyorum,” dedi.

“Selam o zaman sana, kardeşim ve elveda,” diye hayalet bitirdi. “Oualarmda beni hatırla.” Zırhlı karaltı döndü ve sessizce odadan çıktı.

CİMMURA katedralinin kuleleri, batıda ufkun üzerinde alçakça duran, sokakları gümüşi ışıklar ve mürekkep siyahı gölgelerle dolduran soluk ay ile yıldızların arasında yükseliyordu. Sparkhawk sessizce dar bir ara sokaktan aşağı yürüdü, sokağın ucundaki ko-.yu gölgede durdu. Katedralin ana kapılarının açıldığı sokağın tam karşısındaydı. Gezgin pelerinin altına çelik gömleğini giymişti, belinde sade bir kılıç takılıydı.

Sokağın karşısında, katedralin kapısında duran bir çift kilise askerine baktığında tuhaf bir ayrım hissetti. Kırmızı tuniklerinin bütün renklerini sarı ay ışığıyla solmuş, katedral duvarının taşlarına dikkatsizce yaslanmışlardı.

Sparkhawk düşündü. Nöbetçili kapı katedrale tek girişti. Bütün diğerleri kilitli olmalıydı. Bununla beraber Kilise yasalarından olamasa da, herhangi bir kilisenin ana kapısını kilitlemek geleneksel olarak yasaktı.

Nöbetçiler uykuluydu, tetikte olmaktan çok uzaktılar. Sokak geniş değildi. Hızlı bir koşu problemi hallederdi. Sparkhawk doğruldu ve kılıcına uzandı. Sonra durdu. Bu fikirde yanlış bir şey varmış gibi gözüküyordu. Kolayca afallayan birisi değildi ama buluşmaya kanlı ellerle gitmemesi gerektiğini hissediyordu.

Sokağı geçip kapılardan içeri dalmak için bütün gereken yaklaşık bir saniyeydi. Düşündü. Nöbetçileri yerlerinden uzaklaştıracak şey ne olabilirdi ki? Fikir aklına geldiğinde gülümsedi. Bütün kelimeleri doğrulamak için aklından büyüyü tekrar geçirdi. Sonra Styricçe mırıldanmaya başladı.

Büyü oldukça uzundu. İstediği bir yığın detay vardı. Bitirdiğinde elini kaldırdı ve büyüyü bıraktı.

Sokağın sonunda beliren karaltı bir kadındı. Kukuletası geriye atılmış kadife bir cüppe giyiyor ve uzun sarı saçları sırtına dökülüyordu. Yüzü inanılmaz derecede güzeldi. Katedralin kapılarına doğru yatıştırıcı bir zerafetle yürüdü. Basamaklara ulaştığında durdu ve başını kaldırıp artık tamamen uyanmış nöbetçilere baktı. Konuşmadı. Konuşma gereksiz yere büyüyü karmaşıklaştıracakü ve bir şey söylemeye ihtiyacı yoktu. Yavaşça, cüppesinin yakasını gevşetti. Cüppesinin altında çırılçıplaktı. Sparkhawk iki askerin birden boğuk nefes alışlarını duydu.

Sonra, kadın omuzlarının üzerinden davetkar bakışlar atarak sokaktan gerisin geriye yürüdü. İki nöbetçi arkasından baktılar, sonra birbirlerine baktılar, daha sonra kimsenin izlemediğine emin olmak için aşağı yukarı sokağa baktılar. Kargılarını yanlarındaki taş duvara yasladılar ve basamaklardan aşağı koştular.

Kadın karaltısı köşede titreyen meşalenin altında durdu. Eliyle onları çağırdı sonra ışığın ordan ayrılıp yan sokakta kayboldu.

Nöbetçiler arkasından koştular.

İkili daha köşeyi dönmeden Sparkhawk gölgeden çıktı. Birkaç saniyede sokağı geçti, merdivenleri ikişer ikişer çıktı ve koca kemerli kapılardan birinin ağır kolunu tutup çekti. Artık içerdeydi. Askerlerin yarattığı görüntüyü ne kadar arayacaklarını düşünüp kendi kendine hafifçe gülümsedi.

Katedralin içi loş ve serindi. Tütsü ve mum kokuyordu. Sunağın yanlarındaki iki uzun mum Sparkhawk'ı orta koridora doğru takip eden gece havasının bayıltıcı esintisini ile kesik kesik yanıyordu. Titreyerek yanan iki küçük noktadan ibaret olan ışıklar sunağı süsleyen altın ve mücevherlerin üstünde zayıfça yansıyordu.

Sparkhawk ana koridordan sessizce ilerledi, omuzlan kasılmış, duyuları tetikteydi. Geç olmasına rağmen her zaman katedralde yaşayan yığınla din adamından birinin ayakta ve etrafta olması mümkündü. Sparkhawk ziyaretinin gürültülü karşılaşmalardan uzak ve gizli kalmasını tercih etti.

Sunağın önünde üstünkörü eğildi, kalktı ve koro bölümüne giden karanlık koridora doğru ilerledi.

İleride loş ama sabit bir ışık vardı. Sparkhawk duvara bitişik, sessizce ilerledi. Önünde perdeli, kemerli bir geçit vardı, kaim mor örtüyü bir parmak genişliğinde araladı ve içeri göz attı.

Piskopos Annias saten yerine kaba keşiş elbisesine bürünmüş, mihrabın içinde küçük taş bir sunağın önünde diz çökmüştü. Sıska hatları kendinden tiksinmenin ızdırabıyla kıvrılmıştı, parmaklarını yuvalarından çıkacakmışcasına ellerini sıkmıştı. Yüzünden açıkça yaşlar akıyordu, nefesi boğazından hırıltılı geliyordu.

Sparkhawk'm yüzü karardı ve eli kılıcının sapma gitti. Katedralin kapısındaki askerleri öldürmek gerçek bir amaca hizmet etmezdi. Bununla beraber, Annias tamamiyle başka bir konuydu. Piskopos yanlız basmaydı. Hızlı bir hamle ve tek bir vuruş Elenia'yı bir defada bütün bu pis hastalıktan kurtaracaktı.

Cimmura piskoposu Annias'ın hayatı, Sparkhawk ömründe ilk defa silahsız bir adamı öldürmeyi düşünürken bir saniye askıda kaldı. Ama sonra hafif, genç bir ses duyar gibi oldu, önünde gür açık sarı saçlar ve bir çift kararlı gri göz gördü. Üzülerek kadife örtüyü tekrar kapattı ve sakince uyurken bile onun ruhunu korumak için yumuşak elini uzatan kraliçesine hizmet etmeye gitti.

"Başka bir zaman," diye içinden fısıldadı. Sonra koridordan kilisenin mahzeninin girişine doğru koro bölümünü geçti.

Mahzen katedralin altındaydı ve girişe taş basamaklardan bir merdivenle iniliyordu. Tek bir mum basamakların tepesinde yağla kaplanmış bir aplik üstünde titrek alevle yanıyordu. Sparkhawk ses yapmadan mumu ikiye böldü, aplikte kalan parçayı tekrar yaktı ve kendindeki mumu havaya kaldırıp, aşağı indi.

Basmakların dibindeki kapı bronzdu. Sparkhawk mandalı kavradı ve sürgünün açıldığını hissedene dek yavaşça çevirdi. Sonra her seferinde birkaç santim, kalın kapıyı açtı. Menteşelerin zazıf gıcırtısı sessizlikte çok gürültülü gözüktü ama Sparkhawk bu sesin kilisenin giriş katına ulaşmayacağını ve Annias'ın duyamayacak kadar kendi ısürabma kapılmış olduğunu biliyordu.

Mahzen alçak, çok geniş, soğuk ve küf kokulu bir yerdi. Sparkhawk'm mumundan çıkan san ışık çemberi fazla uzağa ulaşmıyordu ve o çemberin ötesinde geniş bir alan karanlıklar içerisinde her yöne uzanıyordu. Çatıyı destekleyen kemerli payandalar örümcek ağlarıyla kaplanmış, eğri büğrü köşelerde koyu gölgeler birikmişti. Sparkhawk sırtını bronz kapıya dayadı ve yavaşça kapattı. Kapının sesi mahzende kıyamet kopmuş gibi yankılandı.

Karanlık mahzen katedralin ana koridorunun altında sürekli bir karanlığa doğru uzanıyordu. Tonozlu çatı ve ağlarla kaplı payandaların altında Elenia' ran eski hükümdarları sessiz sıralar halinde, her biri tepesinde tozlu kurşun bir heykel bulunan lekeli mermer mezarlarda yatıyordu. Elania tarihinin iki bin yılı bu rutubetli mahzende yavaş yavaş çürüyerek uzanıyordu. Hain, namuslunun yanında, aptal da bilgenin yanında yatıyordu. Evrensel

mekanizma hepsini buraya getirmişti. Taş duvarları ve lahitlerin çoğunun köşelerini süsleyen heykeller sessiz mezarlığa daha da kederli bir hava veriyordu.

Sparkhawk ürperdi. Kan, kemik, et ve parlak keskin çeliğin sıcak buluşması ona tanıdıktı ama soğuk, tozlu sessizlik bildik gelmiyordu. Sör Tanis'in hayaleti sadece birkaç detay verdiğinden tam olarak nasıl devam edeceğinden emin değildi. Bunun salakça olduğunu bile bile, yanındaki silahın bu ürkünç yerde işe yarayacağına inandığından değil de daha çok rahatlamak için elini kılıcının kabzasına koydu.

Sesi önce mahzendeki bayat havadaki sıradan bir hareket, bir nefes gibi duydu. Sonra tekrar geldi, bu sefer biraz daha yüksekti. "Sparkhawk," diye yankılanan bir fısıltıyla inledi.

Sparkhawk titreyerek yanan mumunu kaldırıp, gölgelerin içine dikkatle baktı.

"Sparkhawk," diye tekrar geldi fısıltı.

"Buradayım."

"Yaklaş."

Fısıltı yeni gömülenlerin arasından geliyormuş gibi gözüktü. Sparkhawk onlara doğru yürüdü, bunu yaparken kuşkusu daha da azaldı. Sonunda, Kraliçe Ehlana'mn babası Kral Aldreas'm ismini taşıyan, son lahitin önünde durdu. Hizmet etmeye yemin ettiği ama sadece saygı duyduğu, son kralın kurşun heykelinin önünde dikildi. Heykeli yapan heykeltraş Aldreas'm hatlarını görkemli yapmak için oldukça uğraşmıştı ama zayıflık ifadesinde ve kararsız çenesinde hâlâ vardı.

"Selam, Sparkhawk." Fısıltı mermer kapağın üzerindeki heykel yerine lahitin içinden geldi.

"Selam, Aldreas," diye karşılık verdi Sparkhawk.

“Bana hâlâ düşmanlık taşıyıp, küçük görüyor musun, şampiyonum?”

Yüzlerce hakaret ve aşağılama Sparkhawk’ın aklına geldi, şu anda mermer mezarının boş sınırlarından konuşan üzüngün hayaleti aşağıladığı ve kötülediği acılı yıllar. Zaten ölmüş bir adamm kalbine bir bıçak sokmak neyi ispatlayacaktı ki? “Ben hiç bir zaman size düşmahk taşıyıp, küçük görmedim, Aldreas,” diye yalan söyledi. “Siz kralımdınız. Bilmem gereken tek şey de buydu.”

“Çok naziksin, Sparkhawk,” diye iç çekti yankılı ses, “ve nazikliğin cisimsiz kalbimi bir hakaretten çok daha fazla parçalıyor.”

“Özür dilerim, Aldreas.”

“Ben tacı giymeye uygun değildim,” diye pişmanlıkla kabul etti gür ve korkuç ses. “Anlamadığım birçok şey vardı, etrafımdaki insanları arkadaşım sanıyordum, değillermiş.”

“Biliyorduk Aldreas ama sizi koruyabilmemizin yolu yoktu.”

“Etrafımda dönen entrikaları bilemezdim, değil mi, Sparkhawk?” Hayalet umutsuzca, Aldreas hayattayken yaptığı şeyleri açıklama ve haklı gösterme ihtivacmdaymış gibiydi. “Kilise’ye saygı göstermek üzere yetiştirildim ve Cimmura piskoposuna bütün diğerlerinden daha fazla güvendim. Onun amacının beni kandırmak olduğunu nasıl bilebilirdim ki?”

“Bilemezdiniz, Aldreas.” Bunu söylemek zordu.

“Ama arkamı tek çocuğuma dönmemeliydim,” dedi Aldreas acı dolu bir sesle. “Beni en çok pişman eden de bu. Piskopos beni ona düşman etti ama onun sahte meclisinin dinlemeyecektim“

‘Ehlana bunu biliyor, Aldreas,” dedi Sparkhawk. “Düşrnanm siz değil Annias olduğunu biliyor.”p>

Uzun bir ara oldu. “Ve benim çok, çok sevgili kız kardeşime ne oldu?” Son kralın kelimeleri sanki birbirine geçmiş dişler arasından nefretle söylenmiş

gibi geldi.

“Hâlâ Demos’daki manastırda, Majesteleri,” diye becerebildiği en doğal tonda bilgi verdi Sparkhawk. “Orada ölecek.”

“O zaman onu orada göm, şampiyonum,” diye emretti Aldreas. “Katilimi burada yanıma yerleştirerek uykumu bozma.”

“Katli mi?” Sparkhawk afalladı.

“Hayatım onun için bir yük olmuştu. Dalkavuğu ve âşığı, Piskopos Annias buraya, bana gizlice gelmesini ayarladı. En vahşice kendinden geçişiyle beni ayarttı, gördüklerimin hepsinden de daha vahşiydi. Onun elinden bir bardak aldım ve içtim. İçki ölümdü. Cansız vücûdumun üzerinde arlanmaz çıplaklığıyla durup bunu yüzüme vurdu, bana küfrederken yüzü nefret ve küçümsemeyle doluydu. İntikamımı al, şampiyonum. İğreç kız kardeşim ve onun sapık eşinden, beni alçalttıkları ve çocukluğu boyunca onu önemsemediğim, hakir gördüğüm kızım, gerçek varisimin sahip olduğu şeyleri elinden aldıkları için intikam al.”

“Tanrı bana nefes aldırdığı müddetçe söylediğiniz gibi olacak, Aldreas,” diye yemin etti Sparkhawk.

“Ve benim küçük sarı kızım tahtta hakkı olan yere çıktığında, sana yalvarıyorum, ona söyle, onu gerçekten sevdim.”

“Eğer Tanrı izin verirse, Aldreas, söyleyeceğim.”

“Vermeli, Sparkhawk. Vermeli - yoksa Elenia’nın sahip olduğu her şey yok olacak. Sadece Ehlana, Elenia tahtının gerçek varisidir. Kız kardeşim ve Cimmura piskoposunun çiftleşmesinin kirli mey-vasının tahtımı ele geçirmemesinden seni sorumlu tutuyorum.”

“Kılıcım bunu engelleyecektir, kralım,” diye söz verdi Sparkhawk. “Her üçü bu hafta bitmeden kendi kanları içinde ölü uzanıyor olacaklar.”

“Ve hayatın intikam için koşturarak kaybolurken, Sparkhawk, bu fedakarlığın nasıl kızıma, ona ait olan yeri geri verecek?”

Sparkhawk Aldreas’m öldükten sonra çok daha bilgeleştiği sonucuna vardı.

“İntikam zamanı uygun olan sırada gelecektir, şampiyonum,” dedi hayalet. “Nasıl olursa olsun, ilk olarak seni kızım Ehlana’yı eski sağlığına kavuşturmakla görevlendiriyorum. Ve burada sana bazı önemli gerçekleri açıklamaya iznim var. Ne kocakarı ilacı, ne de daha değersiz bir tılsım kızımı iyileştirebilir sadece Bhelliom onu tekrar bir bütün haline sokabilir.”

Sparkhawk’m içi gitti.

“Sparkhawk, zamanı geldiğinde Bhelliom’u saklı yattığı yerden çıkartmaktan ve dünyayı bir kere daha onun gücüyle kımıldatmaktan korkma. O kendi zamanı içinde ve kendi amacıyla hareket eder ve işte bu o zaman. Dünyadaki hiç bir güç Bhelliom’un tekrar güneş ışığına çıkışını engelleyemez ve bütün uluslar onun gelişini bekliyor. Bununla beraber, onu bulan sen ol, çünkü sadece senin ellerinde onun tam gücü çıkıp şu anda dünya üzerinde dolaşan karanlığı geri yollabilir. Sen artık benim şampiyonum değilsin, Sparkhawk, tüm bu dünyanın şampiyonusun. Sen kaybedersen, hepsi kaybedecek.”

“Ve nerede arayacağım, kralım?”

“Bunu açıklamam yasak. Ama eline geçtiğinde gücünü nasıl serbest bırakacağını anlatacağım. Elini süsleyen kan kırmızısı yüzükle benim elimi süslemiş olan, bizim hayal gücümüzden de çok eskiler. Bhelliom’u yapan, yüzükleri de yaptı ve onlar mücevherinin gücünü serbest bırakacak anahtarlar.”

“Ama sizin yüzüğünüz kayıp, Aldreas. Piskopos Annias onu ararken sarayın altını üstüne getirdi.”

Lahitten hayaletimsi bir kıkırdama geldi. “O hâlâ bende, Sparkhawk,” dedi Aldreas. “Kız kardeşim bana son ölümcül öpücüğü verdikten sonra gitti, birkaç saniye aklım basımdaydı. Onu düşmanlarıma vermemek için yüzüğü

gizledim. Cimmura piskoposunun bütün gözü dönmüş çabalarına rağmen, benimle beraber gömüldü. Geçmişi düşün, Sparkhawk. Eski efsaneleri hatırla. Benim ve senin ailen bu yüzüklerle birbirine bağlandı, senin atan benimkine bağlılığının bir işareti olarak bu savaş mızrağını verdi. Bu yolla onu geri veriyorum.”

Hayali bir el kısa saplı, geniş uçlu bir mızrağı sıkı sıkı tutarak lahitten yükseldi. Silah çok eskiydi ve sombolik önemi geçen yüzyıllardan sonra unutulmuştu. Sparkhawk uzanıp Aldreas’ın hayali elinden onu aldı. “Onu gururla taşıyacağım, kralım,” dedi.

“Gurur boş bir şeydir, Sparkhawk. Mızrağın önemi ondan çok daha fazladır. Ucunu sapından ayır ve yuvanın içine bak.”

Sparkhawk mumu yere koyup mızrağın ucunu tuttu ve sapın sert tahtasını çevirdi. Kuru bir gıcırtıyla parçalar ayrıldı. Ucun eski çelik yuvasının içine baktı. Yakutun kan kırmızı parıltısı ona göz kırptı.

“Sana son bir talimatım daha var, şampiyonum,” diye devam etti hayalet. Eğer araştırman kızım bana Ölüler Evi’nde katıldıktan sonra neticelenirse, Bhelîiom’u yok etmek sana düşüyor, ama bu hayatına mal olacaktır.

“Böyle bir gücü nasıl yok edebilirim?” diye yakındı Sparkhawk.

“Yüzüğümü benim sakladığım yerde bırak. Her şey yolunda giderse, onu tahtında görkemle otururken kızıma ver; ama eğer o ölürse, hayatının sonuna kadar da olsa, Bhelîiom’u aramaya devam et. Ve onu bulduğunda yüzüğü taktığın elinle mızrağı kaldır ve bütün gücünle Bhelliom’un kalbine sapla. Mücevher yok olacaktır, yüzüklerde - ve bu hareketle sende hayatını kaybedeceksin. Bunu başaramazsan, Sparkhawk, karanlık güç dünyanın üzerine. yerleşecek ve Bhelliom asla o ellere geçmemeli.”

Sparkhawk eğilip selam verdi. “Emrettiğiniz gibi olacak, kralım”.

Lahitten bir iç çekiş geldi. “O zaman tamam,” diye fısıldadı Aldreas. “Sana yardım edebileceğim kadar ettim ve bu yarım bıraktığım işi tamamlıyor. Benim güvenimi boşa çıkarma. Öyleyse selam, Sparkhawk ve elveda.”

“Selam ve elveda, Aldreas.”

Mahzen hâlâ soğuk ve kraliyet ölülerini saymazsak boştu. Yankılanan fısıltılar şimdi sessizliğe karışmıştı. Sparkhawk mızrağın parçalarını birleştirdi, sonra elini uzatıp kurşun heykelin kalbinin üzerine koydu. “Rahat uyu, Aldreas,” dedi yavaşça. Sonra avucunda eski mızrakla döndü ve sessizce gömütten ayrıldı.